1

PONDĚLÍ, 11.00 DOPOLEDNE
KÁMIŠLI, SÝRIE

Ibrahim al-Rašíd si posunul sluneční brýle na čelo a zadíval se ven špinavým okénkem Fordu Galaxy, model 1963.

Mladý Syřan nechal oči otevřené a s rozkoší se vystavil prudkému náporu světla, odrážejícího se od zlatavé pouště, bolesti i pocitu horka na obličeji, žhavému vzduchu, pálícímu v plicích, s potěšením vnímal i teplý pot, stékající mu po zádech. Kochal se představami podobných útrap, jež určitě s radostí podstupovali Proroci, muži, kteří se odebrali do pouště, aby je tam Bůh zocelil a aby se tak připravili na splnění velkého úkolu, kterým je On pověří.

Ať už je ten pocit příjemný nebo ne, téměř celá Sýrie se v létě promění v pec, říkal si; namáhavě pracující větrák v autě toho s horkem moc nepořídil a přítomnost dalších tří mužů horko ještě zvyšovala.

Vedle Ibrahima seděl za volantem jeho starší bratr Mahmúd; silně se potil, tvářil se však nezvykle klidně, i když je ve vedlejším pruhu dálnice předjížděly rychlejší fiaty a peugeoty. Nechtěl se zaplést do nějakého střetu; teď ne. Ale když byl čas se prát, nebylo nad něj smělejšího. Už v dětství byl Mahmúd vždycky hotov postavit se i přesile větších kluků. Na zadním sedadle hráli Jusúf a Alí karty, o piastr za vyložení. Každou prohru provázelo mírné zaklení; ani jeden z nich nepřijímal prohru s odevzdanou důstojností, a právě proto tu byli.

Upravený osmiválec hladce ujížděl po moderní dálnici číslo 7; auto bylo o osm let starší než Ibrahim a už několikrát předělané; naposledy je upravoval on sám. Kufr byl tak velký, že se do něj vešlo všechno, co potřebují, podvozek byl pevný a automobil silný. Stejně jako země Arabů, Kurdů, Arménů, Čerkesů a mnohých jiných národů, i galaxy byl slepen z mnoha součástek, některých nových, některých starých. Přesto však byl starý ford schopen jízdy.

Ibrahim sledoval vyprahlou krajinu; nepodobala se poušti na jihu, jež je samý písek a oblaka prachu, vystupují nad ní chvějivé přízraky faty morgány a ladně se vznášejí vzduchové víry, stojí tam černé stany beduínů a tu a tam ji zpestřují oázy. Zde ležela nekonečná rozloha vysušené a hrbolaté hlíny, holých návrší a stovek sídlištních kopců - zasypaných ruin, označujících místa, kde bývala starodávná města a sídla. V krajině se objevovaly i připomínky moderní doby - opuštěná vozidla a čerpací stanice, i přístřešky, kde se prodávalo vedrem okoralé jídlo a horké nápoje. Syrská poušť vždy lákala dobrodruhy a básníky, karavany a archeology, kteří všichni ochotně spočinuli v jejím náručí plném nebezpečenství a potom je romanticky popisovali. Ale toto území mezi slavnými řekami Tigridem a Eufratem kdysi žilo; nevypadalo jako nyní, kdy Turci začali přiškrcovat přísun vody.

Ibrahim si připomněl dnešní ráno a slova, která mu před odjezdem řekl jeho otec.

"Voda znamená život; staneš se pánem nad ní, a tak i pánem nad životem." Ibrahim znal historii i zeměpisné poměry téhle oblasti a jejích vod. Sloužil dost dlouho u letectva; po odchodu opravoval na velké farmě traktory a jiné stroje a naslouchal vyprávění starců o dobách sucha a hladu.

Území Sýrie, dříve známé jako Mezopotámie, což řecky znamená "země mezi řekami", se nyní nazývalo al-Džazíra, "ostrov". Ostrov bez vody. Tigris býval jednou z nejdůležitějších dopravních cest na světě; pramení ve východním Turecku, stáčí se jihovýchodním směrem, téměř 1850 kilometru protéká Irákem a u Basry se setkává s Eufratem. Eufrat, stejně mocný, vzniká soutokem Kary a

Muradu ve východním Turecku, teče nejprve k jihu a poté téměř 2700 kilometrů na jihovýchod; na horním toku se jeho pěnivé vody prodírají stržemi a rozeklanými soutěskami a jeho vzdouvající se tok pokračuje rozlehlými záplavovými rovinami v Sýrii a Iráku. Spojené řeky pak pokračují dál jako Satt al-Arab, tekoucí na jihovýchod do Perského zálivu a tvořící část hranice mezi Irákem a Iránem. Obě země se o právo na plavbu po vodní cestě dlouhé 190 kilometrů již dlouho svářejí.

Tigris a Eufrat na východě a Nil na západě kdysi vymezovaly Úrodný půlměsíc, kolébku celé řady raných civilizací, sahajících až do roku 5000 před Kristem.

Kolébka civilizace, říkal si Ibrahim; můj domov. Třetina jeho velkého národa, nyní bez života a v rozkladu.

Po staletí připlouvaly po Eufratu válečné lodě a domorodé kmeny se musely stahovat na západ. Vodní kola a zavodňovací kanály na východě byly ponechány svému osudu a rozvíjela se západní část země - řada slavných měst od Aleppa na severu přes Hamu, Homs a věčný Damašek. I Eufrat byl opuštěn a nakonec zahuben; jeho kdysi čisté vody zhnědly průmyslovými i lidskými odpady, většinou z Turecka, a ani vody z tajícího sněhu, ani silné deště jej nedokázaly pročistit. V osmdesátých letech Turecko zahájilo rozsáhlý rekultivační program; na horním toku Eufratu postavilo řadu přehrad. Řeka se vyčistila a Turecko získalo úrodnou půdu, sever Sýrie a zvláště al-Džazíru však postihla ještě horší sucha a hladomory.

A Sýrie nedělá nic, aby tomu zabránila, uvažoval trpce Ibrahim. Na jihozápadě leží Izrael, se kterým je třeba bojovat, a na jihovýchodě Irák, na který je třeba si dávat pozor. Syrská vláda nechce, aby celá severní hranice, dlouhá přes 650 kilometrů, byla nějak ohrožena napětím mezi ní a Tureckem.

V poslední době se však začaly ozývat jiné hlasy; zvlášť silně zazněly v roce 1996, po opakovaných krutých útocích proti Kurdům. Tisíce jich zahynuly při srážkách s Turky v provincii Hakkari v blízkostí hranice s Irákem, tisíce dalších zemřely, když proti ním Saddám Husajn použil v Halabdži jedovatý plyn. Krveprolití ještě zhoršily vnitrní boje mezi různými kurdskými sektami - bitvy o území, kvůli tradicím i kvůli tomu, do jaké míry se mají udržovat vztahy s těmi, kdo nejsou Kurdové.

Nakonec churavějící mulláh Mustafa Mirza, vůdce malého, avšak mocného Mirzova klanu v Iráku, vyhlásil příměří; žádal jednotu, a charismatický Valíd al-Nasrí, vůdce Strany kurdských pracujících, se uvolil, že pomůže jednotu nastolit.

Posledních několik měsíců Ibrahim trávil veškerý svůj volný čas v Haseke, poklidném městě na jihozápadě, kde se zapojil do činnosti místních vlastenců ve Straně kurdských pracujících, v níž jeho bratr zaujímal jedno z vyšších míst. Když se přesvědčil, že tiskařské lisy i automobily jsou v náležitém stavu, dychtivě naslouchal Mahmúdovým představám o založení nové vlasti. Pod příkrovem noci pomáhal přepravovat zbraně a materiál na výrobu bomb a také sledoval bouřlivé debaty o sjednocení s ostatními kurdskými frakcemi. Pomáhal při výcviku skupinek bojovníků a potom ve chvílích odpočinku poslouchal, jak se domlouvají schůzky s iráckými a tureckými Kurdy. Na těch schůzkách se prohovoří plány na vytvoření nové vlasti a vybere se vůdce.

Ibrahim si stáhl brýle zase na oči. Svět opět potemněl.

Pro většinu lidí, kteří v dnešní době putují přes al-Džazíru, je jediným důvodem cesta do Turecka. To platí i pro Ibrahima, ačkoliv on není většina lidí. Ti přicházejí s fotoaparáty, aby si vyfotografovali bazary, zákopy z první světové války nebo mešity. Přicházejí s mapami a krumpáči, aby se dostali k archeologickým nálezům, nebo s americkými džínami a japonskou elektronikou, aby je prodali na černém trhu.

Ibrahim a jeho skupina přicházejí s něčím jiným. Mají svůj cíl. Vrátit do al-Džazíry vodu.

2

PONDĚLÍ, 1.22 ODPOLEDNE
SANLIURFA, TURECKO

Advokát Lowell Coffey I. stál ve stínu bílého šestikolového trajleru neurčitého typu a lemem červeného šátku na krk si otíral stružky potu, stékající mu do očí. Tiše proklínal tlumené hučení motoru, poháněného akumulátorem, sdělující, že uvnitř běží klimatizace; jen tak naprázdno zíral na holý terén, z něhož se tu a tam zvedal vyprahlý pahorek. Tři sta metrů odtud vedla opuštěná asfaltová silnice, jakoby rozčeřená vlnami odpoledního vedra, a za ní, odděleno pěti kilometry holé a pusté země a více než pěti tisíci lety, leželo město Sanliurfa.

Po Coffeyho pravici stál třiatřicetiletý biofyzik, doktor Phil Katzen; dlouhovlasý vědec si zaclonil oči a zadíval se na prašné obrysy starověké metropole.

"Lowelle, víš, že před deseti tisíci lety, přesně na místě, kde teď stojíme, lidé poprvé domestikovali tažná zvířata? Ta zvířata byli aurochové - divoce žijící pratuři. A zem, kterou teď máme pod nohama, lidé obdělávali."

"No, to je vynikající," odtušil Coffey. "A pravděpodobně mi taky můžeš povědět, jaké měla v té době ta půda složení, co?"

Katzen se usmál. "To ne, jen jaké má teď. Všichni obyvatelé téhle oblasti o něm musí vést záznamy, aby se vědělo, jak dlouho půda vydrží; záznam mám na disketě. Jak Mike a Mary Rose skončí, načtu ti ji, jestli si to chceš přečíst."

"Ne, děkuju. Mám dost co dělat, abych si zapamatoval všecky ty zatracené informace, co mám zjistit. To víš, už stárnu."

"Je ti devětatřicet," prohlásil Katzen.

"Už dlouho nebude; zítra mám čtyřicátiny," odtušil Coffey.

"No tak všechno nejlepší, pane advokáte," ušklíbl se Katzen.

"Díky; ale nic nejlepšího to nebude. Jak říkám, už stárnu, Phile."

"Nepřeháněj," opáčil Katzen. Ukázal směrem k Sanliurfé. "Když tohle místo bylo mladé, tak čtyřicet let - to už bylo stáří. Tehdy se většina lidí dožívala dvaceti. A ani si svá léta neužili ve zdraví. Mořily je zkažené zuby, zlámané kosti, špatný zrak, únavové zlomeniny, nač si jen vzpomeneš. A dneska - v Turecku v jednadvaceti máš právo volit. Uvědomuješ si, že v takových místech jako Uludere, Sirnak a Batman vůdcové ani nemohli sami sebe zvolit?"

"To existuje místo, co se jmenuje Batman?" zeptal se Coffey.

"Přímo na Tigridu," odtušil Katzen. "Vidíš? Pořád máme co se učit. Dneska ráno jsem se pár hodin učil o Oblastním mobilním operačním centru. To je setsakramentská mašina, co Matt a Mary Rose vymysleli. Věděním si udržuješ mládí, Lowelle."

"Učit se o Batmanu a Oblastním operačním centru nemusí být zrovna životním cílem," prohlásil Coffey. "A pokud jde o ty tvoje starověké Turky, při všem tom sázení, setí, zavodňování a tahání balvanů, co ti lidé provozovali, se ve čtyřiceti museli cítit jak osmdesátiletí."

"To je fakt."

"A celý život pravděpodobně dělali totéž, s čím začali už v deseti," pokračoval Coffey. "Dneska se od nich čeká, že budou žít déle a budou se profesně rozvíjet."

"A snad nechceš říct, že ty to neděláš?"

"Já se rozvinul asi jako dodo," opáčil Coffey. "Ustrnutí ve vývoji, a pak

vyhynutí. Zatím jsem si celý život myslel, že ze mě bude mezinárodní formát, že budu pracovat pro prezidenta a sjednávat obchodní a mírové dohody."

"Jen klid, Lowelle, na tom kolbišti přece pořád jsi."

"Jo, to jsem," utrousil Coffey. "Sedím hodně vysoko. Pracuju pro nějakou nenápadnou vládní agenturu, o které nikdo jaktěživ neslyšel-"

"Nenápadnost ještě neznamená nedostatek uznání," pronesl důrazně Katzen.

"Tam, kde jsem na tom kolbišti já, to znamená," namítl Coffey. "Pracuju někde v suterénu na letecké základně Andrews - ani ne ve Washingtonu, hergot - a zprostředkovávám nutné, přitom ale naprosto nezáživné kšefty s nijak nadšeně pohostinnými národy, jako jsou Turci, abychom pak všichni mohli špehovat ještě míň pohostinné národy, jako jsou Syřani. A navrch toho všeho se tu smažím v nějaké pitomé poušti a pot mi teče až do ponožek, místo abych před Nejvyšším soudem snášel argumenty k prvnímu dodatku ústavy."

"A taky začínáš fňukat," poznamenal Katzen.

"Vinen," prohlásil Coffey. "Výsada chlapce, co má narozeniny."

Katzen mu šťouchl zezadu do vlněného australského klobouku do buše, takže střecha zaclonila Coffeymu oči. "Rozjasni tvář. Užitečná práce ještě nemusí být vzrušivá a záživná."

"V tom to není," odporoval Coffey. "No, trochu vzrušivá možná je." Klobouk si sundal, ukazovákem přejel vnitřní stuhu, setřel z ní pot a klobouk si zase nasadil na vlasy pískové barvy. "Asi jsem chtěl říct, že jsem se zpronevěřil právničině, zřekl se jí jako marnotratný syn, Phile. Jsem něco jako Mozart, ale v teorii práva. Ve dvanácti letech jsem četl tátovy zákoníky; když všichni moji kamarádi chtěli být kosmonauty nebo hráči baseballu, já přemýšlel o tom, jaké by to bylo prima sestavovat dokumenty o propuštění na kauci. Většinu z toho, co tu děláme, bych dokázal ve čtrnácti nebo v patnácti."

"To by ti byly ty tvoje obleky ještě moc velké," poznamenal s kamennou tváří Katzen.

"Však ty víš, co tím chci říct," zamračil se Coffey.

"Chceš říct, že neděláš to, co si myslíš, že máš dělat. No - atakdále atakdále; vítej do skutečnosti."

"Být jedním ze zklamaných mezi mnoha podobnými moc útěchy nedodá, Phile," opáčil Coffey.

Katzen zavrtěl hlavou. "Já jen říkám, že bych tě býval potřeboval mít u sebe, když jsem pracoval u Greenpeace."

"Lituju, ale nemám chuť vrhat se z paluby do vody, abych bránil mláďata grónských tuleňů, nebo se stavěl do cesty stodevadesáticentimetrovým lovcům, když líčí syrové maso na baribaly."

"Já dělal obojí," odtušil Katzen. "Při jednom jsem k smrti vyděsil mládě tuleně grónského a při druhém mi přerazili nos. A přitom jsem s sebou měl ještě nějaké budižkničemy, co nerozeznají plískanici od delfína. Ale co horšího - každému to bylo putna. Byl jsem u tebe v kanceláři, když jsi s tureckým velvyslancem dojednával tuhle naši vyjížďku; dals do toho všechno, a udělal jsi kus dobré práce."

"Jednal jsem se zemí, která má zahraniční dluh čtyřicet miliard, většinou u nás. To, že jsem je dostal k tomu, aby pochopili, oč nám jde, mě ještě nezařazuje mezi génie."

"Blbost," prohlásil Katzen. "Spoustu tureckých dobropisů má i Islámská banka pro rozvoj a na tyhle lidi vyvíjí hodně silný fundamentalistický nátlak."

"Islámské právo se na Turky nedá uplatňovat," odpověděl Coffey. "To nemůže udělat ani takový zarytý fundamentalistický vůdce, jakého tam teď mají; říká se to v jejich ústavě."

"Ústavy se dají změnit," opáčil Katzen. "Podívej na Írán."

"Obyvatelstvo Turecka se orientuje světsky a stojí nad tím vším; kdyby se tam fundamentalisté pokusili převzít moc, byla by z toho občanská válka."

"A kdo může tvrdit, že nebude? Ale o to nejde. Abychom sem pronikli,

poradil sis s předpisy NATO, tureckými zákony i s americkou politikou. Nikdo z těch, co znám, by to nesvedl."

"Musel jsem ovšem trochu zalichotit. Ale i tak, ten kousek s Tureckem byl asi můj výkon roku. Až se vrátíme do Washingtonu, dojde zase na byznys, jako obvykle. Budu se scházet se senátorkou Foxovou, Paulem Hoodem a Marthou Mackallovou, přikyvovat, až Paul bude senátorku ujišťovat, že všechno, co jsme v Turecku podnikali, je legální a že se o ty studie půdy, cos na východě pořídil, s Ankarou podělíme, že ty studie jsou ‚skutečným` důvodem, proč tu jsme, a zaručím, že jestli na program Oblastního operačního centra dostaneme další finance, budeme i nadále postupovat legálně. Pak se vrátím zpátky do kanceláře a budu koumat, jak Oblastní centrum využívat způsobem, na který se nevztahuje mezinárodní právo." Coffey zavrtěl hlavou. "Já vím, že tak se to musí dělat, ale úctyhodné to zrovna není."

"Přinejmenším se ale snažíme, aby bylo," prohlásil Katzen důrazně.

"Ty se snažíš," opáčil Coffey. "Celou dobu se staráš o havárie jaderných zařízení, požáry naftových polí a znečištění. Ty se odlišuješ, nebo se do toho aspoň nutíš. Já se dal na práva proto, abych se zabýval opravdovými záležitostmi globálního významu, ne abych hledal v zákonech díry pro špiony a umožnil jim pracovat v takovýchhle saunách ve třetím světě."

"Ty jsi samý Schwitz," vzdychl Katzen.

"Cože jsem?"

"Samou snahou se až potíš. Jsi netýkavý. Za den ti bude čtyřicet. A jsi k sobě trochu tvrdý."

"Kdepak, spíš až moc shovívavý." Coffey poodešel k chladicímu boxu, stojícímu ve stínu jednoho ze tří stanů kousek od nich. Spatřil neotevřený výtisk Lorda Jima v měkkých deskách, který si s sebou vzal na čtení; v klimatizovaném knihkupectví ve Washingtonu mu ta kniha připadala jako správná volba, teď si ale přál, aby si býval vybral Doktora Živaga nebo Volání divočiny. "Asi prožívám zjevení božstva, jako všichni ti patriarchové, co chodívali na poušť," prohlásil.

"Tohle není poušť," opáčil Katzen. "Tomuhle tady říkáme neobdělavatelné pastviny."

"Díky. Zařadím si to hned vedle Batmanu v Turecku jako něco, co je třeba si pamatovat."

"Páni, ty jsi teda fakt naježený. To asi nebude tou čtyřicítkou. Spíš ti to vedro vysušilo mozek."

"Může být," odtušil Coffey. "Možná proto v téhle části světa všichni pořád válčí proti všem. Slyšels někdy, že by se Eskymáci rvali o ledové kry nebo o tučňáčí vejce?"

"Byl jsem u Inuitů na pobřeží Beringova moře," prohlásil Katzen. "Mezi sebou se neperou proto, že mají jiný názor na život. Náboženství se skládá ze dvou částí - víry a kultury. Inuitové vyznávají víru bez fanatismu, ta je pro ně velmi soukromou záležitostí. Kultura je veřejná část. Sdílejí společně moudrost, tradice a báje, místo aby trvali na tom, že způsob, jakým žijí oni, je ten jediný. Totéž platí o mnoha národech tropické i subtropické Afriky, Jižní Ameriky a Dálného východu. S podnebím to nemá co dělat."

"Tomu o podnebí nevěřím; aspoň ne docela," řekl Coffey. Z tajícího ledu vyňal plechovku sodové vody a otevřel ji; lil si nápoj do úst a zašilhal přitom na dlouhé vozidlo, lesknoucí se ve slunci. Zoufalství ho na okamžik opustilo. Tohle zdánlivě všelijaké vozidlo je krásné a vzrušivé, a on cítí přinejmenším hrdost na to, že s ním má co do činění. Přestal pít a nabral dech. "Povídám," prohlásil, celý zadýchaný po dlouhém, nepřetržitém polykání, "podívej na města nebo věznice, kde dochází k nepokojům. Nebo na společenství jako Jonestown a Waco, kde lidi propadají kultovnímu šílenství; nikdy to na ně nepřijde, když je chladno nebo sněhová bouře, vždycky jenom když je horko. Vzpomeň si na biblické hrdiny, kteří odešli do pouště. Tam šli jako lidi, a vrátili se jako proroci. Vedro v nás otevírá stavidla."

"Nechceš říct, že s Mojžíšem a Ježíšem neměl Bůh co dělat?" zeptal se slavnostně Katzen.

Coffey zvedl plechovku ke rtům. "Touché," pronesl a znovu se napil. Katzen se otočil k mladé černošce, stojící po jeho pravici. Měla na sobě khaki šortky, propocenou khaki blůzu a bílou čelenku. Uniforma byla "sterilní"; nikde žádné označení - ani štít s okřídleným bleskem, zařazující ji k zásahové úderné skupině Striker, k níž žena opravdu patřila, ani nic jiného, co by ji nějak spojovalo s armádou. Stejně tak neměl mít s armádou nic společného automobil, jehož boční zrcátko vypadalo jako zrcátko, a ne jako parabolická anténa, a jehož karoserie byla místy úmyslně promáčknuta a uměle zkorodována, takže nedávala tušit pevný ocelový podklad; i sama žena vypadala jako počasím ošlehaná archeoložka, pracující v terénu.

"No, co říkáte vy, Sondro?" zeptal se.

"Při vší úctě," odvětila, "myslím, že se mýlíte oba. Já bych řekla, že válka i mír jsou záležitostmi vedení. Podívejte na tamhleto staré město." Hovořila se samozřejmou vírou. "Před třiceti stoletími se narodil prorok Abrahám - tady. Tady žil a tady ho Bůh vyzval, aby se s rodinou odstěhoval do Káry. Do toho člověka vstoupil Duch svatý, a on založil národ, morálku. Určitě mu bylo tak horko jako nám, zvlášť když mu Bůh přikázal, aby vnořil dýku do hrudi svého syna. Na tvář vyděšeného Izáka určitě dopadal otcův pot i slzy." Pohlédla z Katzena na Coffeyho. "Abrahámovo vůdcovství bylo založeno na víře a lásce, a uctívají ho jak Židé, tak muslimové."

"Krásně řečeno, vojíne DeVonneová," prohlásil Katzen.

"Jo, moc pěkně řečeno," souhlasil Coffey. "Ale nijak to neodporuje tomu, co říkám já. My nejsme z tak poslušného, odhodlaného těsta jako Abrahám. A v některých z nás horko naši i tak přirozenou vznětlivost jen zvyšuje." Znovu se dlouze napil z orosené plechovky. "A je tu ještě něco. Po sedmadvaceti hodinách a patnácti minutách tohohle tábření už toho tady mám plné zuby. Mám rád klimatizaci a studenou vodu ze sklenice, ne horkou z plastové láhve. A koupelny; ty jsou taky fajn."

Katzen se usmál. "Možná si jich budeš tím víc vážit, až se vrátíme."

"Těch jsem si vážil, už než jsme sem přišli. Fakt pořád nechápu, proč jsme tenhle prototyp nemohli vyzkoušet doma. Tam máme nepřátele taky. Povolení špehovat lidi podezřelé z terorismu, tábory bojůvek, mafiány a kdovíkoho ještě bych dostal od kdejakého soudce."

"Odpověď znáš stejně dobře jako já," prohlásil Katzen.

"Jo, jistě." Coffey dopil, plechovku upustil do plastového pytle a vydal se zpátky k automobilu. "Když nepomůžeme umírněné Straně pravé cesty, islámští fundamentalisté a jejich Strana pro blahobyt tu budou dál získávat příznivce. A pak tu máš Sociálně demokratickou populistickou stranu, Stranu demokratické levice, Stranu demokratického středu, Demokratickou reformní stranu, Stranu prosperity, Stranu nacionálního hnutí, Stranu socialistické jednoty, Stranu správné cesty a Stranu Velké Anatolie; s těmi všemi se musí jednat a všechny chtějí svůj kus toho maličkého tureckého koláče. A to nemluvím o Kurdech, kteří se domáhají svobody na Turcích, Iráčanech a Syřanech." Coffey si setřel ukazovákem pot z očí. "Jestli se vlády nad Tureckem a jeho armádou náhodou zmocní Strana pro blahobyt, bude ohroženo Řecko. Rozhoří se spory v Egejském moři a rozdělí se tak NATO. V nebezpečí se ocitnou Evropa i Blízký východ, a všichni se budou obracet na Spojené státy o pomoc. My ji samozřejmě rádi poskytneme, ale jen ve formě diplomatického zprostředkování. V takové válce se nemůžeme stavět na ničí stranu."

"Vynikající shrnutí, pane advokáte."

"Až na jedno," pokračoval Coffey. "Vsadím se o všecko, co mám, že to může jít skokem. To není jako vzít si dovolenou a jít zachraňovat puštíky před dřevorubci."

"Zadrž!" zarazil ho Katzen. "Uvádíš mě do rozpaků; tak ctnostný zase nejsem."

"Nemluvím o ctnosti," opáčil Coffey. "Mluvím o tom, že člověk se zaváže k něčemu, co má hodnotu. Tys šel do Oregonu, tam jsi vyjádřil svůj protest, svědčil před státním legislativním orgánem a problém se vyřešil. Tahleta situace zde je stará pět tisíc let. Tady spolu etnické frakce bojovaly vždycky a bojovat budou i nadále. My je nezastavíme, a i pokus o to je jen vyhazování peněz."

"Nesouhlasím," odporoval Katzen. "Tu situaci můžeme zklidnit. A kdoví? Příštích pět tisíc let třeba bude lepších."

"Anebo budou Spojené státy vtaženy do nějaké náboženské války, která je úplně rozdělí," namítl Coffey. "Já jsem ve svém nitru izolacionista, Phile. V tomhle jsme já a senátorka Foxová zajedno. Máme tu nejlepší zemi v historii světa, a ti, kdo se nechtějí připojit k našemu demokratickému tavicímu kotli, si můžou střílet, podnikat pumové atentáty a plynové útoky, házet atomové bomby a dělat jeden z druhého mučedníky, až se všichni ocitnou v ráji. Mně je to úplně fuk."

Katzen se zamračil. "To je mi teda názor!"

"Jo, to je," odpověděl Coffey. "A omlouvat se za něj nebudu. Jedno mi ale můžeš říct."

"No, a co?"

Coffey zkřivil rty v úšklebku. "Jaký je rozdíl mezi plískanicí a delfínem?"

Než Katzen stačil odpovědět, otevřely se dveře automobilu a ven vyšel Mike Rodgers. Než vzpřímeně se držící generál dveře zavřel, Coffey si vychutnal závan klimatizovaného vzduchu. Rodgers měl na sobě džíny a těsné šedé tričko s nápisem připomínajícím bitvu u Gettysburgu. Jeho světlehnědé oči dostaly v jasném slunci téměř zlatou barvu.

Mike Rodgers se usmíval jen zřídka, Coffey si však všiml náznaku úsměvu v koutku jeho úst.

"Tak co?" zeptal se.

"Běží to," řekl generál. "Napojili jsme se na všech pět vybraných družic Národního úřadu pro průzkum. Máme obrazový, zvukový i tepelný záznam cílové oblasti a kompletní elektronické vykrytí. Mary Rose právě hovoří s Mattem Stollem a dohlíží na to, aby se všechna data dostala na místo." Rodgersův zdrženlivý úsměv se rozšířil. "Ten prevít na baterie fakt funguje."

Katzen mu potřásl rukou. "Tak gratuluju, generále. Matt musí šílet blahem."

"Jo, je bez sebe radostí," odpověděl Rodgers. "Po tom všem, čím jsme prošlí, než jsme tohle Oblastní mobilní operační centrum dali dohromady, jsem bez sebe radostí i já sám."

Coffey generálovi připil lokem z láhve. "Zapomeň všecko, co jsem říkal, Phile. Jestli má radost Mike Rodgers, tak to se nám teda podařil pěkný odpal."

"Vítězství na celé čáře," prohlásil Rodgers. "Tohle je ta dobrá zpráva; ta špatná je, že vrtulník, co měl vás a Phila vzít k jezeru Van, se opozdil."

"Na jak dlouho?" zeptal se Katzen.

"Natrvalo," odtušil Rodgers. "Zdá se, že někdo z Vlastenecké strany má proti tomu výletu námitky. A naši krycí legendu o ekologii, že tu studujeme zvyšující se zásaditost tureckých řek a její vliv při průsaku do půdy, neberou."

"Ále, sakra! A co si k čertu myslí, že tu děláme?" rozhořčil se Katzen. "No - podržte se: myslí si, že jsme našli Noemovu archu a máme v úmyslu ji přepravit do Spojených států. Chtějí, aby nám ministerská rada zrušila povolení k pobytu."

Katzen kopl hněvivě špičkou boty do hlíny spečené horkem. "Já se opravdu chtěl k tomu jezeru podívat. Žije v něm ojedinělý druh ryb, darek; vyvinul se tak, že přežívá ve vodě bohaté na uhličitan sodný. Můžeme se z toho hodně dozvědět o přizpůsobivosti."

"Bohužel; budeme se muset trochu přizpůsobovat sami," odtušil Rodgers;

pohlédl na Coffeyho. "Co víte o té Vlastenecké straně, Lowelle? Je dost vlivná, aby nám to zahajovací kolečko nějak překazila?"

Coffey si přejel šátkem po silné čelisti a pak vzadu po krku. "Pravděpodobně ne, ale mohl byste se na to zeptat Marthy; ta strana je silná a hodně napravo od středu. Ale každý spor, který začne, si bude tak dva nebo tři dny přehazovat sem a tam s ministerským předsedou, než se věc dostane před Velké národní shromáždění, aby o ní hlasovalo. Nevím, jak ta Philova výprava, ale myslím, že tohle nám poskytne čas, abychom udělali to, proč tu jsme."

Rodgers přikývl a otočil se k Sondře. "Vojíne DeVonneová, náměstek ministerského předsedy mi taky říkal, že se na ulicích rozdávají letáky, které občany informují o našem plánu oloupit Turecko o jeho kulturní dědictví. Vláda posílá zpravodajského agenta, Nejata Sedena, aby nám pomohl vypořádat se s případnými incidenty. Zatím informujte vojína Pupshawa, že někteří z těch, co míří do Džarbakiru na tu slavnost vodních melounů, můžou přicházet nejen s melouny, ale i s pocitem silné nechuti vůči nám. Řekněte mu, ať zachová klid."

"Rozkaz, pane!"

Sondra zasalutovala a poklusem se vydala za Pupshawem, usazeným na druhé straně za stany; pozoroval silnici až tam, kde se ztrácela za řadou pahorků.

Katzen svraštil čelo. "No, to je teda krása! Nejenže přijdu o možnost studovat dareka, ale navíc tu máme složité elektronické zařízení za sto milionů dolarů. A než se sem ten plukovník Seden dostane, na ochranu toho všeho máme dva členy Strikeru s vysílačkami u pasu a s M21; a když je použijou, dostaneme za uši, protože nemáme být ozbrojeni."

"A já myslel, že obdivuješ můj diplomatický um," prohlásil Coffey.

"Taky že jo."

"No, je to ta nejvýhodnější úmluva, jaká se nám mohla podařit," odtušil Coffey. "Tys pracoval pro Greenpeace; když vám v roce 1985 francouzská tajná služba potopila v Aucklandu vlajkovou loď Rainbow Warrior, nešli jste přece zabíjet Pařížany."

"Měl jsem na to chuť," přiznal Katzen. "Člověče, ani nevíš jakou!"

"Ale neudělala to. My jsme zaměstnanci cizí mocnosti a provádíme sledování v zastoupení menšinové vlády, aby její armáda mohla mít pod dohledem islámské fanatiky. Nedá se říct, že máme morální oprávnění střílet na místní lidi. Když budeme napadeni, zamkneme dveře auta, zůstaneme uvnitř a zavoláme rádiem místní polisi. Ta se sem přižene v těch svých rychlých renaultech a situaci vyřeší."

"Pokud to nebudou sympatizanti Vlastenecké strany," podotkl Katzen.

"To ne," odporoval Coffey. "Policie tady je férová; nemusíš se jí líbit, ale řídí se zákony a bude je dodržovat."

Do hovoru se vložil Rodgers. "Tak či tak, neočekává se, že bychom narazili na podobné potíže. Přinejhorším budou lítat melouny, vejce, trus, něco takového."

"Hrůza," poznamenal Katzen. "Ve Washingtonu lítá aspoň jen bláto."

"Kdyby tu někdy pršelo, bláta bychom se dočkali taky," poznamenal Coffey.

Rodgers natáhl ruku a Coffey mu podal vodu. Generál se dlouze napil a pokračoval: "Nevěšte hlavy. Jak kdysi řekl Tennessee Williams, ‚Netěšte se na den, kdy přestanete trpět, protože až přijde, poznáte, že jste mrtví`."

3

PONDĚLÍ, 6.48 RÁNO
CHEVY CHASE, MARYLAND

Paul Hood seděl v pracovně svého pohodlného předměstského domu a popíjel černou kávu. Roztáhl závěsy barvy slonové kosti, pootevřel okno a vyhlížel na zadní dvorek. Byl zcestovalý a důvěrně znal mnoho koutů světa; nic ho ale nevzrušovalo tolik jako špinavě bílý laťový plot, který vymezoval právě tuhle jeho malou část.

Tráva se zeleně leskla a teplý větřík přinášel z maličké zahrádky jeho ženy vůni růží. Sialie a žlutí lesňáčci horlivě zpívali a honící se veverky vypadaly jako chlupaté zmenšeniny členů skupiny Striker; zastavovaly se, pátraly po okolí a zase se daly do skoku. Venkovský poklid jen občas narušilo to, čemu Hood, milovník jazzu, říkal ranní "dveřní jam session"; plesknutí zavíraných dveří se sítí proti hmyzu, zasténání mechanismu otvírajícího dveře garáže, zabouchnutí dveří auta.

Po Hoodově pravici stála knihovna z tmavého dubu, plná Sharoninych značně ohmatanych zahrádkářských a kuchařských příruček; poličky také do posledního místa zaplňovaly encyklopedie, atlasy a slovníky, které Harleigh a Alexander už nepoužívali, protože všechen ten materiál byl na CD ROM. V malém oddělení v rohu knihovny měl Hood své oblíbené romány - byly tu Ben Hur, ...až navěky, Válka světů, Něžná je noc, díla Ayna Randa, Raye Bradburyho a Roberta Louise Stevensona, staré romány o Starém osamělém rančerovi od Fran Strikerové, které Hood čítal jako kluk a ke kterým se ještě občas vracel. Po levé straně pak byly poličky plné připomínek na období, kdy Hood byl starostou Los Angeles: plakety, hrníčky, klíče k jiným městům a fotografie s domácími i cizími význačnými osobnostmi.

Káva i čerstvý vzduch dodávaly Hoodovi stejnou měrou chuť do života; v lehce naškrobené košili se cítil dobře, nové boty v něm vyvolávaly pocit boháče, ačkoliv nebyly drahé. Vzpomínal, že bývaly doby, kdy si jeho otec nemohl dovolit koupit mu nové boty. Uplynulo už pětatřicet let; tehdy bylo Paulovi devět a byl zavražděn prezident Kennedy. Paulův otec, Frank Hood, přezdívaný "Bitevní loď", sloužil ve druhé světové válce u námořnictva; potom opustil jedno místo účetního a vzal druhé. Hoodovi prodali dům a chystali se přestěhovat z Long Islandu do Los Angeles, když ona nová firma náhle zmrazila přijímání nových zaměstnanců. Moc a moc se omlouvá, ale neví, jak to dopadne s firmou, s hospodářstvím, s celou zemí. Otec pak třináct měsíců neměl práci a rodina se musela přestěhovat do malého bytu, tak malého, že Paul slyšel, jak matka otce utěšuje, když v noci plakal.

A nyní je tady. Poměrně zámožný, ředitel Operačního centra. Za necelý rok on a jeho kmenový tým proměnili organizaci, dříve známou jako Národní středisko pro řešení krizových situací - styčný orgán mezi CIA, Bílým domem a dalšími pohlaváry - v samostatný tým pro řešení krizí. Hood se často názorově střetával s některými ze svých nejbližších spolupracovníků, hlavně se svým zástupcem Mikem Rodgersem, s hlavním zpravodajským důstojníkem Bobem Herbertem a politoložkou a odbornicí na otázky ekonomiky Marthou Mackallovou. Rozdíly v názorech však Hood vítal. A kromě toho: kdyby nedokázal řešit osobní střety na pracovišti, nemohl by řešit politické a vojenské střety na místech vzdálených tisíce kilometrů. Srážky za pracovním stolem ho udržovaly v pohotovosti a ve formě, aby zvládl větší, důležitější bitvy.

Pil pomalu. Každé ráno se pohodlně a o samotě usadil na pohovku; uvažoval o svém životě a poddával se pocitu uspokojení, přicházejícímu jako vlny, olizující břehy ostrova. Ten pocit však přicházel zřídka; přinejmenším ony zmíněné vlny neolizovaly břehy ostrova ze všech stran. Zůstalo tu prázdné místo, které se během měsíce, uplynuvšího od doby, co se vrátil z Německa, ještě rozšířilo; mezera, nečekaně vyplněná náporem citu, citu k bývalé lásce, k Nancy, s níž se po dvaceti letech setkal v Hamburku. Citu, který se rozhořel na břehu jeho ostrůvku, rušil v noci jeho spánek a důrazně se domáhal pozornosti ve dne.

Byl to však cit, jímž se neřídil a ani řídit nemohl; nemohl, aniž by

zničil životy lidí, pro něž uspokojení zase představoval právě tenhle domov a jeho vlastní život - životy dětí, pro které on má být trvalou zárukou, pramenem síly a citové stálosti; život manželky, jejíž úctě se těší, která mu důvěřuje a která řekla, že ho miluje. No, asi je to pravda; asi ho miluje tak, jak miluje kamarádka, sestra a někdo, s kým sdílí společné cíle... stejně, jako on miluje ji. Proti tomu nic, třebas tohle není to, co cítil vůči Nancy.

Dopil a s lítostí si uvědomil, že poslední doušek nikdy nechutná tak nádherně jako první; ani u kávy, ani v životě. Vstal, hrnek dal do myčky, z přístěnku si vzal plášť a vyšel do jitra, vonícího balzámem.

Projel Washingtonem na leteckou základnu Andrews, kde sídlil hlavní štáb Operačního centra. Proplétal se hustým provozem; silnice už byly plné nákladních aut, mercedesů a kurýrních vozů, spěchajících, aby doručily noční zásilky. Říkal si, kolik asi lidí přemýšlí o tom, o čem přemýšlí on, kolik z nich nadává na provoz, kolik z nich se prostě těší z jízdy, z rána a z veselé, podmanivé hudby.

Zasunul do přehrávače kazetu se španělskou cikánskou hudbou; lásku k ní v něm vzbudil jeho dědeček, narozený na Kubě. Auto naplnily romské texty; slovům nerozuměl, rozuměl však vášni, která v nich zněla. A zatímco se nechával unášet hudbou, opět se pokoušel zaplnit prázdná místa ve svém pocitu uspokojení.

4

PONDĚLÍ, 7.16 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

Matthew Stoll, člověk s obličejem připomínajícím tvářičky andílků, opovrhoval tradičním označováním nálepkou "zaujatý"; nesnášel je téměř stejně jako chronické optimisty, karí a nepochopitelně vysoké ceny softwaru. Jak říkal všem přátelům a spolupracovníkům už od dob, kdy byl zázračným dítětem na massachusettské technice - tímhle označením neopovrhoval - není žádný fanatik, propadlý vášni k počítačům, ani posedlý technikou, ani blbeček.

"Považuju se za technoobjevitele," sdělil Paulu Hoodovi a Miku Rodgersovi při prvním přijímacím pohovoru, když se ucházel o místo v Operačním centru.

"Prosím?" zeptal se Paul Hood.

"Objevuju techniku," vysvětlil Stoll. "Jsem jako Meriwether Lewis, s tím rozdílem, že na to, abych otvíral nové obšírné technické obzory, potřebuju víc než dotaci pětadvaceti stovek od Kongresu. A taky doufám, že se dožiju pětatřicítky, ačkoliv - jeden nikdy neví."

Hood se později Stollovi svěřil, že ten jeho neologismus považoval za dost uhozený; cherubínsky vyhlížejícího vědce se tím však nijak nedotkl. Ten už z jejich prvního setkání poznal, že "svatý Pavel" nemá ani nebetyčnou představivost, ani neoplývá smyslem pro humor. Hood je obratný, umírněný a pozoruhodně vynalézavý manažer. Zato generál Rodgers je zbláznělý do historie a zmínkou o Meriwetheru Lewisovi, vůdci výpravy, která v letech 1804 až 1806 prozkoumala území vzdáleného severozápadu za řekou Mississippi, si ho Stoll získal. A jak Hood i Rodgers připustili, Stollova doporučení byla pozoruhodná. Na massachusettské technice nejenže skončil jako nejlepší ve třídě; byl nejlepším za posledních dvacet let. Usilovně se o něj ucházela Corporate America a na čas ho také získala, Stolla však práce na vývoji snadno programovatelných videorekordérů i složitých přístrojů pro monitorování srdeční činnosti při cvičení na strojích začala nudit; toužil po práci s

nejmodernějšími počítači a družicemi, a potřeboval rozpočet na výzkum a vývoj tak vysoký, že mu jej soukromé firmy jednoduše nemohly poskytnout.

Chtěl také pracovat se svým nejlepším přítelem a bývalým spolužákem Stephenem Viensem, vedoucím Národního úřadu pro průzkum; právě Viens Stollovi zařídil kontakt s Operačním centrem a jemu i jeho spolupracovníkům umožnil první zkusmý přístup k prostředkům Národního úřadu pro průzkum, a to na úkor a na zlost svých kolegů v CIA, FBI a na ministerstvu obrany. Tyto instituce však nikdy nemohly prokázat, že Operační centrum dostává lví podíl z provozního času družic; kdyby mohly, úřednická odveta by byla velmi tvrdá.

Viens byl ve spojení on-line se Stollem v Operačním centru a s Mary Rose Mohalleyovou v Turecku, aby měl jistotu, že údaje, přicházející od Oblastního mobilního operačního centra, budou přesné. Snímky od špionážních družic nezaznamenávaly takové podrobnosti, jaké dokázal zachytit Národní úřad pro průzkum; mobilní zařízení pracovalo jen s necelou polovinou z více než tisíce řádků, což byla rozlišovací schopnost monitorů NÚP, obrazové záznamy však přicházely rychle a přesně a odposlech mobilních telefonů a sledování faxů se vyrovnaly tomu, co zachycovaly samotné Operační centrum i NÚP.

Stoll provedl poslední sérii zkoušek, poděkoval Mary Rose a sdělil jí, že je volná a může pracovat samostatně. Mladá žena poděkovala jemu i Viensovi a odpojila se od zakryté linky; Viens na té své zůstal.

Stoll si ukousl z bagetu se sezamovými semínky a sousto spláchl douškem bylinkového čaje. "Panebože, pondělní rána zbožňuju," prohlásil. "Být zase zpátky a zapřažený do objevování nového."

"To bylo fajn," přiznal Viens.

"Postavíme pět nebo šest takových věciček, nacpeme je do letadel a lodí, a na světě nenajdeš zákoutí, kam bychom neviděli," pronesl Stoll ústy plnými smetanového sýra.

"Jen to udělej, a připravíš mě o práci rychleji než senátní výbor pro dohled nad zpravodajskou činností," vtipkoval Viens.

Stoll se zadíval na přítelův obličej na monitoru, prostředním ze tří, vestavěných do zdi vedle Stollova pracovního stolu. "To je jen takový přiblblický hon na čarodějnice," prohlásil. "Nikdo tě o práci připravovat nebude."

"To neznáš senátora Landwehra," opáčil Viens. "Je jak pejsek s moc velkou kostí; vydal se na osobní křížovou výpravu s cílem učinit přítrž termínovaným smlouvám o financování."

Termínované smlouvy o financování, uvažoval Stoll; musel přiznat, že ze všech vládních kouzelnických triků je tenhle ten nejprohnanější. Když se přidělily peníze za určitým účelem a když byly příslušné projekty odsunuty do pozadí nebo změněny, peníze se měly vrátit. Před třemi lety dostal Národní úřad pro průzkum dvě miliardy dolarů na to, aby zkonstruoval, postavil a vyslal na oběžnou dráhu novou řadu špionážních družic, ale od tohoto záměru se později ustoupilo. Místo aby se peníze vrátily, všechny jaksi proklouzly na různé jiné účty Národního úřadu pro pruzkum a zmizely. Operační centrum, CIA i ostatní vládní agentury ohledně svých financí také lhaly; vytvářely si malé, takzvané "černé rozpočty", schované pod klamnými položkami v rozpočtu, a tím také skryté před veřejnou kontrolou. Tyhle penízky se používaly k financování poměrně skromných tajných špionážních a vojenských operací. Také pomáhaly financovat různé kampaně Kongresu, a ten proto jejich existenci toleroval; Národní úřad pro průzkum však zašel příliš daleko.

Když na termínované smlouvy o financování, praktikované Národním úřadem pro průzkum, přišel Frederick Landwehr, čerstvý senátor a bývalý účetní, okamžitě na ně upozornil předsedu senátního výboru pro dohled nad zpravodajskou činností. Kongres jednal rychle a získal zpět to, co z těch peněz ještě zbylo, a to i s úroky; těmi měly být hlavy těch, kdo za takové finanční transakce nesli zodpovědnost. Viens se sice na přidělování peněz nepodílel, zvýšený rozpočet pro své oddělení průzkumných a špionážních družic

však přijal, třebaže věděl, odkud ty peníze jsou.
"Tisk musí dát prostor nějaké nové tváři a novému případu," prohlásil Stoll. "Já si pořád myslím, že až se titulky smrsknou, všechno se v tichosti urovná."
"Náměstek ministra obrany Hawkins ten tvůj neobvyklý optimismus nesdílí," opáčil Viens.
"Co povídáš? Hawka jsem viděl včera večer ve zprávách; každý z těch magorů s mikrofonem, co ho obvinili ze špatného řízení, dostal po čumáku."
"Jo, a náš milý náměstek ministra si mezitím už shání práci v soukromém sektoru."
"Cože?!"
"A od chvíle, kdy se na ty termínované smlouvy přišlo, uběhly akorát dva týdny. A jako on se vypaří ještě spousta dalších." Viens zvedl odevzdaně obočí. "Matte, tohle je na draka. Konečně jsem dostal Conrada, a ani si ho neužiju."
Conrad byla neoficiální cena, každoročně udělovaná na soukromé večeři předním činitelům americké zpravodajské služby; cena, podobná dýce, dostala jméno po Josephu Conradovi, jehož Tajný agent z roku 1907 byl jedním z prvních velkých špionážních románů. Viens po Conradovi prahl řadu let a nakonec se ceny přece jen dočkal.
"Já myslím, že tu bouřku přežiješ," uklidňoval ho Stoll. "K žádnému opravdovému vyšetřování nedojde; to by vyšlo najevo moc tajností. Sem tam někdo dostane přes papulu, ty peníze se najdou a vrátí do státní kasy, a pár let budou na tvůj rozpočet dávat lepší pozor. Akorát něco jako osobní audit."
"Matte... je tu ještě něco."
"To je vždycky. Akce, a po ní stejná reakce. Co ještě mají v plánu?"
"Prý se chystají úředně prověřit naše diskety."
Tohle Stolla zaujalo; pomalu zvedl masitá, oblá ramena. Na disketách byly časové kódy i kódy jejich určení; vyjde najevo, že Operační centrum dostává neúměrné množství družicového času.
"Jak jisté to je?" zeptal se.
"Hodně," odtušil Viens.
Stoll pocítil, jak se mu náhle sevřely vnitřnosti. "A ty - teda... nezjistils to ty osobně, že ne?"
Stoll se vlastně ptal, jestli Viens nepřikázal Landwehra sledovat; modlil se, aby to jeho přítel neudělal.
"No prosím tě, Matte!"
"Jen chci mít jasno. Pod tlakem udělá duševně jinak zdravý člověk všelijaké vylomeniny."
"Já ne," prohlásil Viens. "Jde jen o to, že po zbytek zkušebního provozu toho nedokážu pro tebe moc udělat. Budu muset dát ostatním agenturám tolik času, kolik budou potřebovat."
"Chápu; ale moc si to neber."
Viens se rozpačitě usmál. "Podle psychologického rozboru mé osoby si nikdy nic neberu. Přinejhorším půjdu do soukromého sektoru jako Hawk."
"Houby půjdeš. Byl bys tam nešťastný, jako jsem byl já; koukni - nemusíš se hned plašit. Jestli ten jestřáb Hawk zmizí z obzoru, ten tlak třeba poleví."
"To je jen takové chabé ‚snad`."
"Možnost to ale je." Stoll pohlédl na časový údaj v pravém dolním rohu obrazovky. "V sedm třicet mám jít za šéfem a povědět mu, jak Oblastní operační centrum pracuje. Co kdybychom si dneska zašli na večeři? Na účet Operačního centra?"
"Už jsem slíbil své polovičce, že si vyrazíme."
"No, prima; tak já si vás vyzvednu oba. V kolik?"
"Co v sedm?"
"Skvělé."

"Manželka mě zabije; počítala se svíčkama a držením se za ruce."

"Aspoň ušetří práci Landwehrovi," podotkl Stoll. "Takže nashle v sedm."

Vypnul počítač; cítil se bídně. Jistě, Viens mu umožňoval přístup do Národního úřadu pro průzkum, ale Operační centrum řešilo krize, které ten přístup ospravedlňovaly. A co záleží na tom, jestli přispění potřebuje Operační centrum, americká tajná služba nebo newyorské policejní oddělení? Všichni patří ke stejnému týmu.

Zatelefonoval Hoodovu asistentovi "Bugsi" Benetovi; ten mu sdělil, že šéf právě dorazil. Stoll dopil čaj a rázně vykročil z kanceláře; cestou hltavě polykal zbývající polovinu bagelu.

5

PONDĚLÍ, 2.30 ODPOLEDNE
KÁMIŠLI, SÝRIE

Když automobil zastavil, Ibrahim spal; s trhnutím se probudil.

"Imši... imši -!" vykřikl a rozhlédl se kolem. Jusúf s Alím stále ještě hráli na zadním sedadle karty. Spočinul zrakem na bratrově kulatém, snědém obličeji, lesknoucím se potem. Mahmúd se díval do zpětného zrcátka.

"Dobré odpoledne," pozdravil Mahmúd suše.

Ibrahim si sňal sluneční brýle a mnul si oči.

"Mahmúde!" pronesl se zjevnou úlevou.

"Ano, jsem to já," řekl s nepatrným pousmáním jeho bratr. "Kdo to byl, ten, co tě měl nechat na pokoji?"

Ibrahim odložil brýle na přístrojovou desku.

"Nevím; nějaký člověk. Neviděl jsem mu do obličeje. Byli jsme na nějakém tržišti a on chtěl, abych kamsi šel."

"Asi se podívat na nějaké nové auto, letadlo nebo něco takového," řekl Mahmúd. ",Příteli Ibrahime, já jsem džin ze snů a vezmu tě, kamkoliv budeš chtít. Řekni si. Chtěl by ses setkat s krásnou mladou ženou, která se stane tvou manželkou?` ,Ach, děkuju ti, džine; jsi nanejvýš štědrý. Ale jestli máš motorový člun nebo počítač, moc rád bych se s nimi seznámil.` "

Ibrahim se zamračil. "Kde je psáno, že se člověk nemůže těšit z rychlosti, síly a ze strojů?"

"Nikde, bratře," odpověděl Mahmúd; odvrátil se a opět se zadíval do zpětného zrcátka.

"Mám rád ženy, ale ženy mají rády děti a já ne; takže jsme na mrtvém bodě. Rozumíš?" prohlásil Ibrahim.

"Ano, ale uniká ti to hlavní," opáčil Mahmúd. "Já mám manželku; navštěvuju ji jednou týdně. Než ráno odejdu, políbím spící děti a pak jdu konat svou práci s Valídem. Jsem spokojený."

"To jsi ty," odtušil Ibrahim. "Až nadejde čas, chci být manželem a otcem víc, než jak ty to líčíš."

"Jestli najdeš ženu, která tohle chce nebo potřebuje, budu šťastný i za tebe," řekl Mahmúd.

"Šukran," poděkoval Ibrahim. Zívl a prudce si vtlačil dlaně do očí.

"Afvan," odpověděl Mahmúd; na okamžik stočil oči na zpětné zrcátko a potom otevřel dveře auta. "Nu, Ibrahime, jestli sis setřel z očí prach spánku, zde přicházejí naši bratři."

Ibrahim pohlédl dopředu; předjela je dvě auta, cadillac a dodge, a

zastavila za krajnicí. Obě byla velká a stará. Necelých čtyři sta metrů za nimi stály první, k zemi přisedlé kamenné budovy Kámišli, mlhavě šedé útvary, vlnící se v sálavém vedru žhavého odpoledne.

Ibrahim, Mahmúd a jejich dva společníci vystoupili z auta. Nízko nad hlavami jim přeletěl Boeing 707, chystající se přistát na nedalekém letišti; hluk motorů se dunivě nesl přes pustinu.

Ibrahim a ostatní se přiblížili k autům; z cadillaku vystoupili tři muži, z dodge čtyři. Až na jednoho byli všichni hladce oholení a oblečení do džín a košil s knoflíčky v límci; výjimkou byl Valíd al-Nasrí. Protože Prorok měl plnovous a nosil volný šat, abáju, oblékal se tak i on. Všech sedm přišlo z Rakki, ležící v severozápadním koutě al-Džazíry na Eufratu. Na tom, že se Valíd připojil k hnutí, měla částečný podíl zoufalá situace kdysi kvetoucího města; a jeho i ostatní podněcovaly k činnosti síla a přesvědčení jejich nově vybraného vůdce Kajahana Sirinera.

Seden Kurdů je přivítalo srdečným objetím a úsměvy, doprovázenými tradičním pozdravem Al salám alejkum, "mír s tebou". Ibrahim a ostatní odpověděli uctivým Va alejkum al salám, "mír i tobě"; své spojence objali stejně vřele, avšak vřelost rychle ustoupila pocitu povinnosti a významu záležitosti, kvůli které sem přišli.

Muž oblečený do volného šatu oslovil Mahmúda. "Máte všechno?"

"Máme, Valíde."

Valíd stočil zrak na fordku; Ibrahim se zadíval na uctívaného vůdce skupiny. Téměř celou dolní polovinu Valídova protáhlého tmavého obličeje barvy pepř a sůl zakrýval hustý plnovous; od levého koutku úst až pod bradu se táhla dlouhá jizva, památka na izraelský vpád do Libanonu v roce 1982. Valídovo letadlo bylo jedno z více než osmdesáti syrských letadel, sestřelených v údolí Bikáa. Ibrahim měl vůči němu pocit méněcennosti a současně hluboké úcty, že pod ním může sloužit.

"Ten kufr tvého auta vypadá lehký," poznamenal Valíd.

"Ajva," odpověděl Mahmúd. "Hodně zbraní jsme uložili pod přední a zadní sedadla; nechtěli jsme, aby auto bylo vzadu moc zatížené."

"Proč?"

"Americké družice," odtušil Mahmúd. "Náš člověk z paláce v Damašku říká, že ty družice vidí na Blízkém východě všude a všechno; dokonce i otisky nohou. Na mnoha místech jsme přejížděli přes písek, a ty družice dokážou změřit hloubku stop pneumatik."

"Opovažují se stavět nad Mocného a Slitovného," prohlásil Valíd. Obrátil se tváří k nebi; byla to tvář rozrytá žhavým sluncem a lety vypětí. "Jediné oči jsou oči Alláhovy!" zvolal. "Ale máme prý být vůči svým nepřátelům ostražití; jednali jste moudře," pochválil Mahmúda.

"Děkuji. A té váhy by si mohly povšimnout i hlídky na naší hranici. Nechtěl jsem, abychom se museli obrátit proti nim."

Valíd se zadíval na Mahmúda a jeho společníky. "Samozřejmě, že ne. Jsme mírumilovní, jak tomu učí korán. Vražda je zapovězena." Pozvedl ruce k nebi. "Avšak zabít v sebeobraně není vražda. Jestli na nás utlačovatel vztáhne násilně ruku, není snad naší povinností ji utnout? A jestli o nás píše něco špatného, neusekneme mu konečky prstů?"

"Pokud je to Boží vůle," odpověděl Mahmúd.

"Je to Boží vůle," potvrdil Valíd. "My jsme Jeho rukou. Zaváhá snad Boží ruka před nepřáteli, ať je jejich počet jakýkoliv?"

"La," odpověděl Mahmúd; zavrtěl hlavou a s ním i ostatní. "Ne."

"Nestojí snad v koránu jednoznačně toto? ‚Nad dvěma armádami, utkavšími se v bitvě, se ukázalo znamení; jedna armáda bojovala za Boží věc, druhá byla houfec nevěřících. Věřící viděli, že nevěřící je dvojnásobně převyšují počtem; avšak Bůh dá sílu těm, koho si Jeho vůle zvolí.` Neuráží Boha to, jak s námi zacházejí ruce Turků?" zeptal se Valíd zvýšeným hlasem. "Nejsme vyvolenými nástroji Boha?"

"Ajva, "odpověděl Mahmúd společně s ostatními.

Ibrahimova odpověď byla tišší než odpověď jeho společníků; nebyl o nic méně oddán víře než Valíd nebo Mahmúd, ale stejně jako většina i on věřil, že korán hlásá spravedlnost, ne odplatu. Mezi ním a jeho rodinou docházelo kvůli tomu k neshodám, právě tak jako v celém islámském světě. Korán však také učí oddanosti a věrnosti. Když útoky proti Kurdům začaly nabírat na síle a Mahmúd ho požádal, aby se připojil ke skupině, nesměl odmítnout.

Valíd spustil ruce a pohlédl na Mahmúdovu skupinu. "Jste připraveni pokračovat?"

"Ano, jsme," řekl Mahmúd.

"Nejdřív se tedy pomodleme," vyzval je Valíd. Vzal na sebe úlohu muezzina, svolavatele k modlitbě; zavřel oči a odříkával Azán: "Alláh u akbar. Bůh je veliký. Bůh je veliký. Není Boha kromě Boha, a Mohammed je Jeho prorok. Modlete se. Pozvedněte se k blaženosti. Bůh je veliký. Bůh je veliký. Není Boha kromě Boha."

Zatímco Valíd takto promlouval, muži si vzali z auta modlitební koberečky a položili je na zem. Pečlivě zvolili směr modlitby, kibla. Obrátili se tváří k jihu, směrem k západní části Saúdské Arábie a ke svatému městu Mekce. Hluboce se uklonili a odříkávali odpolední modlitby, třetí z pěti, které denně pronášeli - při rozednění, v poledne, uprostřed odpoledne, za soumraku a po setmění.

Modlitby sestávaly z několikaminutového citování pasáží z koránu a z meditace. Potom muži nasedli do automobilů a zakrátko ujížděli na severovýchod ke starému městečku. Cestou Ibrahim uvažoval o tom, že jsou další karavanou mezi nespočetnými jinými, které touto cestou putovaly už od počátků civilizace. Každá měla své prostředky k cestě, svou vůdčí osobnost a své cíle. Tyto úvahy dodávaly Ibrahimovi cenný pocit soudržnosti, ale i bezvýznamnosti, neboť každá stopa nohou v písku al-Džazíry je pomíjivá a trvá jen okamžik.

Kámišli projeli rychle; Ibrahim si nevšímal ani starodávných minaretů, ani tržiště, přecpaného lidmi a zbožím. Nevšímal si Turků ani Syřanů, kteří se v tomto pohraničním městě spolu volně mísili; v myšlenkách se zaobíral svým úkolem a svou vírou, nikoli odděleně, nýbrž obojím společně. Přemítal o tom, jak korán hovoří o soudném dni, konečném vyplnění Boží hrozby i Jeho slibu. Přemýšlel o tom, jak se ti, kdo se v životě řídí svatými slovy a přikázáními, připojí k ostatním věřícím a k vábivým panenským húrí v ráji. A ti, kdo tak nečiní, stráví věčnost v pekle. A právě tahle silně prociťovaná víra Ibrahima nabádala, aby vykonal to, k čemu bude povolán a vyzván.

Za městem auta zamířila k turecké hranici. Ibrahim stáhl okénko. Hraniční přechod tvořila dvě strážní stanoviště, jedno syrské, druhé turecké, stojící za sebou při silnici. Vedle každé strážní budky byla závora a mezi nimi třicet metrů silnice, na syrské straně zaplevelené, na turecké straně čisté.

Valídovo auto jelo v čele, Ibrahimovo vzadu. Valíd předložil víza a pasy cestujících ve svém autě; úředník si je prohlédl a dal ozbrojené stráži znamení, aby zvedla závoru.

Ibrahim nyní pocítil na bedrech tíhu osudu; měl zvláštní úkol, který jim Valíd určil. Měl však i osobní poslání. Je Kurd, příslušník jednoho z tradičně kočovných národů, žijících na náhorní planině a v horských krajích východního Turecka, severní Sýrie, severovýchodního Iráku a severozápadního Íránu.

Od poloviny osmdesátých let řada kurdských partyzánských oddílů, žijících a operujících v Turecku, bojovala proti tureckému útlaku; Turci se báli, že dostane-li se Kurdům autonomie, povede to ke vzniku nového a nepřátelského Kurdistánu, sestávajícího z částí Turecka, Iráku a Íránu. Nejednalo se o záležitost náboženskou, nýbrž jazykovou, kulturní a politickou.

Nevyhlášená válka si do roku 1996 vyžádala dvacet tisíc lidských životů. Ibrahim se až do té doby dění nezúčastnil, zapojil se, teprve když se v důsledku toho, co prováděli Turci, začalo nedostávat vody a jeho dobytek začal hynout žízní. Třebaže Ibrahim sloužil v syrském letectvu jako mechanik, nikdy

nebyl nijak bojovně naladěný; věřil v učení koránu o míru a harmonii. Také si však uvědomoval, že Turecko jeho lid rdousí, a genocida nesmí zůstat nepomstěna.

Za dva roky, co Ibrahim patřil k jedenáctičlenné skupině, získala její činnost specifický význam. Teroristické útoky a sabotáže v Turecku přestaly pro něj být záležitostí pomsty. Jak říkal Valíd, o tom, jestli někdy vznikne nový Kurdistán, rozhodne Alláh. Mezitím rebelské činy Turkům připomenou, že Kurdové jsou odhodláni získat svobodu, ať už budou mít svou vlast nebo ne.

Do země zpravidla nepozorovaně pronikli v noci dva, tři nebo čtyři muži, vyhnuli se pohraničním hlídkám a vyřadili některou elektrárnu nebo potrubí, případně jako odstřelovači zabíjeli vojáky. Dnešní úkol byl však jiný. Před dvěma měsíci využily turecké jednotky jarního tání a jednostranně vyhlášeného příměří s tureckými Kurdy a zahájily hromadnou ofenzivu proti vzbouřencům. Během tří dnů nelítostného boje bylo zabito přes sto kurdských bojovníků za svobodu. Útok měl za cíl zklidnit východní oblasti Turecka, než se Turci obrátí na západ; tam neustále sílily územní spory s Řeckem a napětí mezi křesťanskými Athénami a islámskou Ankarou.

Valíd a vůdce tureckých Kurdů Kenan Demirel rozhodli, že tato agrese nesmí zůstat bez pomsty. Nepůjde o úder malého rozsahu a neprovede jej skupinka, která potají překročí hranice. Do země vstoupí směle a nepřáteli ukážou, že útisk a zrada nebudou trpěny.

Automobily minuly černý kůl, zaražený po straně silnice do země. Nyní byli Syřané v Turecku. Dojeli k závoře na turecké straně; ozbrojený strážný v budce vrazil do mezírky mezi sklem a rámem okna hlaveň samopalu, jeho společník vyšel ven a přistoupil k Valídovu autu. Ve zbrusu novém pouzdře měl pistoli ráže 9 milimetrů.

Sklonil se a nahlédl dovnitř. "Vaše pasy, prosím!"

"Jistě," odpověděl Valíd.

Z kapsy v protisluneční cloně vytáhl svazeček oranžových dokladů a s úsměvem mu je podal.

Malý Turek s knírkem důkladně a beze spěchu porovnával fotografie s obličeji lidí v autě.

"V jaké záležitosti přijíždíte?" zeptal se.

"Jedeme na pohřeb," odpověděl Valíd; ukázal dozadu na ostatní auta. "My všichni."

"Kam."

"Do Harranu."

Strážný pohlédl na ostatní auta; za okamžik se zeptal: "Zesnulý měl jen mužské přátele?"

"Manželky zůstaly u dětí," odpověděl Valíd.

"Ony pro něj netruchlí?"

"My jsme tomu člověku prodávali ječmen; naše manželky a děti ho neznají."

"Jak se jmenuje?"

"Tansu Ozal," řekl Valíd. "Zemřel v sobotu při automobilové nehodě. Sjel do příkopu."

Strážný si líně popotáhl lem zelené uniformy, okamžik se na Valída díval a pak se vrátil do budky; druhý strážný dál mířil samopalem na auto. Ibrahim poslouchal slova hovoru, slyšitelná přes ztichlou silnici. Věděl, že Valíd mluví pravdu; Tansu Ozal skutečně zemřel tak, jak Valíd říká. To, co však neříká, je, že ten člověk byl Kurd, který zradil svůj národ; dovedl Turky ke skrýši zbraní pod starým římským mostem v údolí Koprulu. Kenanovi lidé ho za jeho zradu zabili.

Ibrahim si setřel prstem pot z očí; stále ještě se potil, nyní z nervového vypětí, stejně jako předtím horkem. Své doklady získal pomocí falešného rodného listu, právě tak jako Valíd; Valídovo jméno Turci znali, ne však jeho podobu. Kdyby pohraniční hlídka zjistila, kdo je, Syřan by byl ihned zatčen.

Turek pak kamsi telefonoval a z jednoho pasu po druhém četl údaje.

Ibrahima popadl vztek na toho člověka; takový bezvýznamný úředník, a chová se, jako kdyby hájil Dóm skály. Tihle Turci nemají žádný smysl pro řád věcí, říkal si.

Díval se na ozbrojeného strážného. Při plánování akce se dozvěděl, že kdyby byl v autě někdo, po kom úřady vyhlásily pátrání nebo kdo se zdá nějak podezřelý, strážný bez váhání prostřelí pneumatiky; kdyby některý ze Syřanů vytáhl zbraň, strážný ho zastřelí. Než začne jeho společník střílet, sešlápne tlačítko a vyhlásí poplach hlídkovému stanovišti osm kilometrů dál po silnici. Tam je připravený vrtulník, vyzbrojený rychlopalnými kanony, a ten okamžitě vzlétne.

Syrská pohraniční hlídka nepodnikne nic, pokud se sama neocitne pod palbou; v Turecku samozřejmě nesmí zasahovat.

Ibrahim seděl schoulen na svém sedadle, oči upřené na cadillac; u pravé nohy, mezi dveřmi auta a sedadlem, stál kanystr se slzným plynem. Až dá Valíd znamení, Ibrahim bude připraven.

Malý turecký strážný zavřel dveře budky a vrátil se k autu; mírně se sklonil a podržel pasy jako vějíř karet, které vítězný hráč ukazuje ostatním u stolu.

"Máte povolení na čtyřiadvacet hodin. Až návštěvu ukončíte, vrátíte se přes tenhle přechod."

"Ano," odpověděl Valíd. "Díky."

Strážný se napřímil a pasy mu vrátil; pak pokynul rukou druhému autu, vrátil se do budky, zvedl závoru a pustil Valídovo auto dál. Cadillac projel a závora šla zase dolů.

Před ni předjel dodge; Valíd zastavil hned za ní.

"Jeďte dál!" zakřičel na něj strážný. "Dohoní vás!"

Valíd vystrčil levou ruku z okénka, zvedl ji a udělal pohyb ze strany na stranu.

"Dobrá," řekl a spustil ji přes bok dveří.

V tom okamžiku se Ibrahim a cestující v obou autech vyklonili z okének, odtrhli kloboučky z válečků, které se vešly do dlaně, a hodili je na budku. Malý strážný sáhl po pistoli a druhý začal pálit skrz hustý oranžový dým. Valíd zařadil zpátečku, přerazil závoru a vrazil do budky. Zakymácela se a střelba ustala, ale jen na okamžik. Hned nato řidič prostředního auta vystrčil z okna pistoli Makarov, začal na Turky střílet a vykřikoval na ně kletby.

Skrz stoupající mrak slzného plynu Ibrahim viděl, jak strážný před budkou klesl; druhý uvnitř začal opět střílet, ačkoliv budka se naklonila na bok a byla plná plynu. Valíd popojel několik metrů dopředu, zařadil zpátečku a znovu do budky vrazil; tentokrát se skácela.

Z druhého auta vystoupili dva muži v protiplynových maskách; zmizeli v oblaku oranžového dýmu, rozlézajícím se do stran. Ibrahim slyšel několik dalších výstřelů a pak vše ztichlo.

Ohlédl se na syrské stráže; ukryly se i se zbraněmi do své budky, ale nestřílely.

Valíd se přesvědčil, že oba Turci jsou mrtví, vzdal Alláhovi díky za vítězství a vrátil se do auta; pokynem vyzval ostatní, aby pokračovali v cestě. Během rychlé jízdy dál na turecké území se Ibrahima zmocňoval nový pocit, spalující očekávání, naplňující mu útroby; události se daly neodvolatelně do pohybu.

"Chvalte Alláha," pronesl mimoděk potichu. Pak pozvedl hlas a vykřikl: "Chvalte Mohammeda; mír s Ním!"

Mahmúd neříkal nic. Po spáncích mu stékal pot na snědé tváře a dál na pevně sevřená ústa. Ostatní na zadních sedadlech seděli tiše.

Ibrahim pozoroval Valídovo auto; cadillac po chvíli ostře uhnul ze silnice do zlatavě zbarvené pouště, dodge a fordka jej následovaly a jejich kola vyhazovala písek, jak se automobily prodíraly pouští na západ. Po necelých sto metrech uvázly v písku a muži vystoupili.

Ibrahim s Mahmúdem vytáhli z auta sedadla a z kufru odstranili falešnou podlahu; ostatní se dali rychle a cílevědomě do práce.

6

PONDĚLÍ, 2.47 ODPOLEDNE
MARDIN, TURECKO

Vrtulník Hughes 500D je díky protihlukovým přepážkám v motoru Allison 250-C20B velmi tichý; ocasní část ve tvaru T mu dodává značnou stabilitu při veškerých rychlostech a navíc vynikající manévrovací schopnosti. Vejdou se do něj pilot a dva cestující na předních sedadlech a dva až čtyři cestující na sedadlech vzadu. Se svou výzbrojí - dvacetimilimetrovým kanonem na boku a kulometem ráže .50 - je pro hlídkování na hranici ideální.

Když se na mardinském letišti rozezněl signál ohlašující poplach, vyslaný z Kámišli, pilot i druhý pilot právě dojídali opožděný oběd; už měli za sebou dopolední hodinový hlídkový let, další byl stanoven až na čtvrtou. Poplach však oběma přišel vhod. Od doby, kdy si vláda tvrdě došlápla na Kurdy, byl klid, až se letci báli, že tu zreziví. Vyměnili si úsměvy a počastovali se povzbudivým gestem, vztyčenými palci; za pět minut byli ve vzduchu.

Letěli nízko nad osamocenými vesnicemi a daleko od sebe ležícími farmami a směřovali ke stanovišti pohraniční hlídky. Protože se jim nedařilo navázat s ní rádiové spojení, k samotné hranici se blížili ve stavu nejvyšší pohotovosti. Pilot letěl rychle nad vysušenou zemí a neustále se držel proti slunci, aby byl pro každého dole na zemi těžkým cílem.

Vrak auta spatřili oba letci několik okamžiků předtím, než viděli i zničenou strážní budku. Dějiště srážky obletěli obloukem od severní strany hranice na sever od aut a rádiem hlásili na velitelství, že vidí oba mrtvé pohraničníky a tři mrtvé řidiče.

"Na ta auta asi někdo střílel," pronesl pilot do mikrofonu v přilbě. Okamžik se díval skrz oranžový plexištít. "Dva z řidičů se nehýbou, jeden jen nepatrně."

"Pošlu tam leteckou zdravotnickou službu," odpověděl dispečer.

"Auta podle všeho projela závorou, vrazila do budky a hlídka řidiče zastřelila," hlásil dál pilot. "Ten, co přežil, už asi dlouho žít nebude," dodal. "Přistanu a vyslechnu ho, než umře."

Následovala krátká porada; pak dispečer pokračoval: "Kapitán Galata říká, že máte postupovat podle vlastního uvážení. Co syrská pohraniční hlídka?"

"Oba jsou v budce," odpověděl pilot. "Zdá se, že se jim nic nestalo. Nezkusíme se s nimi spojit vysílačkou?"

"Ne, budou je kontaktovat prostřednictvím vlády," odpověděl dispečer.

Pilota tím nijak nepřekvapil; jestli ti mrtví a ten umírající jsou Syřané, syrská hlídka Turkům nic neřekne. Jestli jde o Turky, Syřanům se nebude věřit. Poslat piloty přes hranici, aby si se Syřany promluvili, by vyžadovalo schválení z nejvyšších míst, což by představovalo dlouhý a v podstatě zbytečný proces.

Pilot sestoupil do deseti metrů a opět zakroužil; sypký písek, bičovaný a zvířený proudem vzduchu od rotoru, bránil ve výhledu. Pilot sdělil druhému pilotovi, že budou muset přistát.

Vrtulník dosedl na zem asi padesát metrů od tří aut. Oba Turci si z poličky na stěně kabiny vzali staré samopaly vzor 1968 a nasadili si brýle na ochranu před poletujícím pískem. Druhý pilot vystoupil, zavřel dvířka a obešel

vrtulník na stranu, kde seděl pilot; ten potom vylezl také. Rotor nechal běžet pro případ, že by museli rychle zmizet. Zavřel i druhá dvířka a oba se vydali ke cadillaku, jehož řidič ještě žil; z opatrnosti šli za sebou.

Muž ležel vykloněný z pootevřeného okénka, ruka mu visela ven, z rukávu kapala krev, stékala mu na prsty a z nich kanula na písek. Se zjevnou námahou zvedl hlavu a zadíval se na ně.

"Pomozte... mi!"

Druhý pilot namířil samopal před sebe a podíval se nalevo a napravo; pilot šel vpředu, hlaveň jeho samopalu směřovala vzhůru.

"Kryjte mě," vyzval druhého pilota.

Přiblížili se k autu.

Druhý pilot se zastavil, pažbu samopalu si opřel o rameno a namířil jej na řidiče; pilot popošel a kousek od auta zpomalil; pohlédl dozadu a pak postupoval dál, bokem napřed, auto obešel a sehnul se, aby zkontroloval, jestli se pod ním někdo neschovává. Pozorně si prohlédl prostřílené pneumatiky a vrátil se k sedadlu řidiče.

Vousatý muž k němu zvedl oči.

"Kdo jste?" zeptal se pilot.

Muž se pokoušel promluvit; dokázal však jen šeptat. Pilot se nahnul blíž.

"Co jste říkal?"

Řidič polkl a zvedl zakrvácenou ruku; potom jediným plynulým a rychlým pohybem uchopil pilota vzadu za krkem a čelem mu prudce udeřil o hranu otevřeného okénka.

Druhý pilot nemohl střílet, bránilo mu tělo prvního pilota; ustoupil tedy stranou, ale z písku za ním se vztyčil muž; ležel tam zahrabaný, s pistolí po boku. Turek neměl ani čas zahlédnout záblesky výstřelů, které ukončily jeho život; klesl k zemi, v tom okamžiku Valíd pilota pustil. Ten zavrávoral dozadu a upadl. Mahmúdovi se z košile a kalhot sypal písek. Ještě ani nestačil všechen opadat, a Mahmúd pilota zastřelil.

Ibrahim, ležící v písku za autem, vstal také. Čekal tam pro případ, že vrtulník přistane na opačné straně. Z kufrů všech tří aut vylezli ostatní Syřané.

Valíd otevřel dveře a vystoupil; uvolnil kožený řemínek, uvázaný nahoře kolem paže, a vytáhl váček s kozí krví, upevněný v rukávu. Hodil jej do auta, ze sedadla sebral pistoli, kterou měl předtím připravenou pod pravým stehnem, a zastrčil si ji za opasek.

Poklusem vyrazil k vrtulníku.

"O nikoho jsme nepřišli!" vykřikl pyšně. "A nikoho dalšího z těch, které jsme s sebou přivedli, jsme nepotřebovali. Dobře jsi to naplánoval, Mahmúde!"

"Al-fi šukr!" odpověděl Mahmúd a prudkými pohyby si smetal písek z vlasů. "Vřelé díky."

Ibrahim se rozběhl za Valídem; kromě bývalého pilota syrského letectva byl jediný, kdo se ve vrtulnících vyznal.

"Už jsem se bál, že ten rotor písek odfoukne a odkryje nás," řekl a vztekle vyplivoval zrnka, skřípající mu mezi zuby.

"Pak bych musel střílet já," prohlásil Valíd a otevřel dvířka na pilotově straně; než nastoupil, položil ruku na tlačítko vysílačky, připraven ji vypnout.

Ibrahim vrtulník obešel a usedl do sedadla druhého pilota. Ostatní se už sbíhali, on sám se zatím připravil k vypnutí sledovacího majáku. Valíd pokývl a spolu s Ibrahimem vypnuli současně oba spínače. Turci v Mardinu se budou domnívat, že vrtulníku náhle vysadil motor a stroj se zřítil. Záchranná výprava se vydá po jeho letové trase.

"Turci mi starosti nedělají," poznamenal Ibrahim. "Každou podrobnost téhle operace jsme naplánovali. Já vrtulníky opravoval, ty jsi s nimi létal. Ale s tamtím žádný z nás nepočítal."

"Vždycky se vyskytne něco nečekaného," poznamenal důrazně Valíd a šplhal

do kokpitu.

"To je pravda," odtušil Ibrahim. "Ale tohle je přece náš obor."

"A právě proto jsme to přehlédli," odsekl Valíd. "Tohle bylo varování. Praví se ‚Stejně tak neztrestáme žádný národ, aniž vyšleme Proroka, aby jej předem varoval`. My jsme teď takové varování předem dostali."

Ibrahim uvažoval o Valídových slovech; mezitím už přiběhli i ostatní. Trojice se s nimi objala a přála jim vše dobré. Ti se potom vrátili k autům; odjedou s nimi zpátky do Sýrie. S vrtulníkem vyzbrojeným kanony, který budou mít za zády, je syrské hlídky pustí bez vyptávání dál. Ze strachu z represálií nebudou pomáhat vyšetřovatelům ani z Damašku, ani z Ankary.

Mahmúd počkal, až nasedne i radista Hasan.

"Nyní se nebudeme ohlížet zpátky," řekl Valíd svým třem společníkům. "Díváme se dopředu. Podpůrný letoun tu bude v deseti minutách." Ohlédl se přes rameno. "Jste připraveni?"

Už naložili také nádoby s palivem, které si přivezli v autech, a s nimi batoh; s tím zacházeli zvlášť opatrně a jemně. Vyčnívaly z něj špičky hřebíků. Když se Ibrahim usadil na sedadle a batoh si uložil k nohám, Mahmúd nastoupil také.

"Jsme připraveni," řekl a zavřel dvířka.

Valíd mlčky zkontroloval přístroje a přidal plyn; vrtulník se vznesl do výše. Ibrahim se díval, jak se poušť propadá do hloubky; silnice se proměnila v krajku - plochy asfaltu, pokryté ornamenty z písku. I ta jatka dole se zdála stále víc odosobněná. Otočil se tváří ke slunci, propalujícímu se předním sklem a pokořujícímu usilovnou snahu klimatizace udržet vzduch chladný.

Právě tak se my jako žhavé paprsky propálíme řadami Turků za to, že se pokoušejí naše ohně uhasit, uvažoval.

Valíd má pravdu. Přepočítali se; v jediném. A přesto se jim podařilo dosáhnout cíle. Nyní musí upírat zrak k dalšímu cíli, mnohem většímu, k akci, která bude oslavována celým kurdským světem, k činu, který už v téhle chvíli donutí svět věnovat velmi opožděnou pozornost útrapám Kurdů.

Pozornost počátku konce řádu světa takového, jaký teď panuje.

7

PONDĚLÍ, 7.56 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

"Mě to taky moc mrzí, Matte," prohlásil Paul Hood; právě dopil svůj první šálek kávy. "Stephen Viens je náš dobrý přítel, rád bych mu pomohl."

"No tak teda do toho," řekl Stoll. Seděl na gauči nalevo ode dveří a nervózně pohupoval kolenem. "Kruci, jsme přece tajní agenti! Tak toho chlapa někam uklidíme a změníme mu totožnost."

Hood se zamračil. "Já potřebuju vážné návrhy."

Stoll stále hleděl na Hooda místo na Marthu Mackallovou po své levici. Ta seděla s rukama složenýma na prsou, ve tváři nesouhlasný výraz.

"No dobrá; nevím, co bychom mohli udělat," přiznal. "Ale ti honící psi v Kapitolu nezačnou pracovat dřív jak za devadesát minut. Do té doby můžeme něco podniknout my. Můžeme třeba sestavit seznam toho, při čem nám Stephen pomohl. Nebo přivést lidi, kterým jsme zachránili život. Proboha, to přece musí něco znamenat!"

"To nebude k ničemu, pokud ty zachráněné životy nepřinesou pořádnou porci volebních hlasů," odtušil Hood.

Martha zkřížila své dlouhé nohy. "Mane, vaši loajalitu oceňuju, ale termínované smlouvy o financování jsou dneska ostře sledovány. Stephena Viense přistihli při tom, když sebral peníze z jednoho projektu a převedl je na jiný."

"Protože věděl, že ten projekt poslouží bezpečnosti země," namítl Stoll. "To snad není totéž, jako když si člověk na něčem nahrabe a zmizí!"

"To je vedlejší; porušil pravidla," opáčila Martha.

"Pitomá pravidla."

"To je taky vedlejší. Upřímně řečeno, to nejlepší, v co můžeme doufat, je, že se nikdo ve výboru nerozhodne vyšetřovat Operační centrum kvůli tomu, že máme nepoměrně výhodný přístup k zařízením Národního úřadu pro průzkum," odtušila Martha.

"Přednostní přístup," opravil ji Hood.

"Správně," souhlasila Martha. "Uvidíme ovšem, jestli tomu tak bude říkat i Larry Rachlin, až jeho hoši z CIA dosvědčí, že máme desetkrát víc družicového času než oni. A co myslíte, že se stane, jestli se kongresový výbor pro dohled nad zpravodajskou činností rozhodne podívat na naše financování? Za ten čas jsme Národnímu úřadu pro průzkum sem tam peníze nevraceli, protože v našem rozpočtu nefigurovaly."

"Celý ten dluh jsme vždycky zaprotokolovali a převedli do rozpočtu na příští rok," namítl Hood.

"Kongres vždycky prohlásí, že si žijeme nad poměry," odpověděla Martha. "Bude se zajímat o to, jak a proč."

"No, tak vidíte!" ozval se Stoll a tleskl rukama. "A tahle hrozba je jen další důvod pro to, abychom se za Stephena postavili hned od samého počátku. Jedna instituce je terč útoku; dvě už tvoří spojenou frontu. Sílu. Když se Národního úřadu pro průzkum zastaneme, Kongres si možná dvakrát rozmyslí, než se pustí do nás; zvlášť když se mu naznačí, že utrpí bezpečnost země."

Martha pohlédla na Hooda. "Upřímně řečeno, Paule, někteří z těch reprezentantů tam by si docela rádi vyhrnuli rukávy a celou tu záležitost národní bezpečnosti předělali. Víte, co jsem od té doby, co Mike Rodgers zachránil Japonsko před tou korejskou jadernou raketou, už od svých přátel v Kongresu vyslechla? Jedni říkají: ‚Proč platit za to, abychom Japonsko chránili před terorismem?` Druzí říkají: ‚Prima práce, ale jak to, že jste o tom úkladu nevěděli dřív, než dospěl tak daleko?` A zrovna tak ten pumový útok v newyorském tunelu. Pachatele jsme našli, ale ti hlídači financí v Kapitolu chtěli v prvé řadě vědět, proč naši zpravodajci nezjistili, že se k atentátu schyluje, a nezabránili mu. Kdepak, Matte. Ta naše lodička nemá sama daleko k tomu, aby se potopila, jestli s ní začneme moc houpat."

"Já po vás nechci, abyste něčím houpala," odtušil Stoll. "Stačí jen hodit záchranný pás."

"Můžeme ho potřebovat sami," odtušila Martha.

Stoll zvedl ruce, jako kdyby se chystal protestovat, pak je zase spustil. "Takže tohle je všecko, co pro dobrého a loajálního přítele dokážeme udělat? Nechat ho, aby v tom lítal? Hergot, Paule, to bych se třeba já nebo tuhle Martha anebo kdokoli jiný z Operačního centra dočkal takového zacházení, kdybychom spadli do průšvihu?"

"Snad bys mě měl znát líp," hájil se Hood.

"Ať tak či tak, tohle je něco jiného," prohlásila Martha.

"A proč? Snad proto, že bereme výplatu zde, a ne někde jinde?" zeptal se Stoll.

"To ne," odpověděla klidně Martha. "Ale proto, že všechno, co by vás do toho průšvihu přivedlo, by museli schválit lidi, kteří řídí Operační centrum. Kdybychom vám to odklepli a pak se ukázalo, že to bylo špatně, vezli bychom se s vámi; a zaslouženě."

Stoll pohlédl na Marthu a pak zpátky na Hooda. "Promiňte, Paule, ale Martha tu je proto, že je pryč Lowell. Chtěl jste právní názor, a ona vám ho

sdělila. Já teď ovšem žádám o morální posouzení."

"Chcete říct, že řídit se zákonem je nemorální?" zeptala se Martha a oči jí blýskaly.

"Vůbec ne," opáčil Stoll. "Já volím slova hodně pečlivě. Řekl jsem, že jste mu sdělila právní názor."

"A můj morální názor by byl stejný," odsekla Martha zlostně. "Ten člověk se provinil. My ne. Když se za něj budeme brát, nějaký horlivý senzacechtivý pisálek si příště vezme naši práci pod lupu; proč bychom to měli riskovat?"

"Protože tak je to správné. Já myslel, že my zpravodajci jsme jako jedna rodina. A fakt si nemyslím, že by se zbořil svět, kdyby Paul, nebo zvlášť vy, černoška -"

"Afroameričanka," prohlásila Martha rozhodným tónem.

"- kdybyste šli za kongresovými vyšetřovateli a vysvětlili jim, že Viensovy dobré skutky bohatě převáží špatný dojem, který vyvolal těmi termínovanými smlouvami. Prokrista, to přece není, jako kdyby si ty peníze strčil do kapsy. Všechny šly do truhel Národního úřadu pro průzkuml"

"K jeho smůle se kvůli tomu, co udělal, trochu zvýšil státní dluh," prohlásila Martha. "A na daňového poplatníka spadly úroky. Řekla bych, že díky Viensovu tvůrčímu účetnictví Páni Občané visí takových osmdesát milionů dolarů."

"Ty peníze použil k tomu, aby svou práci dělal líp," procedil Stoll skrz zuby. "Pánům Občanům sloužil."

Hood upíral zrak na prázdný hrnek a lehce na něj poklepával prsty. Jeho žena chtěla mít doma jen kávové šálky, které se hodily k servisu; tenhle hrnek byl jeho - starý hrnek, který mu dal Roman Gabriel, zadák losangeleských Rams, na slavnostním setkání bývalých hráčů, konaném na radnici v Los Angeles.

I Operační centrum je jeho; má povinnost starat se o ně a bránit je. Dbát na to, aby pracovalo, jak náleží. Steve Viens dopomáhal k tomu, aby se tak dělo. Pomáhal Operačnímu centru zachraňovat životy a chránit národy. A teď potřebuje pomoc zase on.

Otázka zněla: má Hood právo riskovat budoucnost lidí, kteří mu jsou přímo podřízeni, lidí, které může postihnout odveta a propuštění, a riskovat ji proto, aby pomohl někomu, kdo mu podřízen není?

Stoll, jako kdyby četl šéfovy myšlenky, pronesl pohřebním tónem: "Já bych řekl, že politikou Operačního centra je dávat si pozor na lidi, co nám loajalitu musí projevovat, a ne na toho, kdo ji projevil z vlastní vůle."

"Tahle záležitost není tak jednoznačná, jak ji vy dva líčíte, a oba si toho jste taky vědomi," podotkl Hood.

Martha zakomíhala nohou; to bylo známkou toho, že je naštvaná, ale že se nechystá zrovna prskat zlostí. Martha se hodně naštvávala na Hooda i na ostatní ve vedení, když dělali něco, co mohlo ohrozit její kariéru; její ctižádost ale ještě nutně neznamenala, že se musí ve všem mýlit.

"Kdo z výboru, který to vyšetřuje, je nám nejvíc nakloněn?" zeptal se jí Hood.

"To se musí zvážit," odpověděla, stále ještě popuzeně. "Myslíte, že třeba senátorka Foxová?"

Senátorka Barbara Foxová původně vedla útok, který měl rozpočet Operačního centra pořádně vykuchat; zcela však obrátila, když Hood během služebního pobytu v Německu nalezl člověka, který před desítkami let zavraždil její dceru.

"Pro tuhle chvíli nám senátorka Foxová nakloněná je," odpověděl Hood. "Ale jak Matt říkal, jedinec představuje terč, zatímco dva představují sílu. Jestli se do toho pustíme, koho tam ještě máme?"

"Nikoho," odpověděla Martha. "Pět z osmi členů výboru má před sebou nové volby a předseda Landwehr se vydal na křížovou výpravu. Udělají všechno možné, aby vypadali pěkně; což znamená ochranu daňových poplatníků a potrestání provinilce. Ti dva senátoři, kteří nečekají opětné zvolení, jsou Boyd a

Griffith. A ti drží basu s Larrym Rachlinem."

Hood se zachmuřil; ředitel CIA Rachlin nebyl přítelem Operačního centra. Skupinu pro řešení krizových situací viděl jako někoho, kdo mu leze do zelí a ukrádá velký kus jeho prestiže v zahraničí - a ke všemu jen s osmasedmdesáti pracovníky na plný úvazek. Barbara Foxová je jediná, s níž můžou aspoň trochu počítat, a to se ještě nedá tušit, jestli při nich bude stát, když se do ní pustí kongresový vyšetřovací výbor a tisk; může to posílit její odhodlání, nebo naopak vést k tomu, že přehodí výhybku.

"Oba máte silné argumenty," prohlásil. "Jenže nesmíme přehlížet jednu věc - jedeme v tom, ať chceme nebo nechceme. Mně připadá rozumné nastoupit do útoku."

Matt se rozzářil. Martha potřásala chodidlem a bubnovala prsty na opěradlo křesla.

"Martho, jak dobře se znáte se senátorem Landwehrem?"

"Nijak moc. Setkali jsme se jen párkrát na několika večeřích a večírcích. Je uzavřený, konzervativní, takový, jak se o něm píše v novinách; proč?"

,Jestli přijdou obsílky, dostaneme je pravděpodobně já, Mike Rodgers a Matt. Když budete první, třeba se podaří nějak to zvrátit v náš prospěch."

"Já? To jako v tom ,Na černošku si nedovolí`?"

"Ne," odpověděl Hood. "Vy jste z nás jediná, kdo patřil do užšího kroužku, ale kdo přitom nejednal přímo s Národním úřadem pro průzkum; žádné kamarády tam nemáte, a tím pádem jste v očích výboru přijatelná. A co je stejně důležité - pro veřejnost jste ten nejméně podjatý vysoce postavený činitel."

Martha přestala potřásat nohou a bubnovat prsty. Hood poznal, že ji to zaujalo. Blížila se jí padesátka a v Operačním centru nemínila zůstat věčně. Dobrovolné, vášněmi nepoznamenané svědectví by jí poskytlo cennou devizu před celou zemí. Ta by pro ni mohla být motivací k tomu, aby zaujala nějaký postoj. Hoodův názor byl takový, že ačkoliv jejich věc je spravedlivá, výpovědi před Kongresem jsou navíc něco jako divadelní hra z vysoké společnosti; když se herci, jejich odchody a vstupy správně zvolí a scéna správně uspořádá, porážku lze změnit v triumf.

"A co bych tam měla říkat?" zeptala se Martha.

"Pravdu," odpověděl Hood. "A to je na tom to nejprimovnější. Výboru řeknete: ,Ano, tu a tam, a na krátkou dobu jsme si v zájmu bezpečnosti země Národní úřad pro průzkum monopolizovali.` Řeknete jim, že Stephen Viens je hrdina, který nám pomáhal bránit lidská práva a zachraňovat životy. Za pravdu nás senátor Landwehr nemůže napadnout. Když budeme mít za sebou jeho a senátorku Foxovou a když Viense vykreslíme jako vlastence, výbor tak přijde o pár důvodů, proč se do nás nějak moc navážet. Pak půjde už jen o to, aby Národní úřad pro průzkum ty peníze vrátil; a to je pěkně nezáživná záležitost, té nebude věnovat zvláštní pozornost ani CNN."

Martha chvíli seděla mlčky a pak prohlásila: "Rozvážím si to."

Hood měl chuť říct "Však vy to uděláte". Martha ale byla nedůtklivá žena a muselo se na ni zlehka. Místo toho tedy řekl:

"Můžete mi dát vědět do odpoledne?"

Přikývla a odešla.

Stoll se otočil k Hoodovi. "Díky, šéfe. A myslím to upřímně."

Hood vypil poslední kapku kávy z hrnku.

"Ten tvůj přítel provedl pěknou kravinu, Matte. Ale když se člověk nedokáže zastat dobrého chlapa a loajálního spojence, zač by pak k čertu stál?"

Stoll naznačil palcem a ukazovákem nulu, znovu Hoodovi poděkoval a odešel také.

Hood opět osaměl; stiskl si dlaněmi oči. Býval starostou velkého města a bankéřem; když bylo jeho otci tříačtyřicet, jako nyní jemu, pracoval jako autorizovaný účetní revizor a s vypětím všech sil se snažil udržet svou malou firmu nad vodou. Jak syn Franka Hooda přišel k tomuhle postavení, kde se

rozhoduje o bytí či nebytí životních drah, kde se rozhoduje o životě či smrti lidí na základě rozhodnuti, která tu on učiní?

Odpověď samozřejmě znal. Miloval vládu a věřil ve stávající systém. Pracoval s důvěrou, že ta rozhodnutí dokáže činit s pochopením pro druhé a s rozumem.

Ale bůh vidí, jak je to těžké, řikal si.

Touto úvahou jeho sebelítost skončila; vstal, sebral hrnek a vyšel z kanceláře pro další kávu.

8

PONDĚLÍ, 3.53 ODPOLEDNE
SANLIURPA, TURECKO

Devětadvacetiletá Mary Rose Mohalleyová dokončila poslední kontrolu lokálních systémů. Software infračervené rušičky ALQ-157 byl on-line a pracoval, stejně jako hardware EX-ponéru, skříňky rozměrů 90x60x60 centimetnž, určeného ke zjišťování reziduí nitroglycerinu, C-4, semtexu, TNT a dalších výbušnin. Pak ještě zkontrolovala, zda akumulátory a solární panely Oblastního mobilního operačního centra pracují na plný výkon. Pracovaly. Vnitřní systémy OMOC byly napájeny dvěma tucty baterií; další čtyři akumulátory poháněly motor automobilu, když nebyl pohotově k dispozici benzin; teď zůstávaly odstavené. Tato čtveřice akumulátorů sestávala ze dvou nízkonapěťových akumulátorů a dvou vysokonapěťových akumulátorů spojených s alternátorem a setrvačníkem, a dohromady umožňovala urazit bez dobíjení téměř 1300 kilometrů navíc. Všechny ferroniklové baterie byly umístěny ve dvou skříních rozměrů 150x35 centimetrů, zabudovaných pod podlahou. Solární panely, které napájely klimatizaci a rozvod vody, také pracovaly dokonale.

Mary Rose vstala; měla v úmyslu vyjít ven a protáhnout se, a možná si i užít pár minut v paprscích slunce, když promluvil Mike Rodgers.

"Mary Rose, pustila byste Mattův program OLK, než začnete s něčím jiným?"

Mladá žena se prudce zarazila; podrážky jejích bot pisklavě zavrzaly na hladké, černě pogumované podlaze. Rodgers se k ní neotočil, jinak by zahlédl, jak jí poklesla ramena.

"Jistě," odpověděla lehkým tónem a zvysoka dosedla zase zpátky. Psycholožka Operačního centra Liz Gordonová ji varovala, že jediné paprsky, které si při práci s Mikem Rodgersem užije, bude záření, unikající z monitoru jejího počítače.

Rodgers prohnul záda a mlčky se protáhl; potom se pustil do seznamu svých úkolů.

A máme to, pomyslela si Mary Rose rozmrzele; generál Rodgers si právě dal přestávku.

Zadívala se na monitor a začala pracovat s myší. OLK byl Mattův program On-Line Krtek; ačkoliv oba dychtili po tom, aby ho mohli vyzkoušet, program byl součástí až druhé vlny instalace softwaru a měl začít běžet až od čtyř odpoledne, ale u generála Rodgerse byla žádost totéž co rozkaz.

Promnula si unavené oči, avšak necítila se o moc líp; stále ještě pociťovala vliv rychlého přechodu přes několik časových pásem při letu sem, únava se v ní usadila velmi hluboko. Díky doktorátu v oboru práce se špičkovými počítači měla to štěstí, že přístroje neznající únavu pomáhaly jejímu vyčerpanému lidskému mozku. Říkala si však, co všechno asi američtí státníci v téhle části světa špatně dojednali, protože sami byli příliš

unavení, než aby dokázali jasně uvažovat.

Na generála Rodgerse nic takového ovšem nedoléhá, říkala si. Pokud je na něm vůbec něco znát, pak tedy to, že spíš ožil. Seděl zády k ní, tváří k řadě monitorů, zobrazujících družicové snímky oblasti i informace, udávající hladiny mikrovlnného záření až po místní hladiny smogu a alergenů. Značné výkyvy mikrovlnného záření směrem nahoru napovídaly, že se zvýšila intenzita provozu mobilních telefonů, což často svědčí o přípravě k vojenské činnosti v dané oblasti. Vyšší hladiny smogu a větší množství pylu informovaly o tom, jakou úroveň efektivnosti mohou od vojáků očekávat; Mary Rose udivilo sdělení vedoucího vojenského lékaře Operačního centra Jerryho Wheelera, že v organismu vojáků mnohých armád se akumulují antihistaminy; zbraně mohou být jakkoliv složité, v rukou vojáků, které svědí oči, však nejsou k ničemu.

Ne, generál Rodgers vyčerpání nepociťoval; Mary Rose by mohla klidně tvrdit, že se do studia svých dat pohroužil s pocitem štěstí, a proto si od patnáctiminutové přestávky na časný oběd nedopřáli ani chvíli odpočinku. Byl cele zaujat tímhle prvním zběžným pohledem na války blízké budoucnosti, války, které mezi sebou nepovedou velké armády, nýbrž malé skupiny proti malým skupinám, družice proti počítačům a spojařským střediskům. Zítřejší nepřátelé nebudou útvary velikosti praporů, nýbrž teroristické skupiny, používající chemické a biologické zbraně proti civilním cílům; budou zabíjet a beze stopy mizet. A potom týmům, jako je Oblastní mobilní operační centrum, připadne úkol naplánovat rychlá a chirurgicky přesná protiopatření, nalézt způsob, jak se dostat co nejblíž k mozku nepřítele a zaútočit na jeho centra prostřednictvím elitní jednotky, jakou je zásahová skupina Striker Operačního centra, raketovým útokem, nastražením výbušniny v autě, v telefonu nebo třeba v elektrickém holicím strojku. Doufat, že když zmizí hlava, ruce a nohy přestanou fungovat.

Mary Rose věděla, že Rodgerse, kterému je něco přes čtyřicet, tato nová výzva jeho válečnickému umění těší, na rozdíl od "starých mazáků", jimž se stýská po starých způsobech; libuje si v nových myšlenkách i nových metodách stejně jako v používání své bezedné zásoby starých aforismů. Když se dnes ráno usadili do židlí, s klukovským nadšením jí řekl: "Samuel Johnson kdysi prohlásil: ‚Svět ještě není na dně; zítra mi ukažte něco, co jsem ještě neviděl.` Já se na ten zítřek docela těším, Mary Rose."

Rozběhnout Mattův OLK trvalo Mary Rose jen něco přes patnáct minut. Načetla jej a spustila diagnostický program, načež ji Rodgers požádal, aby se nabourala do souboru tureckých bezpečnostních sil; chtěl se dozvědět něco víc o plukovníku Nejatu Sedenovi, člověku, který s nimi má pracovat. Prohlásil, že Sedena nepochybně poslali, aby je také sledoval; to však Rodgers očekával. Takhle se pracuje s pojmem, jejž označoval slovy "dávat pozor". Jde o nekončící, uzavřený koloběh špehování. Rodgers dává pozor společně na Turky i Syřany; Izraelci pravděpodobně dávají pozor na ně i na Rodgerse a CIA dává pozor na Izraelce. Rodgers prohlásil, že je tudíž zcela v pořádku, když Turci budou dávat pozor na Američany.

Mary Rose však chovala podezření, že se za Rodgersovou žádostí skrývá něco víc než politika. Generál také rád ví, jakého kalibru je člověk, se kterým bude trávit svůj čas. Mary Rose seděla vedle Rodgerse cestou v C-141A, která je dopravila do Turecka, a během cesty si uvědomila jednu jeho zásadní vlastnost: nerad se obklopuje lidmi - a mohou to být i protivníci - kteří nejsou své práci oddáni stejně, jako jí je oddán on sám.

Psala do počítače příkazy a neklidně přitom poposedávala; židle na kolečkách vydávají zřetelné a charakteristické zvuky, zde byly tedy raději přišroubovány k podlaze. Jak prohlásil Harlan Bellock, konstruktér tohoto pracoviště, hlavní inženýr Operačního centra a absolvent Yale: "Kolečka židlí by čmuchalům leccos vyzradila; chápejte, bylo by divné, kdyby se z pracoviště archeologů ozývaly zvuky, vydávané kancelářským nábytkem."

Mary Rose to chápala; ale nijak to nepřispělo k tomu, aby se jí v

hliníkové židli sedělo pohodlněji. Také jí zde chybělo sluneční světlo, stejně jako jí chybělo, když pracovala ve své kanceláříčce v Operačním centru. Všechna okna v zadní části vozu byla z tmavě tónovaného skla a přední část oddělovala od prostoru vzadu příčka vyložená olovem, jen s úzkým volným průchodem uprostřed. Stoll na tomto bezpečnostním opatření trval, protože mnozí špioni mají přenosné detekční soupravy; tyto přijímače doslova čtou elektromagnétické záření, vysílané počítačovými monitory, a špionům umožňují sledovat obrazovky zvenčí a ze vzdáleného místa.

Možná, že jsem se měla stát příslušnicí skupiny Striker, říkala si - v akademii FBI v Quantiku ve Virgínii absolvovat výcvik, sportovat, střílet, zlézat skály a plavat. Trochu se opálit. Sem tam někoho nakopat do zadnice. Musela si však přiznat, že o volných dnech si slunce užije dost a počítače a nejmodernější techniku má ráda. Takže nech lamentování a věnuj se svému programování, slečinko.

Dlouhé, jemné hnědé vlasy měla stažené dozadu a svázané mašlí, aby jí při práci nepadaly na klávesnici. Oči barvy lískových oříšků hleděly pozorně a ústa byla sevřená; modemem propojila OLK s hlavním stanem tureckých bezpečnostních sil v Ankaře. Tam si OLK, jako dokonalý špionek, udělal pro sebe místo tak, že si do počítače OMOC načetl a uložil legitimní program.

"Hodný hoch," utrousila; maličko povolila rty a uvolnila ramena.

Rodgers se uchechtl. "Zní to, jako když pochvalně poplácáváte nějakého otcova klusáka!"

William R. Mohalley byl vydavatelem časopisu a vlastnil několik nejlepších závodních koní na Long Islandu. Vždycky doufal, že jeho jediná dcera bude jezdit za jeho stáj, Mary Rose však už v šestnácti letech měřila skoro sto šedesát osm centimetrů a rostla dál, až měla téměř sto sedmdesát šest, takže splnění otcova přání bylo stěží pravděpodobné. Nijak ji to však nemrzelo; koně byli jednou z jejích vášní, a Mary Rose nikdy nechtěla, aby se z té vášně stala práce.

"Opravdu si připadám, jako kdybych závodila," odpověděla. "Matt a ti jeho němečtí partneři z tohohle tady udělali hodně rychlé spřežení."

On-Line Krtek učinil zadost svému přízvisku a nepozorovaně se zavrtal do systému. Jakmile se tam dostal, našel informace, které potřeboval, okopíroval je a stáhl, pak shodil svou kůži a zmizel; program, který dočasně nahradil, se vrátil do systému - jeden bit OLK bude odpovídat jednomu bitu původního programu, takže v dostupné paměti se vůbec žádná změna nezaznamená. Celý proces trval necelé dvě minuty. Kdyby někdo během té doby hledal program, kterým se OLK dočasně "stal", OLK by původní program rychle vrátil a stal by se buď jiným programem, nebo by stahování zarazil. OLK byl složitější a propracovanější než hackerské programy typu "hrubá síla", používané většinou počítačových pirátů. Namísto toho, aby do počítače vrhal hesla nazdařbůh, což mohlo trvat hodiny, ne-li dny, šel rovnou do obnovitelných košů a tam si našel stará hesla. Zcela nepozorován je v koších rychle prohledával a obvykle nalezl opakující se kombinace čísel, jež mu poskytly klíč k programům, uloženým v počítači.

V devíti procentech času se nenalezlo nic užitečného; v tom případě OLK rychle přešel na "způsob ukládání". Spousta lidí používá jako hesla data narození nebo názvy oblíbených filmů, tak jak to obvykle dělá u osobních poznávacích značek aut. OLK rychle probíral kombinace zahrnující dobu po roce 1970, kdy se většina uživatelů počítačů narodila: tisíce křestních jmen, mezi nimi také Elvis; titulky filmů a televizních seriálů i jména postav z nich, například 2001, Star Trek a 007. V téměř osmi procentech času OLK nalezl správnou sekvenci do pěti minut. K "hrubé síle" se uchýlil pouze tehdy, když narazil na vytrvale unikající jedno procento.

Mary Rose se rozzářila; z obnovitelného koše si vytáhla složku o plukovníku Sedenovi.

"Mám to, generále!"

Mike Rodgers vstal a protlačil se doleva k ní; místa tu bylo tak málo, že se ze židle dostal jen stěží, a když už byl na nohou, nemohl stát rovně. Postavil se za židli Mary Rose, sklonil hlavu a nahnul se přes opěradlo; bradou se přitom dotkl jejích vlasů a ucukl. Mary Rose to přišlo líto; z generála se na okamžik stal prostě jen muž a z ní jen žena; cítila to jako překvapivý a velmi vzrušující okamžik. Hned nato Mary Rose opět věnovala pozornost složce.

Vyplývalo z ní, že jednačtyřicetiletý plukovník je v tureckých bezpečnostních silách stoupající hvězdou. V sedmnácti vstoupil do polovojenské organizace Jandarma; byl o dva roky starší než mnozí nově nastoupivší rekruti. V jakési kavárně zaslechl, jak se tři Kurdové domlouvají, že otráví velkou zásilku tabáku, směřující do Evropy, sledoval je do jejich bytu a zcela sám je pozatýkal. Po dvou týdnech mu bylo nabídnuto místo v tureckých bezpečnostních silách. Složka obsahovala poznámku Sedenova velitele, označenou PŘÍSNĚ TAJNÉ: generál Sulejman se obává, že "sebrání" Kurdů vypadá až moc jako šťastná náhoda. Seden má z matčiny strany kurdskou krev a generálovi dělá starost, že se ti Kurdové možná z vlastní vůle obětovali, aby Seden mohl infiltrovat do tureckých bezpečnostních sil. Z následujících záznamů však nevyplývalo nic dalšího než skutečnost, že Seden je tureckým bezpečnostním silám a vládě naprosto oddán.

"Samozřejmě, že jeho posudek bude bez poskvrnky," zamumlal Rodgers, když složku dočetl až sem. "Nikdo přece někam nenastrčí záškodníka a nepošle ho hned nato dělat špiona; nejdřív čeká."

"Na co?" zeptala se Mary Rose.

"Na jednu ze dvou věcí: na nějakou krizi, kdy je naprosto nutné získat určité údaje. Jinak čekáte, až se taková osoba dopracuje k nejvyššímu stupni bezpečnostního prověření. Pak tenhle nastrčený člověk může přivést další podobné lidi. Ve druhé světové válce tohle v hojné míře dělali Němci; pokusili se dostat mezi britskou aristokracii jediného sympatizanta a ten pak lordům, důstojníkům nebo členům vlády doporučoval šoféry a sluhy. Všichni tihle nasazení lidé samozřejmě pracovali pro Němce, špehovali své zaměstnavatele a informace předávali mlékařům, listonošům i dalším, kteří se Němcům zaprodali."

"Páni - tak tohle mě tedy na přednáškách o počítačích a optotronice neučili," poznamenala Mary Rose.

"Neučí se to ani ve většině hodin dějepisu," postěžoval si generál. "Až moc přednášejících se bojí nějak dotknout Američanů německého nebo britského původu anebo jakékoliv jiné smíšené skupiny, která by se tak mohla cítit uražena; sáhnete na pár z nich - a začnou křičet všichni."

Mary Rose přikývla. "Takže to znamená, že Seden je nepochybně nějak napojený na kurdské podzemní hnutí?"

"Vůbec ne; podle Turků sympatizuje s věcí Kurdů jen asi třetina těch, kdo mají v žilách aspoň nějakou kurdskou krev, zbytek zůstává vůči své hostitelské zemi loajální. Znamená to ovšem, že mu toho tady ukážeme co nejméně."

Mezi řečí dál prohlíželi spis. Seden není ženatý. Jeho ovdovělá matka bydlí v bytě v Ankaře, neprovdaná sestra žije s ní. Otec byl zaměstnán na stavbách montovaných budov a zemřel při nehodě v práci, když bylo Sedenovi devět let. Seden pak chodil do sekulární školy v Istanbulu; studoval pilně a vynikl jako vzpěrač, byl členem tureckého vzpěračského družstva na letních olympijských hrách v roce 1992. Pak ze školy odešel a vstoupil do Jandarmy.

"Žádní vyživovaní rodinní příslušníci," poznamenal Rodgers. "No, to v dnešní době nemá moc velkou váhu; sňatky mezi špiony jsou zatím novinka. Vyšetřovatelé jdou po vlcích samotářích."

Mary Rose složku zavřela. "Co tedy s ním? Jaký je závěr?"

"Jsme informováni," usmál se Rodgers.

"A to je všechno?"

"To je všechno. Nikdy nevíte, kdy se budou informace hodit." Rodgers se usmál šířeji. "No, dejte si pauzu. Budeme pokračovat, až plukovník Seden -"

Zarazil se; jeden z počítačů začal tiše, avšak vytrvale pípat, dvakrát za vteřinu, potom následovala vteřina ticha, pak jedno pípnutí a opět vteřina ticha. Nato se vše opakovalo.

"To je varovný signál pohraničního poplašného systému," řekla Mary Rose; vstala, postavila se za Rodgerse a prudce se naklonila.

Technicky vyspělý pohraniční poplašný systém nepřetržitě sledoval pomocí družice a radarů letecký provoz v celé zemi nebo provincii; umožňoval zhotovit plastické mapy, které Oblastnímu mobilnímu operačnímu centru ukázaly, jak vysoko a jak rychle letoun letí. Rychlost letounu současně zaznamenávala i družice, sledující tepelné stopy. Průzkumná letadla se obvykle pohybovala pomaleji a letěla ve větší výšce než útočná letadla.

Pohraniční poplašný systém také používal digitalizovanou šablonu země nebo provincie, udávající, kdy je letoun vzdálen 1500 metrů od hranice, kterou se chystá překročit. A právě proto se nyní poplach spustil.

Nízko a rychle letící letoun, směřující k hranici, se považoval za nepřátelský, a když byl takový letoun zjištěn, ozval se poplašný signál.

"Míří téměř přímo k západu," řekl Rodgers. "Podle rychlosti a výšky je to vrtulník." V jeho hlase zazněla obava, ale i vzrušení. Oblastní mobilní operační centrum dělá svou práci bezvadně.

Mary Rose přistoupila k řídicímu panelu a přisedla na paty. "Vás překvapuje, že letí sám?"

"Pohraniční hlídky létají sólo," odtušil Rodgers. "Tenhle se ale pohybuje moc rychle, než aby letěl jen tak na obhlídku. Má určitý cíl."

Mary Rose stiskla tlačítko automatického ladění; anténa, ukrytá v tmavě tónované klenuté střeše vozidla, se okamžitě natočila směrem ke zdroji, který poplašný signál spustil, a začala odposlouchávat jeho přijímaná a vysílaná hlášení. Počítač byl naprogramovaný na stovky jazyků a dialektů. Systém digitálně odstranil statické výboje a ostatní šumy a na monitoru se ukázal simultánní překlad elektronického vysílání.

"... tam našli?"

Vrtulník neodpovídal.

"Opakuji, Mardin Jedna. Co jste na přechodu našli?"

Stále žádná odpověď.

"Ten vrtulník patří k turecké letecké základně v Mardinu," řekl Rodgers. Stiskl několik kláves a načetl si údaje o základně. "Tak - co tam mají? Dva vrtulníky Hughes 500D a jeden Piper Cub." Pohlédl na ukazatel poplašného systému, udávající rychlost cíle. "Tenhle letí rychlostí dvě stě patnáct kilometrů v hodině; to vypadá na 500D."

"Co to teda je? Zbloudilý pilot?" zeptala se Mary Rose.

"Neřekl bych; zdá se, že posádku poslali na průzkum a ta se neohlásila. Kdyby pilot zabloudil, neletěl by maximální rychlostí. A taky bych netvrdil, že chce přeběhnout, protože s tím vrtulníkem míří dál do Turecka."

"A nemohla se mu porouchat vysílačka?"

"Možná; ale zase - žene se maximální cestovní rychlostí; tihle hoši mají naspěch."

Rodgers prudce tiskl ukazovákem klávesy a napsal dotaz na situaci ve vojenských zařízeních v jihozápadní části východní Anatolie. Na rozdíl od ostatního tureckého území, tvořeného pouští a horami, je Anatolie většinou náhorní rovina, z níž se místy zvedají nízké pahorkatiny.

Na obrazovce se okamžitě ukázalo červené písmeno X; záporná odpověď.

"K nouzovému přistání se nechystají; mají něco v plánu," prohlásil Rodgers.

Mary Rose zaslechla zvenčí bublání motoru, které přehlušilo tichý hukot klimatizačního zařízení; přijíždělo jakési vozidlo. Dál četla přepis vysílání, přebíhající po jednom z monitorů.

"... jste mimo dosah našich radarů a nezachycujeme vaše vysílání. Jsou nějaké potíže? Proč neodpovídáte?"

"A co jestli někdo třeba pronikl do země a oni ho pronásledují?" řekla Mary Rose.

Rodgers zavrtěl hlavou. "Proč by to ale nehlásili na základnu? Kdepak, tady není něco v pořádku. Oznámím tureckým bezpečnostním silám, co jsme zjistili, a uvidíme, co nám na to řeknou."

"A nemyslíte, že by tam dostali rozkaz k pohotovosti, kdyby vznikl nějaký problém?" zeptala se Mary Rose.

"Naopak," odtušil Rodgers. "Ve srovnání s politickou rivalitou, jaká tady mezi vládními frakcemi panuje, je politika ve Washingtonu úplná idylka; to soupeření je skoro tak silné jako náboženské spory."

Ozvalo se zaklepání na dveře; Mary Rose se k nim natáhla, stiskla kliku a vyhlédla ven. Za dveřmi stál vojín Pupshaw.

"Ano?"

"Je tu plukovník Nejat Seden a chce mluvit s generálem Rodgersem," odpověděl nemotorně vyhlížející Pupshaw.

"Ať jde dál, prosím," odpověděl Rodgers, aniž se ohlédl.

"Rozkaz, pane!"

Pupshaw ustoupil stranou a Mary Rose dveře otevřela; vešel člověk malé postavy se světlou pletí. Mary Rose se na něj mile usmála. Plukovník vypadal atleticky, měl pečlivě přistřižený knírek a hluboko posazené tmavé oči, jaké Mary Rose ještě u nikoho neviděla. Černé kudrnaté vlasy měl vlhké a slepené; asi od motocyklistické přilby, dohadovala se. U pasu měl pouzdro s pětačtyřicítkou.

Seden se na Mary Rose usmál také.

"Dobré odpoledne, slečno," pozdravil ji s úklonou hlavy.

Hovořil s hrdelním přízvukem a pod vlivem své mateřštiny protahoval samohlásky a usekával souhlásky.

"Dobré odpoledne," odpověděla Mary Rose.

Doma se jí dostalo varování, že turečtí muži, i ti osvícení, k ní budou pouze zdvořilí. Ačkoliv Turecko už dávno zaručilo ženám rovnoprávnost, v očích mnoha muslimských mužů byla tato rovnost pouze mýtem. Jak jí řekla psycholožka Operačního centra Liz Gordonová, "Korán učí, že ženy si mají vždy zakrývat hlavu, paže a nohy. Na ženy, které to nedělají, se pohlíží jako na hříšnice". Tento muž jí však věnoval vřelý úsměv; zdálo se, že má jakési milé, přirozené osobní kouzlo.

Obrátil se ke generálu Rodgersovi a zasalutoval; Rodgers pozdrav opětoval. Seden udělal dva kroky směrem k němu a podal mu žlutý papír, složený do ostrých hran.

"Moje rozkazy, pane."

Rodgers do papíru zběžně nahlédl a otočil se zpátky k monitoru.

"Přicházíte právě vhod," řekl. "Tady na monitoru máme jeden váš vrtulník... zde."

Ukázal na výrazně se rýsující červený předmět, pohybující se napříč neustále se měnící zelenou mřížkou.

"To je divné," pronesl Seden. "Vojenské vrtulníky obvykle létají z bezpečnostních důvodů ve dvojicích. Víte, odkud tenhleten je?"

"Přiletěl z Mardinu."

"Pohraniční hlídka," poznamenal Seden.

"Ano; radista na základně se s ním marně pokouší spojit. Jakou výzbroj na tyhle vrtulníky dáváte?"

"Obvykle kulomet, a na boku rotační kanon, generále," odpověděl Seden. "Bývá to dvacetimilimetrový kanon s otáčivou hlavní a asi tak sto padesáti náboji."

"Kam by mohl tak pospíchat?" zeptala se Mary Rose.

"To nevím," odpověděl Seden. Nespouštěl z obrazovky oči. "Tím směrem nic není, žádné vojenské cíle, vesnice tam jsou malé a nemají žádný strategický význam."

"Víte určitě, že v žádné z nich nemají základny nějaké teroristické skupiny?" zeptal se Rodgers.

"Určitě ne. Ani jsme nepozorovali žádné přesuny do té oblasti; dáváme si na ně dobrý pozor," řekl Seden.

"A nemůže jít jednoduše o únos? Než ten vrtulník někdo objeví, únosci jej stačí schovat, a později se dá použít ke spoustě věcí," poznamenala Mary Rose.

"To není moc pravděpodobné," namítl Seden. "Jednodušší je vrtulníky koupit v Rusku nebo v Indii a po částech je sem propašovat."

"Po částech?" divila se Mary Rose.

"Na člunech, v letadlech, po zemi, společně s dodávkami strojních součástí; není to tak těžké, jak si možná myslíte."

"A navíc turecké letectvo už po tom vrtulníku určitě pátrá," dodal Rodgers.

"Ale ne tam; hledá podle původního letového plánu," upřesnil Seden.

"My jsme ten vrtulník zachytili a ostatní radary jistě také. Zanedlouho jej najdou," nevzdávala se Mary Rose.

"Jak je vidět, tomu, kdo se ho zmocnil, je to jedno," prohlásil Rodgers. "Mají v úmyslu použít ho hned. Plukovníku, chcete, aby se turecké letectvo dozvědělo, kde ten vrtulník je?"

"Až později; radši bych jim sdělil, kam míří, než abych udal nějaké místo, kde třeba vůbec nebude, až tam letectvo dorazí."

Mary Rose vrhla na důstojníka kradmý pohled; všimla si, že právě tak se na něj podíval i Mike Rodgers. Z jeho výrazu vyčetla, že si myslí totéž, co ona. Má Seden zájem na shromažďování informací, nebo na tom, aby letectvo zdržel?

Plukovník se díval, jak se mapa sune po obrazovce spolu s tím, jak se pohybuje vrtulník.

"Bylo by možné zobrazit větší kus toho území?"

Rodgers přikývl, stiskl klávesu a na monitoru se ukázal obraz rozsáhlejší oblasti. Vrtulník se změnil v malý červený bod.

Seden se na obrazovku na okamžik zadíval. "Generále, můžu se zeptat, znáte dolet toho vrtulníku?"

"Asi šest set padesát kilometrů, podle nákladu," odpověděl Rodgers; upřel na plukovníka oči. "Proč? Napadá vás něco?"

"Jedinými cíli, připadajícími v úvahu, je několik přehrad na Firat Nehri - vy té řece říkáte Eufrat." Ukázal na řeku a potom po ní jel prstem jižním směrem přes Turecko do Sýrie. "Přehrada Keban, Karakaja a Atatürkova. Všechny jsou v jeho dosahu."

"Proč by na ně měl někdo útočit?" zajímala se Mary Rose.

"To je starý spor," odpověděl Seden. "Islámský zákon nazývá vodu zdrojem života. Národy můžou bojovat třeba o naftu, to ale znamená pouhou maličkost. Krev uvádí do varu voda - a voda je taky příčinou toho, že se krev prolévá."

"Od svých přátel v NATO vím, že posledních asi patnáct let jsou přehrady, postavené v rámci projektu Velké Anatolie, bolestivým místem," poznamenal Rodgers. "Umožňují Turecku ovládat přítok vody do Sýrie a Iráku; a jestli se nemýlím, Turecko se teď pustilo do projektu zavodňovacího systému v jihovýchodní Anatolii. Ten pak přítok vody do těch dvou zemí omezí ještě víc."

"Do Sýrie se dostane o čtyřicet procent méně vody a do Iráku o šedesát procent méně," potvrdil Seden.

"Takže nějaká skupina, možná Syřani, ukradne turecký vrtulník; nechá armádu v nejistotě ohledně toho, jestli byl skutečně ukraden, a nechá ji v nejistotě tak dlouho, jak bude potřebovat k tomu, aby na svůj cíl udeřila," uvažoval Rodgers.

"Atatürkova přehrada je na Blízkém východě největší, jedna z největších na světě, generále," prohlásil vážným hlasem Seden. "Můžu si zatelefonovat?"

"Tamhle." Rodgers ukázal na počítač v koutě. "A měl byste si pospíšit, ten vrtulník to má k první z těch přehrad už jen asi půl hodiny."

Seden se protáhl kolem Mary Rose a zvedl mobilní telefon, zavěšený po

straně monitoru; telefon měl také přímé spojení se samotným OMOC. Vyťukal číslo a hovořil tiše turecky. Při řeči se pomalu otáčel k oběma zády.

Mary Rose a Mike Rodgers si vyměnili krátké pohledy; když se Seden otočil úplně, Rodgers stiskl několik kláves na jiném počítači a sledoval simultánní překlad plukovníkova hovoru.

9

PONDĚLÍ, 4.25 ODPOLEDNE
MALFETI, TURECKO

Atatürkova přehrada na Eufratu je pojmenována po Kemalu Atatürkovi, uctívaném vojenském a politickém vůdci z dvacátého století. Příměří, jež ukončilo první světovou válku, ukončilo také téměř šest století osmanské nadvlády nad Tureckem. Protože Turecko stálo na straně Německa, které prohrálo, Řekové a Britové se cítili oprávněni zabrat části země pro sebe. Turci však smýšleli jinak; Kemal a turecké vojsko cizince v roce 1922 vyhnali. Následujícího roku pak v rámci Lausannské smlouvy vznikla moderní Turecká republika.

Atatürk novou republiku založil na demokratickém principu, nikoliv jako sultanát; zavedl právní systém podle švýcarského vzoru, systém, kterým nahradil šariatský kodex muslimského Zákona, a přijal gregoriánský kalendář namísto islámského. Dokonce byly zakázány fezy a turbany, a to ve prospěch evropských pokrývek hlavy. Zřídil světské školy, poprvé v historii přiznal ženám základní práva a arabské písmo nahradil latinkou.

Výsledkem těchto rozsáhlých změn v turecké společnosti bylo, že Atatürk vzbudil nikterak nevýznamný odpor muslimské většiny.

Pětapadesátiletý Mustafa Mecid znal Atatürkův život i legendy o něm jako všichni Turci. "Otcem Turků" se však nijak zvlášť nezaobíral; jako asistentovi hlavního inženýra na přehradě mu nejvíc leželo na srdci to, aby si na hrázi nehráli kluci.

Na rozdíl od honosnějších vysokých betonových gravitačních hrází nebo rozmáchlých klenbových hrází jsou sypané hráze dlouhé, široké a poměrně nízké. Pod vodou přehradního jezera je návodní násyp, zvedající se jako bok pyramidy. Na koruně hráze je úzký val, bránící přelití vody, a za ním chodník, svažující se jako samotný násyp. Svah na vzdušné straně bývá stupňovitý; v polovině svahu je berma, na níž spočívá kamenná koruna. Mezi bermou a následujícím stupněm, patou na zázemní straně, je drenážní vrstva. Při pohledu ze strany je výsledná podoba nakloněné písmeno W. Jádro hráze tvoří vysoký sloupec jílu, obsypaný vrstvou písku, a celé jádro je zasypáno tlustou vrstvou kamení.

Velké sypané hráze obvykle zadržují padesát milionů krychlových metrů vody; Atatürkova hráz zadržovala osmdesát pět milionů. Ne že by Mustafovi nějak moc záleželo právě na tomhle; na větší část vodní plochy stejně neviděl. Přehradní jezero se kroutilo a ztrácelo za umělými výspami a vlnolamy a jeho konec se rozplýval v oparu.

Každý den v jedenáct hodin dopoledne a ve čtyři odpoledne Mustafa opustil své dva spolupracovníky a z malého velínu u paty hráze se vydal ven zahánět kluky; v tuhle dobu skákali z valu do chladné vody.

"My víme, že tady není nebezpečné skákat," tvrdili pokaždé. "Pod vodou nejsou žádné balvany ani kořeny, sábibe."

Vždycky mu říkali sáhibe, příteli, ačkoliv Mustafa je podezříval, že se mu jen tak pošklebují. A i kdyby to mysleli upřímně, Mustafa jim nemohl dovolit

zůstat tu a koupat se zde; kdyby to udělal, val by byl doslova obalený dětmi. Potom by následovali výletníci, a hráz by musela nést větší zatížení, než na jaké byla zkonstruována.

"A pak by vina za zhroucení hráze a zatopení jižní Anatolie padla na Mustafu Mecida," prohlašoval a probíral se přitom prsty hustým hnědým plnovousem.

Pětapadesátiletý Turek byl rád, že má dvě dospívající dcery. Mladíci jsou tak fyzicky aktivní; pozoroval děti své sestry a nechápal, jak si s nimi dokáže poradit. Jeho chudý otec ho jako šestnáctiletého poslal do armády, protože Mustafa měl neustálé konflikty se sousedy, učiteli i zaměstnavateli. I v armádě - Mustafa sloužil v posádce na hranici s Řeckem poblíž zálivu Saros - ztrpčoval život pašerákům a různým tajným agentům víc než kterýkoliv Turek od dob samotného Jeho Excelence Atatürka. Když se oženil, chudák jeho manželka to s ním jen stěží vydržela; nejednou ho obvinila, že má dvojče, které se uprostřed noci vplíží do jejich lůžka.

Mustafa zvedl tvář k nebi. "bobrý bože, určitě jsi stvořil turecké muže ze stejného důvodu, jako jsi stvořil sršně; aby chodili z místa na místo a pracovali. A aby přitom podněcovali k práci i druhé." Blaženě se usmál, pyšný na to, že je muž, i na celý svůj národ.

Kráčel svižně po chodníčku a pod jeho pevnými botami do terénu hlasitě chrupaly drobné kamínky; ostrý štěrk měl odradit ty, kdo by tudy chtěli projít bosi. Na ten nápad přišel nějaký vysokoškolský inženýr, jehož chodidla nezmozolnatěla tím, že od dětství chodil bez bot. Na Mustafově pravém boku se houpala vysílačka, zavěšená na opasku. Zpod střechy olivově zeleného klobouku se zadíval přes jezero k severu. Zhluboka vdechoval teplý vzduch, který ho celého ovíval; pak pohlédl dolů, kde tři metry pod ním drobné vlny narážely s tichým šplouchánim na hráz. Hladina se čeřila, čirá voda působila konejšivě. Mustafa se na chvíli zastavil a kochal se samotou.

Pak zaslechl od jihu zvuk, připomínající zvuk motocyklového motoru; otočil se a upřel tím směrem zrak. Z žádné silnice v kopcích, obklopujících jezero, se však nikde nezvedal zvířený prach; zvuk, přicházející zpoza kopců, se přesto přibližoval.

Jednotvárné vrčení se náhle změnilo v charakteristické bušení rotoru vrtulníku. Mustafa si stáhl klobouk do čela a zvedl oči k sytě modré obloze. Přes jezero často přelétávaly letouny s turisty; v poslední době sem však mířilo stále víc vrtulníků. Na východě kolem jezera Van a na Araratu na hranicích s Íránem se usídlili kurdští teroristé a podle rozhlasových zpráv je armáda sledovala ze vzduchu - a někdy na ně zaútočila.

Mustafa se díval, jak se malý černý vrtulník vyhoupl nad koruny stromů. Na okamžik měl před očima břicho letounu, hned nato pak jeho nos, směřující přímo na něj. Vrtulník se hnal těsně nad zeleným příkrovem porostu, až rozvířil listí.

Snášel se níž, v jeho tmavém předním skle se odrazila záře sluneční koule a její odlesk Mustafu na okamžik oslnil. Mustafa však slyšel, jak vrčení dál zesiluje.

"Co to provádějí?" uvažoval nahlas.

Když se odlesk slunce konečně svezl po skle a přestal ho oslepovat, už viděl, co provádějí; viděl, ale nemohl proti tomu nic dělat.

Vrtulník už přeletěl porost stromů a nalétával na střed hráze. Mustafa spatřil, jak muž u kulometu namířil hlaveň směrem na něj; rotační kanon na boku letounu mířil níž.

"Oni se snad zbláznili!" vykřikl Mustafa.

Otočil se a dal se do běhu zpátky cestou, kterou přišel. Vrtulník byl od něj necelých dvě stě metrů a rychle se blížil. Mustafa přímo cítil hlaveň zbraně, jako kdyby se dotýkala jeho těla; cítil ji, jako ostřílený voják vyciťuje nebezpečí, kdy mu v uších zní šepot jeho boha a útroby se svírají strachem.

Utíkal dál; v běhu se náhle vrhl doprava do vody. Dopadl tvrdě a boty měl okamžitě plné vody. Ještě než skočil, slyšel, jak kulomet vyplivl dávku, nesoucí smrt. Přitáhl kolena k hrudi, zápolil pod vodou s tkaničkami a děkoval přitom bohu, že k němu promluvil.

Už si stahoval boty; plíce ho bolely, otevřené oči viděly čáry bublinek, stopy kulek jako biče šlehajících vodou kolem něj. Některé prolétly nebezpečně blízko. Nechal boty být a doplaval k hrázi; zatínal prsty do škvír mezi kameny a plazil se vzhůru po svažující se stěně. Zastavil se těsně pod hladinou a zůstal ležet, přitisknut břichem k hrázi. Slyšel zdušený řev střelby, jak se vrtulník řítil níž, cítil, jak se hráz pod ním chvěje, ale měl aspoň pocit bezpečí. Uvažoval, co asi v téhle situaci dělají jeho spolupracovníci. Zdálo se mu, že palba nesměřuje na ně, a doufal, že se jim nic nestalo, a také, že vrtulník nebude útok opakovat. Nevěděl, čeho chtějí útočníci dosáhnout, a začaly se ho zmocňovat obavy o osud přehrady.

Už nemohl déle zadržovat dech; otočil se tváří vzhůru, vystrčil ústa z vody a nabral do plic vzduch - a v tom okamžiku mu jej vyrazil tvrdý úder do břicha.

10

PONDĚLÍ, 4.35 ODPOLEDNE
SANLIURFA, TURECKO

Mike Rodgers začínal pochybovat, že se nějaký útok vůbec uskuteční. Napadení melouny a kusy hnoje, před nímž turecké bezpečnostní síly varovaly, je pravděpodobně pouhá fikce; šestý smysl Rodgersovi napovídal, že si turecké bezpečnostní síly to varování jen vymyslely, aby sem mohly poslat Sedena na výzvědy. Ne že by se Seden projevil jako nějaká falešná zástěrka; požádal svůj hlavní štáb, aby se postaral o identifikaci vrtulníku. Požadavek prošel po velitelské linii a letectvo se chystalo vyslat ze základny východně od Ankary dvojici Phantomů F-4; to, co Seden Rodgersovi sdělil, přesně souhlasilo s tím, co Rodgers zjistil z potají pořízeného překladu plukovníkova telefonického hovoru.

Samozřejmě, celé to může být taky nastražené, uvažoval Rodgers, veden přirozenou a zdravou nedůvěrou zpravodajského důstojníka. Turecké bezpečnostní síly třeba chtějí vyzvědět, jak moderní zařízení Oblastního mobilního operačního centra vrtulník a stíhačky F-4 zachytí a zobrazí. To, co zjistí, možná předají izraelské armádě, s níž udržují spojenectví. Výměnou za vzájemnou podporu na moři a pokračující modernizaci zastarávajících tureckých proudových stíhaček získají Izraelci povolení vstupovat do tureckého vzdušného prostoru. Obě země se také budou dělit o zpravodajské poznatky. Když bude Tel Aviv znát možnosti vybavení OMOC, mohl by Operačnímu centru odepřít možnost využít je v Izraeli. Anebo naopak - mohl by naléhat na to, aby k němu měl přístup. Nejprve je ovšem třeba zjistit, co dokáže.

Ale toto vše nezmění nic na tom, jak Rodgers bude dál dělat svou práci; naopak - v Oblastním mobilním operačním centru není nic, co by mu dělalo starosti, že Seden uvidí. Překlad jeho hovoru se štábem tureckých bezpečnostních sil generál vymazal a program OLK ukončil ještě před Sedenovým příchodem. To, co se ze zařízení Oblastního mobilního operačního centra dalo spatřit, bylo sice technicky složité, ne však nějak převratné. Rodgers by ve skutečnosti naopak uvítal, kdyby Seden svým nadřízeným hlásil, že tajemství tureckých bezpečnostních sil i údaje vojenského charakteru jsou bezpečně

chráněny. Tím by se usnadnilo opětné umístění Oblastního mobilního operačního centra v Turecku i v ostatních zemích NATO. Jak Rodgers řekl Mary Rose, když čekali na Sedena, informovanost umožňuje vůdci týmu vypracovat patřičnou odezvu na poli výzvědné, vojenské i diplomatické činnosti. Vůdce pak může určovat a vnutit nepříteli, a dokonce i spojenci ten či onen postup; nebezpečné je však být přistižen nepřipravený.

Nyní čekali, až se ohlásí F-4. Plukovníku Sedenovi nabídli poměrně pohodlné sedadlo řidiče, Seden je však zdvořile odmítl; uvolněně stál, po většinu času hleděl předním oknem ven a jen občas přistoupil k monitoru a sledoval let vrtulníku. Rodgers si všiml, že když tak plukovník učinil, už nevypadal poněkud vyvedený z míry z toho, kam ho vykázali; jeho oči hleděly pozorně a se zájmem.

Je tomu tak proto, že Seden je loajální Turek, anebo proto, že není? uvažoval v duchu Rodgers.

Mary Rose si zcela zjevně přála, aby Seden už byl pryč; potřebovala si ještě zkušebně projet další programy. Rodgers si toho byl vědom, avšak poslal jí ze svého počítače e-mail vyzývající ji, aby vyčkala. Místo práce si tedy přehrávala některé ze simulací bitev, které tu Rodgers měl uloženy pro chvíle odpočinku. Ve znepokojivě krátké době prohrála bitvu Teddyho Roosevelta a jeho "drsných jezdců" o vrch San Juan v roce 1898, pomohla El Cidovi úplně zmrvit obléhání Valencie ve válce s Maury v roce 1094 a původně vítěznému Georgi Washingtonovi umožnila prohrát bitvu s Hessenskými o Trenton v roce 1776.

"Tohle je na simulacích to cenné," sdělil jí Rodgers. "Můžete si aspoň náležitě představit, jak velcí jsou ti velikáni doopravdy."

Seden během této "přestávky" sledoval Mary Rose při její poslední bitvě a tvářil se mírně pobaveně. Pak se odvrátil. Náhodou vrhl pohled na Rodgersův monitor s obrazem vrtulníku právě ve chvíli, kdy zelená barva obrazovky začala přecházet v modrou; barva se měnila od středu ke krajům. Vrtulník zůstal jako oranžová silueta ve středu obrazovky.

"Generále?" ozval se naléhavě.

Rodgers se podíval. "Teplotní tok," pronesl napjatě. "Něco se tam stalo."

Mary Rose se otočila také; modrá se již rozšířila až k okrajům obrazovky.

"Sakra - něco tam hodně rychle vytváří rozsáhlou oblast chladu; ta mřížka měří skoro dva a půl tisíce čtverečních metrů," prohlásila.

Seden se nahnul blíž. "Generále, určitě je to chlad, a ne teplo?" zeptal se. "Třeba ten vrtulník shodil pumu!?"

"Ne." Rodgers se sklonil nad klávesnici a rychle tiskl klávesy. "Kdyby shodil pumu, obrazovka by zčervenala."

"Ale co by mohlo takové množství vzduchu tak prudce ochladit?" zeptala se Mary Rose. "Teplota spadla z šestadvaceti stupňů na takových jedenáct. Masa studeného vzduchu přece nemůže takhle postupovat!"

"Ne, to nemůže," odtušil Rodgers; nahlédl do meteorologické databáze, potom si prohlížel počítačem sestavenou geofyzikální mapu. Načetl si obraz oblasti o ploše čtyřiceti tisíc čtverečních metrů a vyslal na družici žádost o sdělení hodnot měrného tepla.

Vrtulník měl střední tepelnou hladinu stupeň pět, což znamenalo, že vytváří tepelný "podpis" tam, kde motor má teplotu mezi pětatřiceti a čtyřiceti stupni. Všechny předměty s touto teplotou se na monitoru zobrazily oranžově. Vyšší hodnota byl stupeň šest - červená, a stupeň sedm černá; nižší hodnoty patřily stupni čtyři - zelená, stupni tři - modrá, stupni dva - žlutá, a stupni jedna - bílá, jež znamenala mráz.

Podle geofyzikální mapy byla průměrná teplota země v oblasti kolem Eufratu sedmnáct stupňů; ta klesala v rozmezí stupně čtyři, který se na monitoru původně zobrazoval. Stupeň tři nastával při dvanácti stupních. Ať se v tom místě dělo cokoli, sráželo to teplotu přinejmenším o dvanáct stupňů, oblast se šířila rychlostí 75 kilometrů v hodině.

"Tomu nerozumím," pronesl Seden. "Na co se vlastně díváme?"

"Na masivní ochlazování podél Eufratu," odpověděl Rodgers. "Podle anemometrické simulace je to rychlost silné vichřice; je možné, aby se tam takové vichřice vyskytovaly?"

"O žádné jsem nikdy neslyšel," odtušil Seden.

"Ano, myslím si totéž. A kromě toho tak silný vítr by ten vrtulník srazil na zem."

"Ale jestli to není vzduch, tak co to je?"

Rodgers pohlédl na obrazovku; vysvětlení se nabízelo jen jediné a při tom pomyšlení se Rodgersovi udělalo málem nevolno.

"Já bych řekl, že to je voda," prohlásil. "Uvědomím Operační centrum. Plukovníku, někdo asi udělal díru do Atatürkovy přehrady."

11

PONDĚLÍ, 4.46 ODPOLEDNE
MALFETI, TURECKO

Vrtulník se hnal nad Eufratem; Ibrahim vyhlédl ven skrz vlny horkého vzduchu nad Mahmúdovým kanonem, bez ustání chrlícím střely. Trhavé záchvěvy žhavé clony mu zkreslovaly výhled na hladinu i na hráz.

Syřanovy ruce spočívaly na pažbě a spoušti kulometu, umístěného na boku letounu; ještě nenastal čas, aby jednal, takže sledoval, jak záplava střel drtí kameny ve střední části hráze a prokousává se jimi. Valíd sice udržoval vrtulník ve stabilní poloze, Ibrahim se však přesto pevně zapřel nohama po obou stranách batohu, položeného na podlaze.

Vrtulník letěl nad hrází a Ibrahim viděl, jak jeden velký kus kamene udeřil inženýra, který se právě pokoušel vynořit. Úder ho patrně nezabil, to však bylo vedlejší; za několik okamžiků bude stejně mrtev.

Letoun se snesl nízko nad hráz a Valíd jej ostře stočil, aby mohli útok opakovat. Když přelétali nad budovou velínu, Ibrahim ji pokropil dávkou z kulometu. Jeden Turek byl zabit mezi dveřmi; zabít lidi v budově však nebylo Ibrahimovým úkolem; účelem bylo donutit je, aby se krčili pod stoly nebo židlemi, pryč od oken, a aby se nemohli dostat k vysílačce. Valíd nechtěl, aby někdo věděl, kterým směrem vrtulník odletí. Kdyby se nedokázali dostat zpátky do Sýrie, chtěli být aspoň co nejblíž hranice, než je začnou pronásledovat.

Hasan na zadním sedadle vyhazoval ven hliníkové proužky, aby rušil vysílání z budovy; současně pomocí rádia v hlavové soupravě sledoval provoz vojenských vysílaček. Pro případ, že by se někomu v budově přece den podařilo vyslat zprávu, třeba telefonem, a oni byli pronásledováni, měli v plánu přistát a rozptýlit se. Potom se budou každý sám dostávat do některého ze dvou úkrytů v jižní Anatolii v blízkosti hranice se Sýrií; ty chatrče obývali Kurdové.

Vrtulník se zhoupl a stočil k dalšímu náletu. Dvacetimilimetrové projektily Mahmúdova kanonu znovu udeřily do středu hráze a pod deštěm střel odletovaly úlomky kamenů všemi směry. Útok neměl za cíl oslabit konstrukci hráze; účelem bylo připravit místo, kde se zachytí batoh, ležící nyní u Ibrahimových nohou.

Ten okamžik se přiblížil; Ibrahim rozepnul zip batohu, aby se přesvědčil, že vše je tak, jak má být. Čtyři válečky dynamitu byly úhledně svázány elektricky vodivou páskou do balíčku. K němu byla nahoře připevněna zápalka a na ní časovač. Ibrahim přejel prstem po každém vodiči a po roznětkách a zkontroloval spoje. Držely pevně, stejně jako hřebíky, jejichž hlavičky byly

uvnitř batohu zajištěny lepicí páskou. Až se celý balík uloží mezi kameny, roztříštěné kulkami, bude sedět pevně.

Valíd se snesl jen několik desítek centimetrů nad hráz; Ibrahim vyskočil, balík nacpal do největší mezery a časovač nastavil na jednu minutu. Potom vylezl zpátky a vrtulník se prudce vznesl.

Mladý Syřan si stáhl sluneční brýle a ohlédl se dozadu; po čepičkách vln tančily odražené pablesky slunce. Ptáci se vrhali do vody za rybami, obloha vzadu byla nezvykle jasná. Pak byl celý ten poklid v jediném okamžiku surově smeten.

Z vrcholu hráze náhle vyrazil rudožlutý sloup plamenů; Ibrahim musel před tou bolestivě oslňující září přivřít oči. Vzápětí se k nim donesl zvuk exploze a vrtulník se zachvěl. Hasan a Mahmúd se ohlédli také; dlouhý kamenný val se uprostřed prohnul a strhl s sebou i boky hráze. Voda z nádrže se kaskádovitě přelila přes hroutící se korunu hráze, pohltila ohnivou kouli a měnila se v páru. Ohromná vlna vyvrhla kameny, které předtím spolkla, a rozmetávala je po poničené horní části valu. Nápor vody rozrazil střed hráze do tvaru obrovského písmene V a téměř odkryl její základnu. Průlomem se hrnula voda, bez námahy smetla stranou svažující se hliněné okrajové části hráze a vrhla se na stromy dole. Pára se rychle rozptýlila a divoce se převalující vlny s bílými chocholy spláchly budovu velína a zbylé trosky unášely do údolí.

Kabinu naplnil hukot ženoucí se vody; řev rotoru v něm téměř zanikl. Ibrahim ani neslyšel svůj vlastní vítězný výkřik. Viděl, že Mahmúd vzdává díky Alláhovi, slova však k němu nedolehla.

Vrtulník se řítil k jihu nad bouřícími vodami. Vtom Hasan poklepal Valídovi na rameno. Pilot se napůl otočil; Hasan natáhl ruku, dlaň dolů, a vytrčil ji dopředu. Potom zvedl dva prsty.

Přilétaly dvě proudové stíhačky.

Hasan se očividně zlobil; vrtulník letěl příliš nízko, než aby jej mohly zachytit radary, a on určitě nezaslechl žádné rádiové vysílání z velína. A přesto se letectvo nějak dozvědělo, k čemu došlo.

"Omlouvám se, můj achúja, můj bratře!" vykřikl.

Valíd zvedl ruku. "Důvěřujeme božímu slovu!" vykřikl v odpověď. "Je psáno, že ‚Ten, kdo prchá z domoviny a činí tak ve službě Bohu, nalezne četná místa, kam se uchýlí`."

Hasana tím zřejmě neuklidnil, ostatní členové skupiny však překypovali nadšením. Úkol byl úspěšně splněn a oni mají zajištěno místo v ráji. Přesto nikdo neměl v úmyslu se vzdát. Valíd vedl vrtulník nad nesmírným, vzdouvajícím se Eufratem, Mahmúd vkládal do kanonu nový pás s náboji. Ibrahim se natočil, aby mu pomohl. Ráj - ano, ale o svůj život a o výsadu dál konat Alláhovo dílo ještě na tomto světě budou bojovat.

Valíd náhle zavrtěl hlavou. "Sáhib!"vykřikl. "Příteli! Tohle nebudeš potřebovat."

Mahmúd se k němu naklonil. "Že to nebudu potřebovat?" zakřičel také. "Kdo tu bitvu vybojuje za nás?"

"Ten, kdo je nejvyšším Pánem Soudného dne."

Ibrahim pohlédl na Mahmúda. Oba věřili v Alláha a důvěřovali Valídovi, ani jeden však nevěřil, že mocná ruka Pána dosáhne až sem a bude je chránit před Turky.

"Ale, Valíde -" začal Mahmúd.

"Mějte ve mě důvěru!" řekl Valíd. "Na západ slunce budete hledět z bezpečného útočiště."

Valíd letěl dál; zřejmě pojal jakýsi úmysl. Ibrahim zatím uvažoval o tom, jaká existuje možnost, že přežijí. Nejbližší turecká letecká základna byla tři sta dvacet kilometrů na západ. Stíhačky - nejspíš smrtonosné americké Phantomy - sem při letu maximální cestovní rychlostí dorazí asi za dvacet minut. To bude vrtulník stále ještě daleko od syrské hranice. Z dob, kdy sloužil u letectva, věděl, že tyhle stíhačky pravděpodobně nesou pod každým křídlem osm

teplem naváděných střel Sidewinder, a ty dokážou vrtulník zničit ještě dřív, než oni své pronásledovatele vůbec uvidí nebo uslyší. A Turci je sestřelí; nedopustí, aby se dostali ze země ven.

Ale ať si ty phantomy přiletí, říkal si v duchu Ibrahim. Atatürkova přehrada, pýcha Turků a symbol jejich povýšenectví, je v troskách. Eufrat poteče tak, jak tekl ve starověku, a Syřané budou mít víc vody. Města, ležící desítky kilometrů dál po proudu, budou zatopena; vesnice proti proudu, které přehrada zásobuje, se ocitnou bez vody pro domácnosti a pro zavlažování úrody. Na vládní rozpočet pro oblast dolehne těžké břímě.

Ibrahim se ohlédl na vířící vody a připomněl si slova koránu:

"Faraon a jeho válečníci si v zemi vedli povýšeně a nespravedlivě, domnívajíce se, že nebudou nikdy povoláni zpět k Nám. Avšak My jsme se zmocnili jej i jeho válečníků a smetli je do moře. Mějte na paměti osud těch, kdo konají zlo."

Stejně jako v Egyptě dozorci utonuli spolu s hříšníky v potopě, před kterou se zachránil Noe, i Turci byli ztrestáni vodou. Sláva skutku, k němuž právě došlo, vyvolala v Ibrahimovi dojetí; na krátkou chvíli byl pohnut až k slzám. Ať ho čekají jakékoli útrapy, ty už pouze posílí pocit svatosti poslání, který ho nyní naplňuje.

12

PONDĚLÍ, 9.59 DOPOLEDNE
WASHINGTON, D.C.

Bob Herbert vjel ve svém invalidním vozíku do kanceláře Paula Hooda.

"Mike měl zase pravdu, jako obvykle," prohlásil. "Národní úřad pro průzkum potvrzuje, že Atatürkova přehrada byla silně poškozena."

Hood ztěžka vydechl. Otočil se k počítači a napsal jediné slovo: "Potvrzeno." Připojil je za naléhavé hlášení z 9.47, došlé s nejvyšší prioritou elektronickou poštou; obsahovalo předběžné vyhodnocení od Mika Rodgerse. Potvrzené hlášení potom vyslal generálu Kenu Vanzandtovi, novému předsedovi Sboru náčelníků štábů; kopie vyslal také ministru zahraničí Avu Lincolnovi, ministru obrany Emestu Colonovi, řediteli CIA Larrymu Rachlinovi a poradci pro národní bezpečnost, zavilému "jestřábovi" Stevu Burkowovi.

"Jak daleko je Oblastní mobilní operační centrum od toho místa?" zeptal se Hood.

"Asi osmdesát kilometrů na jihovýchod," odpověděl Herbert. "Dost stranou."

"Jak moc je ‚dost`?" opáčil Hood. "Mikova představa o tom, co znamená nárazová zóna, se dost liší od představ ostatních."

"Já se neptal Mika, ale Phila Katzena," odtušil Herbert. "Byl při té velké povodni na Středozápadě v roce 1993 a provedl pár rychlých výpočtů; říká, že v délce asi osmdesáti kilometrů je dobrých pětadvacet až třicet kilometrů bezpečného pásma. Předpokládá, že na území Sýrie až po jezero Asád se Eufrat zvedne asi o šest metrů; Syřanům to moc neuškodí, protože většina území je po většinu roku suchá jako troud a nikdo tam nežije. Záplava zato vyžene spoustu Turků z vesnic podél řeky."

Zatímco Herbert hovořil, dostavil se Darrell McCaskey, štíhlý osmačtyřicetiletý bývalý agent FBI, nyní styčný důstojník mezi Operačním centrem a dalšími agenturami; beze slova zavřel dveře a opřel se o ně.

"Co víme o pachatelích?" zeptal se Hood.

"Družice zachytila turecký 500D, který z toho místa odlétal," odpověděl

Herbert. "Zjevně ten, co tam odpoledne někdo ukradl pohraniční stráži."

"Kam směřuje?" zeptal Hood.

"Nevíme; teď ho hledají dvě F-4," řekl Herbert.

"Hledají? Já myslel, že ho má družice!" poznamenal Hood.

"Měla," opáčil Herbert. "Ale někdy v době mezi vysláním prvního a druhého snímku se ztratil."

"Sestřelen?" zeptal se Hood.

"Ne; to by nám Turci řekli."

"Možná," odtušil Hood.

"No dobrá," souhlasil Herbert. "A i kdyby ne, objevili bychom trosky. V okruhu osmdesáti kilometrů od místa, kde byl naposled spatřen, po něm není ani stopy."

"A co z toho vyvozujete?"

"Fakt nevím. Kdybych věděl o nějakých dost velkých jeskyních v té oblasti, řekl bych, že ho v některé schovali. Ale zatím pořád ještě pátráme," odpověděl Herbert.

Hood měl zlost; byl jiný než Mike Rodgers, který si libuje v tom, že dává dohromady vodítka a řeší záhady. On zůstal v duši bankéřem a má rád informace pěkně uspořádané a kompletní, a chce je hned.

"Najdeme ho," dodal Herbert. "Ten poslední družicový snímek jsem dal analyzovat, abych si určil přesnou rychlost a směr letu; a taky sestavujeme kompletní geografickou studii té oblasti. Pokusíme se zjistit, jestli tam není nějaký kaňon nebo jeskyně, kam by se případně mohl ukrýt."

"Tak dobrá; a zatím - co s Oblastním operačním centrem? Půjdeme od toho?" pokračoval Hood.

"Proč ne? Je určeno k provádění místního průzkumu; o tamtom místě se nedozvíme nic bližšího než to, co máme tady," odpověděl Herbert.

"To je pravda; ale mně dělá větší starosti utajení a zabezpečení. Jestli ten útok má být nějakou zkouškou na to, co ještě přijde, je OMOC poměrně zranitelné. Nebezpečí hrozí ze čtyř stran, a na obranu máme jen dva členy skupiny Striker."

"Je tam ještě turecký bezpečnostní důstojnik," připomněl McCaskey. "Zdá se, že je dobrý. Prověřil jsem si ho, a Mike určitě taky," dodal Herbert.

"Takže to jsou tři; akorát tři," uzavřel Hood.

"Plus generál Michael Rodgers," prohlásil málem s úctou Herbert. "Ten vydá za celou četu. A kromě toho pochybuju, že by se zrovna teď nechal jen tak poslat pryč; právě tímhle on žije."

Hood se opřel a uvažoval. Rodgers má za sebou dvě nasazení ve Vietnamu, velení mechanizované brigádě v Perském zálivu a velení tajné operaci skupiny Striker v Severní Koreji. Před teroristickým útokem na nějakou přehradu neuteče.

"V tom máte pravdu," přiznal. "Mike bude chtít zůstat; ale o tom nerozhoduje on. A ještě tu máme Mary Rose, Phila a Lowella, a to jsou civilisté. Jen bych moc rád věděl, jestli ten útok je ojedinělá záležitost, nebo první salva před něčím větším."

"To se zřejmě pozná, až zjistíme, kdo za tím stojí," prohlásil McCaskey.

"Tak mi teda povězte něco, o čem by se asi tak dalo uvažovat; kdo myslíte, že za tím stojí?" vyzval ho Hood.

"Promluvil jsem si s CIA a s tureckými bezpečnostními silami, a taky s izraelským Mossadem," odpověděl McCaskey. "Všichni si myslí, že to jsou buď Syřani, nebo muslimští fundamentalisté z Turecka. Pro obě možnosti hovoří pádné argumenty. Muslimští fundamentalisté zoufale touží po tom, aby oslabili vazby Turecka na Izrael a na Západ. Útokem na infrastrukturu přivedou obyvatelstvo do tíživé situace, a to se pak obrátí proti vládě."

"Jestli je to takhle, pak se ovšem dají čekat další útoky," prohlásil Hood.

"Správně," dodal McCaskey.

"Jo, jenže tohle já neberu," ozval se Herbert. "Fundamentalisti v Turecku jsou už teď zatraceně silní; proč by se pokoušeli dostat silou to, co podle všeho můžou získat už v příštích volbách?"

"Protože jsou nedočkaví," prohlásil důrazně McCaskey. "Dostávají spoustu peněz od Íránu, a Teherán chce vidět nějaké výsledky."

"Írán už Turecko zařadil do kolonky ‚vyhráno`," připomněl Herbert. "Je to jen otázka času. Teď je jeho hlavním hřištěm Bosna; během balkánské války vybavoval bosenské muslimy zbraněmi a posílal tam poradce. A ti nejenže tam pořád ještě jsou, ale přibývá jich, množí se jak králíci. A takhle se fundamentalisti chtějí dostat až do srdce Evropy. A pokud jde o Turecko, tam Írán nechá politickou situaci ubírat se dál svým vlastním tempem."

"Ale nenechá to tak, když se Turecko bude dál víc a víc opírat o izraelskou vojenskou pomoc a spoléhat na finanční pomoc a zpravodajské přispění od Spojených států," namítl McCaskey. "Írán nemůže potřebovat, aby mu za humny vyrostla další americká bašta."

"A co Syřané?" vpadl mu do řeči Hood.

McCaskey a Herbert se do sebe vždycky takhle pouštěli - vášnivě, přesto však se vzájemným uznáním. Psycholožka Liz Gordonová je kdysi nazvala "Darrell Konsensus a Bob Pocit v zádech". Právě proto Hood požádal McCaskeyho, aby sem zašel, zatímco Herbert telefonoval, že má zprávy o útoku. Na základě toho, co oba říkali, pak Hood docházel k ucelenému přehledu o situaci - bylo ovšem nutné zabránit tomu, aby se ti dva pustili do politologické debaty.

"U Syřanů se nabízejí dvě možnosti," řekl McCaskey. "Ten teroristický útok mohli provést syrští extremisté, posedlí myšlenkou, že by se Blízký východ mohl stát Větší Sýrií -"

"A přidat si ji tak do sbírky, jako to provedli s Libanonem," pronesl trpce Herbert.

Hood přikývl. Při útoku na americké velvyslanectví v Bejrútu v roce 1983 přišel jeho zpravodajský důstojník o manželku a výbuch mu zmrzačil nohy.

"Správně," přitakal McCaskey. "Anebo, což je pravděpodobnější - ti bouračí přehrad jsou syrští Kurdové."

"Určitě," souhlasil Herbert. "Syrští extremisté nepodniknou nic bez schválení od armády, a ta zase přijímá rozkazy od samotného syrského prezidenta. Kdyby syrská vláda chtěla vyvolat nepřátelství s Tureckem, neděla by to takhle."

"A co by udělala?" zeptal se Hood.

"To, co udělá každý agresor; uspořádala by na hranicích manévry, shromažďovala tam vojsko a vyprovokovala nějaký incident, aby Turky vylákala k překročení hranice. Syřani by do Turecka nikdy nevkročili. Jak jsme říkávali u armády, radši čekají, co jim udělá ten druhý; stalo se to už v roce 1967, když k nim třetí den v Šestidenní válce vpadly izraelské tanky. Obrana vlasti dává Syřanům pocit, že jsou bojovníci za svobodu, ne agresoři, a taky tak chtějí navenek působit. To jim pomáhá získávat na svou stranu ostatní arabské národy," vysvětloval Herbert.

"A k tomu můžeme dodat, že kromě roku 1967 Syřané radši vedou války prostřednictvím někoho jiného. V roce 1982 dodávali zbraně Íránu v jeho válce s Irákem, během občanské války v Libanonu nechávali Libanonce navzájem se patnáct let zabíjet, pak vystoupili a nastolili loutkový režim, nějak takhle na to jdou," připojil se McCaskey.

Herbert na něj pohlédl. "Takže se mnou souhlasíte?"

"Ne," usmál se McCaskey. "Vy souhlasíte se mnou."

Slova se ujal Hood. "Takže za předpokladu, že Bob má pravdu - proč by syrští Kurdové napadali Turecko? Jak můžeme vědět, že to neprovedli jako agenti Damašku? Někdo je mohl do Turecka poslat, aby vyprovokovali srážku."

"Syrští Kurdové by napadli spíš Damašek než Turecko," odtušil Herbert. "Jeho současný režim nenávidí."

"Kurdy taky čím dál víc a víc posiluje příklad Palestiny. Chtějí vlastní

stát," podotkl McCaskey.

"Ale i když ho budou mít, mír jim to nepřinese," odtušil Herbert. "Jsou to sunnité, a ti se nechtějí mísit s šíity ani s ostatním obyvatelstvem. Tahle velká válka se odehrává v Turecku, Sýrii a Iráku. Ale strčte v nějakém novém Kurdistánu sunnity dohromady, a jejich čtyři právní školy - hanafovci, malikovci, šafitovci a hanbalitovci - se navzájem roztrhají."

"Třeba ne," namítl McCaskey. "Židé v Izraeli mají mezi sebou silné názorové rozdíly, ale jejich soužití to nenarušuje."

"To proto, že Izraelci mají víceméně stejné náboženské přesvědčení; liší se v politických názorech. U sunnitů jsou to některé zásadní, velmi vážné náboženské rozdíly," prohlásil Herbert.

"A co třeba - jednali by syrští Kurdové samostatně, anebo společně s ostatními kurdskými nacionalisty?" pokračoval Hood.

"To je dobrá otázka," odtušil McCaskey. "Jestli jsou za tím útokem na přehradu Kurdové, pak si předsevzali něco mnohem náročnějšího než cokoliv, o co se zatím pokusili; však víte - přepadávání skladišť zbraní, vojenských hlídek, něco takového. Já mám dojem, že k něčemu takhle velkému potřebovali pomoc tureckých Kurdů; ti proti vládě už dobrých patnáct let bojují ze základen na východě."

"A když se s nimi syrští Kurdové spojí - v co asi tak doufají, že dosáhnou?" zajímal se Hood.

"Že tu oblast uvedou ve zmatek," odpověděl Herbert. "Kdyby se Turecko a Sýrie začaly mezi sebou mlátit a syrští a turečtí Kurdové se naopak sjednotili, stali by se v té oblasti takříkajíc kontumačně významnou silou."

"A nejen ‚kontumačně`," dodal McCaskey. "Předpokládejme, že takového válečného zmatku využijí a zakopou se podél celé turecko-syrské hranice, infiltrují do měst, vesnic a do hor a v poušti založí tábory; pak můžou vést nekonečnou a nezvládnutelnou partyzánskou válku, trvající celá léta, jako v Afghánistánu."

Herbert navázal: "A když se ocitnou pod příliš silným tlakem v jedné zemi, jednoduše proklouznou do té druhé. Anebo se spojí s Kurdy v Iráku a nadělají paseku tam. A dovedete si představit, jak by vypadala nějaká taková dlouhotrvající válka mezi těmi třemi zeměmi? Za jak dlouho by došlo na jaderné a chemické zbraně? Za jak dlouho by si Sýrie nebo Irák uvědomily, že Izrael Kurdy zásobuje -"

"Což dělá už celé roky," vpadl mu do řeči McCaskey.

"- a začaly na něj pouštět rakety?"

"A konečně - pokud dojde k nějakému mírovému urovnání, které by k něčemu vedlo, bude se přitom muset vyřešit kurdská otázka. No, a Kurdové pak budou mít vlast, Turci si padnou do náruče s fundamentalisty a demokracie i Spojené státy ostrouhají," uvažoval McCaskey.

"Pokud k nějakému mírovému urovnání dojde," prohlásil Herbert pochybovačně. "My se tady vlastně bavíme o tom, že se utrhne ze řetězu tisícileté nepřátelství. Jestli se tenhle džin jednou pustí z láhve, může být taky nemožné dostat ho tam zpátky."

Tohle Hood chápal; a věděl také, že úkolem Operačního centra není rozvíjet úvahy o válce na Blízkém východě. Jeho, Hoodovou, prací je odhalovat "výbušné" situace a řešit je, jestliže se změní v "krize". A potom jakmile vývoj dosáhne stadia "otázek politického řešení", jejich zodpovězení připadne Bílému domu. Jakého přispění a pomoci je zapotřebí a kde, to řekne Hoodovi prezident. Otázkou zůstává, co se dá dělat s touhle rozvíjející se krizí.

Vyťukal na klávesnici číslo linky svého výkonného asistenta Stephena "Bugse" Beneta; za okamžik se mladíkův obličej ukázal na monitoru.

"Dobrý den, Paule," pozdravil Bugs; jeho hlas vycházel z reproduktorů po straně monitoru.

"Dobrý, Bugsi," odpověděl Hood. "Spojil byste mi Mika Rodgerse? Ještě je v Oblastním operačním centru."

"Hned to bude." Monitor blikl a Benetův obličej zmizel.

Hood pohlédl na Herberta. "Co Mike podniká, aby našel ten ztracený vrtulník?"

"To samé, co my," odtušil Herbert. "Analyzuje údaje; má lepší možnost sledovat rádiový provoz v té oblasti, takže určitě dělá i to. Najisto se řídí všemi předpisy pro činnost Oblastního mobilního operačního centra."

"Jaké minimální požadavky na bezpečnostní zajištění jste pro OMOC stanovili?"

"Dva členy skupiny Striker, když je centrum v terénu; což se právě děje," odpověděl Herbert.

Na monitoru se opět objevil Bugs. "Generál Rodgers není k dosažení; šel pracovat do terénu," hlásil.

Hood sevřel rty; ten zaobalený výraz jeho čichu neušel. Natolik dobře generála samozřejmě znal. "Kam šel?"

"Mary Rose říkala, že před deseti minutami někam jel s tím tureckým důstojníkem, plukovníkem Sedenem; vzali si motocykl."

"Hmm," udělal Herbert.

"A co ten počítačový mobil? Můžete Mika sehnat tím?" zeptal se Hood.

"Pár minut potom, co generál odjel, zavolal Mary Rose, aby prověřil spojení. Družicové spojení fungovalo fajn, ale řekl jí, aby mu nevolala, ledaže by šlo o něco naléhavého; někdo by ho mohl odposlouchávat."

"Na takových otevřených místech se každou chvíli někdo na někoho omylem napojí; utajení se rovná nule," poznamenal Herbert.

Hood přikývl. Při vojenských akcích personál Operačního centra s sebou obvykle měl zabezpečené přístroje TAC-SAT, vybavené vlastními parabolickými anténami, umožňujícími zabezpečené spojení s družicemi a potom přímé vysílání do Operačního centra. Toto zařízení je však poměrně neskladné; Oblastní mobilní operační centrum sice jedno má, Rodgers však zjevně chtěl cestovat nalehko.

Hood se na Rodgerse zlobil a měl o něj i značné obavy, když se takhle vydal pryč bez zajištění někoho ze Strikeru. Ale z OMOC nemohl nikoho odvolat, aniž by ohrozil bezpečnostní pravidla, a Rodgerse odvolávat nechtěl; generál jedná podle vlastního uvážení a žádné předpisy neporušil. A kromě toho není na něm, aby takhle na vzdálenost skoro patnácti tisíc kilometrů dělal ohledně činnosti svého zástupce nepodložené závěry.

"Tak díky, Bugsi," řekl. "Zůstaňte s OMOC ve spojení, a jak se tam něco doslechnou, dejte mi hned vědět."

"Dám, šéfe."

Hood ukončil hovor a oslovil Herberta: "Tak - zdá se, že se Mike vydal na průzkum, aby měl něco z první ruky."

Herbert nepřítomně tiskl tlačítka svého hlasitého telefonu, zamontovaného do opěrky vozíku. "Hm; to je Mikův styl, že jo?"

"Proč si nevzal OMOC? S ním mohl udělat aspoň kus pořádné práce," divil se McCaskey.

"Protože věděl, že se vydává na nebezpečnou výpravu," odpověděl Hood. "A Mika přece znáte; to zařízení ani posádku určitě nechtěl vystavit riziku. To je taky jeho styl."

Pohlédl na Herberta; vedoucí zpravodajský důstojník zavřel oči a pokývl.

"Najdu ho," prohlásil. Rychlovolbou se spojil s Národním úřadem pro průzkum. "Zkusím, jestli by Viens nemohl ještě jednou všechno ostatní odložit a opatřit nám družicovou momentku Rodgerse z Arábie."

"Díky." Hood se obrátil k McCaskeymu.

"Jako obyčejně?" zeptal se McCaskey.

"Ano," souhlasil Hood; bývalý agent FBI ustálený postup znal. Když nějaká skupina přišla s požadavkem, McCaskey musel u všech ostatních domácích i zahraničních agentur zjistit, jestli mají zdroje poznatků o teroristech. Pokud ne, pak koho sledují a proč? Když agentury zdroje měly, musel si v počítači

projet informace o způsobu práce teroristů a určit, jaký následující tah mají asi v plánu a jak dlouho budou vyčkávat. Pak se on a jeho poradci musí dohodnout na tom, jestli další útoky stačí zarazit diplomacie, jestli se na pachatele bude muset udeřit vojensky a proti jakým dalším cílům pachatelé pravděpodobně zaútočí.

"Vezměte si k tomu Liz," dodal Hood.

McCaskey přikývl a odešel. Psychologické profily blízkovýchodních teroristů byly velmi významné; říkaly, že ti, kteří jsou motivováni výhradně politicky, což platí pro velkou část Kurdů, mají menší sklon k sebevražednému jednání. V takovém případě se dá přikročit k zajištění proti útokům ze vzduchu nebo na zemi. Když jsou motivováni nábožensky i politicky, což platí pro většinu Kurdů, pak nejenže za svou věc položí život ochotně, ale ještě to považují za čest. V takovém případě atentátníci mohou udeřit kdekoliv, třeba tak, že si na speciálně upravený opasek s popruhy přes ramena připevní šest či osm tyčinek trinitrotoluenu. Nebo mohou nést na zádech batoh a v něm třicet kilogramů plastické trhaviny. Od ní vedou dráty k baterii a dál ke spínači; ten mají teroristé obvykle v kapse kalhot, a mohou tak nálož odpálit kdykoliv a kdekoliv. Proti těmto útokům neexistuje prakticky žádná obrana a s teroristy tohoto druhu se skoro vůbec nedá rozumně mluvit, nejsou přístupni žádným argumentům. Nejhorší a nejvíc protismyslné je, že jediný takovýhle terorista představuje větší nebezpečí než celá skupina; může naprosto samostatně volit taktiku a má výhodu momentu překvapení.

Herbert vypnul telefon. "Viens nám to už vyřizuje; asi tak do deseti minut si prý od ministerstva obrany vypůjčí 30-45-3. Je to jedna ze starších družic, nepracuje s infračervenou oblastí spektra, ale při denním světle dostaneme slušné snímky."

Označení 30-45-3 měla třetí družice, sledující oblast mezi třicátým a pětačtyřicátým stupněm východní délky; v téhle oblasti leží i Turecko.

"Viens je prima," prohlásil Hood.

"Úplně nejlepší," potvrdil Herbert. Otočil se i s vozíkem, tlumeně se uchechtl a rozjel se ke dveřím. "Aspoň že ho při tom vyšetřování neopouští smysl pro humor. Povídal, že v té rakvi, co mu chystají, je zatlučených už tolik hřebíků, že má chuť to svoje oddělení přejmenovat na Železnou pannu."

"My nedopustíme, aby ho Kongres tím víkem přiklopil," sliboval Hood. "To je hezký citový vztah, Paule, ale bude moc těžké dát mu průchod." Hood se chabě usmál. "Já mám rád to, co je těžké, Bobe. Proto tu jsem." Herbert otevřel dveře a ještě se ohlédl.

"Touché," utrousil, mrkl na Hooda a rozjel se chodbou.

13

PONDĚLÍ, 5.55 ODPOLEDNE
OGUZELI, TURECKO

Ibrahim a radista Hasan stáli na větrné planině; Mahmúd klečel mezi nimi. Oba měli přes ramena přehozené československé samopaly a v pouzdrech na opascích osmatřicítky Smith & Wesson. Po boku jim visely lovecké nože v pochvách.

Ibrahim držel v rukou Mahmúdovy zbraně; ten klečel, skloněn až ke ztvrdlé zemi, po tmavých tvářích mu tekly slzy a chraptivě přeskakujícím hlasem odříkával pasáž ze svatého koránu.

"On vysílá strážné anděly, kteří nad vámi bdí a opatrují vás, a ti vaše

duše bezpečně odvedou, až vás dostihne smrt..."

Před pouhými několika minutami Valíd vysadil své tři cestující i s jejich batohy a zbraněmi sem na vysušený svah návrší. Mahmúdovi dal svůj zlatý prsten se dvěma zkříženými stříbrnými dýkami pod hvězdou; prsten mu dával právo skupinu vést. Potom zase s vrtulníkem vzlétl a letěl zpátky k řece, vylité z břehů. Střemhlav se s ním vrhl do bouřících vod a ty jej pohltily; místo jeho smrti krátkou dobu označoval gejzír vody a páry. Ostatní tři v hrůze sledovali, jak roztříštěné zbytky vrtulníku unáší prudký proud pryč.

Valíd obětoval sebe i vrtulník, protože jedině tak se dalo uniknout tureckým radarům, jedině tak bylo lze zachránit skupinu před sestřelením; ta nyní bude moci pokračovat v důležité činnosti Strany kurdských pracujících.

Mahmúd dokončil modlitbu, zůstal však klečet, stále hluboce skloněn až k zemi. Tiše a s lítostí se zeptal: "Proč ty, Valíde? Byl jsi náš vůdce, duší nás všech!"

"Mahmúde, už brzy tu budou hlídky; musíme jít," upozornil ho tichým hlasem Ibrahim.

"Mohl jsi mi ukázat, jak se s tím vrtulníkem létá," hovořil dál Mahmúd. "Můj život není tak významný, jako byl tvůj. Kdo teď povede náš lid?"

"Mahmúde, min fadlak - prosím! Ty nás povedeš. Dal ti ten prsten," ozval se Ibrahim naléhavěji.

"Ano," přikývl Mahmúd. "Povedu vás; bylo to Valídovo přání, když umíral. Ještě je třeba mnoho vykonat."

Ibrahim ještě nikdy neviděl v bratrově tváři takový smutek - a takový hněv. A pak ho napadlo, že i tohle Valíd možná chtěl; zažehnout v srdcích a očích svých bojovníků nenávist.

Mahmúd vstal a Ibrahim mu podal jeho parabellum a osmatřicítku. "Děkuji, bratře."

"Hasan říká, že před příchodem noci dorazíme do Sanliurfy," prohlásil Ibrahim s klidnou sebedůvěrou. "Můžeme zůstat na úpatí kopců, a když bude třeba, ukryjeme se. Anebo - touhle oblastí vede několik silnic; třeba zajmeme nějaké osobní nebo nákladní auto."

Mahmúd se otočil k Hasanovi, stojícímu v uctivé vzdálenosti. "Nebudeme se skrývat; rozumíte?" řekl.

"Ajva, "pronesli Hasan i Ibrahim současně. "Ano."

"Veď nás, Hasane," vyzval ho Mahmúd. "A nechť nás svatý Prorok dovede do našich domovů... a do domovů našich nepřátel."

14

PONDĚLÍ, 6.29 OOPOLEDNE
OGUZELI, TURECKO

Mike Rodgers udělal před svým příchodem na Blízký východ to, co dělal vždycky; důkladně si jej prostudoval. Dle možnosti si přečetl všechno, co o té které zemi a národě napsali druzí vojáci. Když se účastnil operace Pouštní štít a později Pouštní bouře, přečetl si předtím knihu T. E. Lawrence Seden pilířů moudrostí a spis reportéra Lowella Thomase S Lawrencem v Arábii. Byly to dva pohledy téhož člověka na tutéž oblast. Tentokrát si znovu přečetl paměti generála Charlese "Číňana" Gordona Chartúmského a antologii o poušti. Vzpomínal si také na něco z Lawrence - anglického spisovatele D. H., ne vojáka T. E. - co stálo i v té antologii; onen Lawrence napsal, že poušť je "navždy nikým nevlastněná země". Rodgersovi se tahle věta nesmírně líbila.

Poušť, stejně jako polární kraje, si lze propůjčit, ne však vlastnit. Na rozdíl od polárních krajů, kde je možné rozpustit led a získat tak vodu a kde je půda poměrně pevná a dovoluje budovat stavby, má poušť své vrtochy. Jednou žhne, potom zase studí. V jedné chvíli se po ní žene divoký vichr a hned nato vzduch naprosto znehybní. Člověk si musí s sebou přinést nejen vodu a přístřeší, ale přijít i s pocitem závazného zaujetí pro věc. V Arktidě či Antarktidě může cestovatel vystoupit z člunu nebo z letadla, vydat se několik kilometrů do nitra pevniny, pořídit snímky nebo odečíst údaje z přístrojů, a odejít. Zde ne. Už od dávných dob, kdy těmito kraji putovaly karavany velbloudů, ten, kdo do pouště přišel, tak učinil s úmyslem ji překročit. A tady, na tomto vysoko položeném území, kde půda není pouze písek, nýbrž i spálená a spečená hlína, kde se postup počítá na metry a ne na kilometry, přejít poušť vyžaduje štěstí i odvahu.

Přechod přes poušť nebo přes turecké, nyní mrtvé louky není díky vysílačkám a motorovým vozidlům již takovým očistcem, jak tomu bývalo ještě na přelomu století. Stále tu však jsou místa tak pustá, že z toho člověka jímá závrať. Po půlhodině jízdy na tandemu Sedenova motocyklu si Rodgers všiml, že i hejna hmyzu prořídla, až se nakonec vytratila do nicoty.

Rodgers seděl na mohutném harleyi nakloněn dopředu, vítr se mu zařezával do krátce střižených šedivějících vlasů a silou se opíral do jeho ramen. Pohlédl na malý kompas, zasazený do horní části přístrojové desky hned nad tachometrem. Stále směřovali podél zatopeného území k místu, kde byl vrtulník naposledy spatřen. Pak se podíval na hodinky. Měli by tam dorazit asi za dvacet minut.

Slunce nyní stálo nízko za kopci a jeho narudlé světlo rychle bledlo. V několika minutách byla obloha hustě poseta hvězdami.

Plukovník Seden se napůl otočil. "Už jsme blízko plání!" vykřikl přes rameno. "Za touhle oblastí už jsou silnice; moc se po nich nejezdí, ale už to aspoň nebude tolik kodrcat."

Byla to první slova, která řekl od chvíle, kdy vyjeli; nic proti tomu, Rodgersovi to vyhovovalo. Sám nebyl nijak hovorný.

"Rychlý útočný člun na neklidném moři - s tím to teprve pořádně hází," zakřičel v odpověď. "Tohle je ještě dobré."

"Nebudete tomu věřit, ale před svítáním zde teploty spadnou skoro k bodu mrazu; a od října do května jsou silnice často uzavřené kvůli sněhu!"

Tohle Rodgers znal z četby. V téhle části světa zůstává neměnné pouze jediné - nikoliv pouštní vítr, písek nebo hranice ani místní i mezinárodní političtí hráči, kteří si z Blízkého východu udělali své bitevní pole, nýbrž náboženství a to, co jsou lidé ochotni pro ně udělat. Již od časů dávných, kazateli ovládaných Sumerů, jejichž říše vzkvétala v jižní Mezopotámii v pátém tisíciletí před Kristem, tu lidé byli ochotni za své náboženství bojovat, masakrovat kvůli němu lidské bytosti i zvířata, a také sami za náboženství umírat.

Rodgers to chápal; narodil se jako katolík, římskokatolické náboženství si také zvolil a věřil v božský původ Krista. A zabíjel by, aby bránil své právo uctívat Boha a Krista svým vlastním způsobem. Nečinil žádného rozdílu mezi oním bojem a bojem, zabíjením a prolitím vlastní krve při obraně vlajky a zásad milované vlasti. Byl ochoten udeřit ve jménu zachování cti. Ve věci své víry však nebyl nesnášenlivý a přesvědčený o vlastní pravdě; pro to, aby někoho obrátil na svou víru, by nikdy nepozvedl nic jiného než svůj hlas.

Lidé zde jsou jiní; za šest tisíc let se jich miliony odebraly do desítek různých míst, kde tráví posmrtný život, míst obývaných stovkami bohů. A ty lidi nic nezmění. Svým příchodem sem bojoval Rodgers za naději, že dosáhne toho, aby věci zůstaly alespoň tak, jak jsou.

Nyní jeli do kopce a Seden přeřadil. Rodgers sledoval jasné světlo ref lektoru, poskakující nahoru a dolů po povrchu prašné silnice. Na rozdíl od krajiny, kterou nedávno projížděli, zde byla skaliska, nízké křoviny a

terénní vlny.

Seden opět promluvil. "Tahle silnice vede přímo do -"

Okamžik předtím, než Rodgers uslyšel výstřel, sebou plukovníkovo tělo trhlo doprava; Seden padl dozadu a srazil Rodgerse ze sedadla právě v oka mžiku, kdy se motocykl převrátil. Rodgers dopadl tvrdě na silnici a odkutálel se o kus dál. Seden se na motocyklu udržel; stroj ležel na boku, ještě několik metrů se dral vzhůru do kopce, a než se jej plukovník pustil, stroj ho vlekl kus cesty s sebou.

Rodgerse pálil pravý bok, paži a nohu mu do krve rozedraly kamínky. Reflektor mířil dozadu na ně. Rodgers viděl, že se Seden nehýbe.

"Plukovníku?"

Seden neodpovídal. Rodgers přemáhal bolest, s námahou se zvedl na loket a plazil se k němu. Chtěl ho dostat pryč ze silnice dřív, než se na vrcholu stoupání objeví nějaké vozidlo a přejede je. K plukovníkovi se však nedoplazil; ucítil, jak mu kdosi přitiskl zezadu na krk pistoli. Pod podrážkami těžkých bot zachrastily kamínky. Rodgers ztuhl; viděl, jak k Sedenovi přistoupili dva muži.

Turek se pohnul. Jeden z mužů ho odzbrojil a odtáhl ze silnice, druhý odstrkal motocykl. Třetí popadl Rodgerse za límec a také ho odtáhl ke kraji silnice; potom útočníci odvlekli Rodgerse i Sedena za vysoké, úzké návrší. Muž s pistolí ji opět přitiskl Rodgersovi do týla a řekl mu cosi arabsky.

Nebyl to Turek.

"Nerozumím." V Rodgersově hlase nebyl znát strach; chování těch lidí nasvědčovalo tomu, že jde o teroristy. Takovíhle opovrhují zbabělostí a se zbabělci odmítají vyjednávat.

"Američan?" zeptal se muž za jeho zády.

Rodgers se otočil a pohlédl na něj. "Ano."

Muž zavolal na kohosi jménem Hasan; byl to ten, který prohlížel motocykl. Měl úzký obličej, vysedlé lícní kosti, zapadlé oči a kudrnaté černé vlasy, sahající až na ramena. Dostal jakýsi příkaz v arabštině; uposlechl jej, zvedl Rodgerse na nohy a s pistolí stále přitisknutou k jeho krku ho pro hledal. V přední kapse jeho kalhot nalezl peněženku, z jedné kapsy košile mu vytáhl pas, z druhé mobilní telefon.

Rodgersovy doklady zněly na jméno Carlton Knight, měl být členem oddělení výzkumu přírodních zdrojů při Americkém přírodovědném muzeu v New Yorku. Na to; jestli to tihle lidé spolknou, nebo ne, se dalo klidně hodit mincí. Sedenova uniforma hovořila jasně - je to plukovník tureckých bezpečnostních sil. Rodgers bude muset vyrukovat s nějakým dobrým důvodem, proč tu s tímhle důstojníkem je.

Bude to osobní ochrana, rozhodl se. Nakonec - cožpak ho tihle lidé právě nepřepadli?

Všechno ostatní bylo vedlejší; Rodgers si jenom nebyl jistý, jestli je dobré, že vyšlo najevo, že je Američan. Některé skupiny na Blízkém východě si přejí mít sympatie americké veřejnosti, a k těm jim vražda Američana nedopomůže. Jiné chtějí podporu arabských extremistů; tu naopak vraždou Američana získají. Jestli tahle trojice vyhodila do povětří přehradu, nedá se říct, co udělají.

Jedním si však Rodgers jistý byl: motocykl je očividně první vozidlo, se kterým se tu setkali - a protože okolí zaplavila voda, je asi také jediné, které tudy projíždí. Téhle situace budou muset využít ve svůj prospěch.

Hasan cvakl zapalovačem a ve světle plamínku si pas prohlížel.

"Kni-ghit," vyslovil jméno tak, jak se psalo. Pak na Rodgerse pohlédl. "Proč jste tu?"

"Přijel jsem do Turecka zkontrolovat stav Eufratu," odpověděl Rodgers. "Když se sesypala ta přehrada, hned mě sem hnali. Chtějí po mně názor na krátkodobý a dlouhodobý účinek ekologických škod."

"A to jste přijel s ním?"

"Ano; Turci měli obavy o mou bezpečnost."

Hasan rozmluvu překládal muži jménem Mahmúd, stojícímu za ním, člověku s hněvivým pohledem. Třetí zatím prohlížel Sedenovo zranění. Mahmúd cosi řekl a Hasan přikývl. Upřel zrak na Rodgerse.

"Kde máte tábor?" zeptal se.

"Na západ odtud, v Gaziantepu."

Oblastní mobilní operační centrum bylo na jihovýchodě a generál je na ně nechtěl navést.

Hasan se pohrdlivě ušklíbl. "Na tu jízdu nemáte v tomhle motocyklu dost benzinu. Kde tábor je?"

"Říkám, že v Gaziantepu. Cestou jsme nechali u benzinové pumpy kanystr. Měli jsme si ho vzít při návratu." Protože Hasan nebyl Turek, Rodgers předpokládal, že neví, jestli tím směrem nějaká benzinová pumpa je.

Hasan s Mahmúdem si vyměnili několik slov; pak Hasan řekl:

"Dejte mi telefonní číslo vašeho tábora!"

Ve světle plamínku zapalovače odklopil mluvítko, hleděl na Rodgerse a čekal.

Rodgers zůstával navenek klidný, srdce mu však začínalo divoce bušit. Jeho hlavním úkolem je chránit Oblastní operační centrum. Kdyby jim odmítl číslo dát, určitě by pojali podezření, že není ten, za koho se vydává. Naproti tomu vědí, kdo je plukovník Seden, a nezabili ho. Takže ho pravděpodobně budou držet v zajetí také, alespoň do té doby, než se dostanou ze země.

"Je mi líto," prohlásil. "Na tenhle telefon můžou volat jen oni mně."

Hasan přistoupil blíž. Podržel zapalovač Rodgersovi u prsou, plamínek pod jeho bradou, a zapalovač pomalu zvedal výš.

"Mluvíte pravdu?"

Rodgers se silou vůle uvolnil; horko se mu rozlévalo po měkké kůži krku. Každého, kdo sloužil ve Vietnamu za bojovou linií, učili základům toho, jak přežít mučení. Bití, pálení hořící cigaretou, elektrický proud zaváděný do citlivých částí těla, celé dny po bradu ve vodě, vyvracení paží z kloubů, když člověka s rukama spoutanýma za zády vytáhli a přivázali k tyči. Tohle všechno Severovietnamci dělali, a příslušníci speciálních sil, kteří se tam dostali, to také zakusili. Hlavní je uvolnit svalstvo; napjaté svaly napínají i kůži a bolest se tím jen zvyšuje. Napětí vede navíc k tomu, že se na bolest soustředí mysl. Také se doporučuje snažit se v duchu počítat, rozdělit vjem utrpení do úseků trvajících tři až pět vteřin, které lze ještě zvládnout. Mučený musí myslet na to, aby vydržel do následujícího úseku, nikoliv až do konce.

Rodgers počítal a horko zesílilo.

"Pravdu," opakoval Hasan.

"Říkám... pravdu."

Mahmúd Hasanovi cosi hněvivě řekl; mladík zapalovač zhasl a pohrdavě se na Rodgerse ušklíbl. Podal telefon Mahmúdovi a přistoupil k Sedenovi.

Za Sedenem stál třetí terorista a mířil mu pistolí na temeno hlavy. Plukovník seděl opřen zády o teroristovy nohy, hlavu jen tak nahrubo ovázanou rukávem své blůzy; druhý rukáv posloužil jako škrtidlo na jeho zakrvácené pravé paži. Byl napůl v bezvědomí.

Hasan si klekl vedle něj, zapálil si cigaretu, několikrát z ní potáhl a pak přiložil žhavý konec Sedenovi k bradě. Poloomráčený Turek pronikavě vykřikl; Hasan mu rychle přitiskl dlaň na ústa.

Řekl cosi turecky. Seden důrazně zavrtěl hlavou. Hasan mu přitiskl cigaretu k lalůčku levého ucha; Turek znovu vykřikl a pokoušel se Hasanovu ruku odstrčit. Muž stojící vedle ho volnou rukou přidržel. Hasan cigaretu od Sedenova ucha odtáhl.

V tom okamžiku ho Mahmúd zavolal k sobě; Hasan k němu přiklusal a oba spěšně a tiše o čemsi hovořili.

Rodgers se chtěl otočit, aby viděl, co se děje, ale Mahmúd mu v tom

zabránil hlavní pistole, kterou mu přitiskl ke tváři a donutil ho obrátit hlavu zpátky. Generál, v němž pálivá bolest v šíji vyburcovala všechny smysly, pozorně naslouchal. Slyšel pípnutí mobilu; Hasan stiskl některé z tlačítek. Proč?

Odpověď přišla závratnou rychlostí; Mahmúd zavolal Hasana, který jediný ze skupiny hovořil anglicky, aby mu přeložil slova na telefonu. Nad jedním tlačítkem bylo napsáno "redial", opakovaná volba. Rodgers naposledy volal právě do tábora. A to číslo teď Mahmúd má.

Hasan stál jen několik desítek centimetrů od Rodgerse; Rodgers slyšel vyzvánění a zcela ochromen čekal, kdo telefon zvedne a co řekne. Ze všech pitomých, zatracených chyb a opomenutí zrovna tohle.

"Haló?" Byla to Mary Rose. Hasana zřejmě překvapilo, že slyší ženský hlas, neřekl však nic. Rodgers se tiše modlil, aby Mary Rose zavěsila. Zmocnilo se ho nutkání zařvat, aby s OMOC zmizeli, nevěřil však, že by to stihli včas; určitě ne, jestli tihle tři jeho a Sedena zabijí a vydají se tam.

"Haló?" opakovala Mary Rose.

Už nic neříkej, nabádal ji v duchu Rodgers. Proboha, Mary Rose, prosím, už ani slovo

"Generále Rodgersi, neslyším vás! Nevím, jestli vy slyšíte mě, ale pokud ano - zavěsím."

Zavěsila. I Hasan zaklapl telefon a s vítězným výrazem jej zastrčil Rodgersovi zpátky do kapsy košile. Asi minutu hovořil s ostatními a potom na Rodgerse zlostně pohlédl.

"Generále Rodgersi, vy se asi nezabýváte ochranou prostředí. Americká armáda pracuje s tureckými bezpečnostními silami a hledají - koho? Možná nás?" Přiblížil tvář k Rodgersovu obličeji, až se jejich nosy málem dotýkaly. "Takže - našli jste nás. A ta osoba, co ten telefon zvedla, není v Gaziantepu."

"Je," opáčil Rodgers. "Je tam na policejním oddělení."

"Mezi námi a Gaziantepem jsou hory," odtušil Hasan opovržlivě. "Váš telefon by s tím místem nemohl dostat přes hory spojení. Jediná rovina je odtud na jihovýchod."

"Tenhle telefon má spojení přes družici; hory mu nevadí," lhal Rodgers.

Muž za Sedenem pronesl cosi arabsky; Hasan přikývl.

"Říká, že jste lhář," zasyčel. "Takové ‚spojení` potřebuje desku... parabolu. Na tohle tady nemáme čas. Potřebujeme se dostat do údolí Bikáa."

Arab se zase vztekle obrátil k Sedenovi; plukovník byl nyní víc při smyslech a těžce dýchal, vědom si svého těžkého postavení. Hasan si k němu zase klekl a cvakl zapalovačem. Ve světle plamínku Rodgers viděl výraz v Turkově tváři; byl vzdorný, bohudíky.

Hasan se Sedena cosi turecky zeptal; plukovník neodpověděl. Hasan mu nacpal do úst kapesník, uchopil ho za vlasy, aby nemohl hýbat hlavou, a přiložil mu zapalovač pod nos. Plukovník kopal kolem sebe do země; jeho výkřiky tlumil kapesník. Tentokrát Hasan zapalovač neodtáhl a Sedenův křik zesílil. Divoce se kroutil, aby plamínku unikl.

Hasan zapalovač zhasl a vytáhl Sedenovi kapesník z úst. Cosi mu říkal, nakloněn těsně k jeho uchu. Plukovník s námahou popadal dech, paže a nohy se mu třásly. Z jeho výrazu Rodgers usoudil, že Hasan už už do něj "pronikne". Právě tohle je účelem mučení; tělo ovládne a zmocní se jej nikoliv mysl, nýbrž bolest. Vůle je ochromena a vědomí se soustředí jen na únik před další bolestí.

Hasan zase vtlačil kapesník Sedenovi do úst a přiložil mu zapalovač k obočí nad levým okem. Seden oko zavřel, Rodgers však věděl, že to nepomůže.

Plamínek spálil obočí a olizoval čelo. Seden přestane co neviděť vzdorovat, a Rodgers nechtěl, aby plukovník musel žít s vědomím takové viny - pokud ovšem některý z nich přežije.

"Dost!" řekl. "Budu spolupracovat."

Hasan oddálil plamínek od Sedenova obličeje a pustil jeho vlasy. Turek se

zlomil v pase a zhroutil se dopředu.

"Co chcete?" zeptal se Rodgers. Byl čas změnit taktiku; přestane se vykrucovat a uhýbat a zkusí kompromis a dezinformaci.

"Generále, nejdřív jsme vás chtěli jako rukojmí, teď ale chceme něco jiného," odpověděl Hasan.

Rodgers se ani nemusel ptát co. "Pomůžu vám se skrýt nebo opustit zemi; do svého tábora vás ale nevezmu," prohlásil.

"My se v téhle zemi vyznáme; najdeme ho i bez vás," prohlásil sebevědomě Hasan. "Ale ani ho nebudeme muset hledat. Vaši lidé v táboře musí mít vozidla; vy jim řeknete, aby si pro vás přišli."

"To asi ne," opáčil Rodgers.

Hasan k němu přistoupil. "Když se Mahmúd a já přiblížíme k táboru potmě s plukovníkovým motocyklem a budeme na sobě mít to, co zbylo z vašich šatů, myslíte, že nás někdo zastaví?"

"Ano, moji lidé vás k tomu vyzvou."

"Ale ne dřív, než budeme i se zbraněmi hodně blízko. A se střelbou budou váhat," odtušil Hasan. "My ale váhat nebudeme. Nemůžeme."

Rodgers horečně uvažoval; vojín Pupshaw, který nikdy nemá daleko k činu, se možná nebude rozmýšlet, jestli má na motocykl zahájit palbu, vojín DeVonneová asi ano. A jestli budou dnes večer držet stráž Phil Katzen, Lowell Coffey nebo Mary Rose Mohalleyová - ti nemusí být vůbec ozbrojeni. Téměř jisté ztráty na životech by Rodgers nemohl nijak ospravedlnit, zvlášť kdyby se tihle lidé nakonec přece jen OMOC zmocnili.

‚Jakou mám záruku, že plukovníka a mě nezabijete, až tam zavolám?" zeptal se.

"Zabít jsme vás mohli už dávno," odpověděl Hasan. "Mohli jsme do tábora zavolat sami a říct, že jsme vás našli zakrvácené a v bezvědomí. Přišli by si pro vás. Ne, generále; čím méně mrtvých, tím líp."

"Chcete říct čím víc rukojmí, tím líp."

"Bůh je slitovný a soucitný," odtušil Hasan. "Spolupracujte, a my se budeme řídit Jeho příkladem."

"Ta povodeň zahubila nevinné i věřící," opáčil Rodgers. "Kde bylo tehdy vaše milosrdenství?"

"Věřící se odebrali do svatostánků Páně. Ti ostatní klidně obývali naše ukradené domovy. Stali se oběťmi své vlastní chtivosti."

"Své chtivosti ne," namítl Rodgers. "Chtivosti dávno mrtvých pokolení."

"Tak či tak, když tam budou žít dál, budou dál i umírat," prohlásil Hasan. Mahmúd mu cosi netrpělivě řekl a Hasan přikývl.

"Mahmúd má pravdu. Už jsme mluvili dost dlouho. Musíte telefonovat." Otevřel urobil a podal jej Rodgersovi. "Zmáčkněte jen tlačítko pro opakovanou volbu. A nepokoušejte se je varovat; povede to jen ke krveprolití."

Rodgers se zadíval na přístroj; pomyšlení na to, že vyklízí pozice, ho hluboce uráželo. V nitru pocítil nutkání rozdrtit tu zatracenou věc botou a s těmihle třemi to skončit. Kladl si otázku: co si o tobě tví lidé pomyslí, když se vzdáš za ně? Když jim neposkytneš možnost bojovat nebo se stáhnout na vlastní pěst? Zde však nešlo o to, že nebudou mít na vybranou; vzdorováním by je odsoudil k smrti, když se však pro tuto chvíli vzdá, mohl by vyjednáváním docílit propuštění některých z nich, nebo se mu může povést vyřadit klíčové technické prostředky OMOC z provozu. Aspoň něco.

Váhal a polykal výčitky svědomí; chutnaly hořce jako žluč.

"Tak rychle!" vyzval ho Hasan.

Znovu pohlédl na telefon. Pomalu si jej vzal a stiskl tlačítko redial; přiložil si přístroj k uchu a Hasan se nahnul blíž, aby slyšel.

V té chvíli došel Rodgers k poznání, že všechno, co dosud řekl, je nesmysl; nikdo mu nebude strkat do ruky telefon a přikazovat, aby své krajany vedl do léčky.

15

PONDĚLÍ, 6.59 ODPOLEDNE
SANLIURFA, TURECKO

Když se telefon ozval, Lowell Coffey II. dřímal na sedadle řidiče; s trhnutím se probudil, okamžik nemotorně převracel přístroj v ruce, až konečně našel správné tlačítko a ohlásil se.

"Mobilní středisko archeologického průzkumu," řekl.

"Benedicte, tady Carlton Kni-ghit."

Lowell se ještě úplně neprobral, byl však přece jen natolik vzhůru, aby poznal hlas Mika Rodgerse a pochopil, že on sám se nejmenuje Benedict. Vlastně jediný Benedict, na něhož si vzpomněl, byl zrádce Benedict Arnold, který se v dobách americké revoluce spolčil s Brity a prodal jim West Point. Jelikož Rodgers naprosto postrádá smysl pro humor, musí být nějaký důvod, proč ho nazval Benedictem. A musí být také důvod, proč úmyslně zkomolil výslovnost svého pseudonymu Carlton Knight.

Toto vše proběhlo právníkovi v okamžiku hlavou, načež zvesela odpověděl: "Ahoj, pane Kni-ghite!"

Současně stiskl tlačítko pro nahrávání; pak otevřel okénko na straně řidiče a luskl prsty. Phil Katzen a Mary Rose právě jedli kuře, koupené ráno na tržišti; upekli si je na otevřeném ohni. Coffey na oba ukázal prstem a naznačil jim, aby k němu rychle, ale potichu přišli. Odložili papírové talířky a spěchali k autu.

"Tak jak to jde?" zeptal se Coffey do telefonu.

"Nijak moc dobře," odpověděl Rodgers. "Benny, měli jsme s plukovníkem takovou pitomou nehodu, krucifix."

"Stalo se vám něco?"

"Víceméně ano. Ale povězte kapitánu Johnu Hawkinsovi, ať se sbalí a co nejdřív sem přijede."

Mezitím se už přihnali Katzen a Mary Rose.

"Ano, kapitánu Johnu Hawkinsovi to řeknu," odpověděl Coffey. Pohlédl na Mary Rose, ukázal na počítač a prsty naznačil psaní na klávesnici.

Mary Rose ukázala vztyčený palec na znamení "rozumím", usedla ke klávesnici a jméno napsala.

"Kde jste?" ptal se dál Coffey.

Ne že by potřeboval, aby mu to Rodgers řekl; odpověď nechá na Mary Rose a OMOC. Chtěl jen Rodgersovi poskytnout možnost mluvit, předat jakékoliv další informace.

"Máte po ruce mapu Tři S - ‚S`, jako syčák?" zeptal se Rodgers.

"Hned tady vedle," odpověděl Coffey. "Moment, jen si ji rozdělám."

Jeho mysl horečně pracovala; s Rodgersem zjevně poslouchá někdo, kdo rozumí anglicky, ale nemluví hovorovým jazykem a nezná americké dějiny. Ten, kdo by jím mluvil a dějiny znal, by věděl, že "syčák" znamená také pachatel; a taky by věděl, kdo byl Benedict Arnold.

Tak co teda chce říct? ptal se Coffey sám sebe. Je snad Benedictem plukovník Seden? Nebo tím Mike myslí, že ho někdo nutí prozradit OMOC? V každém případě se tu schyluje ke zradě, a Rodgerse mají v moci tři lidé.

"Tak, už tu mapu mám," řekl.

"Fajn; jsme stranou od silnice, asi čtyři sta metrů od místa, kde začíná. Na její východní straně, tam, co vidíte první stoupání, je návrší; máte to?"

"Jo, jistě."

"Tam na vás budu čekat."
"Potřebujete nějaké léky?"
"Jen pár obvazů; a taky cigarety pro plukovníka, chce si dát práska. A pospěšte si, jo?"
Coffey věděl, že Rodgers nekouří; dohadoval se tedy, že někdo byl postřelen.
"Rozumím, Carltone. Jsme tam co by dup." Potom váhavě dodal: "A vydržíte, než se tam dostaneme?"
"Naživu asi budu, Benny," odpověděl Rodgers.
Coffey zavěsil a vykročil ke Katzenovi.
"No, tak - vyrozuměl jsem z toho, že Mika a plukovníka chytili nějací tři lidé; neumějí moc dobře anglicky. Asi si přečetli ten jeho průkaz na jméno Carlton Knight a říkají mu Kni-ghit. Sedena zřejmě postřelili a Mika donutili, aby nám zavolal. A protože Mike nikdy nekleje, dohaduju se, že když řekl ‚krucifix`, měl pro to moc dobrý důvod." Hovořil s obavami v hlase.
"Podle všeho narazil na chlapy, co vyhodili do vzduchu tu přehradu," poznamenal Katzen, stojící za Mary Rose.
"Nebo oni narazili na něj," dodal Coffey.
"Tady," ozvala se Mary Rose. "Kapitán John Hawkins: podle databáze to byl anglický námořník, který v roce 1568 padl ve Vera Cruz do léčky Španělům."
Katzen pomalu zakroutil hlavou. "Něco takového může vědět jen Mike Rodgers."
Coffey usedl do Rodgersovy židle a zakrytou linkou v počítači zavolal Operační centrum.
"Mary Rose, Mike říkal asi čtyři sta metrů po prašné silnici; můžeme se na to podívat trochu blíž?"
"Hned." V příští vteřině Mary Rose načetla mapu té oblasti. "Jeli přes poušť směrem k planinám, takže jsou... zde." V kruhu se objevila oblast, kde silnice začínala. "Máte ještě nějaké další informace?"
"Ano - prý jsou na návrší na východní straně, tam, co je první stoupání," odpověděl Coffey.
"Už to mám." Mary Rose si načetla počítačem sestavenou plastickou mapu. "Je to souřadnice E sever-jih a souřadnice H východ-západ. Spojím se s Národním úřadem pro průzkum, jestli nám můžou poslat snímky."
"Já uvědomím vojíny Pupshawa a DeVonneovou, pro případ, že budeme muset odtud," řekl Katzen.
Coffey přikývl; v té chvíli se na monitoru objevil obraz pečeti Národního střediska pro řešení krizových situací. Tak zněl úřední název organizace, nikdo v Operačním centru však ten název nepoužíval. Coffey napsal svůj přístupový kód a načetl si nabídku všech jednotlivých oddělení; vybral si kancelář ředitele. Ukázala se příkazová řádka, vyzývající ho, aby udal celé jméno osoby, se kterou si přeje mluvit; na první místo přijde příjmení. Tento postup pomáhal zabezpečit systém proti hackerům, kterým se snad podařilo proniknout do programu až takhle daleko.
Hood, Paul David.
Hlas generovaný počítačem ho vyzval, aby okamžik vyčkal; hned nato celou plochu obrazovky zaplnila tvář Bugse Beneta.
"Dobré odpoledne, pane Coffey," pozdravil.
"Bugsi, máme tu problém," řekl Coffey. "Potřebuju mluvit s Paulem."
"Řeknu mu to."
Hood se ozval na zakryté digitální lince v několika vteřinách.
"Co se děje, Lowelle?"
"Paule, právě jsem mluvil s Mikem, je v terénu. Pátral po teroristech, a podle všeho je našel. A ti zřejmě jeho a toho plukovníka tureckých bezpečnostních sil zajali."
"Počkej moment," řekl Hood; tvář mu potemněla a hlas se ztišil. "K tomuhle si vezmu Boba Herberta."

Po několika vteřinách se obrazovka rozdělila na dvě poloviny; Hoodův obličej byl nalevo, Herbertův napravo. Řidnoucí vlasy vedoucího zpravodajského důstojníka byly rozcuchané a výraz tváře ještě zachmuřenější než Hoodův.

"Tak povídejte, Lowelle," začal Herbert. "Máte tušení, co ti parchanti chtějí?"

"Ani nejmenší; jen že si tam pro Mika a toho tureckého důstojníka, co s ním jel, máme přijít."

"Tam - to má být kam?"

"Na planiny."

"Teď?"

"Hned teď; Mike dal hodně jasně na srozuměnou, že máme vyrazit hned."

"Tím myslel, že ti chlapi, co je zajali, nutně potřebujou něco, čím by se z těch míst dostali - možná se chtějí dostat ven ze země. Letět dál s tím vrtulníkem už asi nešlo, někdo ho už měl na mušce," uvažoval Herbert. "Kde jsou?" zeptal se Hood.

"Takových devadesát minut jízdy na sever odtud. Mary Rose je ve spojení s Národním úřadem pro průzkum, snaží se dostat nějaké přesnější družicové záběry," odpověděl Coffey.

"A říkal Mike něco o tom, za jak dlouho byste tam měli být?" zeptal se Herbert.

"O tomhle nic."

"Mají únosci nějaké další požadavky? Musíte tam s OMOC?" zajímal se Hood.

"To ne."

"A domníváte se, že ti teroristi o OMOC vědí?" zeptal se Herbert.

"Ne."

"No, aspoň něco," poznamenal Hood.

"Pardon," ozvala se Mary Rose a otočila se ke Coffeymu. "Stephen Viens říká, že nám do pár minut může poslat infračervené snímky; ještě pořád má tam poblíž 30-45-3."

"Bůh mu žehnej," oddechl si Coffey. "Paule, Bobe, slyšeli jste to?"

"Ano, já jo," odpověděl Hood.

"Lowelle, povídal Mike ještě něco?" pokračoval Herbert.

"Moc už ne; ale když mluvil, nezdálo se, že by třeba nějak přemáhal bolest nebo úzkost. Hovořil klidně, v náznacích, použil narážky na Benedicta Arnolda a nějakého anglického námořního kapitána; o tom jsme si zjistili, že padl do léčky. Mike nám očividně chtěl dát na srozuměnou, že k tomu, co říká, ho donutili, a že se máme mít na pozoru."

"Ti prevíti potřebujou rukojmí," prohlásil Herbert. "Když na to nepůjdeme zostra, zůstane tak možnost, že oni se taky budou držet zpátky."

"Chcete říct, že bychom jim měli pomoct dostat se pryč?" pronesl nevěřícně Hood.

"Jen konstatuju fakta," opáčil Herbert. "Kdyby to záleželo na mně, ty hajzly bych postřílel. Naštěstí to na mně nezáleží."

"Vojíni Pupshaw a DeVonneová jsou připraveni vyrazit?" zeptal se Hood.

"Když Mike volal, právě jedli; Phil je teď seznamuje se situací," odpověděl Coffey. "Jak to uděláme s tureckou vládou? Když se tureckým bezpečnostním silám ten jejich člověk neohlásí, vláda se o to bude zajímat."

"Tu naši akci tam jste dojednával vy; co všechno jsme jim povinni říct?" zeptal se Hood.

"To záleží na tom, jak se rozhodneme tady; jestli budeme střílet, porušíme přinejmenším dvacet ustanovení mezinárodního práva," odtušil Coffey. "Jestli někoho zabijeme, kouká z toho malér. A jestli ten zabitý bude Turek, tak z toho kouká hodně velký malér."

"A co když postřílíme teroristy, co vyhodili do vzduchu tu přehradu?" opáčil Hood.

"Když se nám to podaří prokázat a když tureckým bezpečnostním silám přiznáme určitou zásluhu, budou z nás pravděpodobně hrdinové," odpověděl

Coffey.

"Zařídím, aby se s nimi Martha spojila; může je informovat a požádat, aby se držely stranou," řekl Hood.

"Lowelle..., Mike ale těm teroristům neřekl přesně, jaký dopravní prostředek to bude," pronesl Herbert.

"Pokud vím, tak ne."

"Což znamená, že když tam pojedete s OMOC, my vás budeme moct sledovat i bez družicových záběrů; můžu odposlouchávat přes počítač," pokračoval Herbert.

"Vyloučeno," ozval se Katzen. "Mary Rose by asi měla vyřadit hardware."

"S tím nesouhlasím," odporoval Herbert. "Tak zůstane obrana -"

"Jde sem snímek od Národního úřadu pro průzkum!" vpadla mu do řeči Mary Rose. "Vám by ho nejspíš měli posílat taky, Paule."

Přesně za 0,8955 vteřiny plochu monitorů zaplnila nazelenale zabarvená fotografie místa, které Rodgers popsal. Operační centrum a OMOC stále ještě udržovaly hlasové spojení.

"Tady jsou," pronesl Herbert.

Rodgers seděl opřený o motocykl; zdálo se, že má ruce připoutané k řídítkům. Měl spoutané i nohy. Důstojník tureckých bezpečnostních sil ležel na břiše, ruce svázané za zády. Na svahu seděl třetí člověk a kouřil; v klíně mu ležel samopal.

"Ještě jsou naživu, díky Bohu," oddechl si Hood.

Pak vešli Katzen, Pupshaw a DeVonneová; postavili se mezi obě počítačová pracoviště a dívali se na snímek.

Coffey se nahnul blíž. "Vidím jen tři lidi."

"Mike možná chtěl říct, že tam jsou celkem jen tři," podotkl Hood.

"Ne, povídal, že tam jsou tři ‚syčáci`. Jestli chcete, přehraju vám pásku, ale takhle to říkal," odporoval Coffey.

"Ti další dva možná hlídají," prohlásil Herbert. "Čekal bych, že šli kus napřed podívat se, kdo přijede - jestli třeba Mike nepřivolal mechanizovanou pěchotu nebo něco podobného."

"I když snad silnici hlídají, pořád ještě máme dva ze skupiny Striker, o kterých možná nevědí," uvažoval Hood. "Jestli si myslí, že Mike je jenom nějaký obyčejný špicl, stěží budou očekávat, že si pro něj přijde zrovna ozbrojený průvod. Určitě ne takový, který přesně ví, do čeho jde."

"Takže se dostáváme zpátky k otázce, jestli tam vezmete OMOC," navázal Herbert. "Pořád si říkám, že byste to zařízení měli nechat běžet. Co vy na to, Paule?"

Hood okamžik přemýšlel. "Phile, vy jste proti tomu."

"Kdyby se s námi něco stalo, bude to jako kdybychom jim beze všeho otevřeli dveře a řekli ‚račte si posloužit`," odtušil Katzen.

"No, Lowelle?" oslovil Hood právníka.

"Z právního hlediska bychom mohli mít potíže, Paule. Kongres i Turci nám zeměpisnou oblast působnosti vymezili hodně pečlivě."

"Prokrista!" vykřikl zlostně Herbert. "Mika drží jako rukojmí... a vy se tu bavíte o nějakých právních omezeních!"

"Je tu ještě něco dalšího," dodal Katzen. "Ti ze skupiny Striker; jestli někdo bude to vozidlo pozorovat, mohl by je vidět. Když vymontujeme část zařízení, můžeme ty dva schovat v prostoru pro akumulátory."

"Prostor pro akumulátory... Vojíni, co vy na to?" zeptal se Herbert.

"Mně se to zamlouvá, pane; můžeme se tam k nim dostat úplně nepozorovaně," prohlásil Pupshaw.

Hood se zeptal, jestli ještě někdo ke snímku něco má; neměl. Přepojil tedy znovu na přímý přenos obrazu z OMOC.

"No, takže na to jdeme s ochromeným OMOC. Kdo operaci povede?" pokračoval.

"Nemůžeme to provést jako vojenskou záchrannou operaci," prohlásil Coffey. "K tomu potřebujeme souhlas Kongresu, a ten nedostaneme včas, takže aspoň podle regulí to bude muset být civilní akce."

"Takže dohodnuto," uzavřel Hood. "Ti ze Strikeru sundají uniformy, zbraně po ruce, ale schovaní. Kdo tedy operaci povede?"

Nikdo neodpovídal. Coffey pohlédl na tři obličeje na zeleně svítící obrazovce.

"Volba asi padne na mě," prohlásil nikterak nadšeně. "Jsem tu služebně nejstarší."

"O dva dny před Philem," poznamenal Herbert. "Kurva, Lowelle, vždyť vy jste si v životě z pistole nevystřelil; Phil aspoň ano."

"Ale akorát aby plašil tuleně, když si hledali místo, kde se uloží," opáčil Coffey. "Ale nikdy nevystřelil na někoho. Takže jsme oba ještě panicově."

,,Já ne," ozvala se Mary Rose. "Na Columbijské univerzitě jsem jednou týdně chodila střílet do klubu na Murray Street na Manhattanu. A jednou jsem vytáhla pistoli na chlapa, který mi na koleji vlezl do ložnice. Je mi úplně jedno, kdo do toho jde a kdo to povede; jdu taky."

"Tak díky, Mary Rose; Phile, vy jste přece řídil nějaké ty pseudovojenské husarské kousky Greenpeace, ne?"

"Hodně ‚pseudo`," ušklíbl se Katzen. "S brokovnicemi se slepými náboji. Takové kousky jsem provedl tři ve státě Washington, pak dva na Floridě a dva v Kanadě."

"A na řízení tohohle se cítíte?"

"Když to bude nutné, tak to udělám."

"Já chtěl slyšet něco jiného," utrhl se na něj Hood. "Můžete se ujmout velení téhle operace?"

Katzen zrudl.

"Ano." Pohlédl do odhodlaných tváří Mary Rose a obou členů skupiny Striker. "Hergot, ano, můžu!"

"Dobrá. Lowelle, po tobě bych chtěl, abys zůstal; někdo bude muset být pro každý případ na místě, aby to vyžehlil s tureckou vládou, a na to se hodíš nejlíp ty."

"Rozmlouvat vám to nebudu," prohlásil Coffey. Zadíval se na své společníky, pak sklopil zrak. Třebaže se nabídl, že půjde, a dostal příkaz zůstat, připadal si jako zbabělec. "Ale abych učinil zadost našemu úkolu, podívejme se na to, jak se budou věci jevit, až budeme připravení vyrazit."

"Jistě; bude to na vás," odtušil Hood.

"Tak pěkně děkuju," zachmuřil se Coffey.

"Jistě si uvědomujete, Paule, že když provedeme třeba i civilní akci utajeně, skočí po nás jak Turci, tak Kongres, a hned tak se nás nepustí. A to ještě když všechno proběhne v pořádku; když ne, všichni skončíme u lepení pytlíků," upozornil Herbert.

"Chápu; ale mně záleží jedině na tom, abych z toho Mika vytáhl."

"A ještě něco," pokračoval Herbert. "Naše zdroje v Ankaře hlásí, že se sešla turecká prezidentská rada a kabinet a chtějí mobilizovat vojsko, aby zabránilo dalším atentátům. OMOC se může připlést do cesty pár pěkně rozparáděným hlídkám."

‚Jak vyndáme baterie, budeme odkázaní jen na oči a uši," poznamenal Katzen. "Ale budeme je mít otevřené."

"Kouknu se, jestli Viens bude moct přispět taky očima družice," prohlásil Herbert.

"Takže vám všem děkuju. A teď mě omluvte, zavolám senátorce Foxové; nerad bych, aby se o tomhle prvně doslechla zrovna od někoho z agentury Washington Postu v Ankaře," uzavřel Hood a ukončil poradu.

Herbert oznámil, že jde zjistit, co o útoku na přehradu vědí ostatní zpravodajské služby, a omluvil se také.

Tým OMOC osaměl; Katzen zůstal stát a třel si dlaně o sebe.

"Tak," prohlásil, "Mary Rose, vytiskla byste tu mapu, prosím? Budete řídit. Sondro, vy, Walter a já se teď posadíme k tomu, co máme od Národního

úřadu pro průzkum, a poradíme se o strategii." Otočil se ke Coffeymu a podal mu ruku. "A ty nám popřej hodně štěstí a pak si jdi dojíst to kuře."

Coffey se na všechny čtyři usmál. "Přeju hodně štěstí; budeme ho moc a moc potřebovat."

"Jak to?" zeptal se překvapeně Katzen.

"Protože s Turky můžu vyjednávat i telefonem," odtušil Coffey. Dlouze, stísněně se nadechl. "Jedu s vámi."

16

PONDĚLÍ, 12.01 ODPOLEDNE
WASHINGTON, D.C.

Hooda, plného obav o osud Mika Rodgerse, zastihl telefonát z Bílého domu; volala zástupkyně předsedy Sboru náčelníků štábů Stephanie Klawová. Do třinácti nula nula se má Hood hlásit v Krizové místnosti, kde se bude projednávat situace kolem Eufratu. Odešel okamžitě a svému asistentovi Bugsi Benetovi přikázal, aby ho ihned informoval o všem, co se v Turecku bude dít nového. V Hoodově a Rodgersově nepřítomnosti dostane Operační centrum na starost Martha Mackallová. Boba Herberta to moc nenadchne; Martha je typem politika, jakého Bob nesnáší a nedůvěřuje mu, ale nezbude mu, než se s tím smířit. Martha se vyzná v cestičkách moci jak doma, tak v zahraničí.

V tuhle denní dobu mu cesta ze sídla Operačního centra na letecké základně Andrews do Bílého domu potrvá hodinu. Na rychlý přesun do hlavního města mělo Operační centrum obvykle k dispozici vrtulník, který cestu urazil za patnáct minut, jenže u vrtulníků Sikorsky CH53E Super Stallion se vyskytly závady na hlavách rotorů a všechny vládní vrtulníky byly odstaveny na zemi. Hoodovi to nevadilo; raději jezdil autem.

Jel rovnou na Pennsylvania Avenue, vedoucí jen kousek severovýchodně od základny. Většina vládních úředníků sice měla na jízdy po městě soukromá auta se šoférem, Hood se však této výsady zřekl; odmítal ji i tehdy, když byl starostou Los Angeles. Nechat se vozit mu připadalo prostě příliš okázalé. S bezpečností si starosti nedělal; zabít ho snad nikdo nechce, a i kdyby, dával přednost tomu, aby takový útočník ohrozil jeho, a ne manželku, děti nebo matku. A kromě toho, i když řídí sám, vyřizovat pracovní záležitosti telefonem může i během jízdy. A také může poslouchat hudbu a přemýšlet. A nyní přemýšlel o Miku Rodgersovi.

Hood a jeho zástupce se od sebe značně lišili; Mike byl umírněný autokrat, Hood uvážlivý byrokrat. Mike byl samou svou podstatou voják, Hood jakživ ze žádné zbraně nevystřelil. Mike měl povahu bojovníka, Hoodovou přirozeností bylo diplomatické jednání. Mike citoval Lorda Byrona, Ericha Fromma a Williama Tecumseha Shermana; Hood si příležitostně připomínal texty od Hala Davida a citáty Alfreda E. Neumana ze synových výtisků časopisu Mad. Mike byl vyložený introvert, Hood zdrženlivý extrovert. Oba často zastávali protichůdné názory, někdy značně vášnivě. Ale Hood Mikovi důvěřoval a vážil si ho právě proto, že se jejich názory různily a že Mike měl odvahu vyslovit nahlas, co si myslí. A Hood ho měl také rád; opravdově rád.

Trpělivě se proplétal hustým poledním provozem. Složené sako si dal na sedadlo a navrch položil urobil. Přál si, aby zazvonil. Panebože, jak si přál vědět, co se děje! A současně se bál toho, co se dozví.

Držel se v pomalém pruhu. Uvažoval nad tím, jak ke zpravodajské činnosti nevyhnutelně patří smrt; vědomí téhle skutečnosti do něj od prvních dnů

existence Operačního centra vtloukal Bob Herbert. Tajní agenti působící doma i za hranicemi jsou často odhaleni, mučeni a zabiti. A také naopak; agenti musí často zabíjet, aby odhaleni nebyli.

A potom je tu skupina Striker, vojenská součást Operačního centra; i elitní jednotky přicházejí při tajných operacích o své členy. Zásahová skupina Operačního centra přišla už o dva, o Basse Moora v Severní Koreji a o nadporučíka Charlieho Squirese v Rusku. Někdy jsou důstojníci zavražděni doma, jindy padnou do léčky v zahraničí. Nedávno byl ohrožen i Hoodův život, když on a francouzští tajní agenti pomáhali rozbít organizaci neonacistů v Evropě.

Smrt je rizikem, se kterým se počítá, zasáhne však surově ty, kdo přežijí. Po smrti Charlieho Squirese trpěli mnozí členové skupiny Striker vážnými následnými depresivními stavy; několik týdnů nedokázali plnit ani jednoduché úkoly. Přeživší nejenže se vnitřně dělili o životy své i životy nyní mrtvých spolupracovníků a sdíleli jejich sny; měli i dojem, že tyto mrtvé oběti nějakým způsobem zklamali. Byly zpravodajské informace tak spolehlivé, jak měly být? Promysleli jsme dostatečně své plány podpory a únikovou strategii? Učinili jsme rozumná a nutná předběžná opatření? Cenou za odvedenou práci je i nemilosrdný, nic neodpouštějící pocit viny.

Hood dojel do Bílého domu přesně ve 12.55; několik minut mu pak trvalo, než zaparkoval a prošel bezpečnostní kontrolou. Když byl konečně vpuštěn dovnitř, štíhlá, šedovlasá Stephanie Klawová už na něj čekala; bok po boku rázně vykročili chodbou.

"Schůze právě začala," řekla Stephanie; její hlas byl tichý a měkký jako zelený koberec, po kterém šli. "Pane Hoode, vy podle všeho pořád ještě jezdíte po městě bez řidiče, že?"

"Ano."

"Měl byste si nějakého vzít. Ujišťuji vás, že v hlavní účtárně si nebudou myslet, že zneužíváte svého postavení."

"Přece víte, že nechat se vozit není nic pro mě, paní Klawová."

"Toho jsem si dobře vědoma, a tak trochu mě to u vás okouzluje; jenže - víte... ti řidiči se vyznají v dopravní situaci a dovedou si s ní poradit. Taky mají na pomoc ty hlasité sirény. A kromě toho, když si lidé berou řidiče, snižuje to statistiku nezaměstnanosti, a my tady jsme rádi, když ty statistiky vypadají pěkně."

Hood na ni pohlédl; její hezká, vrásčitá tvář si zachovávala nehnutý výraz. Mohl směle tvrdit, že si paní Klawová nedělá legraci z něj, nýbrž ze všech ostatních, kteří jezdí vládními limuzínami.

"Co byste říkala na to, že byste mi dělala řidiče vy?"

"Ne, pěkně děkuju; jak sednu za volant, je ze mě agresivní typ. Já bych tu sirénu určitě zneužívala."

Paul se pousmál. "Paní Klawová, vy jste pro mě jediný světlý bod dnešního dopoledne; díky."

"Není zač. Vaše nenáročnost a to, že ze sebe neděláte důležitého, je zase pokaždé světlým bodem pro mě."

Před výtahem se zastavili. Paní Klawová měla na řetízku na krku zavěšenu kartu s magnetickým páskem na rubu a s fotografií na líci. Vložila kartu do otvoru na levé straně dveří; otevřely se a Hood vstoupil dovnitř. Paní Klawová se nahnula a stiskla červené tlačítko; tlačítko sňalo otisk jejího palce a zazářilo zeleně. Paní Klawová ho tiskla dál.

"A prosím vás, nijak prezidenta nepopuďte," řekla.

"Dám si pozor."

"A vynasnažte se, aby se ostatní nehádali s panem Burkowem," dodala. "Tohle všechno mu kazí náladu, a víte, jak to na prezidenta působí." Naklonila se k Hoodovi. "Musí svého člověka bránit."

"Já jsem cele pro loajalitu," prohlásil Hood nezávazně; paní Klawová palec oddálila a dveře se zavřely. S poradcem pro národní bezpečnost, zarytým "jestřábem", nebylo snadné vyjít.

Jediným zvukem v dřevem obložené kabině výtahu bylo tiché vrnění ventilátoru ve stropě; Hood natočil tvář vstříc proudu chladivého vzduchu. Po chvilce rychlé jízdy se ocitl v podzemí; zde tlouklo technické srdce Bílého domu, konaly se tu porady a dodržovala bezpečnostní opatření. Dveře se otevřely; za nimi byla malá kancelář, kde na Hooda čekal ozbrojený příslušník námořní pěchoty. Hood mu podal svůj průkaz, strážný si jej prohlédl, poděkoval a ustoupil stranou. Hood vykročil k jedinému dalšímu člověku, který v místnosti byl - k prezidentově výkonné sekretářce, sedící u stolku před Krizovou místností. Vyslala prezidentovi elektronickou poštou vzkaz, že Hood přišel, a Hood byl vyzván, aby vstoupil.

Uprostřed jasně osvětlené místnosti stál mahagonový stůl a kolem něj pohodlná kožená křesla. Byl tu i nový telefon STU-5, zajištěný proti odposlechu, džbán s vodou, před každým křeslem monitor a pod ním výsuvná klávesnice. Na stěnách visely podrobné videomapy, zobrazující rozmístění vojsk USA i cizích, i s vlaječkami, označujícími oblasti neklidu. Červené vlaječky označovaly místa ozbrojených srážek, zelené pak místa, kde latentně hrozilo vypuknutí konfliktu. Hood si všiml, že na turecko-syrské hranici už je vlaječka červená. V rohu vzadu se tísnil stolek, u něhož seděli dva tajemníci. Jeden bude pořizovat do notebooku zápis o průběhu jednání, druhý seděl u počítače; jeho úkolem bude načítat podle potřeby mapy nebo požadovaná data.

Těžké kazetové dveře se samočinně s cvaknutím zavřely. Nad naleštěným stolem se pomalu otáčely dva zlaté stropní ventilátory s hnědými lopatkami. Při svém příchodu Hood všem pokývl na pozdrav; pro svého přítele, ministra zahraničí Ava Lincolna, měl krátký úsměv. Lincoln na něj v odpověď mrkl. Pak Hood zvlášť pokývl na pozdrav prezidentu Michaelu Lawrenceovi.

"Dobré odpoledne, pane."

"Dobré, Paule," odpověděl bývalý guvernér státu Minnesota. "Av nás právě seznamoval se situací."

Prezident byl zjevně plný energie. Za tři roky, co zastával svůj úřad, nedosáhl v zahraniční politice žádného úspěchu natolik výrazného, aby mu zajistil titulky na předních stranách novin; k tomu, aby prohrál příští volby, to sice nestačilo, prezident však byl od přirozenosti soutěživý a trápilo ho, že nedokáže nalézt správnou kombinaci vojenské síly, hospodářského vlivu a charismatu, takovou, která mu umožní stát se pánem nad mezinárodním děním.

"Než budete pokračovat, Ave" - prezident se otočil k Lincolnovi a zarazil ho gestem ruky - "jaké jsou poslední zprávy o generálu Rodgersovi, Paule?"

"Situace se nezměnila," odpověděl Hood cestou k prázdnému křeslu proti středu stolu. "Oblastní mobilní operační centrum míří hlouběji do tureckého území, k místu, odkud generál Rodgers telefonoval." Pohlédl na hodinky. "Mělo by tam být do půl hodiny."

"Pokusí se OMOC o jeho záchranu?" zeptal se poradce pro národní bezpečnost Burkow.

Hood se posadil. "V situaci, kdy hrozí nepříznivý zvrat ve vývoji, je v naší pravomoci personál evakuovat," odpověděl obezřetně. "Nemůžeme ale jednoznačně tvrdit, jestli je to v této chvíli to pravé."

"Všechno je ‚to pravé`, když jste ochoten zaplatit požadovanou cenu," poznamenal Burkow. "Vaši lidé jsou oprávněni použít k záchraně rukojmích i zbraně. Na letecké základně Incirlik máme tři tisíce sedm set vojáků, a je hned za rohem."

"V OMOC jsou dva členové skupiny Striker," odtušil Hood. "Ale jak jsem říkal, nemám tušení, jaký postup je v téhle chvíli ten pravý."

"Osobně mě informujte o veškerém dalším vývoji situace; ať jste kdekoliv," přikázal mu prezident.

"Ovšem, pane," odpověděl Hood; vrtalo mu hlavou, co prezident myslí tou poslední poznámkou.

"Ave, pokračujte, prosím, se svou zprávou," vyzval prezident ministra.

"Ano, pane."

Urostlý bývalý hráč baseballu, kdysi hvězda vyšší ligy, nahlédl do zápisníku. Úspěšně se zapojil do politiky a byl jedním z prvních zastánců kandidatury Michaela Lawrence; a také jedním z mála vysoce postavených činitelů, jimž Paul Hood zcela důvěřoval.

"Paule, právě jsem mluvil o mobilizaci Turků," začal Lincoln. "Můj úřad je v neustálém kontaktu s velvyslancem Robertem Macalusem v Ankaře a s našimi generálními konzuláty v Izmiru a v Adaně. Také jsme hovořili s tureckým velvyslancem Kandem ve Washingtonu. Ti všichni potvrdili tohle:

Ve 12.30 našeho času Turecko vyhlásilo mobilizaci půl milionu vojáků pozemních a leteckých sil a uvedlo do stavu nejvyšší pohotovosti sto tisíc příslušníků námořnictva; to zahrnuje námořní letectvo a námomí pěchotu. Jsou to téměř všechny jejich vojenské síly."

"Včetně záloh?" zeptal se prezident.

"Ne, pane," odpověděl ministr obrany Ernie Colon. "Když budou muset, dají dohromady dalších dvacet tisíc vojáků, v případě potřeby ještě vytáhnou padesát tisíc vycvičených civilistů ve věku devatenáct až devětačtyřicet let."

"Máme zprávy, že pozemní a letecké síly zaujmou postavení podél Eufratu a syrské hranice," pokračoval Lincoln. "Námořní síly se nyní soustřeďují v Egejském a Středozemním moři. Ankara nás ujistila, že síly ve Středomoří nepostoupí dál na jih než k jižnímu výběžku Iskenderunského zálivu."

Hood pohlédl na mapu na svém monitoru; záliv končil asi čtyřicet kilometrů severně od Sýrie.

"Turecké síly v Egejském moři mají za úkol zajistit, aby Řekové zůstali mimo," pokračoval Lincoln. "Z Damašku ještě nemáme nic určitého, jen to, že zrovna teď probíhá schůzka prezidenta, jeho tří viceprezidentů a rady ministrů. Velvyslanec Moallem tady ve Washingtonu prohlašuje, že Sýrie náležitě odpoví."

"A tím myslí co?" zeptal se prezident.

"Nějaký způsob mobilizace," odpověděl generál Ken Vanzandt, předseda Sboru náčelníků štábů. "Sýrie soustředí nejvíc vojáků na základnách podél řeky Orontes na západě, Eufratu ve střední Sýrii a na východě poblíž tureckých a iráckých hranic. Syrský prezident polovinu těch sil, možná takových sto tisíc vojáků, pravděpodobně vyšle na sever."

"Jak daleko na sever půjdou?"

"Co nejdál; co by kamenem dohodil od Turecka," odtušil Vanzandt. "Od roku 1967, po ztrátě Golanských výšin ve válce s Izraelem, si Sýrie své území brání pěkně zuřivě."

"Zajímavé je, že Turecko zmobilizovalo skoro šest set tisíc vojáků," poznamenal ministr obrany. "To je téměř trojnásobek syrských pozemních, námořních a leteckých sil dohromady, včetně protivzdušné obrany. Turci tím očividně chtějí říct: ‚Rozdáme si to pěkně mezi sebou, a jestli se do toho zamíchá ještě někdo další, zbude nám i na něj.` "

"Takhle navenek to vypadá pěkně," podotkl generál Vanzandt, "jenže Turci stojí před velkým problémem. Musí se vypořádat s tímhle druhem terorismu, to je daná věc; ale i kdyby tu nešlo o syrskou armádu, turecký útok proti Kurdům je nebezpečná eventualita. Víme, že Kurdové se pokoušejí uhladit své vzájemné spory. Ať už za útok na tu přehradu můžou nebo ne, jednotlivým složkám kurdské komunity určitě dodá odvahy a upevní jejich vztahy. Turecký protiútok jednotu jen posílí. Mezi devětapadesáti miliony Turků žije čtrnáct či patnáct milionů Kurdů, a ti jsou připraveni udeřit."

"A kdo by jim to mohl zazlívat?" prohlásil Lincoln. "Střílí se na ně, ve svých domovech umírají při útocích jedovatým plynem a jsou popravováni bez soudu."

"No, s tímhle opatrně," ozval se Burkow. "Mnozí z těch Kurdů jsou teroristi."

"A mnozí nejsou," opáčil Lincoln.

Burkow si jeho námitky nevšímal. "Larry, jak to bylo minulý měsíc s tím

syrským námořnictvem?"

Ředitel CIA Larry Rachlin složil ruce na stůl. "Syřanům se výtečně podařilo utajit to před tiskem; nasazený kurdský agent zabil nějakého generála a dva pobočníky. Toho agenta chytili, a jiný takový kurdský agent se zmocnil generálovy ženy a jeho dvou dcer jako rukojmích a žádal propuštění toho prvního. Místo toho mu poslali jeho hlavu. Doslova. Následoval pokus o záchranu, a než skončil, generálova žena, jeho dcery, ten druhý Kurd a dva syrští zachránci byli mrtví."

"Když ale Kurdy terorizují Turci, proč se ten agent pustil do Syřanů?" zeptal se prezident.

"Protože syrský prezident došel k závěru, mimochodem správnému, že jeho ozbrojené síly jsou prolezlé nasazenými Kurdy; někteří zaujímají vysoká postavení. Zapřísahal se, že je pročistí," odpověděl Rachlin.

Lincoln se zatvářil znechuceně. "Steve, Larry - a o co teda vlastně jde?"

"O to, že nemůžeme začít prolévat nad Kurdy slzy," prohlásil Burkow. "V minulosti jsme na ně byli hodní, ale teď jsou čím dál tím militantnější, jsou nemilosrdní, a bůhvíkolik nasazených agentů mají i v turecké armádě. Jestli se do toho zamícháme ještě my, tihle agenti mezi Turky by mohli začít napadat prostředky NATO."

"Faktem je, že by to mohlo být ještě o moc horší," dodal Vanzandt. "Kurdové mají mezi islámskými fundamentalistickými stranami v Turecku spoustu přívrženců a sympatizantů, a ať už samostatně nebo společně s těmihle sympatizanty by mohli docela dobře využít válečného zmatku a pokusit se svrhnout sekulárně orientované vládce v obou zemích."

"Pryč s chaosem, a je z toho jen další chaos," poznamenal Lincoln.

"To jste trefil," souhlasil Vanzandt. "Pryč s vadnou demokracií, a sem s náboženským útlakem."

"Pryč se Spojenými státy," dodal Colon.

",Pryč` není to pravé slovo," namítl Rachlin. "Steve to vystihl. Začnou nás honit nejen v Turecku, ale i v Řecku. Pamatujete na všechny ty afghánské bojovníky za svobodu, které jsme pomáhali vyzbrojovat a cvičit pro boj se Sověty? Spousta z nich se pak dala dohromady s islámskými fundamentalisty. Řadu z nich teď řídí Syřan, šejk Safar al-Audáh, jeden z nejradikálnějších duchovních v té oblasti."

"Panebože, jak rád bych se díval, jak toho čubčího syna někdo vykopne do toho jejich nebe," prohlásil Steve Burkow. "Těmi svými rozhlasovými projevy poslal v autobusech do Izraele spoustu lidí s bombami přivázanými k noze, a ti se tam odebrali na věčnost."

"Má následovníky v Turecku a zvlášť silnou podporu v Saúdské Arábii," pokračoval Rachlin. "A v Turecku jeho vliv zesílil potom, co se tam vůdce Islámské strany Necmettin Erbakan stal v létě 1996 premiérem. A ironií je, že ne všechen radikalismus má co dělat s náboženstvím; část má původ v ekonomice. V osmdesátých letech, když se poměrně uzavřený turecký obchod přeměnil v globální, zbohatla jen hrstka lidí, zbytek zůstal chudý nebo ještě víc zchudl. A takovíhle lidé se snadno přikloní k čemukoliv, co je nové."

"Fundamentalisté a chudina ve velkých městech jsou přirození spojenci; obojí představují menšinu a chtějí mít to, co mají bohatí světští vůdci," navázal Av Lincoln.

"Larry," ozval se prezident, "vy jste se zmínil o Saúdské Arábii; co udělají ostatní země Blízkého východu, jestli se vztahy mezi Sýrií a Tureckem vyhrotí?"

"Velkou otázkou zůstává Izrael. Svou dohodu o vojenské spolupráci s Tureckem bere moc a moc vážně; už dva roky uskutečňuje z letecké základny v Akinci západně od Ankary cvičné lety. A taky pomalu modernizuje sto čtyřiašedesát tureckých Phantomů F-4 na technicky dokonalejší Phantomy 2000."

"Nezapomeňte ovšem, že to Izrael nedělá z dobroty srdce; dostal na to šest set milionů dolarů," připomněl důrazně Colon.

"To je pravda," souhlasil Rachlin, "ale v případě, že by došlo k válce, bude Izrael dál dodávat Turecku náhradní součástky, možná i munici, a docela určitě zpravodajské informace. Je to stejná dohoda, jakou uzavřel v roce 1994 s Jordánskem. K přímé vojenské intervenci zřejmě nedojde, pokud nebude Izrael napaden. Jestli ale Turecku dovolí při úderu na Sýrii přelety přes své území, buďte si jistí, že Damašek Izrael napadne."

"Aby bylo jasno," zasáhl Vanzandt, "tahle představa - jít na nepřítele ve dvou - je dvojsečná; Sýrie a Řecko jednaly o uzavření vojenského spojenectví, aby ta či ona země mohla na Turecko udeřit ze dvou směrů."

"Říkejte tomu sňatek uzavřený v pekle; Řecko a Sýrie žádné jiné společné pohnutky nemají," poznamenal Lincoln.

"Což by vám mělo povědět, jak moc oba Turecko nenávidí," zdůraznil Burkow.

"Co ostatní země v té oblasti?" zajímal se prezident.

"Írán určitě zesílí snahu podpořit své loutkové strany v Ankaře," odpověděl Colon. "Bude vyzývat ke generálním stávkám, ale vojensky se bude držet mimo. Nějak se tam angažovat mu vůbec neprospěje."

"Pokud do toho nebude vtažena Arménie," poznamenal Lincoln.

"Správně," souhlasil Colon. "A k tomu se za okamžik dostaneme. Irák ty přesuny vojsk využije jako záminku k útoku proti Kurdům, operujícím na jeho hranicích se Sýrií. A jak jednou provede mobilizaci, je tu vždycky možnost, že udělá něco, čím vyprovokuje Kuvajt nebo Saúdskou Arábii, anebo dokonce svého dávného nepřítele, Írán. Ale jak řekl Av, ten velký otazník je Arménie."

Ministr zahraničí přikývl. "Téměř v celé Arménii převládá arménská ortodoxní církev. Jestli tamní vláda dostane strach, že v Turecku dojde k nastolení islámu, nezbude jí než se vrhnout do jakéhokoliv konfliktu, aby chránila své hranice. A jestli se stane tohle, Ázerbájdžán, z větší části muslimský, se toho skoro určitě chopí jako příležitosti k pokusu získat zpátky oblast Náhorního Karabachu, kterou v roce 1994 ztratil ve srážkách s Arménií."

"A o které Turecko veřejně vyhlásilo, že patří Ázerbájdžánu," dodal Colon. "Tím se v Turecku vytvoří tlak na ty, kdo podporují své náboženské souvěrce v Arménii. A navrch toho všeho bychom se v Turecku mohli dočkat občanské války kvůli událostem u jeho dvou sousedů."

"To by mohla být vhodná doba k tomu, abychom popohnali rozšíření NATO," zdůraznil Lincoln. "Vzít mezi sebe Polsko, Maďarsko a Českou republiku - a udržet je stabilní; použít je jako vlnolamy."

"To se nám nikdy nemůže podařit včas," namítl Burkow.

Lincoln se usmál. "Tak potom uděláme nejlíp, když začneme hned."

Prezident zavrtěl hlavou. "Ave, teď nechci, aby nás tohle rozptylovalo. Ty země budou stát na naší straně a my jim poskytneme podporu. Teď mám ale starost o to, jak zarazit tohle, než věci dojdou moc daleko."

"Prima," odtušil Lincoln a maličko zvedl ruce jako na omluvu. "Myslel jsem to jako pojistku."

Hood pohlédl na mapu, kterou tajemník právě načetl na monitory; západní hranice Arménie sousedila s Tureckem, východní s Ázerbájdžánem. Na oblast Náhorního Karabachu vznášely nároky Ázerbájdžán i Arménie.

"Největším nebezpečím zjevně není, že Ázerbájdžán a Arménie vstoupí do války; obě ty země jsou dohromady velké asi tak jako polovina Texasu a obyvatelstva mají jako Los Angeles s přilehlými předměstími," pokračoval Lincoln. "Nebezpečí spočívá v tom, že Irán, jejich jižní soused, a Rusko, ležící severně, zahájí přesuny vojsk, aby si chránily hranice. Írán má na tu oblast zálusk, je bohatá na naftu, zemní plyn, měď, zemědělskou půdu i další přírodní zdroje; a zastánci tvrdé linie v Rusku by ji rádi získali zpátky."

"V Arménii jsou také oddaní křesťané, a ty by Írán rád dostal pryč. Bez Arménie coby protiváhy většinou muslimskému obyvatelstvu Ázerbájdžánu se celá oblast stane de facto součástí islámského Íránu," řekl Vanzandt.

"Možná," připustil Lincoln. "Jsou tam i další, co nemají daleko k tomu, aby sahali po zbrani; například patnáct milionů Ázerů v severních provinciích

Íránu; jestli ti se budou chtít odtrhnout, Írán jim v tom bude násilím bránit. A pět milionů Kavkazanů v Turecku bude určitě válčit na straně svých etnických příbuzných v Íránu. Tak se dostanou do války Írán s Tureckem. A jestli Kavkazané budou bojovat za nezávislost, je tu velká pravděpodobnost, že na severním Kavkazu vypuknou boje mezi dalšími skupinami, které si budou chtít spolu vyřídit své odvěké spory, a ty boje celou oblast úplně rozloží - máte tam Ošetince a Inguše, Osetince a Gruzínce, Abcházce a Gruzínce, Čečence a kozáky, Čečence a Lazy, Ázery a Lezgince."

"Nejvíc mě zaráží to, že se tým Boba Herberta v Operačním centru i tým Gradyho Reynoldse v CIA shodují na tom, co říkají i moji lidé, totiž že s vyhozením té přehrady do vzduchu nemá Damašek nic společného," navázal Colon. "Sýrie by musela být úplný blázen, kdyby takhle přišla o víc než polovinu přísunu vody."

"Třeba chce vzbudit soucit a získat ve světě sympatie," poznamenal Burkow. "Záběry žíznících dětí a umírajících starých lidí by obraz Sýrie okamžitě změnily; napomohlo by to k tomu, že se sympatie Spojených států a zahraniční pomoc přenesou z Turecka a Izraele na ni."

"A také by to vedlo k tomu, že se do věci vloží mnohem větší a lépe vyzbrojená turecká armáda," dodal Colon. "Tenhle incident s přehradou může zákonitě vyvolat válku, a v takové válce by americké ozbrojené síly a finanční ústavy měly podle závazků vůči NATO povinnost podporovat Turecko; Turecko by podporoval i Izrael, zvlášť kdyby mu to poskytlo možnost napadnout Sýrii."

"Ale jen když Sýrie na takovou výzvu k válce zareaguje," namítl Burkow. "Turecko třeba soustředí na hranicích se Sýrií vojsko; totéž může udělat i Sýrie, ale když se rozhodne, že vojensky neodpoví, žádná válka nebude."

"A v očích arabského světa ztratí čest," odtušil Colon. "Ne, Steve, to celé je prostě až moc machiavelistické. Přijatelněji zní vysvětlení, že jde o dílo syrských Kurdů."

"Proč by se Kurdové pokoušeli vyvolat mezinárodní konflikt?" zeptal se prezident. "Stačí, že už teď se ocitli v tak zoufalé situaci, že napadají země, na jejichž území žijí; ale že by udělali něco v takovémhle měřítku?"

"Už nějakou dobu přece očekáváme, že se Kurdové spojí," prohlásil Larry Rachlin. "Jinak jim hrozí, že budou zlikvidováni jednotlivě. A právě tohle, co se děje, by takovým sjednocením mohlo být."

"Kurdistán v diaspoře," podotkl Lincoln.

"Přesně tak," souhlasil Rachlin.

"Obavy generála Vanzandta z toho, co by Kurdové mohli podniknout, jsou oprávněné, Steve," pokračoval Lincoln. "V současnosti jsou nejpronásledovanějším národem na světě; jsou rozptýleni v Turecku, Sýrii a Iráku, a všechny tři vlády je utiskují. V Turecku třeba až do roku 1991 nesměli používat svůj jazyk. Ankara jim to potom pod tlakem ostatních členů NATO dost neochotně povolila, ale nic víc. Od roku 1984, kdy vzbouřenci začali bojovat za svéprávnost, bylo zabito přes dvacet tisíc Turků, a Kurdové se stále nesmějí nijak spolčovat; a to nemluvím jenom o politických stranách, ale i o pěveckých spolcích nebo literárních společnostech. Kdyby došlo k válce, Kurdové by se do ní nevyhnutelně zapojili, a pak by se také stali součástí mírového procesu. Jedině tak by mohli doufat, že získají autonomii."

Prezident nyní oslovil Vanzandta. "Musíme podporovat Turky. A taky zabránit, aby se tohle přeneslo jinam - do Řecka a do Bulharska."

"Jistě, souhlasím," odpověděl Vanzandt.

"Takže se musíme snažit udržet tuhle záležitost v mezích, než se do toho vloží Syřané a Turci," prohlásil prezident. "Ave, jaká existuje možnost, že Turci vniknou do Sýrie a budou ty atentátníky pronásledovat?"

"No - Ankaru to pořádně naštvalo, ale pochybuju, že by Turci překročili hranice; přinejmenším ne za použití síly."

"Proč by ne?" namítl Vanzandt. "V minulosti už přece národní suverenitu porušili. V roce 1996 podnikli pár krvavých leteckých útoků na kurdské

separatisty v severním Iráku."

"Vždycky jsme měli za to, že Turecko tehdy jednalo se svolením Iráku," prohlásil Rachlin. "Spojené státy Saddámovi nedovolily Kurdy napadnout, takže nechal Turky, aby to udělali oni."

"Tak či tak, je tu ještě další důvod, proč si Turci dají pozor, než vystoupí proti Sýrii," řekl Lincoln. "V roce 1987 přišlo Turecko na to, že vůdce kurdských partyzánů Abdulláh Ocalan žije v Damašku; seděl ve svém bytě a vydával rozkazy k přepadům tureckých vesnic. Ankara požádala Damašek, aby jí povolil vyslat zásahovou skupinu, která by se Ocalana zmocnila; stačilo jen, aby se Sýrie držela stranou, ta si ale nepřála záležitost se syrskými Kurdy nějak rozdmýchávat, takže odmítla. K tomu, aby Turecko přesto zásahovou skupinu do Damašku poslalo, chyběl jen kousek."

"A proč to Turci neudělali?" zeptal se prezident.

"Báli se, že Syřani dali Ocalanovi echo. Turci nechtěli na tu budovu zaútočit a pak zjistit, že Ocalan je pryč. Byly by z toho přinejmenším politické oplétačky."

"Já bych řekl, že zničení té přehrady je zatraceně větší provokace než to, co se dělo v roce 1987," poznamenal Vanzandt.

"To ano," souhlasil Lincoln. "Ale problém zůstává stejný. Co když vyjde najevo, že v tom mají prsty turečtí, a ne syrští Kurdové? Turecko napadne Sýrii, bude hledat nepřátele tam, a nakonec se ukáže, že odpovědnost za atentát mají jeho Kurdové. Akcie Sýrie na mezinárodním fóru stoupnou a turecké půjdou ke dnu. Takovou blamáž Turecko nemůže riskovat."

"Pane prezidente, nesmíte zapomínat na to, že ten atentát zasáhl Damašek stejně jako Ankaru," upozornil Colon. "Já bych myslel, že tenhle požár rozdmýchali sjednocení Kurdové. Pokoušejí se vyvolat mezi Tureckem a Sýrií válku, a to tím, že přimějí Turecko, aby do Sýrie vpadlo a hledalo ty teroristy tam. A budou tlačit dál, dokud nedojde k nějakému rozsáhlému vpádu."

"Proč? Protože si myslí, že v rámci mírového procesu dosáhnou toho, že získají vlast?" zeptal se prezident.

Colon i Lincoln přikývli.

Hood se díval na jednu z map. "Tomuhle nerozumím; co Sýrie získá tím, že bude Turkům bránit v tom, aby našli kurdské teroristy? Damašek se musí postarat o bezpečnost ostatních svých vodních zdrojů, zvlášť řeky Orontes na západě; ta protéká Tureckem do Sýrie a dál do Libanonu."

"To ano," řekl Lincoln.

"Takže jestli Turecko chce Kurdy zarazit, a Sýrie je zarazit potřebuje, proč nespojí své síly? Tohle je přece něco jiného než ta věc s Ocalanem; Sýrie neriskuje, že Kurdy vydráždí - stejně to už vypadá tak, že jsou na válečné stezce," pokračoval Hood.

"Sýrie své síly s Tureckem spojit nemůže kvůli jeho smlouvě o vojenské spolupráci s Izraelem," upozornil ho Vanzandt. "Než by se Sýrie s Tureckem spojila a Kurdy zlikvidovala, to radši podpoří jejich politické cíle, aby už nevyhazovali do vzduchu žádné další přehrady."

"Sýrie spíš podpoří jednoho nepřítele, než aby podpořila přítele jiného svého nepřítele; tady máte blízkovýchodní politiku," prohlásil Colon.

"Ale musela by se vzdát kusu svého území, aby Kurdům poskytla vlast," řekl prezident.

"Hm - ale udělala by to?" opáčil Av Lincoln. "Dejme tomu, že Kurdové nakonec dostanou to, co chtějí - území, sestávající z kusu Turecka, Sýrie a Iráku; snad vás ani na okamžik nenapadne, že se tam Sýrie nebude tlačit? Ta nehraje podle žádných pravidel. K tomu, aby si udržela faktický vliv nad územím, které jí patřilo, se uchýlí k terorismu, a současně pohltí část bývalých tureckých území a vytvoří Velkou Sýrii. Přesně takhle to udělala s Libanonem."

"Takže, generále Vanzandte... pánové," řekl prezident, "musíme přijít na něco, jak zajistit bezpečnost ostatních vodních zdrojů, a současně pomoci

Turkům najít ty teroristy. Co navrhujete?"

Ozval se generál Vanzandt. "Larry, Paule, o vnitřních operacích proti teroristům si můžeme promluvit později; a předložíte prezidentovi nějaké návrhy."

Hood a Rachlin přikývli.

"Pokud jde o vodu," pokračoval Vanzandt, "když do východní části Středozemního moře přesuneme z Neapole bitevní uskupení letadlové lodi Eisenhower, můžeme hlídat Orontes a současně zabezpečit Turecku plavbu, aby mohlo dál vyvážet své zboží. A potřebujeme se postarat, aby nám tam nehupli Řekové."

"Tak zavládne spokojenost na všech stranách," utrousil Steve Burkow. "Pokud ovšem Sýrie při tom svém paranoidním myšlení nepřijde zčistajasna na nápad, že tohle všechno zpunktovaly Spojené státy, aby ji odřízly od zásobování vodou. A říkám vám - udělat to by zase nebyl tak pitomý nápad; pak by měl Damašek hodně rychle s terorismem utrum."

"A kolik nevinných lidí by přitom přišlo o život?" poznamenal Lincoln.

"Ne o mnoho víc, než kolik jich na celém světě během příštích několika let pozabíjejí teroristi - za podpory Sýrie," odtušil Burkow. Napsal na klávesnici počítače své heslo a načetl si soubor. "O šejku al-Audáhovi jsme už mluvili," pokračoval, pohled upřený na monitor. "Ve včerejším rozhlasovém projevu v Palmyře řekl: ‚Voláme ke všemocnému Bohu, aby zničil americké hospodářství a společnost, aby státy Ameriky změnil v samostatné národy a ty poštval proti sobě. Aby se bratr obrátil proti bratru jako trest za zlo, spáchané nevěřícími.` No - mým uším to určitě zní jako vyhlášení války. Víte, kolik všelijakých šílenců tam venku na tyhle řeči uslyší a bude je následovat?"

"Tím ale neospravedlníte slepé preventivní údery," zdůraznil prezident. "My nejsme teroristé."

"Jistěže ne, pane," opáčil Burkow, "ale já už mám dost hraní podle pravidel, když je nikdo další na světě neuznává a nedodržuje. Podívejte - do čínského hospodářství jsme nalili miliardy dolarů, a oni za ty peníze vyvíjejí vojenskou jadernou techniku a prodávají ji teroristům. Proč to dovolujeme? Protože nechceme, aby americký byznys nějak utrpěl tím, že ztratí do Číny přístup -"

"Tady teď nejde o Čínu," zarazil ho Lincoln.

"Tady jde o zatracený dvojí metr, který tu už bůhvíjak dlouho platí," odsekl Burkow. "Když Írán dodává muslimským teroristům po celém světě zbraně, děláme, jako že nic nevidíme - a proč? Protože pár z těch teroristů dělá pumové atentáty v jiných zemích. A spojence k boji proti terorismu vlastně získáváme takovýmhle zvráceným způsobem. Nemusíme čelit všemožné kritice za to, že se bráníme, i když jiné země se brání taky. Já jen říkám, že tady vidím příležitost, jak Sýrii přistřihnout křídla. Když jí zarazíme přísun vody, přidusíme její hospodářství; stačí tohle, a Hizballáh i palestinští teroristé, usazení v Sýrii, a dokonce i tihleti naši kurdští teroristé, budou pěkně v úzkých."

"Zahub tělo, a zahubíš i nemoc," utrousil Lincoln. "No tak, Steve!"

"Taky ovšem zabráníte tomu, aby se nemoc rozšířila na další těla," opáčil Burkow. "Kdybychom udělali ze Sýrie názorný příklad, zaručuju vám, že Írán, Irák i Libye zatáhnou drápy a budou rády, že jsou rády."

"Nebo zdvojnásobí své úsilí, aby nás zničily," odtušil Lincoln.

"Ať to zkusí, a uděláme z Teheránu, Bagdádu a Tripolisu takové krátery, že se dají vyfotografovat z vesmíru," odpověděl Burkow.

Následovala chvíle trapného, rozpačitého ticha; Hoodovi bleskla hlavou představa Vidin Dr. Divnolásky.

"Co kdybychom to obrátili - nabídli pomocnou ruku místo hrozby pěstí?" ozval se Lincoln.

"V jakém smyslu pomocnou?" zeptal se prezident.

"Sýrii by určitě víc zaujal příliv peněz než příliv vody," odpověděl

Lincoln. "Její hospodářství je ve psí; vyrábí zhruba stejné množství zboží jako před patnácti lety, kdy měla o pětadvacet procent méně obyvatelstva. Zabředla do potíží, když se neúspěšně pokoušela vyrovnat vojenskou silou Izraeli, odpadla značná část pomoci ostatních arabských zemí, a nevydělává dost zahraniční měny na nákup toho, co potřebuje, aby se průmysl a zemědělství hnuly dopředu. Její zahraniční dluh dělá skoro šest miliard dolarů."

"Až se mi nad ní svírá bolestí srdce," poznamenal Burkow. "Na terorismus má ovšem peněz dost."

"Z velké části proto, že to je jediný způsob, jak může tlačit na bohaté země," prohlásil Lincoln. "Dejme tomu, že ji něčím navnadíme, než podpoří další teroristické akce; zejména když jí nabídneme úvěr u banky zastupující vývozce a dovozce, za který se zaručí Spojené státy."

"To přece nemůžeme!" vykřikl Burkow. "Za prvé, veškeré odpuštění dluhů musí odsouhlasit Světová banka a Mezinárodní měnový fond."

"Půjčky silně zadluženým zemím můžou dárcovské země taky třeba odepsat," prohlásil důrazně Hood.

"Ale jen když země, která si půjčila, zavede přísné reformy trhu, a banka i fond je musí sledovat," odsekl Burkow.

"Existují způsoby, jak to obejít," odpověděl Hood. "Můžeme ji nechat, aby odprodala zlaté zásoby."

"A skončí to tak, že je koupíme sami a budeme jí cpát peníze na to, aby podporovala teroristy, co nám chtějí strkat pod zadek bomby! Pěkně děkuju!" rozhořčil se Burkow. Otočil se k Avu Lincolnovi. "Sýrie je na prvním místě v seznamu zemí, odkud přicházejí teroristi; poskytovat jí finanční pomoc nám zakazuje zákon."

"A házet jaderné pumy na hlavní města vám připadá zákonné," zeptal se Hood.

"V sebeobraně ano," odpověděl otráveně Burkow.

"Podle výroční zprávy o terorismu, vydané ministerstvem zahraničí, se Sýrie přímo nepodílela na žádném teroristickém útoku od roku 1986; tehdy šéf letecké špionáže, řízené Hafízem al-Assádem, zorganizoval pumový atentát na letadlo izraelských aerolinií při letu z Londýna," připomněl Lincoln.

"Přímo nepodílela!" zasmál se Burkow. "No, to je gól, pane ministře! Syřani mají na terorismu stejnou vinu jako ten pomatený herec John Wilkes Booth na zastřelení Abrahama Lincolna. A mohou nejen za terorismus, taky za práci zpracovatelských laboratoří na výrobu kokainové pasty a morfia v údolí Bikáa, za výrobu vysoce kvalitních padělků stodolarovek -"

"Hovoříme tu o záležitosti, týkající se terorismu, Steve, ne o kokainové pastě; ne o Číně a o jaderné válce, ale o tom, jak zastavit terorismus," upozornil ho Lincoln.

"Ta záležitost je poskytování finanční pomoci našemu nepříteli!" rozkřikl se Burkow. "Nechcete ho zničit - prosím, to je jedna věc; to ale neznamená, že je musíme ještě za něco odměňovat!"

"Symbolická záruka za dvacetimilionovou či třicetimilionovou půjčku, jako dejme tomu výpomoc v případě sucha, není půjčka, a není to ani odměna," odtušil Lincoln. "Je to jen pobídka, která má podnítit chuť k další spolupráci. A v nynější době by takové gesto mohlo taky přispět k tomu, aby se zabránilo válce."

"Mě teď zajímá pouze to, jak udržet v mezích a zmírnit současnou situaci," řekl prezident Lincolnovi a Burkowovi; pak oslovil Hooda: "Paule, tohle asi svěřím vám; koho máte za poradce pro Blízký východ?"

Svou otázkou ho překvapil. "Momentálně Warnera Bickinga."

"Hoch z Georgetownu," poznamenal Rachlin. "V osmaosmdesátém boxoval na letních olympijských hrách za USA. Zapletl se do sporu ohledně toho iráckého boxera, co chtěl fouknout."

Hood na něj vrhl otrávený pohled. "Warner je dobrý a důvěryhodný kolega."

"Je jak utržený ze řetězu," sdělil Rachlin prezidentovi. "V televizi

kritizoval azylovou politiku George Bushe a měl přitom na sobě červené trenýrky a boxerské rukavice. V tisku mu říkali ‚diplomat muší váhy`. Z celé té záležitosti udělal vtip."

"Potřebuju někoho, kdo umí zasadit pořádnou ránu, Paule," řekl prezident.

"Warner je dobrý," odtušil Hood. "Ale na spoustě našich zpráv pro vládu pracoval taky profesor Ahmed Nasr."

"To jméno znám."

"Setkal jste se s ním na večeři pro dubajského šejka, pane prezidente," řekl Hood. "Vzpomeňte si - odešel potom, co se podával dezert; pomáhal vašemu synovi s referátem o panturkismu."

"Už si vzpomínám," usmál se prezident. "Co dělal předtím?"

"Pracoval v Národním středisku pro studium Blízkého východu v Káhiře; teď je v Ústavu pro mírové uspořádání."

‚Jak by se uplatnil v Sýrii?"

"Viděli by ho tam moc rádi," odpověděl Hood, stále zmaten. "Je oddaný muslim a pacifista. A taky vyhlášený poctivec."

"Hergot, v tomhle se začínám přiklánět ke Stevovi," prohlásil Rachlin. "Pane prezidente, opravdu potřebujeme zrovna egyptského skauta, aby vyjednával s nějakým teroristickým státem a umírňoval ho?"

"Ano, pokud všichni ostatní utíkají od rozdělané věci," odtušil prezident.

Vrhl pohled na Burkowa, avšak nic mu nevytýkal. Hood věděl, že to neudělá; ti dva se spolu přátelili už příliš dlouho a prošli příliš mnoha osobními i pracovními krizemi. A kromě toho prezident vítal, když Burkow říkal věci, které on sám jako vrchní velitel ozbrojených sil říkat nemohl.

"Paule, rád bych, kdybyste letěl s profesorem Nasrem do Damašku."

Hood sebou nepatrně cukl; Larry Rachlin a Steve Burkow se napřímili, Lincoln se usmál.

"Pane prezidente, já ale nejsem diplomat," bránil se Hood.

"Ale jistěže jsi," prohlásil Lincoln. "Rodgers řekl, že diplomacie znamená umět říkat ‚hezký pejsek`, dokud člověk nenajde nějakou hůl. Tohle ty dovedeš."

"Také se můžete se Syřany bavit o zpravodajské činnosti a bankovnictví," prohlásil prezident. "Přesně takovou diplomacii teď potřebuju."

"Dokud nenajdeme nějakou hůl," zamumlal Burkow.

"Upřímně řečeno, Paule," pokračoval prezident, "taky si nemůžu dovolit poslat někoho na úrovni kabinetu; když to udělám, Turci budou mít dojem, že na ně hledíme svrchu. Ani mě, stejně jako Steva a Larryho, už nebaví, když mnou někdo postrkuje sem a tam, ale musíme zkusit jít na to nejdřív zlehka a po dobrém. Paní Klawová vám obstará příslušné materiály ohledně naší politiky; přečtete si je během letu. Kde je ten pan Nasr?"

"V Londýně, pane; má tam proslov na nějakém sympoziu."

"Můžete si ho tam vyzvednout," řekl prezident. "Doktor Nasr může jednání doladit a pomoci, abyste uplatnil všechno, o čem si myslíte, že zabere. Jestli chcete, můžete vzít i toho mládence. A taky budete pohotově ku pomoci pro případ, že se ukáže nutným vyjednávat o propuštění generála Rodgerse. O všechna bezpečnostní opatření se postará velvyslanec Haveles v Damašku."

Hood nyní myslel na to, že propásne večerní sólové školní vystoupení své dcery, která bude hrát na pikolu; na to, jak o něj bude mít žena strach, že na Blízký východ letí právě v téhle době. A také na to, jaká je to výzva jeho schopnostem a jak je tíživé být součástí dějin, pomáhat při zachraňování životů, namísto toho aby je vystavoval ohrožení.

"Hned odpoledne sednu na letadlo, pane," řekl.

"Díky, Paule." Prezident pohlédl na hodinky. "Je půl druhé a dvě minuty; generále Vanzandte a Steve, ve tři se v Oválné pracovně sejdou náčelníci štábů a bezpečnostní rada. Přesunete to bitevní uskupení, generále?"

"Bylo by to moudré, pane," odpověděl Vanzandt.

"Tak to udělejte. A potřebuju také eventuality pro případ, že nepřátelství

ještě zesílí; musíme zabránit, aby se tohle nějak rozšířilo."

"Ano, pane."

Prezident vstal, čímž schůzku ukončil; vyšel ven s Burkowem a Vanzandtem po boku, následován Rachlinem a Colonem. Ten při odchodu Hooda přátelsky pozdravil.

Hood zůstal sedět sám u poradního stolu a znovu o všem uvažoval. Přistoupil k němu Av Lincoln.

"Já do vyšší ligy poprvé spadl ne proto, že bych na to byl zralý, ale proto, že vypadli tři jiní - jeden onemocněl, druhý se zranil, třetího vyřadili. Bylo mi osmnáct a strachem mi až vyschlo v hrdle, ale tu hru jsem vyhrál. Ty jsi chytrý, oddaný věci, loajální a máš svědomí, Paule. Tohle pověření sfoukneš."

Hood vstal a podal Lincolnovi ruku. "Díky, Ave; doufám, že všechny neoslním tak, že se vy ocitnete bez práce."

Lincoln se usmál; Krizovou místnost opouštěli spolu a Lincoln cestou prohlásil: "Když uvážím, jak si stojíme, doufám, že oslníš."

17

PONDĚLÍ, 8.17 VEČER
OGUZELI, TURECKO

Lowell Coffey vyhlížel zavřeným okénkem na straně spolujezdce a sledoval temnou krajinu, ubíhající dozadu. Mary Rose řídila; nervózně poklepávala prsty na volant a bzučela si pro sebe pasáž z Jolanty, operety sira Gilberta a sira Sullivana; Coffey ji znal. K dané situaci se hodila: "Bojácné srdce si nikdy nezískalo obdiv krásné dámy."

Coffeyho svíraly obavy také, avšak uklidňoval se tím, že napůl zavřel oči a představoval si, jak on, otec a bratr jedou napříč Údolím smrti. Všichni tři Coffeyové vždycky vyráželi na několikadenní vyjížďky společně. Lowellova matka jim říkávala "Kafová zrna", protože byli pokaždé namačkaní v té kovové plechovce. Dal by snad vše za to, aby se tak mohl ještě aspoň jednou, jedinkrát projet. Otec Coffey zahynul v roce 1983 při havárii malého letadla, bratr o dva roky později absolvoval na Harvardu a přestěhoval se do Londýna, kde začal pracovat na americkém velvyslanectví. Matka tam odešla s ním. Od té doby měl Coffey pocit, že nikam nepatří. Práci v Operačním centru vzal proto, aby měl nějaký vliv na životy lidí, jak řekl Katzenovi, ale také proto, aby získal pocit, že je součástí pevně soudržného týmu. A přesto ani zde, v OMOC, se pocit, že někam patří, nedostavil zcela beze zbytku.

Co je třeba, aby podobný pocit vznikl? říkal si. Otec mluvíval o tom, že ve druhé světové válce takové pevné kamarádství existovalo mezi členy posádky jeho bombardéru. Zčásti existovalo mezi kolejním bratrstvem v dobách Coffeyho studií. Co k němu vedlo? Nebezpečí? Uzavřenost společenství? Sdílený cíl? Léta společného života? Pravděpodobně trochu ode všeho, uzavřel své úvahy. Navzdory nynější situaci - nebo snad jako její důsledek? - tu stále ještě byl vjem snového uspokojení vyvolaný tím, že přivřel víčka a namlouval si, že otec sedí po jeho levici a za oknem se rýsuje jemu dobře známé pohoří Panamint, kterému se už jako chlapec obdivoval.

Phil Katzen seděl u terminálu Mary Rose a díval se, jak po obrazovce přejíždí barevná mapa. Na Rodgersově monitoru byl radarový záznam tureckých letounů, operujících ve střední a jižní Anatolii. Katzen se každých několik vteřin otočil a na monitor pohlédl; v téhle oblasti zatím žádná letadla

nebyla. Kdyby ano, Katzen by už byl nucen se ohlásit a udělat, co by se mu přikázalo. Příručka o činnosti a protokolu OMOC ve válečné zóně hovořila jasně; podložku s jejím tištěným opisem měl položenou v klíně.

Článek 17
Operace OMOC ve válečné zóně

Oddíl 1:
Nevyhlášená válka v nebitevní zóně
A. Jestliže OMOC provádí dohled nebo jiné pasivní operace na žádost země, napadené vnějším nepřítelem, nebo na žádost vlády, napadené povstaleckými silami, a je-li účast v zastoupení napadené země legální ve smyslu znění zákonů Spojených států (viz článek 9) a vládní politiky USA, je personál OMOC oprávněn operovat mimo oblasti bojiště a úzce spolupracovat s místními vojenskými silami za účelem poskytnutí veškerých služeb, které si vyžádají, které se ukážou jako vhodné nebo ke kterým dostane rozkaz od ředitele Operačního centra nebo prezidenta Spojených států. Viz článek 9C, Legální operace podle stanov Národního střediska pro řešení krizových situací.
B. Veškerá činnost OMOC nebo personálu OMOC, vymezená v článku 17, oddíl lA, okamžitě skončí, jestliže OMOC dostane od právně zmocněného důstojníka nebo představitele uznané vlády rozkaz bitevní zónu opustit.
C. Je-li OMOC přítomno na žádost země, která jinou zemi napadla v rámci konfliktu, v němž jsou Spojené státy neutrální, bude personál OMOC jednat ve smyslu znění zákonů Spojených států (viz článek 9A), a poskytne pouze takové služby, které ze Spojených států neučiní účastníka nezákonné agrese (viz článek 9B), nebo poskytne zpravodajské poznatky takové, jejichž cílem je chránit životy a majetek občanů Spojených států, pokud předmětná akce nebude v rozporu se zákony Spojených států (viz článek 9A, oddíl 3) a se zákony hostitelské země.

Oddíl 2:
Nevyhlášená válka v bitevní zóně
A. Jestliže je OMOC v zóně přítomno a ocitne se v oblasti ozbrojeného konfliktu, OMOC a jeho personál se přiměřenou rychlostí vzdálí na bezpečné místo.
1. Není-li možné OMOC evakuovat, je třeba jeho zařízení vyřadit z provozu podle článku 1, oddíl 2 (vyřazení zevnitř) nebo podle článku 12, oddíl 3 (vyřazení zvnějšku).
2. Aby OMOC zůstalo v bitevní zóně, musí mít povolení od zákonné a uznané vlády s právním nárokem na zmíněnou oblast. Činnost v takovéto oblasti musí být přísně v souladu se zákony Spojených států (viz článek 9A, oddíl 4) a se zákony hostitelské země.
a. Tam, kde jsou tyto zákony navzájem v rozporu, se civilisté budou řídit místními zákony. Vojenský personál bude dodržovat vojenské postupy a zákony Spojených států.
3. Jestliže je OMOC přítomno v bitevní zóně nebo do ní vstoupí po zahájení nepřátelství, a je-li účelem zmíněné přítomnosti studovat události, které k ozbrojenému konfliktu vedly nebo které jsou součástí tohoto konfliktu, bude aktivní účast na operacích OMOC dovolena pouze vojenskému personálu. Ten bude operovat v rámci stanoveném předpisy pro Striker, Národní úřad pro řešení krizových situací, články 3 až 5.
a. Je-li v OMOC přítomen nevojenský personál - včetně představitelů tisku, nikoli však výhradně představitelů tisku - tento se na činnosti OMOC nepodílí.
B. Vstoupí-li OMOC do bitevní zóny po vypuknutí ozbrojeného konfliktu, platí ustanovení uvedená v článku 17, oddíl 2A. Kromě toho musí OMOC mít ke vstupu do zmíněné zóny výslovné povolení od zákonné a uznané vlády nebo představitelů této vlády, kteří mají právní nárok na bitevní zónu.

1. Není-li takové povolení uděleno, OMOC může působit pouze jako civilní zařízení, jehož jediným cílem je ochrana životů a bezpečnosti občanů Spojených států.
a. Jsou-li zmíněné civilní osoby doprovázeny vojenským personálem Spojených států nebo je-li tento personál jediný, kdo v OMOC přežil, v probíhajícím nebo vyvíjejícím se konfliktu nebude tento personál v žádném případě jednat jako spoluúčastník, a to ani proti hostitelské zemi, ani v jejím zastoupení; také nebude prosazovat cíle, záměry nebo ideály Spojených států amerických.
1. Zmíněný vojenský personál smí použít zbraně pouze v sebeobraně. Za sebeobranu se zde považuje obrana vojenského či jiného personálu Spojených států za pou
žití zbraní tam, kde se tyto osoby rozhodly bojovou zónu opustit, aniž se přitom pokoušejí ovlivnit výsledek předmětného konfliktu.
2. Zmíněný vojenský personál smí použít zbraně při obraně místního obyvatelstva, jež se rozhodlo oblast opustit nebo se o to snaží, a to za předpokladu, že se toto obyvatelstvo nepokouší ovlivnit výsledek nepřátelství.

Podle mínění Lowella Coffeyho jim, jakožto civilním osobám, dává právo Mika osvobodit právě článek 17, oddíl 2, B-1-a-1. Cestou se nemohli shodnout na tom, jestli vysvobození plukovníka Sedena je spoluúčastnická akce. Plukovník, turecký voják, vstoupil do oblasti s úmyslem provést spoluúčastnickou akci, a proto se na něj ustanovení článku 17, oddíl 2, B-1-a-2, nevztahuje. Coffey však prohlásil, že jelikož je plukovník zraněn, jeho evakuace by byla přijatelná podle charty Mezinárodního červeného kříže. Podle článku 8, oddíl 3, A-1-b-3, OMOC smí podle charty Mezinárodního červeného kříže evakuovat zraněné osoby, které k OMOC nepatří, na základě rozhodnutí osoby pověřené velením OMOC.

K místu, kde se údajně nacházeli Mike Rodgers a plukovník Seden, zbývalo už jen něco přes pět minut; Pupshaw a DeVonneová seděli skrčeni v prostoru pro akumulátory. Desky podlahy byly zvednuté, většina akumulátorů byla vymontována a složena po straně, aby oba měli uvnitř dost místa, takže provoz OMOC kromě rádia, radaru a telefonu ustal. Motor nyní poháněl benzin, nikoliv akumulátory.

Členové skupiny Striker ukryli své černé noční uniformy ve skříňce vzadu ve vozidle; tam také schovali pušku M21, verzi vzoru M14, upravenou jako odstřelovačská puška se zaměřovačem zesilujícím zbytkové světlo. Tyto dvouoké dalekohledy pro noční vidění se připevní vpředu na přilbu a okuláry jsou elektronicky spojeny s infračerveným čidlem na pušce M21. To má rozměry malé videokamery a dokáže rozpoznat cíl na vzdálenost 2200 metrů, i když je třeba skryt za listím. Vizuální údaje se pak přenesou do pravého okuláru. V terénu pak počítač, který má voják v batohu, vysílá do pravého okuláru monochromatické zobrazení map a další údaje. Až nastane čas, aby Pupshaw a DeVonneová vylezli z úkrytu, vojín DeVonneová toto zařízení neprodleně připraví a vojín Pupshaw bude zkoumat okolí jednosměrně průhledným zrcadlovým oknem vzadu. Akci sice velel Katzen, ten však pokusem o záchranu pověřil Pupshawa, jak to připouštěla příručka pro činnost OMOC.

"K cíli schází pět minut," pronesl.

Pupshaw i DeVonneová se uložili na dno prostoru pro akumulátory; Coffey jim pomohl uložit desky zpátky, přesvědčil se, že se oběma dobře leží, a vrátil se ke Katzenovi.

"Ještě že netrpí klaustrofobií," pochvaloval si.

"Kdyby jí trpěli, nebyli by ve skupině Strikers," odtušil Katzen.

Coffey přihlížel, jak postupuje mapa na monitoru počítače a jak se návrší, jejich cíl, hrozivě blíží; právníkovi to aspoň hrozivé připadalo.

"Mám dotaz," ozval se. "Tak ven s ním."

"Ale... pořád mi to vrtá hlavou - jaký teda je rozdíl mezi plískavicí a

delfínem?"

Katzen se rozesmál. "Nejvíc se liší tvarem těla a předku hlavy," prohlásil. "Plískanice se hodně podobají torpédu se zuby jako špády a s tupým nosem, delfín má tělo víc podobné rybímu, kolíčkovité zuby a nos podobný zobáku. Povahou se skoro neliší."

"Ale delfíny si člověk spíš oblíbí, protože tolik nepřipomínají dravce," poznamenal Coffey.

"To ne," souhlasil Katzen.

"O tomhle by možná armáda měla popřemýšlet, až se bude konstruovat příští generace ponorek a tanků," prohlásil Coffey. "Ponorka, co vypadá jako delfín Flipper, a tank, co vypadá jako slon Dumbo, můžou nepřítele naladit k blahosklonnosti a shovívavosti."

"Být tebou, držím se práva," opáčil Katzen. Pohlédl dopředu. "Teď bacha, Mary Rose. Podle mapy budeme každou chvíli u toho stoupání."

"Už to vidím," odtušila.

Coffeymu přeběhl po páteři mráz. Tohle nebyla nervozita, se kterou předstupoval před soudce nebo senátora; tohle byl strach. Vozidlo se prudce zhouplo do dolíku, za nímž začínalo stoupání. Coffey se oběma rukama zapřel o opěradlo prázdné židle Mika Rodgerse.

"Hergot!" zaklela Mary Rose a dupla na brzdu.

"Co je?" vykřikl Katzen.

On i Coffey vyhlédli okénkem; uprostřed silnice ležela mrtvá ovce, velká jako doga, s hrubou, špinavě bílou srstí. Pokud by řidič chtěl udržet vozidlo na úzké silnici a nevjet do příkopu, musel by přes mršinu přejet.

"To je divoká ovce; žijí v kopcích na severu," řekl Katzen.

"Asi ji srazilo auto," poznamenala Mary Rose.

"Neřekl bych," namítl Katzen. "Ta ovce je tak velká, že by za ní musely být v krvi znát stopy pneumatik."

"Takže co myslíš? Že ji někdo zastřelil a položil sem?" zeptal se Coffey.

"Nevím; některé vojenské jednotky prý používají zvířata jako cvičné cíle," odpověděl Katzen.

"Možná ti bourači přehrad," podotkla Mary Rose.

"To ne; ti by ji spíš snědli. Pravděpodobnější bude, že to udělala nějaká turecká jednotka. No, ti dva naši tam dole budou hodně brzy potřebovat čerstvý vzduch. Přejeďte ji," vyzval Katzen Mary Rose.

"Počkejte!" zarazil ji Coffey.

Katzen na něj pohlédl. "No, copak?" "Co když je v té ovci mina?"

Katzenovi poklesla ramena. "Vidíš, to mě vůbec nenapadlo; dohrý postřeh, Lowelle."

"Tohle mohl udělat nějaký terorista, aby zpomalil postup mechanizovaných jednotek," řekl Coffey.

Katzen se zadíval na příkopy po obou stranách. "Budeme muset tu ovci objet," prohlásil.

"Pokud nejsou miny právě tam," podotkl Coffey. "Možná sem tu ovci položili zrovna proto, aby někoho donutili z té silnice sjet."

Katzen okamžik uvažoval, potom sňal z háčku mezi předními sedadly baterku a otevřel dveře na straně spolujezdce.

"Takhle se nikam nedostaneme," prohlásil. "Já tu pitomou ovci odtáhnu stranou; jestli přitom vyletím do vzduchu, budete aspoň vědět, že je po nebezpečí."

"Hm...," utrousil Coffey. "Nikam nepůjdeš."

"A co teda? Detektor kovu je napojený na hlavní počítač; ty akumulátory jsme vymontovali a nemáme čas zase je sestavovat dohromady."

"Budeme sebou muset hodit," odtušil Coffey. "Nebo aspoň přenechat kontrolu silnice těm dvěma."

Katzen se protáhl kolem právníka. "Na to taky není čas," prohlásil a seskočil na prašnou vozovku. "A kromě toho je budete potřebovat, abyste

zachránili Mika a plukovníka. Já byl vždycky na zvířata hodný," ušklibl se. "Tahle se mi neopováží ublížit."

"Prosím vás, buďte opatrný," ozvala se Mary Rose.

Katzen odpověděl, že bude, a vykročil před auto. Coffey se vyklonil ven; noční vzduch byl překvapivě chladný, Coffeymu však přesto vyschlo v ústech a čelo mu zvlhlo potem. Sledoval Katzena, jak se nechává vést světlem baterky a vstupuje do oslnivé záře reflektorů; asi pět metrů před vozem se Katzen zastavil a paprskem přejížděl po silnici.

"Nástražný drát tu nikde nevidím," řekl. "A nezdá se, že by tu někdo kopal." Došel k ovci a posvítil na ni. V ráně téměř deset centimetrů v průměru se leskla jasně červená krev; dotkl se jí prstem. "Ještě se ani nezačala srážet; tohle zvíře zabili nanejvýš před hodinou. A určitě je to střelná rána," prohlásil. Shýbl se, podíval se pod ovci, vsunul pod ni levou ruku a hmatal po zemi. "No - pokud můžu říct, žádný drát ani plastická trhavina tu nejsou. Tak víte co? Já tu mrchu odtáhnu."

Coffeymu bušilo srdce a ve spáncích mu hučelo tak hlasitě, až v těch zvucích zaniklo tiché šumění motoru. Věděl, že k mrtvole žádný drát ani nemusí vést; zvíře může prostě jen tak na mině ležet.

Přihlížel, jak Katzen položil baterku na silnici a popadl ovci za zadní nohy; Coffey měl sice strach, avšak nebyl to strach, který by mu bránil jít Katzenovi na pomoc - v autě zůstal pro případ, že kdyby se s Katzenem něco stalo, bude muset pomoci Mary Rose a vojákům dostat se k cíli.

Katzen ovci pevně uchopil a udělal krok dozadu; Mary Rose sevřela Coffeyho ruku. Ovce se o několik centimetrů posunula, pak o dalších několik centimetrů. Katzen ji pustil na zem, přešel na druhou stranu, shýbl se a posvítil pod ni baterkou.

"Žádnou nástrahu nevidím," oznámil.

Zase vzal ovci za zadní nohy a popotáhl ji; posunula se o další kousek. Znovu ji obešel a opět prohlížel zem vespod. Nespatřil nic.

Uplynula víc než minuta; ovce už byla pryč z místa, kde předtím ležela. Pod ní nebylo nic a Katzen ji rychle odtáhl ze silnice. Do auta se vrátil úplně propocený.

"Kvůli čemu jsme tu takhle šaškovali, hergot?" pronesl vyčítavě.

Coffey upíral zrak do tmy. "Tu ovci mohl zastřelit někdo jen tak ze cviku, jak jsme si mysleli," prohlásil. "Anebo možná tady poblíž někdo je a pozoruje nás. Aby viděl, koho s sebou máme."

"No, takže když si teď myslí, že to ví, tak z tohohle pitomýho kopce zmizíme," řekl Katzen a zavřel dveře.

Mary Rose zařadila rychlost; než šlápla na plyn, zhluboka se nadechla. "Nevím, jak vy dva, ale mně se pěkně rozbouřil žaludek."

Katzen se chabě usmál. "U mě totéž."

Mary Rose jela dál tam, kde silnice začínala stoupat; Coffey šel dozadu a řekl vojákům, proč se zdrželi. Jak si klekl na podlahu, zatočila se mu hlava; opřel si čelo o koleno.

"Hej, Phile - jak ti je?" zeptal se.

"Jsem jak vycucnutý; proč?"

Coffeymu začalo zvonit v uších. "Protože já... něco se děje. Motá se mi hlava a hučí mi v uších; tobě ne?"

Když Katzen neodpovídal, Coffey se otočil právě v okamžiku, kdy Katzen ztěžka dopadl na sedadlo spolujezdce; Mary Rose se nakláněla dopře du, předloktí položená na volant. Očividně se jen s námahou pokoušela udržet hlavu zpříma.

"Zastavím," řekla. "Něco tady... něco není v pořádku."

Automobil zastavil a Coffey chtěl vstát; v té chvíli ho přepadla závrať a upadl na podlahu. Hmatal za sebe po opěradlech dvou židlí vedle počítačů a pokoušel se vytáhnout zpátky na nohy, ale zvedl se mu žaludek a stoupl až do hrdla; znovu klesl na zem.

Za okamžik mu před očima zavířily černé mraky; cítil, jak ho cosi zvedá a vleče dopředu.

18

PONDĚLÍ, 8.36 VEČER
OGUZELI, TURECKO

Oči mají otevřené, ale nevidí, říkal si Ibrahim.

Mladý Kurd divokou ovci zastřelil a odtáhl ji na silnici proto, aby automobil zastavil. Když řidič zabrzdil, aby do ovce nenajel, Ibrahim vylezl z příkopu, v němž se skrýval, po kraji silnice se odplížil za automobil, tričkem ucpal výfuk a zase se odplazil pryč. Okénka auta byla zavřená, a jakmile se zavřou i dveře, nebude trvat ani tři minuty a lidi uvnitř omámí oxid uhelnatý. Ibrahim si vybral úsek silnice vedoucí ještě celkem po rovině; až řidič omdlí, auto pojede kousek setrvačností, zpomalí a samo zastaví. Ibrahim teď tričko vytáhl z výfuku, vlezl do auta a pozotvíral okna. Překvapilo ho i potěšilo, že vůz je plný počítačů. Tohle zařízení i data se budou hodit.

Prohlížel si tři Američany; ještě dýchali. Přežijí. Odvlekl bezvědomého muže dopředu, posadil jeho i ostatní zády k sobě za sedadlo pro spolujezdce, odřízl bezpečnostní pásy a ramenní popruhy a všechny tři připoutal jednoho ke druhému za zápěstí. Potom jim ještě spoutal nohy na stehnech a pod koleny.

Než vklouzl do sedadla řidiče, ještě se rozhlédl po autě. Vtom mu připadlo, že za sebou cosi zaslechl, jako kdyby se někdo dávil. Mezi sedadly uviděl baterku; posvítil jí dozadu a až teď si všiml poklopů v podlaze. Z pouzdra na opasku vytáhl osmatřicítku a vykročil k nim; nad prostory pro akumulátory se zastavil a podíval se dolů.

Do každého z nich se mohl vejít člověk. Znovu uslyšel ten dávivý zvuk. V levém z nich určitě někdo je.

Ibrahim bojoval s nutkáním poklop prostřílet, než jej zvedne; věděl však, že toho, kdo je uvnitř, oxid uhelnatý omámil stejně jako ty tři. Shýbl se, pistoli namířil dolů a trhnutím otevřel první poklop.

Dole ležela žena; byla při vědomí, ale svědčily o tom jen slabé příznaky. Pod její hlavou viděl kaluž zvratků. Potom otevřel druhý poklop; pod ním byl další voják. Ten ztratil vědomí úplně. Zde, uzavřen v prostoru bez přístupu vzduchu a nejblíž k výfuku, se jedovatého plynu nadýchal nejvíc ze všech pěti. Také však ještě žil.

Takže ten americký důstojník přece jen své lidi varoval, říkal si Ibrahim; pokoušeli se tyhle dva propašovat, aby mě a mé společníky zabili. Ale Alláh nad námi bděl; budiž Jeho jméno pochváleno.

Ibrahim muže vytáhl a svlékl mu jeho černou košili, roztrhal ji na pruhy, muže přehodil přes opěradlo židle a připoutal mu ruce k nohám vpředu a chodidla k nohám vzadu. Pak uchopil ženu, přehodil ji přes opěradlo druhé židle a spoutal ji zbývajícími pruhy.

Se samolibým úsměvem ještě naposledy přehlédl své zajatce, zastrčil pistoli zpátky do pouzdra a usedl na sedadlo pro řidiče. Třikrát blikl předními světlomety na znamení, že ho má Hasan pustit dál, zařadil rychlost a v krátké chvíli přejel nedlouhý úsek silnice, dělící ho od návrší.

19

PONDĚLÍ, 2.01 ODPOLEDNE
WASHINGTON, D.C.

V reproduktorech, umístěných po stranách Hoodova počítače, to píplo. Hood pohlédl na monitor a na spodním okraji spatřil kód Boba Herberta. Stiskl Ctrl/Ent.

"Ano, Bobe?"

"Šéfe, já vím, že máte fofr, ale je tu něco, na co byste se měl podívat," řekl Herbert.

"Je zle? Něco s Mikem?"

"Může se ho to přímo týkat," odpověděl Herbert. "Bohužel - ano, a vypadá to hodně zle."

"Tak sem s tím."

"Jo, hned."

Hood se opřel a čekal. Herbert ho zastihl, právě když ukládal na diskety tajné údaje, které si chtěl vzít do letadla. Diskety byly zvlášť upravené, aby se daly používat ve vládních letadlech. Při požáru se pouzdra přehřála, ale nehořela; v případě havárie by se diskety i s údaji změnily ve spečenou hmotu.

Bílý dům posílal do Andrewsu vrtulník; ten Hooda a Warnera Bickinga, druhého náměstka ministra zahraničí, dopraví k letadlu ministerstva zahraničí, kterým oba ve tři odpoledne odletí do Londýna. Hood se má na letišti Heathrow sejít s doktorem Nasrem a za hodinu pokračovat letadlem British Airways dál do Sýrie. Hood přihlížel, jak počítač dokončuje ukládání souborů na diskety; když bzučení pevného disku ustalo, Hood dál upíral zrak na prázdnou obrazovku.

"Vydržte moment," ozval se Herbert. "Ať vám to ten počítač předvede pěkně naživo."

"Jo, moment vydržím," opáčil Hood se stopou netrpělivosti v hlase. Pokoušel si představit, co ještě může být horšího než to, že Mike Rodgers padl do zajetí teroristům.

Mike Rodgers - a rukojmí, uvažoval trpce. A roztrpčil a zklamal jsi i manželku. A teď nový problém do třetice; to už máš hattrick. O takový rekord opravdu nestál.

Ani ne před dvěma minutami manželce volal, že si dnes večer nebude moci poslechnout školní sólové vystoupení jejich dcery Harleigh; předvede své umění ve hře na pikolu. A téměř najisto nestihne mistrovské utkání v kopané, ve kterém bude hrát syn Alexander. Sharon reagovala jako vždycky, když práce dostala přednost před rodinou; okamžitě ochladla a jako kdyby se mu vzdálila. Věděl, že tak to zůstane až do jeho návratu. Její reakce v sobě zčásti skrývala obavy o manželovu bezpečnost. Americká vláda i vedoucí podnikatelé v zahraničí, zvlášť na Blízkém východě, nebyli ani nenápadní, ani nijak zvlášť oblíbení. A potom, co Hood prožil v boji s teroristy, s Novými jakobíny ve Francii, se Sharon se vším, co mohlo manžela nějak ohrozit, smiřovala ještě hůř.

V reakci Sharon se skrývala ještě další, možná větší obava, které dávala často nahlas průchod - totiž že čas ubíhá a oni toho času netráví dost spolu. Nebudují si vzpomínky, které pomáhají manželství obohatit... a upevnit. A přitom právě dlouhá pracovní doba byla jedním z důvodů, proč Hood odešel z politiky a pak i z bankovnictví. Práce ředitele Operačního centra měla znamenat řízení nevelkého počtu lidí, kteří řeší domácí krize; potom však bylo Operační centrum vtaženo do akce v Severní Koreji, akce, která málem skončila pohromou, a náhle se stalo hráčem na mezinárodním hřišti a moderním a pružným protipólem těžkopádné a byrokratické CIA. Toto vše mělo za následek, že Hoodových povinností výrazně přibylo.

To, že usilovně pracuje, z něj zcela jistě ještě nedělá špatného člověka; ta práce umožňuje jeho rodině pohodlný život a jejich dvě děti tak mohou přicházet do styku se zajímavými lidmi a událostmi. Ale navrch toho všeho se vždy musel nějak vyrovnávat s tím, že jeho ochota pracovat, a navíc pracovat usilovně, vzbouzí v Sharon žárlivost. Byla nucena ubrat ze svých vystoupení v kabelové televizi v show Andyho McDonnella o "zdravé výživě"; nyní může vystupovat jen dvakrát týdně. Na to, aby stihla zpracovat denně jeden pořad, aby vozila děti tam, kde mají být, a ještě řídila domácnost, čas prostě nestačil. Třebaže se Hood cítil vůči manželce provinile, nemohl s tím nic dělat.

Jedině jezdit domů včas, říkal si; při povrchním pohledu sice takový úmysl vypadá chvályhodně, ale není proveditelný, zvlášť ve městě, jehož život se zakládá na dění podle mezinárodního času.

"Tak, tady to je," ozval se Herbert. "Dívejte se na levou stranu obrazovky!"

Hood se naklonil blíž; spatřil trhavě poskakující obraz předmětu, který vypadal jako OMOC, stojící ve tmě. Podle identifikačních čísel v levém dolním rohu monitoru poznal, že se jedná o sled fotografií z Národního úřadu pro průzkum, vysílaných v sekvenci, jako když se listuje knihou. Mezi jednotlivými snímky byly jednovteřinové intervaly.

"Mám hledat něco určitého?" zeptal se Hood. "To je Phil?"

"Ano; tahá něco mrtvého ze silnice, vypadá to jako ovce nebo pes. Ale důležitější je - dívejte se dozadu za OMOC."

Hood se tedy díval. Tma za vozidlem jako kdyby se nepatrně pohybovala; dojem pohybu mohl ovšem být vyvolán stavem atmosféry mezi družicí a sledovaným předmětem. Vtom se ukázal slaboučký záblesk, pouze však na jednom snímku. Po několika vteřinách se ukázal záblesk další, tentokrát na jiném místě.

"Co to bylo?" zeptal se Hood.

"Prošel jsem ty snímky v počítači; nejdřív jsme si mysleli, že by to mohl být nějaký hmyz nebo něco cizorodého v zobrazení, ale naprosto bezpečně jde o nějaký odraz, mírně vydutý, pravděpodobně od sklíčka hodinek. Ale dívejte se dál."

Hood tak učinil; viděl, jak se Phil Katzen vrací do auta a jak se auto pohnulo dopředu. Potom se zastavilo a zůstalo stát; tak tomu bylo na několika následujících záběrech. Hood se nahnul ještě blíž. Pak se otevřely dveře OMOC a v kabině se rozsvítilo světlo. Hood rozpoznal postavu, nastupující dovnitř.

"Panebože, to ne!" vydechl.

Herbert obraz zastavil. "Jak vidíte, ať už je to kdo chce, je ozbrojený. Vypadá to na osmatřicítku v pouzdře a český samopal přes rameno. Darrell říká, že syrští Kurdové si jich v roce 1994 přivezli ze Slovenska celé bedny."

Pustil obraz dál. Hood krátkou chvíli neviděl nic dalšího, družice scénu zabírala v téměř kolmém směru. Čekal a provinilý pocit i všechno ostatní, jakkoliv naléhavé, jako kdyby se vypařovalo tváří v tvář tomu, co se mu odehrávalo před očima.

"Asi za čtyři minuty v reálném čase třikrát bliknou přední světlomety," řekl Herbert. "Ten, kdo sedí za volantem, zjevně dává někomu vpředu znamení."

"Jak k tomu došlo?" zeptal se Hood. "Mike by jim přece o OMOC nepověděl!"

"Nemyslíme si, že ti, co ho zajali, o OMOC věděli předem," prohlásil Herbert. "Prostě asi jen čekali, až se Mikovo vozidlo ukáže, a měli kliku."

"Jak to provedli?"

"Já se dohaduju, že postavili u silnice hlídku, a aby se pojistili, určitě do OMOC pustili nějaký plyn, když projíždělo kolem. To, jak zpomalilo, nasvědčuje tomu, že plyn posádku zdolal rychle, i když ne okamžitě, řidič měl ještě čas zabrzdit. Dobré je, že když ten chlap vnikl dovnitř, naše lidi nepostřílel."

"Jak to můžete tvrdit?"

"Viděli bychom záblesky," odtušil Herbert.

"Nojo, jistě," souhlasil Hood. To byla pitomá otázka. Sleduj, co se děje, hergot! "Ovšem pokud je už předtím nezabil ten plyn," dodal.

"To není pravděpodobné," namítl Herbert. "Mrtvá posádka by jim nebyla k ničemu; živá poslouží jako rukojmí. Třeba těm Kurdům pomůže dostat se ven ze země. Nebo jim může povědět, jak s OMOC zacházet," dodal chmurně.

Hood věděl, že Mike Rodgers i oba členové skupiny Striker by spíš zemřeli, než aby únoscům vyzradili, jak se zařízením OMOC pracovat; nevěděl však, jestli by kvůli OMOC obětovali životy Katzen, Coffey nebo Mary Rose. A současně nevěřil tomu, že Rodgers by k takové oběti přivolil.

"Takže moc na vybranou nemáme, co?" zeptal se.

"To ne," potvrdil Herbert.

Podle předpisů pro činnost OMOC, sestavených Rodgersem, Coffeym, Herbertem a jejich poradci, mělo být v případě, že se OMOC dostane do zajetí, bezprostřední odpovědí to, že někdo stiskne klávesy pro příkaz "pálit"; při současném stisknutí Control, Alt, Del a P, na některé z obou klávesnic vznikne v akumulátorech, poháněících motor OMOC, nárazový proud, jenž stačí spálit hlavní obvody v počítačích a v bateriích. Každý, kdo by chtěl s takto "spáleným" OMOC cokoliv dál podnikat, bude mít akorát obyčejné vozidlo s benzinovým motorem. A kdyby se tohle z nějakého důvodu nepodařilo, posádka nebo samo Operační centrum měly příkaz OMOC zničit jakýmikoliv prostředky, které mají k dispozici. Kdyby se k systémům spojení a kódům dostal nepřítel, byly by ohroženy národní bezpečnost, činnost i životy desítek nasazených agentů.

Rodgers však musel přiznat, že i při všech těchto opatřeních, která vymyslel, se nedá předem přesně říct, co on nebo někdo jiný udělá, jestli se OMOC někdo zmocní. Herbert, zkušený vyjednavač s únosci rukojmích, prohlašoval, že by se mohlo vyplatit provoz OMOC zachovat, kdyby se s jeho pomocí podařilo usmlouvat, že rukojmí zůstanou naživu.

To ale pořád jen spekulujeme, uvažoval Hood. Nikdy nám ani nepřišlo na mysl, že k tomuhle vůbec někdy dojde.

Díval se, jak přední světlomety třikrát blikly. Pak obrazovka ztmavla.

"Teď se o všem, co se děje, můžeme jen dohadovat," řekl Herbert. "Odehrává se to potmě. Viens téhle situaci přidělil nejvyšší prioritu a snaží se poslat nám nějaké infračervené záběry; ale přeprogramování a přesměrování nejbližší družice bude trvat přinejmenším devadesát minut."

Hood stále upíral zrak na ztemnělý monitor. Tohle byla jeho snad nejhorší noční můra. Všechny jejich plány, veškerou techniku odrovnali lidé, kterým Rodgers říká "pouliční rváči", lidé bojující bez pravidel a beze strachu. Lidé, kteří se nebojí zemřít nebo zabíjet. Z povolených stávek a rozhořčených pouličních nepokojů, které Los Angeles prožilo během doby, kdy byl jeho starostou, se Hood poučil, že zoufalství dělá z lidí smrtelně nebezpečné bytosti.

Připomněl si však také, že narazí-li silní vůdcové na překážky, činí je to silnějšími. Bude muset spolknout pocit viny a zklamání, potlačit náhlé nutkání kopat do věcí i do sebe. Bude muset svůj tým vést.

"Bobe, na letecké základně Incirlik je zásahová skupina, je to tak?" zeptal se.

"Malá; ale můžeme ji použít jen na tureckém území."

"Proč?"

"Protože v ní jsou Turci; když do některé arabské země vniknou američtí a turečtí vojáci společně, bude se to považovat za akci NATO. Mezi našimi evropskými spojenci to vyvolá pobouření a proti nám se obrátí i spřátelené arabské státy."

"Nádhera," poznamenal Hood. Přešel na další program; načetl si jakýsi formulář a dal se do psaní. "V tom případě tam posílám skupinu Striker," prohlásil.

"Bez předchozího schválení od Kongresu?"

"Jestli mi ho Martha neobstará do devadesáti minut, tak ano. Bez schválení. Nemůžu čekat, až se tam rozhoupají."

"Hodný hoch," poznamenal Herbert. "Přikážu, ať se C-141B sbalí a připraví k operaci v poušti."

"Jestli OMOC zůstane v Turecku anebo v severní či východní Sýrii, můžeme strikery vysadit v Incirliku; jestli se přesune do jižní nebo západní Sýrie, případně do Libanonu, budeme se muset poohlédnout po nějakém způsobu, jak skupinu dostat do Izraele," prohlásil Hood.

"Každého, kdo bude mít chuť nakopat teroristy do zadku, Izraelci přijmou s otevřenou náručí," odtušil Herbert. "A já znám to pravé místo, kde náš tým vysadit."

Hood si vzal světelné pero a podepsal se na obrazovku; podpis se objevil na rozkaze číslo 9, "Nasazení skupiny Striker". Uložil dokument na pevný disk a elektronickou poštou jej odeslal na adresu Marthy Mackallové a plukovníka Bretta Augusta, nového velitele skupiny. Potom pero odložil a klouby rukou pomalu ťukal na hranu stolu.

"Copak je?" ozval se Herbert.

"Vůbec nic; zatraceně, určitě je mi tu o moc líp než Mikovi a těm chudákům tam v OMOC."

"Mike se z toho dostane," prohlásil Herbert. "Poslechněte, šéfe, myslíte, že by vám udělalo dobře, kdybyste se svezl na Blízký východ se strikery? Vypraví se tam dřív, než vy vyrazíte."

"Ne; potřebuju si promluvit s Nasrem o strategii Syřanů. A kromě toho vy, Mike a všichni ze skupiny Striker jste už na sobě měli uniformu; já ne. Necítil bych se dobře, kdybych se upíchl na čestné sedadlo, o které jsem se nezasloužil."

"Dejte na má slova - let v C-141B není zábavná jízda v Disneylandu; a navíc - vy jste přece před uniformou neutíkal, od odvodu jste zůstal v kategorii lA. Prostě vás neodvedli. Myslíte si snad, že já bych byl šel, kdyby mě výběrová komise nepopadla za flígr a neřekla ‚Pane Herbert, strýček Sam vás potřebuje."

"Podívejte, prostě bych z toho byl nesvůj, a hotovo. Prosím, podejte zprávu plukovníku Augustovi a vypracujte spolu podrobnosti. Konečnou podobu akce faxujte našemu velvyslanectví v Londýně, a ti ať mi to doručí na Heathrow. Můj letový plán má Bugs."

"Dobrá, Paule; ale pořád si myslím, že s tím C-141B to přeháníte."

"S tím už nic nenaděláme," odtušil Hood. "Jak bude něco nového, hned mi zavolejte. A taky obstarejte nějakou pomoc přímo na místě. Má smysl vzít tam nějaké Kurdy?"

"Já v tom teda žádný smysl nevidím; kdyby ti naši Kurdové byli tak hrozně moc spolehliví, o tom útoku na přehradu bychom se něčeho domákli. A nevíme, kdo ti teroristé jsou," připomněl Herbert.

"Dobrý postřeh. Všechny, koho seženete, vyplaťte z tajného rozpočtu; a zaplaťte jim dobře."

"To jsem měl v plánu," souhlasil Herbert. "Teď jednáme s pár informátory, zkoušíme zjistit, kam přesně ti atentátníci asi míří. A taky mám tip na někoho, kdo by tam mohl se skupinou Striker jít."

"Vynikající. Já zavolám z auta Marthu a vysvětlím jí situaci. Bude muset zajít za senátorkou Foxovou a na výbor pro dohled nad zpravodajskou činností."

"Ale určitě víte, že Martha tímhle nebude ani trochu nadšená," varoval ho Herbert. "Chystáme se k utajené operaci bez předchozího schválení od Kongresu; dáváme peníze kurdským nepřátelům jejich přátel v Ankaře a v Damašku."

"Přátel, kteří neudělají, ani co by se za nehet vešlo, aby nám pomohli," zdůraznil Hood. "Bude to muset překousnout."

"Tohle, a navrch ještě, že jsme to naplánovali bez ní," dodal Herbert.

"Jak jsem říkal, zavolám jí z auta a všechno vysvětlím. Proboha, má přece na starosti politiku, ne lobbování za Turecko a Sýrii!" prohlásil Hood a

vstal. "Nezapomněl jsem na něco?"

"Akorát na jedno," podotkl Herbert.

Hood se zeptal, co to je.

"Doufám, že si nebudete myslet, že si moc dovoluju," řekl Herbert, "ale... zkuste se uklidnit."

"No, děkuju za radu, Bobe; šest mých lidí padne do rukou teroristů a s nimi i klíč k tomu, jak odrovnat všechno, čeho americká výzvědná služba dosáhla; řekl bych, že za těchhle okolností jsem klidný až moc."

"Až moc, to jistě," opáčil Herbert. "Ale možná, že ne dost. Nejste jediný, kdo sedí ve vratkém křesle. Včera jsem večeřel s Donnem Warbym z hlavní účtárny; povídal, že loni bylo úspěšných přes pětašedesát procent z odhadovaných čtvrt milionu nabourání do souborů ministerstva obrany. Víte, kolik utajovaných informací tak vyplavalo? OMOC je jenom jedna fronta ve velké bitvě."

"To mi povídejte; ale tohle spadlo, zrovna když držím hlídku já. Nechtějte mi tvrdit, že bezpečnost a utajení závisí na numerech; v tomhle ne."

"No, dobrá," prohlásil Herbert. "Ale já se už ocitl v nejedné situaci, kdy šlo o rukojmí, Paule. Člověk je pod tlakem emocí, a to je zlé; a pak se navíc dostaví ještě dezorientace. Jste nucen pracovat mimo naše strukturované prostředí. Žádné hotové návody a odkazy, žádné zavedené postupy. Příštích několik dní, týdnů, třeba i měsíců, nebo jak dlouho se tohle potáhne, budete rukojmím společně s Mikem - rukojmím krize, každého vrtochu těch teroristů."

"Chápu. Ale to ještě neznamená, že se mi něco takového musí zamlouvat."

"To jistě ne," souhlasil Herbert. "Ale s tím, jak se věci vyvíjejí, se musíte vyrovnat. A taky přijmout svou roli v tom vývoji. Mike zrovna tak. On ví, co dělat. Jestli bude možné, aby z toho své lidi dostal, udělá to. Když ne, přinutí je, aby hráli třeba slovní fotbal, skládali rýmovačky bůhví o čem, aby mluvili o svých rodinách. Ale nějak je tím provede. Je to pro něj hrozné břemeno. O zbytek se budete muset postarat vy. Přišel jste se správnými nápady; teď musíte vy a všichni zde zachovat klidnou mysl, což může dát pořádně zabrat. Přijdou třeba zprávy, že se s našimi lidmi špatně zachází; žádné jídlo, žádné pití, fyzické týrání. V té skupině jsou dvě ženy; můžou se tam k nim chovat násilnicky. Když nebudete reagovat pružně a uvolněně, zlomí vás to. Pomstychtivost, zlost nebo sebeobviňování jen odvedou vaši pozornost. A pak začnete dělat chyby."

Hood vyňal diskety z počítače. Herbert má pravdu, říkal si; už teď nemám daleko k tomu, abych se navezl do Marthy, do sebe a abych dokonce dostal vztek i na Mika. Kdo by z toho měl prospěch kromě těch teroristů?

"No tak dál," vyzval Herberta. "Co mám teda dělat? Jak jste se v podobných situacích zachoval vy?"

"Hergot, Paule, já nikdy žádný tým nemusel vést; jsem osamělý rváč. Zatím jsem musel jen radit, a to bylo poměrně snadné. K lidem, se kterými jsem pracoval, jsem neměl žádný blízký vztah, určitě ne takový, jaký my máme k Mikovi. Vím jedině, že lidé, kteří mají takovéhle operace řídit efektivně, se musí zbavit emocí; potlačit soucítění i zlobu. Tím myslím tohle: dejme tomu, že zjistíte, že některý ten terorista má někde třeba sestru nebo dítě; dejme tomu, že dokážete proniknout až k nim. Jste s to oplatit mu stejnou mincí?"

"Mám-li odpovědět poctivě, tak nevím; na úroveň těch teroristů se snížit nechci," odpověděl Hood.

"A právě na tohle takoví vždycky spoléhají. Vzpomínáte si na operaci Orlí spár, když se v osmdesátém Delta pokoušela dostat americké rukojmí z Teheránu?"

"Ano, vzpomínám."

"V rámci akce museli naši zřídit v poměrně frekventované oblasti stanici Poušť I pro doplňování paliva. Hned pár minut po přistání ti hoši zajali autobus se čtyřiačtyřiceti íránskými civilisty. Než celá ta operace vybouchla, plán byl takový, že ty zajaté Íránce budou jeden den držet, než zasáhnou

komanda, a pak je propustí z letecké základny Manzaríja, kterou jsme měli v úmyslu obsadit. Promiňte mi, jestli to vyzní trochu burkowovsky, ale já si myslím, že jsme ty Íránce měli držet dál a pěkně je zkrouhnout a nemazat se s nima, jako se tamti nemazali s našimi lidmi."

"Tak byste z nich udělal mučedníky!"

"To ne," opáčil Herbert. "Jen vězně, kterým jsme srazili hřebínek. Žádné články v novinách, žádné pálení íránských vlajek. Prostě jen oko za oko. A až by se mezi teroristy po celém světě rozneslo, že taky dokážeme hrát podle jejich pravidel, pořádně by si rozmysleli, než udělají něco, čím nás nějak pořádně naštvou. Myslíte, že Izrael pořád ještě existuje proto, že hraje podle pravidel? Co vás vede! Já o tom vím svoje, a to, co vím, nevypadá vždycky pěkně. Když dopustíte, aby váš úsudek ovlivnilo soucítění, můžete nakonec dopadnout tak, že ohrozíte vlastní lidi."

Hood se zhluboka nadechl. "Když nedopustím, aby mi úsudek ovlivnilo soucítění, pak bychom nebyli lidmi."

"Ano, tomu rozumím. A to je přesně taky jeden z důvodů, proč jsem v tomhle městě nikdy nechtěl žádný vyšší úřad. Za každou vteřinu v takovém úřadě platíte svou duší i krví."

Hood zastrčil diskety do kapsy saka. "No - nijak moc jste si nedovoloval, Bobe. Díky."

"Není zač. A... ještě něco."

"Copak?"

"Ať už budete muset čelit čemukoliv, nebudete proti tomu stát sám. Na to nikdy nezapomínejte, šéfe."

"Nezapomenu," odvětil Hood s úsměvem. "Díky bohu, že mám partu, která mi to připomíná."

20

PONDĚLÍ, 9.17 VEČER
OGUZELI, TURECKO

Mike Rodgers byl připoután v nepohodlné poloze k přední části motocyklu, paže vypáčené nahoru a dozadu, přivázané k řídítkům a už zcela bez citu, záda přitisknutá k pokroucenému blatníku, nohy, spoutané v kotnících, natažené před sebe.

Tíseň, kterou v duchu prožíval, byla daleko silnější než tísnivé sevření pout; již od počátku netušil, co mají teroristé v úmyslu. Věděl, že jeden z nich, Ibrahim, odešel kus po silnici a na druhou stranu návrší; tlumočník Hasan odešel asi čtyři sta či pět set metrů na východ. Dvojice zřejmě zaujímala pozice pro křížovou palbu. Jeden zůstal v blízkostí trasy cíle, poněkud vpředu, druhý sešel ze silnice značný kus před místo, kam vozidlo dorazí. Řidič neměl kam uniknout, mohl jedině otočit. A když jsou střelci dobří, na otočení obvykle nezbude čas.

Auto už přijíždělo, Rodgers však předtím žádnou střelbu neslyšel. Že by se teroristé pouze skrývali a své postavení zde kryli pro případ, že OMOC zahájí palbu?

Auto zastavilo a z něj vystoupil Ibrahim; po několika vteřinách se objevil Hasan. Seběhl z plochého návrší a Ibrahima objal. Třetí, Mahmúd, se zvedl a objal je oba. Zůstal zde, a nyní bylo jisté, že je vůdcem skupiny. OMOC stálo předkem k Rodgersovi, ten však dovnitř neviděl. Teroristé se zjevně vozidla zmocnili; Rodgers jen doufal, že se dvojice ze skupiny Striker dostala ven a

obchází teroristy z boku. Přesně to by jim přikázal.

Ibrahim s Hasanem vlezli do auta a Mahmúd spěchal k Rodgersovi. V pravé ruce držel samopal, v levé lovecký nůž. Přeřízl provaz, poutající Rodgerse k řídítkům, nohy mu však nechal spoutané; pak ho gestem vyzval, aby šel k autu. Rodgers přisedl na bobek, vstal a poskakoval dopředu. Bylo by bývalo snazší se plazit, to ale Rodgerse ani nenapadlo. Zdálo se, že zem se usilovně pokouší podrazit mu nohy, podařilo se mu však udržet rovnováhu.

Když už byl blízko auta, spatřil Coffeyho, Mary Rose a Katzena. Trojice ležela natažená bezvládně na podlaze OMOC, kotníky nohou spoutané; teroristé je všechny tři přivázali ke sloupku pod sedadlem pro spolujezdce. Ibrahim odešel, aby přivlekl také plukovníka Sedena. Rodgers mezitím vyskočil na schůdek a podíval se doleva dozadu; při tom pohledu ho zamrazilo.

Pupshaw a DeVonneová viseli přes židle u počítačů, nohy i ruce připoutané k jejich nohám; právě v tom okamžiku se pohnuli. Rodgersovi se sevřely útroby; oba vypadali spíš jako ulovená zvěř než jako vojáci.

Ať už se pokazilo cokoliv, teď už na tom nezáleží; faktem zůstává, že jsou všichni zajati, a nějak ovlivnit to, jakého zacházení se jim dostane po celou dobu, co budou drženi v zajetí, si vyžádá dlouhé a složité kličkování.

Nejdřív ze všeho musí pomoci oběma členům skupiny Striker; až se proberou a zjistí, že jsou takhle svázaní, vyhasne nejen jejich odvaha a bojovnost, ale pokoří to i jejich důstojnost. Zranění nebo fyzické týrání mohou přežít, ale budou-li zbaveni hrdosti, nezbude jim nic, i když budou propuštěni. Během nácviku střetů s teroristy a při rozhovorech s Brettem Augustem, novým velitelem skupiny Striker a kdysi válečným zajatcem ve Vietnamu, se Rodgers dozvěděl, že mnozí rukojmí si rok či dva po propuštění vzali život - a takových bylo víc než těch, kteří v zajetí zemřeli. Vědomí, že byli ponižováni a připraveni o čest, v nich zanechalo pocit zahanbení. A tenhle pocit byl ještě silnější, jednalo-li se o vojáky. Hodnost a vyznamenání představují navenek čest a uznání za odvahu, a těmito dvěma vlastnostmi voják žije a dýchá. A jestliže se ocitne v postavení rukojmího a tyto dvě hodnoty jsou ohroženy, zpět jich lze nabýt jen smrtí. Může to být smrt, jakou umíral Viking, tváří v tvář nepříteli, skutečnému nebo možnému, smrt s mečem v ruce; anebo smrt, jakou umíral cti zbavený samuraj - osamocený, s břichem rozpáraným mečem, jejž držela jeho vlastní ruka. Žít dál však nelze.

Rodgers také musí za ty dva vytáhnout do boje a použít přitom jeden ze čtyř zbývajících prostředků. Musí riskovat svůj život. Když sloužil u jednotky u zálivu Cam Ranh v jihovýchodním Vietnamu, i tam docházelo ke ztrátám; ztráty na životech byly zapsány krví, ztráty na duši byly zapsány ve tvářích vojáků. Vojáky, kteří drželi v klíně přítele, jemuž mina urvala nohy, ruce nebo obličej, kteří utěšovali kamaráda, umírajícího od střelné rány v prsou, hrdle nebo břiše, bylo pak možné podnítit k boji pouze dvěma způsoby. Jedním z nich bylo poslat je pomstít své spolubojovníky; vojenští psychologové tomu říkají "vztyčené kopí". Takový postup, jenž má kořeny spíš v hněvu než ve vědomí cíle, je vhodný pro rychlé údery nebo tam, kde nenadále vzniká nebezpečná a složitá situace. Druhý způsob, jemuž Rodgers vždy dával přednost, je ten, že velitel vystaví nebezpečí vlastní život. Tím vznikne morální imperativ, který četu donutí opět se zvednout a vůdce podpořit. Jizvy se tím sice nezacelí, avšak vytvoří se svazek, vědomí kamarádské sounáležitosti, a ta je jako celek větší než souhrn všech jednotlivostí.

Toto vše proběhlo Rodgersovi hlavou, když vrhl krátký pohled na vojáky; povzbudivě se pousmál na rychleji se probírajícího Pupshawa a pak pohlédl do přední části vozu.

Hasan prohledal posádku, jestli u sebe nemá nějaké ukryté zbraně; Rodgers cítil dole v zádech tlak hlavně pistole. Mahmúd do něj šťouchl; chtěl, aby Rodgers šel dozadu.

Rodgers zůstal stát na místě a trhnutím boků odstrčil pistoli stranou. Terorista vyštěkl cosi arabsky a volnou rukou ho postrkoval úzkým průchodem.

Rodgers měl stále spoutané nohy; zavrávoral a upadl, ale hned se začal zvedat. Mahmúd k němu přikročil, namířil mu pistoli na hlavu a prudkým pohybem ukazováku mu naznačil, že má zůstat ležet.

Rodgers přesto vstával; i ve tmě viděl, jak Mahmúd doširoka rozevřel oči. Tohle byla chvíle, ve které se ukáže, jak se bude jejich budoucí vztah vyvíjet, nebo ve které skončí Rodgersův život. Generál se dostával namáhavě na nohy a neustále se díval svému věznitelí do očí. Pro mnohého teroristu je snadné nastražovat bomby, ale už ne tak snadné zastřelit člověka, hledícího mu do očí.

Než se Rodgers stačil úplně postavit, Mahmúd zvedl nohu, položil mu podpatek na prsa a vztekle ho srazil na podlahu. Potom ho kopl do boku a znovu se na něj rozkřikl.

Kopnutí vyrazilo Rodgersovi dech; také mu však dalo odpověď na to, o čem se potřeboval přesvědčit: ten člověk ho nechce zabít. To ovšem neznamenalo, že ho nezabije později, ale současně to znamenalo, že Rodgers může přitlačit ještě o trochu víc. Překulil se na bok, posadil se a dostal nohy pod sebe; znovu se pokusil vstát.

Mahmúd cosi zlostně zamumlal, rozmáchl se a chtěl Rodgerse udeřit do hlavy. Generál se ještě zcela nezvedl, takže prostě jen klesl zpátky na podlahu; pěst proletěla nad ním.

"Ty hájzele!" zaječel Mahmúd primitivní angličtinou; ustoupil o krok a namířil pistoli Rodgersovi na žaludek.

Rodgers otočil hlavu; nespústil z Araba oči.

"Mahmúd, la!" vykřikl Ibrahim. "Přestaň!"

Přiskočil a postavil se mezi Rodgerse a Mahmúda; o čemsi se šeptem dohadovali. Ibrahim ukazoval na Rodgerse, na počítače a potom na posádku OMOC. Mahmúd dlouho mlčel; potom mávl rukou a šel pryč. Ibrahim se k němu ve dveřích připojil a pomohl mu odnést dovnitř plukovníka Sedena. Pak poslal Hasana, aby promluvil s Rodgersem.

Ten se zatím vzpamatoval z kopnutí a už byl na nohou. Stál se vzpřímenými rameny, hlavu vzhůru. Na Hasana se nedíval. Za takovýchto okolností se zajatec snaží vyhnout zrakům vyslýchajícího; dosáhne tak nadhledu a odstupu, které se vyslýchající musí snažit prorazit. A také to pomůže zabránit tomu, aby zajatec na svého věznitele pohlížel jako na lidskou bytost. Ať se vyslýchající jeví jakkoliv shovívavý nebo ať projevuje třeba i porozumění, stále je to nepřítel.

"Měl jste velmi blízko k smrti," řekl Hasan.

"Nebylo by to poprvé," odtušil Rodgers.

"Jistě - ale tohle mohlo být naposledy; nechybělo mnoho a Mahmúd vás zastřelil."

"Tím, že člověka zabijete, mu ublížíte ze všeho nejmíň," odpověděl Rodgers; hovořil pomalu, chtěl mít jistotu, že Hasan rozumí.

Hasan si Rodgerse zvědavě prohlížel; Mahmúd s Ibrahimem zatím naložili Sedena do auta a připoutali ho k ostatním. Pak Mahmúd přistoupil k Hasanovi, krátce spolu promluvili a potom se Hasan zase obrátil k Rodgersovi.

"Máme v úmyslu odjet s tímhle autobusem do Sýrie," řekl; vraštil obočí, jak se soustředil na to, aby Mahmúdovo přání vyjádřil anglicky. "Ale nerozumíme mnoha věcem, které jsou potřeba, abychom s vaším autobusem mohli jet. Vzadu jsou akumulátory a vpředu neobvyklé měřiče. Mahmúd si přeje, abyste vysvětlil, k čemu jsou."

"Povězte Mahmúdovi, že ty věci slouží k nalezení zasypaných základů staveb, starověkých nástrojů a jiných starých předmětů," odpověděl Rodgers. "A taky mu řekněte, že o téhle záležitosti nebudu hovořit, dokud neodváže mé dva společníky a neposadí je tamhle na ty židle."

Při řeči se otočil a mluvil hlasitě, aby ho Pupshaw a DeVonneová slyšeli.

Vrásky na Hasanově čele se prohloubily. "Rozumím dobře? Vy chcete, abychom je pustili?"

"Trvám na tom, aby se s nimi zacházelo ohleduplně a slušně," odpověděl

Rodgers.

"Trváte? To znamená požadavek?"

Rodgers se obrátil a pohlédl na oba muže vpředu u čelního skla.

"Znamená to, že když s námi nebudete jednat jako s lidmi, můžete tady v poušti sedět tak dlouho, až vás najde turecká armáda. A to se stane ještě před rozedněním, ne-li dřív."

Hasan se na Rodgerse na vteřinu zadíval, pak se otočil k Mahmúdovi a spěšně mu Rodgersova slova přetlumočil. Když skončil, Mahmúd si stiskl prsty kořen nosu a uchechtl se. Ibrahim, sedící na sedadle řidiče, se nesmál; pozorně Mahmúda sledoval. Mahmúd vytáhl lovecký nůž a cosi řekl Hasanovi; ten se obrátil zpět k Rodgersovi.

Rodgers věděl, co bude nyní následovat. Teroristé si uvědomili, že ho nemohou k ničemu donutit přímo. Mahmúd také pochopil, že nemůže tlačit ani na členy skupiny Striker. Výhrůžky násilím by v těch dvou jen podepřely vědomí vlastní hodnoty, a to by jistě uvítali. A teroristé si rovněž nemohli dovolit zabít ani žádného z civilistů; oběť by mohla vědět něco užitečného.

Syřané spolupráci posádky potřebovali, Rodgers však vznesl požadavek, kterému odmítali vyhovět. Takže nyní budou muset vyzkoušet, jak je na tom Rodgers jako voják; jak tuhou má slupku. Kam až nechá dojít mučení své civilní posádky, mučení tělesné, duševní nebo obojí. A mučitel se přitom také pokusí odhalit, kdo je tu nejslabším článkem a proč, a jak by se s takovým jedincem dalo manipulovat.

Hasan opět Rodgerse oslovil: "Za dvě minuty Mahmúd uřízne té ženě prst; potom jí každou minutu uřízne další, dokud se nerozhodnete, že budete spolupracovat."

"Krev nepomůže, aby to auto jelo," odtušil Rodgers.

Stále se díval před OMOC. Coffey a Mary Rose se už téměř probrali, Phil Katzen se z omámení teprve dostával. Plukovník Seden byl dosud v bezvědomí.

Hasan přeložil Mahmúdovi Rodgersovu odpověď; Mahmúd se vztekle otočil, přistoupil k Mary Rose a přeřízl pouto na jejím levém zápěstí. Odtáhl jí paži od těla a přitiskl si ji ke stehnu, ostří nože vsunul mezi malíček a prsteník její ruky a jen lehce na nůž zatlačil. Objevila se krev a Mary Rose sebou trhla. Potom se Mahmúd podíval na hodinky.

Mary Rose se nyní zcela vzpamatovala. Pohlédla vzhůru.

"Co se děje?" řekla a pokoušela se uvolnit ruku z Mahmúdova sevření.

Mahmúd jí držel ruku pevně a nespustil oči z hodinek.

I Coffey se probral; seděl nalevo od Mary Rose, a když spatřil Mahmúda, polekaně sebou trhl.

"Co má tohle být?" pronesl a tváře se mu nafoukly rozhořčením, jaké dokáže dát najevo jen právník. "A co jste zač?"

"Seďte a nehýbejte se," řekl Rodgers tichým, avšak rozhodným hlasem.

Mary Rose i Coffey až teď na Rodgerse poprvé pohlédli.

"Zůstaňte v klidu, oba," vyzval je znovu; obočí měl stažené a hovořil monotónně.

V jeho přísném, vyrovnaném chování se skrývalo sdělení, že se ocitli v nesnázích a že mu budou muset důvěřovat.

Mary Rose vypadala zmateně, udělala však, co Rodgers řekl; Coffeyho hruď se začala prudce zdvíhat a rozhořčený výraz v jeho tváři vystřídala narůstající hrůza. Rodgers si mohl jen představovat, co si Coffey myslí.

"Co to provádíte, Miku? Přece víte, jaká jsou pro takovéhle situace pravidla..."

Rodgers samozřejmě pravidla znal, a ta byla prostá. Vojenským osobám je dovoleno sdělit své jméno, hodnost a služební číslo; nic víc. Jediným příkazem pro situace, kdy dojde k tomu, čemu v Operačním centru eufemisticky říkali "zadržení civilních osob", je přežití. To znamená, že jestliže ti, kdo je zadrželi, požadují informace, rukojmí je smějí poskytnout. Po jejich propuštění připadne Operačnímu centru nebo armádě úkol teroristů se zmocnit;

pokud se tak nestane, je třeba takto nově vyzrazená zařízení a prostředky bránit, evakuovat nebo zničit. Tenhle postup tvořil součást typického vládního syndromu pochybení a následné přehnané reakce.

Tuto představu Rodgers zavrhoval; civilista nebo voják - na prvním místě stojí oddanost vlasti, ne přežití. V tom, aby kapituloval, mu nebránilo pouze jeho neochvějné vlastenectví, nýbrž také osobní malá PSYCHOP, "psychologická operace"; musí dokázat víc než jen nevzdat se. Jestli si u svých věznitelů nedobudou uznání, pak zajetí - ať už potrvá hodiny, dny, týdny či měsíce - bude zahanbující, pro ně pokořující a hodno opovržení.

"Sifr," řekl Mahmúd.

"Máte ještě minutu," sdělil Hasan Rodgersovi. Obrátil se k Mary Rose. "Paní možná není tak tvrdohlavá jako její velitel. Třeba nám ukáže, jak ty přístroje pro jízdu fungují? Dokud je ještě dokáže obsluhovat."

"Neukáže," ozval se Rodgers.

Oči Mary Rose se rozšířily strachem. Stiskla rty a dál hleděla na Rodgerse; stál zpříma a pevně - její prubířský kámen.

Hasan stále upíral oči na Mary Rose. "Tenhle muž mluví za vás?" zeptal se. "Ztratí snad on v bolestech jeden prst po druhém? Možná se mnou chcete mluvit. Možná nechcete být zmrzačena."

"Nůž držíte v rukou vy, ne my," pronesl Rodgers důrazně.

"Pravda," odtušil mladý Syřan a vrhl na Rodgerse krátký pohled. "Ale rolník, který popohání bičem umíněného mezka, není krutý. Dělá jen svou práci. A my zase pouze děláme svou."

"Bez představivosti," prohlásil útočně Rodgers. "A docela určitě bez odvahy."

"Děláme, co musíme, my všichni," odpověděl Hasan.

"Talátín," řekl Mahmúd.

"Třicet vteřin." Hasan se zadíval na Coffeyho a Katzena. "Chce pomoct někdo jiný? Jestli některý z vás chce teď s námi spolupracovat, zachráníte nejen tu ženu, ale ušetříte nepředstavitelného utrpení i sebe."

"Išrín!" vyštěkl Mahmúd.

"Dvacet vteřin," řekl Hasan. Hleděl na Coffeyho. "Třeba vy? Stanete se vy hrdinou, tím, kdo ji zachrání?"

Advokát pohlédl na Rodgerse; Rodgers upíral zrak na čelní sklo. Coffey se nadechl, aby se uklidnil.

,Jestli si dáma přeje mou pomoc, já vyhovím."

Mary Rose zamrkala a do očí jí vstoupily slzy. Potom se chabě usmála a několikrát maličko zavrtěla hlavou.

"Ašara..., "řekl Mahmúd.

"Deset vteřin." Při těch slovech se Hasan naklonil k Mary Rose. "Ukazujete, že ne, ale přesto nevěřím, že to tak myslíte. Uvažujte, ženo; už nezbývá moc času."

"Tisa..."

"Devět vteřin," sdělil jí Hasan. "Brzy vás zmáčí vaše vlastní krev."

"Tamanja... "

"Osm vteřin; potom budete žalostně žebronit, abyste mohla spolupracovat."

"Saba..."

"Seden vteřin," řekl Hasan. "A s každým dalším uříznutým prstem bude bolest nesnesitelnější."

Mary Rose ztěžka dýchala; v očích jí seděla hrůza.

"Má víc odvahy než vy," pronesl hrdě Rodgers.

"Sitta... chamsa..."

"Uvidíme," prohlásil Hasan. "Máte pět vteřin, milá mladá ženo. Potom budete prosit, abyste mohla promluvit."

Během odpočítávání seděl Hasanovi ve tváři mírně opovržlivý, přezíravý úsměv; nyní si však Rodgers všiml, že svěsil koutky úst. Zasáhla ho ta urážka, nebo se ho zmocnily obavy, že informace nakonec přece jen nedostanou? Anebo

Hasan i přes své silácké poznámky nemá žaludek na to, aby se díval na prolitou krev?

"Arba..."

"Čtyři," pronesl Hasan varovně.

Část Rodgersovy bytosti - velmi velká část - pociťovala nutkání vsadit se, že Mahmúd nepůjde až do krajnosti. Syřané měli téměř dvě minuty na to, aby si svou povážlivou situaci rozvážili, a také na to, aby se přesvědčili, co americký tým obnáší. Zajetím OMOC ztratili veškerý náskok, který před Turky měli; kdyby odtud odjeli třeba hned, všude už budou hlídky.

Syřané OMOC a jeho posádku potřebují, a je docela dobře možné, že jim vrtá hlavou, jestli své zajatce nepodcenili. Jestli třeba neměli udělat to, oč Rodgers žádal.

"Taláta..."

"Tři vteřiny. Myslete na to, jak nůž proniká kostí a masem. Znovu a znovu, desetkrát."

Rodgers slyšel, jak Mary Rose přerývaně dýchá; mlčela však, zaplať pán bůh. Ještě nikdy nebyl na žádného ze svých vojáků hrdý jako na ni.

"Itnén..."

"Dvě vteřiny."

"Ty nestvůro!" vykřikl Coffey a zápolil se svými pouty. Syřané si ho nevšímali. Katzen už byl zcela při sobě, celou scénu sledoval a pokoušel se pochopit, co se děje.

"Váhid!"

"Čas vypršel," řekl Hasan s pohledem upřeným na Mary Rose.

Mahmúd se však díval na Rodgerse; okamžik váhal a potom mu vstoupilo do očí cosi podobného roztrpčení a pomstychtivosti. Jako kdyby hleděl skrz Rodgerse a za ním viděl nějakého jiného nepřítele, jakousi vzdálenou bolest. Odchlípl horní ret a v tom okamžiku Rodgers poznal, že prohrál.

"Ne!" řekl, když Syřan začal tlačit na nůž. Stále se díval na čelní sklo, avšak pohnul hlavou tak, aby mu Mahmúd rozuměl. "Nedělejte to. Pomůžu vám dostat se odtud."

Hasan opakoval to, co Mahmúd už věděl; prudkým pohybem nůž oddálil od prstů Mary Rose a zastrčil jej zpátky do pochvy. V očích však neměl vítězoslavný výraz. Mary Rose se zhroutila v slzách.

Hasan přisedl na paty vedle ní a připoutával jí zkrvavenou ruku k židli; Mahmúd mezitím pokynul Rodgersovi, aby přišel dopředu. Rodgers tak učinil, cestou se však zastavil u Mary Rose; mladá žena se zalykala pláčem, hlavu zvrácenou dozadu a opřenou o židli.

"Jsem na vás hrdý, moc," řekl jí.

Coffey k ní naklonil hlavu, až se dotkl vlasy její tváře.

"My všichni jsme na vás hrdí," řekl. "A všichni budeme držet spolu."

Mary Rose chabě přikývla na znamení díků.

Mahmúd se vztekle díval na Rodgerse; ten mu nevěnoval pozornost.

"Hasane," oslovil Syřana, "ta žena krvácí; nechtěl byste jí tu ránu obvázat?"

Hasan vzhlédl. "Poženete zase všechno do další krajnosti, když odmítnu?"

"Když budu muset... O svého mezka se taky postaráte, když se zase rozhýbe, ne?"

Hasan přenesl pohled z Rodgerse na poraněný prst Mary Rose; okamžik uvažoval, a když měla Mary Rose ruku pevně připoutanou, vytáhl z kapsy kapesník a jemně jí jej vsunul mezi prsty. V té chvíli k němu Mahmúd přistoupil a kapesník vytrhl.

"La!" zaječel. Mrštil kapesníkem na zem, dupl na něj a rozkřičel se na Hasana.

Hasan sklopil oči. "Mahmúd mi přikázal, abych vám řekl, že jestli si ještě nechám od vás něco poroučet, uřízne ruce mně i vám."

"Omlouvám se; ale to, co jste udělal, bylo správné," řekl Rodgers. Zadíval

se na Mahmúda; nastal čas, aby použil svůj třetí vojenský prostředek moment překvapení. "Hasane, řekněte svému veliteli, že budu potřebovat pomoc při uložení akumulátorů zpátky na místo."

"Já vám pomůžu."

"Vy nemůžete," lhal Rodgers. "To umí udělat jen jeden z nás. Povězte Mahmúdovi, že budu potřebovat pomoc vojína DeVonneové; to je ta žena, co je svázaná vzadu v autě. Řekněte mu, že jestli se chce dostat do Sýrie, bude ji muset pustit."

Hasan si odkašlal; Rodgers si nedokázal vzpomenout, kdy naposledy někoho viděl tak opuštěně bezradného. Syřan sdělil svému nadřízenému, co Rodgers potřebuje. Ten sledoval, jak se Mahmúdovi zúžily oči a rozšířily nozdry. Byl to přímý zásah. Rodgers si vychutnával pohled na to, jak Mahmúd během okamžiku, který uplynul, než dospěl k jedinému možnému rozhodnutí, vzplál vztekem.

Mahmúd dal mávnutím ruky Hasanovi rozkaz, aby šel dozadu; pak jako bleskem srazil Rodgerse kopnutím na zem. Hasan se nezastavil, aby klesnuvšímu generálovi pomohl. Překročil ho a spěchal k vojínu DeVonneové; nejprve jí uvolnil nohy, připoutané k židli, a než jí uvolnil i ruce, nohy jí opět spoutal k sobě.

Sondra chtěla Rodgersovi pomoci, ale Hasan ji postrkoval dál. Zatímco ji odváděl dozadu k akumulátorům, Rodgers se dostával na nohy. Položil obě ruce na stolky s počítači a spoutanýma nohama švihl před sebe jako při cviku na bradlech.

Tohle byla první část momentu překvapení; druhá přijde později, až začnou ukládat akumulátory a spouštět zařízení. Družice ES4 okamžitě zjistí zvýšený elektromagnetismus a vyšle do Operačního centra varovný signál. Paul Hood bude mít na výběr celou řadu možností, od jejich prostého sledování až po jejich zničení.

Cestou k místu, kde čekali Hasan a vojín DeVonneová, na sobě Rodgers stále cítil Mahmúdův zuřivý pohled. To ho nesmírně potěšilo, protože ten pohled mu sděloval, že se i jeho čtvrtý a poslední vojenský prostředek neminul účinkem: podařilo se mu vrazit první malý klín mezi velitele a jednoho z jeho vojáků.

21

PONDĚLÍ, 2.23 ODPOLEDNE
WASHINGTON, D.C.

Operátor Bretta Augusta se ozval ve chvíli, kdy měl plukovník přednášku z vojenské vědy; jeho posluchači byli členové skupiny Striker. Podíval se na číslo; volal Bob Herbert. Augustovy chladné modré oči se vrátily zpět na sedmnáct lidí v místnosti. Všichni seděli za starými dřevěnými stoly vzpřímeně, khaki uniformy čisté a čerstvě, dotuha vyžehlené; před sebou měli rozevřené notebooky.

Pípnutí přerušilo přednášku o krvavém pokusu japonských důstojníků nastolit v únoru roku 1936 vojenskou diktaturu.

"Máte pod svým velením vzbouřenecké síly v Tokiu v té síle, jaké byly toho dne," řekl August cestou ke dveřím. "Až se vrátím, každý ať může předložit alternativní plán, jak ten převrat provést. Tentokrát ale chci, aby se podařil. Atentát na bývalého premiéra Saitóa a ministra financí Takahašiho můžete zachovat nebo vynechat, jak chcete. Taky můžete uvážit, jestli je nezajmete jako rukojmí. Takové zajetí by se bývalo dalo velmi účinně využít k

manipulaci s veřejným míněním a s oficiální odezvou. Hondo, než budu zpátky, máte to tu na starosti."

Svobodník Iši Honda, spojařský odborník, vstal a zasalutoval; August vyšel z učebny.

Cestou po temné chodbě akademie FBI v Quantiku ve Virgínii se ani nepokoušel obírat v mysli otázkou, co Herbert chce. August nebyl člověk, který se oddává spekulacím; měl ve zvyku provést prosté sebehodnocení: jednej, jak nejlíp dovedeš, ohlédni se zpět a pak se starej, jak budeš příště jednat ještě líp.

Uvažoval o své třídě a říkal si, jestli jí měl něco naznačit o zajetí rukojmích. Spíš ne. Bylo by zajímavé zjistit, jestli na to už někdo přišel.

S tím, jaký pokrok skupina Striker udělala od jeho příchodu, byl celkově spokojen. Jeho filozofie řízení vojenského útvaru byla přímočará; lidé ráno vstanou a potýrají tělo až na samu hranici. Zvedají činky, šplhají na laně a běhají. Na hrazdě dělají shyby jednou rukou a na dřevěné podlaze kliky; neopírají se o prsty, nýbrž o klouby. Pořádně si zaplavou na dlouhou trať a potom se jde na snídani. Sedmikilometrový pochod s plnou polní, z toho prvních a třetích osmnáct set metrů poklusem. Pak do sprch, přestávka na kávu, a vyučování. Učební předměty zahrnovaly vše od vojenské strategie až po techniky infiltrace, kterým se August naučil od jednoho kolegy z Mista'aravim - izraelských komand, součásti obranných sil, která se přestrojovala za Araby. Když se vojáci dostavili do učebny, byli rádi, že si mohou sednout, a jejich mysli byly pozoruhodně svěží a pozorné. August končil den utkáním v košíkové, baseballem nebo volejbalem, podle počasí a stavu týmu.

Za těch několik týdnů úroveň skupiny značně vzrostla; její tělesná zdatnost byla taková, že by ji směle postavil proti jakékoliv úderné síle na světě, do jakékoliv krize. Z psychologického hlediska se jejím členům již dařilo vzpamatovávat se z rány, kterou utrpěli smrtí nadporučíka Squirese. August úzce spolupracoval s psycholožkou Operačního centra Liz Gordonovou, která skupině pomáhala toto trauma překonat. Liz se soustředila na dva směry terapie; za prvé přispěla k tomu, že Augustovi lidé přijali jako skutečnost a pravdu to, že akce v Rusku byla úspěšná. Skupina Striker zachránila desetitisíce lidských životů. Za druhé jim na základě počítačových předpovědí pro tento druh akce ukázala, že ztráty byly hodně hluboko pod hranicí, armádou označovanou jako "přijatelný rozsah". Takovéto chladné, s odstupem a nadhledem formulované vyhodnocení sice nemohlo ránu v duších zhojit, Liz však doufala, že i tato formulace alespoň zčásti zahladí pocit viny, kterou na sebe skupina brala, a obnoví její sebedůvěru. Zatím se zdálo, že se Lizin postup osvědčuje; minulý týden si všimla, že se vojáci víc soustřeďují na výcvik a ve volném čase se také víc smějí.

Vysoký, štíhlý plukovník kráčel rychle, aniž budil dojem, že spěchá. Jeho oči se dívaly vlídně, pohled však upíral před sebe. Pracovníků FBI, které míjel, si nijak příliš nevšímal; už po tu krátkou dobu, po kterou velel skupině Striker, usiloval o to, aby sebe i svůj tým izoloval od vnějších vlivů. Byl přesvědčen - dokonce ještě víc než zesnulý nadporučík Squires - že zásahová skupina musí nejen být lepší než ostatní vojenský personál, ale musí se také sama považovat za lepší. Nechtěl, aby došlo k tomu, že se ocitne v nějaké do krajnosti vypjaté situaci, kdy se kolem svírá kruh přesily a jeho lidé nemají jistotu, že jsou dost dobří, aby nepřítele zarazili. Sbratřování se s někým mimo tým narušuje soustředění, pocit jednoty a vědomí cíle.

August měl kancelář na poschodí, kde pracovalo i vedení FBI. Na destičce v zárubni dveří vyťukal svůj kód a vešel. Pokaždé, když za sebou zavřel a osaměl, stranou od těch, jimž říkal "bílé košile", se cítil značně líp. Ne že by je neměl rád nebo si jich nevážil; opak byl pravdou. Jsou bystří, stateční a oddaní svému poslání. Svou zemi nemilují o nic méně než on; jen to, jak skončili, ho odrazovalo. Představovali vizi Vánoc, které přijdou, takovou, jakou měl Scrooge z Dickensovy Koledy vánoční, který Vánoce nenáviděl.

Plukovník ani trochu netoužil po tom, aby seděl v pohodlí za stolem, což byl důvod, proč nechtěl hned přistoupit na návrh Mika Rodgerse, aby odešel z místa, které zastával v silách NATO, a přešel do Washingtonu. Nakonec však souhlasil, že se skupiny Striker ujme. Měla výjimečně útočný charakter, její akce vyžadovaly ráznost a nesmlouvavost, a Mike Rodgers byl navíc jeho přítel z dětství.

Stál tak před nejnáročnějším úkolem - přebudovat a vést tým, jehož bojová morálka a odhodlanost byly oslabeny smrtí velitele. A samozřejmě tu byla i lákavá vyhlídka na to, že bude zase pohromadě s Rodgersem. Už od klukovských let sdíleli vášeň pro letecké modelářství a vzpomínky na dávné přítelkyně. Rodgers šel dokonce tak daleko, že vyhledal jednu z Augustových lásek z mládí a využil ji jako lákadla, aby Augusta dostal zpátky do Spojených států.

Vyšlo to; s Barb Mathiasovou, na kterou pohlížel jako na princeznu už na základní škole, dívkou, s níž prožil svůj první vážný milostný vztah, se August sešel. Už věděl, že se do NATO nevrátí. Nyní koupil fordku, se kterou jezdil, a ramblera, kterého o víkendech opravoval, přestěhoval se do kasáren v Qnantiku a poprvé od služby ve Vietnamu se opět stal pravým mužem ve zbrani. Skupina Striker byla tým sice mladý, avšak plný odhodlaných lidí, a její vybavení na špičkové technické úrovni Augusta ohromovalo.

Zavřel za sebou, přistoupil ke stolu z dělového bronzu a na zakódovaném telefonu stiskl tlačítko pro rychlovolbu. Ozval se mu Bob Herbert.

"Dobré odpoledne, plukovníku," pozdravil.

"Dobré, Bobe."

"Zapněte si počítač," vyzval ho Herbert. "Je tam podepsaná směrnice; potvrďte příjem a pošlete to elektronickou poštou zpátky."

Augustovo nitro zaplavila předtucha čehosi velkého. Zadal svůj identifikační kód; stále ještě se zdržoval nějakých spekulací, avšak zmocnila se ho nedočkavost a také silná zvědavost. Za několik vteřin se na monitoru ukázal rozkaz Paula Hooda. August si jej přečetl. Rozkaz č. 9 pro Nasazení skupiny Striker mu nařizoval, aby se celá skupina vrtulníkem přemístila z Quantika na leteckou základnu Andrews a nasedla do čekajícího C-141B. August si vzal ze stolu elektronické pero a podepsal se na obrazovku. Podepsaný dokument odeslal zpět Herbertovi a uložil si jej i do svého počítače.

"Díky," řekl Herbert a dodal: "Na letišti na vás bude v patnáct nula nula čekat poručík Essex ze štábu generála Rodgerse; má rozpis akce. Podrobnosti vám pošleme, až budete v letadle. Jedno vám ale můžu říct hned, plukovníku - a není to nic pěkného. Mika a OMOC zajali; podle všeho kurdští teroristé."

August cítil, jak mu do hrdla stoupá horko.

"To zařízení buď dostanete zpátky, nebo podle scénáře zavřeme krám," pokračoval Herbert. "Možná, že to budeme muset udělat ještě předtím, než se tam dostanete; ovšemže se pokusíme tomu vyhnout. Rozumíte?"

Zavřít krám, uvažoval August; zničit OMOC bez ohledu na to, kde se nachází nebo kdo je uvnitř.

"Ano, rozumím," odpověděl.

"Já nejsem s generálem Rodgersem tak dávný přítel jako vy," hovořil dál Herbert, "ale oblfbil jsem si ho a zatraceně si ho vážím. Je to jediný chlap, co dokáže jedním dechem citovat Arnolda Toynbeeho a hned nato zase věty z filmů s Burtem Lancasterem. Chci, aby se vrátil. Aby se všichni vrátili."

"Já taky; a jsme připravení vyrazit a dostat je zpátky," odpověděl August.

"Hodný hoch; tak hodně štěstí."

"Díky."

Plukovník zavěsil. Za okamžik se pomalu a zhluboka nadýchl nosem, až mu vzduch naplnil břicho, jako se plní láhev; tenhle trik s "Buddhovým břichem" ho naučil soucitný vězeňský dozorce v zajateckém táboře ve Vietnamu. Augusta poslali, aby v Severním Vietnamu našel tým Škorpion, který CIA v roce 1964 sestavila z pronásledovaných severovietnamských katolíků. Mělo se za to, že třináctičlenné komando je mrtvé. Po letech se ze Saigonu doneslo, že ti lidé

jsou možná ještě naživu, a August a pět dalších byli vysláni, aby je nalezli. Deset přeživších příslušníků komanda Škorpion objevili v zajateckém táboře nedaleko Haiphongu... a zůstali tam také. To, co dozorce Kiet, příslušník Vietkongu, dělal, dělat musel, aby uživil ženu a dceru. Byl to však humanista a taoista a zajatce potají učil umění, jak za pomoci této víry "bez úsilí" přežít. August tak dokázal přežít díky Kietovu kvietistickému světonázoru a stejnou měrou i díky svému vlastnímu odhodlání zůstat naživu.

Vydechl, okamžik postál bez hnutí a pak kancelář opustil. Šel rychleji než předtím, oči hleděly pozorněji a napjatěji.

Pokoušel se vzpamatovat z ohromení nad tím, co se stalo; nemyslel však přitom na Mika Rodgerse ani na OMOC, myslel pouze na to, aby už byl se svým týmem v letadle. I tenhle trik měl ze zajateckého tábora; krizi lze čelit snáz, když se z ní postupně ubírá po stravitelných dávkách. Zajatec, visící za zápěstí a ponořený až po pás do páchnoucí, mouchami pokryté odpadní jímky, nebo smažící se v poledním slunci, zavřený v kleci velikostí rakve, neuvažuje o tom, kdy se dostane ven. Takové úvahy by ho přivedly k šílenství. Snaží se vydržet tak dlouho, než téměř patnáct centimetrů dlouhý pavouk přeleze kus suché země; než od jedné koruny stromu ke druhé přepluje mrak - nebo než napočítá stovku pomalých nadechnutí, "Buddhových břich".

Jsem připravený, říkal si August v duchu; a právě tak i můj tým. Nebo aspoň by měl být. Protože za necelou půlminutu začne takový tanec, jaký skupina Striker ještě nikdy nezažila.

22

PONDĚLÍ, 3.13 ODPOLEDNE
NAD ZÁTOKOU CHESAPEAKE

Letoun 727, patřící ministerstvu zahraničí, vzlétl z Andrewsu ve 3.03 a mraky visící nízko nad Washingtonem jej rychle pohltily. Upravený proudový letoun zůstane v mracích co nejdéle; u ministerstva zahraničí to byl běžný způsob, jak zabránit tomu, aby stroj spatřili a zaměřili teroristé ze základen na moři. Let je tak bezpečnější, třebaže letounem pohazují vzdušné víry.

Paul Hood znal jen málo z ostatních spolucestujících; letělo jich něco přes čtyřicet. Seděla tu skupina hromotluckých, mlčenlivých členů diplomatické ochranky, hrstka unuděně vyhlížejících reportérů a spousta diplomatů z povolání v černých oblecích a s koženými kufříky. Už před odletem se hodně z nich navzájem seznamovalo a Harry Burroughs, dopisovatel ministerstva zahraničí pro stanici ABC, už stačil zorganizovat tradiční "letadlové" sázky. Každý, kdo chtěl hrát, přihodil dolar a vybral si číslo. Byl určen oficiální časoměřič; ten, když přišel čas přistát, odečítal vteřiny od okamžiku, kdy pilot cestující vyzval, aby se připoutali, do okamžiku, kdy se kola dotkla země. Bank vyhrál cestující, který správně uhádl počet vteřin mezi oběma okamžiky.

Hood se toho všeho nezúčastnil; našel si místo u okna a mladého Warnera Bickinga posadil přes uličku. Měl zkušenost, že nenapravitelní mluvkové mluví míň, když se musí nahýbat. A zvlášť když si už dali pár skleniček.

Hoodův operátor pípl ve 3.07; hlásila se Martha, pravděpodobně proto, aby pokračovali v hovoru, který začal v autě. Nebyla nijak nadšená tím, že prezident posílá do Damašku Hooda, a ne ji; koneckonců ona, coby diplomatka, má víc zkušeností než kdokoliv jiný z Operačního centra a zná se i s některými zúčastněnými. Už předtím žádala, aby mohla letět s nimi nebo aby se s Hoodem

sešla v Londýně; Hood obojí odmítl. Vysvětlil jí, že za prvé to byl prezidentův nápad, ne jeho, a za druhé - kdyby byla pryč, Operační centrum by měl na starosti Bob Herbert, a Hood si nepřál, aby se Bob zabýval něčím jiným než záchranou OMOC a jeho posádky. Martha pak rozzlobeně zavěsila.

Hood nemohl použít svůj mobil dřív než po deseti minutách letu, takže čekal, až letuška oznámí, že už je používání elektronického zařízení povoleno. Než zavolal, zapnul svůj laptop; telefonní linky nebyly zabezpečené proti odposlechu, takže pokud došlo k nějakému novému vývoji událostí, Martha ho bude muset odkazovat na zakódované informace na disketách.

Když telefon zvedla, Hood poznal, že už není tak rozzlobená. Z jejího dutě znějícího monotónního hlasu okamžitě vyrozuměl, že se něco stalo.

"Paule, tam, kam letíte, se změnilo počasí."

"Jak se změnilo?"

"Teplota stoupla na čtyřiasedmdesát stupňů Fahrenheita," odpověděla Martha. "Vítr od severozápadu, a pěkný rudý západ slunce."

"Čtyřiasedmdesát stupňů, severozápadní vítr, rudý západ slunce," opakoval Hood.

"Správně."

"Okamžik." Sáhl do malého příručního kufříku a z jeho kapsy vyňal červeně označenou disketu. Už jen tohle mu napovědělo, že si věci stojí špatně. Na kterémsi místě došlo k situaci, označené červeným kódem. Disketu nahrál a pečlivě zapsal do počítače kód 74SZ. Počítač několik vteřin šuměl a potom požádal o Hoodův přístupový kód. Hood napsal PASHA, začáteční písmena jmen Paul, Alexander, Sharon, Harleigh a Ann - matčino jméno - a znovu čekal.

Modrá obrazovka zčervenala; klikl myší na bílá písmena OP v levém horním rohu.

"Warnere, na tohle byste se měl podívat taky," řekl, když se soubor otevřel.

Bicking se k němu nahnul a Hood začal soubor prohlížet.

Op-centrum 74SZ/červená
1. Věc: První etapa odpovědi Sýrie na mobilizaci v Turecku.
2. Scénář vyvolání konfliktu: Syrští a turečtí Kurdové společně udeřili na tureckém území.
3. Scénář odpovědi: Turecko přesunuje k hranici se Sýrií pět až šest set tisíc vojáků, aby zabránilo dalším vpádům (Odkaz 75SZ/červená pro rozsáhlejší odpověď Turecka) .
4. Výsledek: Sýrie mobilizuje.
5. Pravděpodobné složení syrských sil: K dispozici je 300 000 vojáků (pozemní vojsko, námořnictvo, letectvo, protivzdušná obrana). Policejní a bezpečnostní síly (2000 mužů) budou pověřeny obranou Damašku a ochranou prezidenta. Během prvních tří dnů mobilizace budou povoláni další branci, uvolnění ze zaměstnání. Celkový dodatečný kontingent 100 000 mužů ve věku 15-49 let nastoupí do pole během dvou týdnů. Ztráty nedostatečně vycvičených branců pravděpodobně dosáhnou v prvních dvou týdnech 40-45%. Sýrie vsadí na to, že války v této oblasti bývají krátké.
6. Diplomatická činnost Turecka: Intenzívní. Válku si nebude přát.
7. Diplomatická činnost Sýrie: Mírná. Jelikož turecká vláda je sekulární, 90% syrského muslimského obyvatelstva (11,3 milionu ze 13 milionů) konflikt přijme jako Svatou válku, džihád.
8. Časový rámec počátečního stadia konfliktu: V případě emocemi nabitého prostředí, vyvolaném teroristickou činností, existuje 88% předpoklad, že nepřátelství vypukne do osmačtyřiceti hodin. Pokud emoce opadnou, je 7% předpoklad, že nepřátelství bude pokračovat v následujících 24 hodinách, a 5% předpoklad, že bude pokračovat i potom.
9. První vlna počátečního konfliktu: Turecko si nebude přát vystupovat jako agresor z obavy, že vyvolá reakci Řecka. Současný politický trend je však

takový, že dovoluje pronásledovat teroristy zásahovou jednotkou, pokud "zločin je takové povahy, že opravňuje k pronásledování" (Odkaz Turecké vojenské předpisy 1995-1997, soubor 5bb-05/zelená). Je vysoká pravděpodobnost, že dojde k uměřené turecké odpovědi, aby se zabránilo vnitřnímu rozkolu v důsledku nečinnosti nebo domnělé slabostí. Syrská odpověď na případný turecký vpád bude rychlá a rozhodná. Na obou stranách turecko-syrské hranice lze čekat rozsáhlé odvetné údery (Odkaz Syrské vojenské předpisy 1995-1997, soubor 5bb-87/zelená).
10. Druhá vlna počátečního konfliktu: Turecko zaútočí na všechny syrské jednotky na svém území, ale téměř jistě nevstoupí do Sýrie; to by určitě pobouřilo všechny muslimy, žijící v Turecku. Do této doby si už obě strany navzájem dostatečně předvedou své síly natolik, aby se stáhly a zůstaly na místě, protože dalším nepřátelstvím by jen ztratily. Zintenzivní diplomatická činnost a předpokládá se, že převládne.
Na určitý malý faktor nejistoty bude mít významný vliv doprovodná odezva sousedních zemí (viz bod 11 níže).
11. Předpokládaná odezva sousedních zemí: Očekává se, že jisté vojenské obranné postoje zaujmou všechny sousední země. Některé z nich pravděpodobně podniknou útočné kroky.
A. Arménie: Vláda podpoří Turecko, pokud Turecko nepodpoří Ázerbájdžán. V obou případech je však nepravděpodobná vojenská odpověď namířená proti některému cíli kromě Ázerbájdžánu. Vládní bezpečnostní síly budou pozorně sledovat kurdskou menšinu, avšak k vojenskému zásahu proti ní zřejmě nepřikročí (Viz Souhrnná zpráva o Arménii, soubor 364-2120/S/bílá o reakci USA na situaci v Arménii).
B. Bulharsko: Z celkového počtu 210 000 vojáků v činné službě se očekává pouze mobilizace pohraničního vojska. V zemi žije 8,5% Turků. Není důvod, aby turecké síly překročily hranici. Pokud to neudělají, bulharská armáda se střetům vyhne.
C. Gruzie: Vláda bude podporovat Turecko, neučiní však žádná vojenská opatření.
D. Řecko: Posílí se stavy hlídkových plavidel řeckého námořnictva ve Středozemním moři. K ozbrojeným srážkám může dojít při setkání s tureckými hlídkami. Pokud dojde ke druhé vlně nepřátelství mezi Tureckem a Sýrií, Řecko zachová s nejvyšší pravděpodobností neutralitu, avšak přiblíží se k oblasti Egejského moře, na kterou si činí nárok jak Ankara, tak Atény (Odkaz soubor Imia Islet, 645/E/červená).
E. Írán: Írán téměř s určitostí nebude vojenskou činnost vyvíjet. Určitě se zvýší činnost páté kolony.
F. Irák: Během první vlny nepřátelství Bagdád zintenzivní útoky proti iráckým Kurdům, aby jim zabránil připojit se k tureckým a syrským Kurdům. Během druhé vlny se Irák může pokoušet prosazovat své staré požadavky vůči Kuvajtu (Odkaz soubor Wádí al Batín, soubor 335/SZ/červená).
G. Izrael: Partnerství mezi Izraelem a Tureckem se týká pouze společných vojenských manévrů; nejde o smlouvu o vzájemné obraně, třebaže izraelské zpravodajské zdroje budou dány Turecku k dispozici. Vypukne-li druhá vlna nepřátelství, Izrael může souhlasit s omezenými přelety nad svým územím.
H. Jordánsko: Jordánsko nacvičuje společné letecké manévry s Izraelem. V případné válce Izraele s Araby zůstane neutrální, připojí se však k válce Turecka proti Sýrii, jestliže mu to Spojené státy dovolí.

Hood soubor zavřel. "Je nějaká naděje, že se počasí zlepší?" zeptal se Marthy.

"Zdá se, že fronta v 11F-Frank nepostupuje," odpověděla.

Hood Bickingovi zopakoval, co mu Martha řekla. Irák proti Kurdům nezakročil, Hood však věděl, že tak to nezůstane. Podle posledních zpravodajských poznatků má Irák armádu čítající přes dva miliony mužů; mnozí z

nich jsou mladí nováčci, nevyzkoušení v bitvě, a pravděpodobně vystrašení. Ostatní jsou veteráni, z nichž se mnozí jen třesou na odvetu za ponižující prohru ve válce v Perském zálivu.

"Taky si myslíme, že se 11D-David a 11R-Ronald mohou dát do pohybu dřív, než se čeká," pokračovala Martha.

Hooda to nepřekvapilo; s blížícími se volbami potřebuje řecký prezident udělat něco oslnivě vlasteneckého, aby si získal pravé křídlo. Dosáhl by toho, kdyby Turecku, zabranému do příprav na válku, sebral již odedávna sporná území. Pokud jde o Izrael, vláda, zastávající tvrdou linii, by příležitost udeřit na nějakého nepřítele pod záminkou obrany některého spojence vřele uvítala.

"A jak to vypadá s frontou doma?" zeptal se.

"Meteorologové ji sledují a podávají zprávy," odpověděla Martha. "V té oblasti se muselo odvolat pár piknik̊, ale rozevřeli jen jeden deštník."

Znamenalo to, že v té oblasti byly zrušeny dovolené a americkým jednotkám byl vyhlášen poplach prvního stupně.

"Budu vás průběžně informovat," pokračovala Martha. "Ale můžu vám říct, že v ústředním meteorologickém oddělení nad tím spousta lidí povážlivě pokyvuje hlavou."

Ústřední meteorologické oddělení byl Bílý dům.

"Určitě jim dělají starosti ty bouře; a pravděpodobně se jim jich tam pár přižene," podotkl Hood.

"Pár - ty oni přežijí," odtušila Martha. "Znepokojuje je hlavně ta jedna velká."

Hood jí poděkoval a zavěsil. Otočil se k Bickingovi. Vytáhlý devětadvacetiletý mimořádný profesor předtím pracoval v oboru sociologie na univerzitě v Georgetownu; specializoval se na politický islám a byl jedním ze čtyř politologů nedávno přijatých do Operačního centra a přidělených Paulu Hoodovi, aby mu radili v oblasti zahraničních vztahů.

"Co tomu říkáte?" zeptal se Hood.

Bicking si obtáčel kolem ukazováčku poněkud dlouhý pramen černých vlasů; měl ve zvyku dělat to vždy, když přemýšlel.

"Existuje značně velká pravděpodobnost, že to bouchne; a pak se s tím klidně sveze celý ostatní svět. Z Turecka se konflikt přenese přes Řecko a Bulharsko do Rumunska a do Bosny. A je tam i Írán; potom se celá věc může přehrát až nahoru do Maďarska, Rakouska a rovnou do Německa. V Německu žijou dva miliony Turků a polovina z nich jsou Kurdové. Ti určitě zvednou hlavy. A současně se celá ta záležitost může rozšířit z Turecka opačným směrem přes jižní Rusko."

"Tohle je jen takové naťukávání problému," řekl Hood. "Povězte mi to na rovinu."

"Pardon; podívejte, máte tu spoustu dávných svárů, a ty rozdmýchávají nenávist a navzájem se proplétají - Turecko a Řecko, Sýrie a Turecko, Izrael a Sýrie, Irák a Kuvajt, a různé jejich kombinace a násobky. Cokoliv z toho může odstartovat nějaká úplná maličkost. A jak se ty kobylky jednou dají na pochod -"

"Je z toho roj," dokončil Hood.

"Spíš rojení," podotkl Bicking.

Hood nešťastně přikývl. Náhle se ukázalo, že v Damašku bude o moc víc co dělat - než jen zachraňovat OMOC.

Bicking si nyní pramen vlasů obtáčel kolem prstu trochu rychleji; zpod těžkých víček zamžoural na Hooda.

"Mám nápad; OMOC přenechte mně, a vy se s doktorem Nasrem soustřeďte na to, jak zabránit dalšímu rozšíření konfliktu."

"Na to, aby se s OMOC něco udělalo, možná moc času nebude," prohlásil Hood. "Jestli vyvstane třeba jen vzdálená možnost, že OMOC použijí Kurdové, prezident dá příkaz ho najít a zničit."

"A taky fofrem," dodal Bicking. "Najít ho nebude problém; jak navážou spojení, armáda signál zachytí a může -"

Hood popadl telefon a vyťukával číslo. "Tak získáme čas."

"Jak?"

"Jestli se únoscům podaří uvést OMOC do provozu, signál musí jít přes družici; a až se to stane, Matt Stoll může přijít na něco, jak celé zařízení vyřadit, a když se OMOC odmlčí, třeba prezidenta přesvědčíme, aby nám poskytl čas na vyjednávání o tom, jak je dostat zpátky."

Bicking si nyní pramen vlasů obtáčel kolem prstu v jakémsi rytmu.

"To by mohlo jít," řekl.

Hood čekal, až dostane spojení. Plán zničení OMOC byl prostý; existovala kombinace kláves, při jejichž stisknutí dojde k autodestrukci OMOC. To muselo být zkonstruováno jako zařízení bez jakékoliv výzbroje, jinak by nemohlo být vpuštěno na cizí území. Naproti tomu ať se hnulo kamkoliv, mohla je vyřídit třeba střela Tomahawk, odpálená ze země, ze vzduchu nebo z moře; střela má dolet skoro pět set kilometrů, a je-li vybavena počítači, které řídí její dráhu, takže sleduje terénní útvary, může OMOC zasáhnout prakticky kdekoliv.

Telefon zvedl Stollův asistent a okamžitě Hooda s Mattem spojil.

"Jsme na zakryté lince?" zeptal se bez dechu Stoll.

"Ne."

"Dobrá, tak poslouchejte," vyzval počítačový odborník Hooda. "Znáte tu ztracenou rock-and-rollovou skupinu?"

"Znám," odpověděl Hood.

Pro popis situace kolem OMOC neměli kódová slova, takže Stoll improvizoval.

"Když mají zapnuté repráky, proudí do okolí šťáva; Bobovi se ale ti rockeři ztratili, jak před nějakou chvílí vytáhli kolík."

"Rozumím."

"Fajn; a náš vysoce postavený přítel ES4 teď začíná nějaký signál zase chytat."

Zkratka ES4 znamenala elektromagnetické spektrum, sledované satelitním systémem. Jeho čidla představovala součást řetězce víceúčelových družic, které zachycovaly záření Země v kmitočtech od 1029 až nula hertzů a ve vlnových délkách od 10-13 centimetrů po nekonečno. Zaznamenávaly také paprsky gama, rentgenové paprsky, ultrafialové záření, viditelné světlo, infračervené paprsky, mikrovlny a rádiové vlny.

"Takže teď přesně víme, kde ta kapela je?" zeptal se Hood.

"Ano, ale nevíme, co podniká."

"Hlasové spojení zatím žádné," řekl Hood.

"Ani ťuk; důležité ale je, že vedoucího kapely zatím okolnosti nenutí, aby se zase napojil on-line."

"Jak to můžete tvrdit?"

"Podle zkoušek, co jsme tu udělali, než odjeli, můžete jít takříkajíc od nuly do běhu naplno za takové čtyři minuty, a ještě se převléknout. Rozumíte?"

"Ano," odpověděl Hood. Na to, aby se akumulátory, které byly uvnitř OMOC vymontovány, daly vrátit na místo, bylo zapotřebí něco přes čtyři minuty.

"Podle toho, jak rychle to ten jejich El Supremo zachycuje, ta jejich maringotka nepojede naplno a kola se nebudou točit ještě takových patnáct minut. To dělá dohromady pětadvacet minut."

"To znamená, že tomu zařízení ještě šéfuje ta druhá kapela," řekl Hood.

"Podle všeho ano."

Takže Rodgers Kurdy zdržuje, a ti mají OMOC v rukou. Hood také věděl, že jestli Bob Herbert a Matt Stoll z toho, co o OMOC vědí, vyvozují tyto závěry, dělají to i CIA a ministerstvo obrany. Jestli si tam spočítají, že OMOC je plně provozuschopné a přitom v rukou nepřítele, je osud centra zpečetěn.

"Matte, existuje nějaký způsob, jak tu kapelu umlčet, jestli se zase ozve?" zeptal se Hood.

"Jistě."

"Jak bys to provedl?"

"Vyšleme nahoru příkaz; jakmile přijímací parabola zachytí signál od kapely, ať všechny další signály z toho zdroje nechá bez povšimnutí. To bude trvat takových pět vteřin."

"Dej vedoucímu kapely patnáct; jestli se pokusí poslat nám nějaký vzkaz, udělá to hned. Potom to zavři; on už pochopí, co děláme a proč."

"Prima; ale nespustíme je z očí."

"Dobrá."

ES4 bude moci sledovat jejich elektromagnetickou stopu tak dlouho, než se za několik minut na OMOC zaměří družice Národního úřadu pro průzkum. Kdyby se Hoodovi podařilo zabránit tomu, aby prezident dal příkaz ke zničení, zůstala by naděje, že tým osvobodí.

"Matte tohle teď sepište a postarejte se, aby to dostala Martha; ať to pošle do Bílého domu spolu s mým doporučením, že bychom měli dávat pozor a čekat. Ty mezitím všechno připrav, ať se ty dveře zavřou, kdyby je naše kapela otevřela."

"Jako by se stalo," prohlásil Stoll.

Hood zavěsil a seznámil Bickinga s obsahem rozhovoru. Oba byli zajedno v tom, že kdyby se podařilo OMOC vypnout, prezident by skupině Striker poskytl čas, aby se vozidla zmocnila. I přes tlak ze strany hlavního poradce pro národní bezpečnost Steva Burkowa, zastánce prosazení bezpečnosti za každou cenu, prezident nebude mít nijak velkou chuť zlikvidovat svůj vlastní tým; určitě ne, když bude možné vyřadit hardware OMOC z provozu.

Hood s Bickingem se pustili do studia materiálů o oficiálním syrském postoji, které měli uložené v počítači; Hood se však nedokázal soustředit a prohlásil, že si zajde do kuchyňky. Bicking řekl, že se zatím podívá na postoje americké vlády.

Hood si od jednoho ze dvou stevardů vzal Diet Pepsi; stál, upíjel a zamyšleně pozoroval kabinu. Měkce čalouněná sedadla byla uspořádána do dvou řad s širokou uličkou uprostřed. Cestující se skláněli nad počítači.

Než vypité nápoje, narůstající neklid a reportéři, zoufale pracující na tom, aby už uspořádali a vyslali své příspěvky, proměnili cestu ve společenské setkání, obvykle se asi hodinu pracovalo. Vzadu stály dva stolky, u nichž se diskutovalo a mezi prací i jedlo. Nyní u nich nikdo neseděl, ale kolem páté, až přijdou na řadu sendviče, budou obsazené. Za stolky byly dveře, vedoucí do skromné pracovny a ložničky, určených pro ministra zahraničí.

Hoodovi vrtalo hlavou, jak je možné, že nejmocnější stát, jaký kdy v dějinách civilizace existoval, stát s přímo děsivými technickými prostředky a mocnou armádou, můžou takhle znemožnit tři lidé s pistolemi. To je proti všemu chápání. Při všech těchto úvahách si však uvědomoval, že to nejsou Kurdové, kdo drží Spojené státy v postavení rukojmího; jsme to my sami, naše vlastní zdrženlivost, říkal si. Bylo by docela jednoduché soustředit se na jednotlivé skupinky Kurdů, udělat z nich cíle a jednu po druhé je vybíjet tak dlouho, dokud nebudou naši lidé propuštěni. Nebo zajmout a povraždit rodiny jejich vůdců. Jenže civilizovaní Američané dvacátého století neudělají jiným to, co oni dělají jim. My hrajeme podle pravidel. To je jedna z vlastností, které brání tomu, aby se jakákoliv velmoc stala něčím tak odpudivým, jako byly třetí říše nebo Sovětský svaz.

A tohle ovšem také dodává druhým odvahu zkusit zapráskat na nás bičem, říkal si Hood; dopil a plechovku zmačkal. Vrátil se na své místo, rozhodnut celou tuhle záležitost protlačit v rámci daného systému. Nezvratně věřil v to, že americký způsob konání je ten nejlepší na světě, a těšilo ho vědomí, že Mike Rodgers, nadšený vyznavač historie, věří v totéž.

"Kurdové a islámští fundamentalisté nemají kam se svými politickými nároky ustoupit," prohlásil při pohledu na obrazovku počítače. "Teď se podíváme, jak to provedeme s tím ostatním."

"Ano, pane," odpověděl Bicking a znovu si začal obtáčet pramen vlasů kolem prstu.

23

PONDĚLÍ, 10.34 V NOCI
OGUZELI, TUWECKO

Ibrahim seděl na sedadle řidiče a pozoroval voltmetr; při uložení každého dalšího akumulátoru naskakovala postupně vyšší a vyšší čísla a Ibrahim zkoušel jednotlivá tlačítka, aby se přesvědčil, jak pracují světla, klimatizace a ostatní prvky zařízení. Bylo tu mnoho panelů a tlačítek, v nichž se nevyznal.

Mahmúd stál vedle něj, opřený o přístrojovou desku; kouřil cigaretu, paže zkřížené, a unavené oči nespouštěl z Američanů vzadu. S nimi tam byl Hasan, v ruce baterku, a sledoval, co dělají.

Ostatní zajatci byli všichni vzhůru; seděli tiše tam, kde je Kurdové nechali. Katzen, Coffey, Mary Rose a plukovník Seden byli připoutáni ke spodku bočního sedadla pro cestující, Pupshaw stále ještě visel přes židli u jednoho z počítačů. Jídlo ani pití jim nikdo nenabídl, a žádný z nich o ně nepožádal. Nikdo se také nedožadoval toho, že chce jít na toaletu.

Ibrahim vyhlédl z okénka; hned jak začal do přístrojů přicházet proud, okénko otevřel, aby pustil ven kouř Mahmúdovy cigarety. Tabák, který pěstovali beduíni a který si Mahmúd oblíbil, voněl protivně sladce, jako repelent proti hmyzu. Ibrahim nechápal, jak může bratrovi chutnat.

Právě tak ovšem nechápal, jak si bratr mohl oblíbit i řadu dalších věcí například střety; Mahmúdovi ta scéna s Američanem působila opravdové potěšení. Oba přitom ztratili trochu ze své důstojnosti a Ibrahim mohl směle tvrdit, že se bratr těší na scénu další.

Ibrahim sám si byl vědom, že jeho práce je nutná, a přesto ho netěšila. V postranním zrcátku spatřil odraz svého obličeje; pozorně si jej prohlížel s podivnou směsicí uspokojení a nenávisti. Dnes si sice vedli dobře, ale jaké má on právo ještě žít? Valíd bojoval tak dlouho a tak usilovně; dnes večer měl Alláhovi děkovat modlitbou zde na zemi, ne osobně.

Stál a díval se na sebe, když tu si poprvé důkladněji všiml samotného zrcátka; mělo zakřivený povrch, umožňující široký výhled na silnici, držák však byl zakřivený také, daleko víc, než by odpovídalo linii karoserie. Zmocnila se ho zvědavost; vzal nůž a špičkou zajel za zrcátko.

Vůdce Američanů, ten, který se jmenoval Kni-ghit, ustal v práci a cosi Ibrahimovi řekl; Hasan na to odpověděl. Američan opět cosi řekl a Ibrahim se ohlédl. Kni-ghit nevypadal tak sebejistě jako předtím a Ibrahima napadlo, že Američana možná něčím znepokojil. Hasan ukázal na otvor v podlaze a řekl něco anglicky. Američan se shýbl a pokračoval v práci. Ibrahim dál dloubal nožem za zrcátkem.

Sklo se po stranách uvolnilo, uprostřed však drželo; jenomže to nebylo sklo, nýbrž cosi mnohem lehčího, téměř jako stříbřitý celofán. Ibrahim se vyklonil z okénka a tu věc si prohlížel. Za ní cosi bylo - jakýsi trychtýř; vypadalo to jako vysílačka.

Ne, pomyslel si, vysílačka to není. Parabolická rádiová anténa, jako ty velké, které používá letectvo.

Ibrahim dal zrcátko zpátky a ohlédl se; Američan přestal ukládat akumulátory a vztekle se na něj díval.

"Pracujte - pracujte!" říkal mu Hasan.

Američan stál okamžik nejistě na spoutaných nohou, potom se opřel o neosvětlený stolek pod jedním z počítačů. Hasan k Rodgersovi přistoupil, uchopil ho za rameno a táhl ho zpátky k otevřenému poklopu v podlaze. Ibrahim vylezl ze sedadla a poklepával nožem o rozevřenou dlaň.

"Něco je tu špatně," řekl Mahmúdovi.

Mahmúd potáhl z cigarety a pak ji zašlápl na podlaze.

"Co jiného by tu mohlo být špatně než to, že se ten Američan se vším tak vleče?"

"Nevím; ale kdybych měl popustit uzdu fantazii, řekl bych, že rámeček toho zrcátka vypadá jako hodně malá vysílačka," prohlásil Ibrahim. Mávl špičkou nože a tím pohybem obsáhl celý vnitřek vozu. "A všechny tyhle počítače a monitory. Třeba nejsou k tomu, aby se s nimi hledala stará pohřbená města. Třeba tihle lidé nejsou vědci a stráže. Tohle všechno je možná jen převlek."

Mahmúd se prudce napřímil. Vyčerpání jako kdyby z něj spadlo.

"Mluv dál, bratře!"

Ibrahim ukázal nožem na Rodgerse. "Ten člověk se nechoval jako vědec. Když jsi té dívce hrozil, věděl, kam až to může nechat dojít."

"Myslíš tím, jako kdyby to nezažil poprvé," odtušil Mahmúd. "Ajva ano; měl jsem stejný pocit, ale nevěděl jsem proč."

"A všichni pořád mlčí," pokračoval Ibrahim. "Žádný z nich neprosil ani nechtěl napít." Ukázal na Pupshawa a DeVonneovou. "Ti dva přijali svůj úděl bez protestů."

"Jako kdyby prošli výcvikem," dodal Mahmúd. "A že by se bezpečnostní stráže ukryly tak, jak to udělali oni?"

"Neukryli se jako stráže, ale jako členové komanda," prohlásil Ibrahim.

Mahmúd se rozhlédl po temném vnitřku vozidla, jako kdyby ho viděl poprvé.

"Ale když tohle není určené k výzkumu, k čemu tedy?"

"K nějakému způsobu průzkumu," pronesl zkusmo Ibrahim. Pak s větší jistotou dodal: "Ano; myslím, že to by mohlo být ono."

Mahmúd uchopil bratra za paže. "S Prorokovým přispěním by se taková věc dala použít -"

"Ne!" řekl Ibrahim. "Ne -"

"Ale může nám pomoci dostat se z Turecka," přerušil ho Mahmúd. "Možná by šlo odposlouchávat spojení mezi vojáky."

"Nebo naopak nás," opáčil Ibrahim. "A ne ze země, ale odtamtud shora." Ukázal nožem na boční zrcátko. "Je docela dobře možné, že nás už pozorují a čekají, kam zamíříme."

Mahmúd stočil zrak z bratra na Rodgerse, sehnutého nad otvorem v podlaze a pokračujícího v ukládání akumulátorů.

"Abadan!" vykřikl Syřan. "To nikdy! Tak či onak, já je oslepím!"

Vytrhl Ibrahimovi nůž, otočil se k Mary Rose, shýbl se a přeřízl provaz, poutající ji k sedadlu. Ruce i nohy měla dosud svázané; mrštil jí dopředu, až padla na obličej. Potom nůž Ibrahimovi vrátil, klekl si vedle ní a popadl ji za vlasy, až vykřikla; z pouzdra u opasku vytáhl osmatřicítku a přitiskl ji Mary Rose do týla.

Rodgers opět přestal pracovat, z podlahy však nevstal.

"Hasane!" zařval Mahmúd, "řekni tomu Američanovi, že vím, co je tohle za vůz. Řekni mu, že chci vědět, jak funguje!" Vztekle zkřivil tvář. "A taky mu řekni, že tentokrát budu počítat jen do tří."

24

PONDĚLÍ, 3.35 ODPOLEDNE
NAD MARYLANDEM

Když vrtulník se skupinou Striker dosedl na přistávací plochu na letecké základně Andrews, poručík Robert Essex už na plukovníka Augusta čekal. Podal mu disketu opatřenou nahoře stříbrnou páskou citlivou na tlak; přístup k údajům na disketě umožní pouze otisk Augustova palce, naskenovaný jeho počítačem.

August si disketu vzal a seržant Chick Grey zatím popoháněl šestnáctičlennou skupinu Striker, aby nasedla do C-141B, upraveného C-141A StarLifteru společnosti Lockheed. Letoun měl trup dlouhý 60 metrů, o 8 metrů delší než jeho předchůdce. Upravený stroj měl zařízení pro tankování za letu, čímž se jeho normální operační dolet 6530 kilometrů ještě zvýšil.

Pětičlenná posádka pomohla vojákům uložit výstroj; za necelých osm minut po jejich příjezdu čtyři mocné motory Pratt & Whitney s turbodmýchadly vynesly proudový letoun do vzduchu.

August věděl, že nadporučík Squires hovoříval se svými lidmi o všem možném, od oblíbených románů až po ochucenou kávu. Plukovník chápal, že tím se mužstvo uvolní, sblíží se s velitelem a bude vůči němu vstřícnější. To však nebyl jeho styl; a nebyl to ani styl, kterému vyučoval jako hostující lektor v Kennedyho středisku speciálního vedení boje. Jedním z jeho velitelských axiomů bylo, že je třeba zabránit, aby tým svého velitele nějak příliš dobře poznal. Když tým neví, na kterou strunu zahrát, čím mu udělat radost, musí se neustále snažit. Jak říkal ten starý vietkongský vězeňský dozorce: "Jsme soudržní tím, že se držíme každý zvlášť."

Špatně izolovanou kabinu naplňoval hluk a lavice byla tvrdá. I takhle to měl August raději - neklidný let v prochladlém letadle. Vysazení na břeh v bouřlivém moři. Dlouhý, vyčerpávající pochod v dešti. Tohle všechno je jako třískло, kterým se vojákova kůže důkladně vyčiní.

Skupina se pod dohledem svobodníka Davida George pustila do prohlídky vybavení, uloženého do letadla. Operační centrum mělo v Andrewsu skladiště výstroje do jakýchkoliv klimatických podmínek a vybavení pro jakoukoliv akci; náklad pro tuhle operaci obsahoval standardní cvičné maskovací uniformy barvy pouštní půdy, maskovací šátky přes obličej a měkké pokrývky hlavy. Do výstroje patřily neprůstřelné vesty z kevlaru, opasky a karabiny pro slaňování, vzdušné útočné boty do horkého podnebí, brýle s nerozbitnými skly a vaky na různé přístroje; vaky se nosí připevněné kolem pasu. Měly i oddělené přihrádky pro rezervní zásobníky, baterku, granáty s nárazovým zapalovačem, tříštivé granáty M560, soupravu pro první pomoc a mast na odřeniny způsobené chůzí, šplháním, plazením a pevně utaženými popruhy. Do výzbroje skupiny patřily beretty ráže 9 milimetrů s prodlouženými zásobníky a samopaly Heckler & Koch MP5 SD3 ráže 9 milimetrů. MP5 měly sklopné pažbičky a integrální tlumiče. Již od chvíle, kdy August tyto tlumiče poprvé použil, byl přesvědčen, že jsou chytře a účinně zkonstruované; první stupeň absorboval plyny, druhý zachytil v ústí hlavně výšleh a zvuk výstřelu. Cvaknutí závěru zdusily pryžové tlumiče nárazů. Už ve vzdálenosti pěti metrů byla zbraň tichá jako sama smrt.

Herbert bezpochyby počítal s bojem zblízka.

Tým měl také šest motocyklů s téměř bezhlučnými motory a čtveřici rychlých útočných vozidel; každé je určeno pro tři osoby a dokáže jet pouští rychlostí vyšší než sto třicet kilometrů v hodině. Řidič a jeden spolujezdec sedí vpředu, třetí, střelec, na vyvýšeném sedadle vzadu. Vozidla jsou vybavena kulomety ráže .50 a granátomety ráže .40 mm.

Plukovník August už měl dobrou představu o tom, kam jdou; přitiskl palec na disketu. Páska otisk zaznamenala, počítač si jej přečetl a obsah diskety se uložil na disk.

Zobrazil se celkový přehled toho, co se událo s OMOC, spolu s fotografiemi, které Herbert ukázal Hoodovi. Důkazy, shromážděné Herbertem o

pachatelích, ukazovaly na syrské Kurdy, možná spolčené s tureckými Kurdy. Potvrzení došlo asi před hodinou, kdy se Herbert od důkladně zakonspirovaného agenta, pracujícího mezi syrskými Kurdy, dozvěděl, že během posledních několika měsíců došlo k několika tajným schůzkám obou skupin. Na jedné z nich se o útoku na přehradu hovořilo.

Jak August předpokládal, jejich cílem je Ankara nebo Izrael. Bude-li to Ankara, přistanou na základně NATO severně od hlavního města. Jestli skupina letí do Izraele, přistanou na celkem stranou ležící letecké základně Tel Nef nedaleko Tel Avivu. August tam byl před pouhým rokem a dobře se na ni pamatoval; je to základna s tím nejjednodušším zařízením, ale zabezpečená nejlépe ze všech, které kdy navštívil. Obklopuje ji vysoký plot z ostnatého drátu, na jeho vnější straně stojí každých šedesát metrů cihlová strážní věž, obsazená hlídkou s německým ovčákem. O tři metry dál základnu obtáčí půl druhého metru široký pás jemného bílého písku, v němž jsou uloženy protipěchotní miny. Za čtvrt století bylo učiněno jen velmi málo pokusů vniknout na základnu; žádný nebyl úspěšný.

Z Ankary by skupina pokračovala v letu na východ do výchozí oblasti v Turecku; z Tel Nefu by letěla nebo jela po vlastní ose na turecko-syrskou hranici. Jestli OMOC padlo do rukou syrských Kurdů, jak se Herbert domnívá, je tu velká pravděpodobnost, že zamíří do údolí Bikáa v západní Sýrii; v údolí je umístěna dobře chráněná základna, odkud teroristé podnikají své útoky, a současně je to místo, kde by mohli OMOC velmi dobře využít. Jestli jsou syrští Kurdové ve spojení s tureckými Kurdy, mohli by pojmout úmysl zůstat v Turecku a vydat se do východních kurdských základen kolem hory Ararat; to by však bylo riskantní, protože Ankara dosud vede neoficiální válku proti Kurdům, zabydlivším se v jihovýchodních provinciích Diyarbakir, Mardin a Siirt a ve východní provincii Bingol.

První možnost byla pravděpodobnější vzhledem k tomu, že Sýrie podporuje další teroristické skupiny v údolí Bikáa, zvláště Hizballáh. Herbert byl přesvědčen, že Syřané nedovolí skupině Striker do této oblasti vstoupit.

"Ať je váš cíl ten či onen, k vniknutí stále ještě nemáme schválení kongresového výboru pro dohled nad zpravodajskou činností," psal Herbert. "Martha Mackallová očekává, že ho dostane, ale možná ne natolik včas, aby to vyhovovalo našemu časovému rozvrhu. Jestli jsou ti teroristé stále ještě v Turecku, přepokládáme, že vám obstaráme povolení vstoupit do země a zřídit kontrolní centrum, které bude podávat zprávy, aspoň do doby, než od výboru dostaneme souhlas. Jestli teroristé proniknou do Sýrie, skupina Striker by neměla oprávnění do země vstoupit."

August maličko zvedl koutek úst; znovu si přečetl část "... skupina Striker by neměla oprávnění...". To, co Herbert napsal, neznamenalo, že by skupina do země vstoupit nesměla. Mike Rodgers plukovníka Augusta při jeho příchodu do Operačního centra vyzval, aby věnoval pár večerů studiu jazyka zpráv, hlášení a sdělení v rámci komunikace mezi centrem a skupinou Striker; jak už August věděl, člověk své rozkazy nalezl v tom, co nebylo řečeno, spíš než v tom, co řečeno bylo.

A August zjistil, že když Bob Herbert nebo Mike Rodgers nechtějí, aby skupina pokračovala v akci, vždycky píší "Nemáte oprávnění...".

Očividně - vlastně spíš oklikou - se tohle jeví jako případ, kdy si Herbert přeje, aby skupina jednala.

Ostatní materiál na disketě sestával z map, možných přístupových cest do různých lokalit a ze strategie stažení pro případ, že Turci a Syřani nebudou spolupracovat. Do Tel Nefu to mají ještě patnáct hodin; August se znovu dal do prohlížení map. Potom se ponořil do studia simulačních plánů činnosti při obklíčení a záchraně v horském nebo pouštním terénu.

Zeměpis té oblasti August dobře znal z dob, kdy celé roky působil v NATO, a znal také scénáře pro různé akce. Taktika skupiny Striker byla výběrem toho nejlepšího z taktiky ostatních druhů vojsk, z nichž se rekrutovali i samotní

členové skupiny. Co však zůstalo Augustovi neznámé, byla nutnost vyprostit někoho, kdo je mu takhle blízký; ale Kiet mu kdysi pomohl pochopit, že to, co je člověku neznámé, není nic, čeho by bylo třeba se bát. Je to prostě jen něco nového.

August si stále ještě prohlížel mapy, když k němu přistoupil Iši Honda. August vzhlédl; Honda držel v ruce zabezpečený telefon pro spojení přes družici TAC-SAT, propojený s parabolickou anténou C-141B.

"Ano, vojíne?"

"Pane, tohle byste si asi měl poslechnout."

"Co to je?"

"Vysílání, které před čtyřmi minutami přišlo do přijímače s aktivní linkou."

Přijímač s aktivní linkou byla telefonní linka, která při zazvonění automaticky aktivovala operátor Boba Herberta a operátor radisty skupiny Striker. Byla-li skupina v akci, hovor se předal do TAC-SAT. Číslo aktivní linky mělo jen málo lidí - senátorka Foxová, deset nejvýše postavených činitelů v Operačním centru a Bílý dům.

August upřel na Hondu zrak. "Proč se mi o tom neřeklo hned, jak to přišlo?" zeptal se ostře.

"Omlouvám se, pane, ale doufal jsem, že se mi podaří ten vzkaz nejdřív zpracovat; nechtěl jsem vás připravovat o čas neúplnými údaji."

"Příště mě o něj připravte; třeba bych mohl nějak pomoct."

"Ano, pane; promiňte, pane."

"A co teda máte?" zeptal se August.

"Řadu pípnutí," odpověděl Honda. "Někdo vyťukal naše číslo a potom ještě další čísla, a ta se pořád opakují."

August si přijímač vzal a na druhém uchu si přidržel ukazováček, aby líp slyšel. Ozývalo se devět tónů, následovala pauza, načež se stejných devět tónů opakovalo.

"To není telefonní číslo," řekl August.

"Ne, není, pane."

August naslouchal; byla to jakási přízračná, nesouzvučná melodie. "Řekl bych, že každý ten tón odpovídá některé číslici na telefonu."

"Ano, pane; probral jsem různé kombinace, ale žádná nedává smysl," odpověděl Honda.

Podal Augustovi linkovaný papír z poznámkového bloku. Plukovník si přečetl, co na něm je napsáno, potom ještě jednou: 622573825. Pohlédl na přijímač; možné kombinace se snad ani nedají spočítat, zatraceně. Znovu se zadíval na číslice. Zcela určitě je to kód, a kódovaný vzkaz přes přijímač s aktivní linkou může vysílat jediný člověk.

Mike Rodgers.

"Vojíne - existuje nějaký způsob, jak by se tohle dalo vyslat z OMOC?"

"Ano, pane; mohli použít některý z telefonů zabudovaných do počítače."

"To by se ovšem musel ten počítač zapnout a někdo by musel ta čísla psát na klávesnici."

"To je pravda, pane," odpověděl Honda. "Nebo by mohli na počítač napojit celulární telefon a dostat to ven přes parabolu. Tak by se to dalo snáz provést nějak potají."

August přikývl. V OMOC už zase začínají pracovat akumulátory. Někdo z posádky je musí ukládat zpátky. Pak ale musí mít volné ruce, takže možná měl čas vyslat i vzkaz.

"Tohle by mělo mít taky Operační centrum," řekl. "Zjistěte, co si z toho vyberou tam."

"Hned, pane."

Radista se posadil vedle Augusta; ten se během Hondova telefonického hovoru s Bobem Herbertem ani nepokoušel soustředit na mapy a jen čekal, až Honda zjistí, co si z toho Operační centrum tedy vybere. To, že se jedná o

kód, a navíc ještě hodně krátký, v něm nevzbuzovalo příliš příjemné představy o situaci, v níž se Rodgers asi nachází.

25

PONDĚLÍ, 10.39 V NOCI
OGUZELI, TURECKO

Tentokrát neměl Mike Rodgers na vybranou.

Mahmúd toužil zabíjet; viděl mu to na očích. Nečekal ani, až Mahmúd napočítá do tří. Jakmile mu Hasan přeložil jeho příkaz, aby spolupracoval, Rodgers zvedl ruce.

"Tak dobrá," pronesl rozhodným hlasem, "povím vám, co chcete vědět."

Hasan jeho odpověď přetlumočil; Mahmúd zaváhal. Rodgers se mu díval pevně do očí.

Mahmúdovi zjevně dělalo potěšení, že může Rodgersovi šlápnout na krk, a Rodgers mu to potěšení ještě osladil tím, že ihned kapituloval. Vědomí rozhodného vítězství bylo možná to jediné, co Syřanovi zabránilo v tom, aby Mary Rose zabil, ať už z pomstychtivosti nebo ve zlosti, uvažoval; a možná přece jen ještě existuje způsob, jak Kurdům jejich úmysly překazit, zvlášť jestli v Operačním centru zachytili jeho telefonický vzkaz a porozuměli mu. Hasan už předtím zastrčil Rodgersovi do kapsy košile jeho celulární telefon; generál jej potají vytáhl a naprogramoval, když se shýbal nad prostorem pro akumulátory. Po několika minutách, když se zvedl na nohy a opřel se o stolek s počítačem, vložil telefon do vidlice a tak jej automaticky zapojil. Propojení vyřadilo baterii v samotném telefonu; číslo se nezačne vytáčet, dokud počítač nebude opět v provozu.

Rodgers se potom vrátil a zapojil akumulátor k několika nejhlučnějším systémům OMOC. Když se počítač zapnul, současně s ním začaly pracovat klimatizace a bezpečnostní systém, jenž bez ustání pípal, protože bylo otevřené jedno z oken. Slaboučké cvaknutí telefonu, opakovaně vysílajícího číslo, Syřané nezaslechli. Za dvě minuty už byly všechny akumulátory zapojeny. Rodgers se vyhoupl nahoru a postavil se před Hasana.

"Hasane," pronesl obezřetně, "řekl byste svému příteli, že je všechno připraveno a že budu spolupracovat? Povězte mu, že mě mrzí, jak jsem ho klamal ohledně toho, k čemu vozidlo slouží. A slibuju, že se to už víckrát nestane."

Sklouzl pohledem na Mary Rose; chudinka dýchala jen pomalu a vypadala, jako když se snaží zadržet zvracení.

Mahmúd ji zvedl za vlasy ze země.

"Ty čubčí synu!" zavrčel Pupshaw a trhal pouty.

"Nechte toho, vojíne," varoval ho Rodgers; sám se snažil nevnímat vztek, který mu jako kleště svíral útroby.

Hasan souhlasně pokývl. "Těší mě, že jste už pochopil, o co nám jde."

Rodgers na to neřekl nic; nějakými výklady o tom, co si myslí o člověku, ohánějícím se pistolí a vyhrožujícím spoutané neozbrojené civilistce, by ničeho nedosáhl. Nyní si přál jediné - udržet teroristy v přední části vozidla, pryč od počítače.

Mahmúd předal Mary Rose Ibrahimovi; Ibrahim ji pevně sevřel paží kolem hrudi. Vůdce Syřanů vykročil k Rodgersovi; generál poskočil dopředu, zastavil se u počítače naproti tomu, k němuž připojil telefon, a položil ruku Pupshawovi na rameno, aby mu dodal klidu.

Mahmúd cosi řekl Hasanovi a ten jeho slova přeložil. "Mahmúd si přeje,

abyste teď mluvil."

Rodgers se zadíval na Mahmúda; terorista se už netvářil tak zlostně, což bylo dobré. Rodgers chtěl, aby všechno šlo pomalu a aby se hodně povídalo; Operační centrum tak bude mít čas na to, aby vzkaz přijalo a dekódovalo. Bylo také třeba získat čas k tomu, aby mohlo zaměřit na OMOC družici, pokud to už neudělalo. Předpokládal, že když teroristům poví něco z toho, co OMOC dokáže, nebudou mít tušení, že toho dokáže víc - například napojit se na důkladně zabezpečené počítače ve Washingtonu. Kdyby se teroristé dozvěděli o všem, co OMOC umí, vydalo by to všanc národní bezpečnost i životy agentů, pracujících s dlouhodobým krytím. A Rodgers by se potom musel dostat nějak ke klávesnici a stisknout Control, Alt, Del a P, a zařízení ‚spálit`; ať to stojí, co to stojí.

"Tohle je sledovací zařízení Spojených států," řekl. "Posloucháme rádiové vysílání."

Hasan Rodgersova slova Mahmúdovi překládal; Rodgers přímo cítil, jak se Pupshaw začal zmítat.

"Generále, to ať nás radši zabijou!" zašeptal Pupshaw.

"Ticho," napomenul ho Rodgers.

Hasan se k němu otočil. "Mahmúd chce vědět, jestli jste se dozvěděli o práci, kterou jsme dneska udělali."

"Ne; tohle zařízení jsme teď použili poprvé a ještě na něm pracujeme." Hasan jeho odpověď přeložil; pak opět promluvil Mahmúd. Ukázal na malou satelitní anténu.

"Můžete odtud vyslat nějaký vzkaz?" zeptal se Hasan.

"Vzkaz přes družici?" V Rodgersově otázce se skrývala naděje. "Ano. Ano, můžeme."

"Vzkazy přes družici i hlasové vzkazy?"

Rodgers přikývl; jestli Mahmúd vidí v OMOC něco jako svůj megafon, tím líp. Operační centrum je aspoň neztratí, bude je moci pozorovat i odposlouchávat.

Mahmúd se usmál a pronesl cosi k Ibrahimovi; ten horlivě souhlasil. Mahmúd ještě něco dodal a Ibrahim nyní uchopil Mary Rose kolem hrudi i druhou paží a táhl ji ven z vozidla.

"Co to děláte!" bránila se ustrašeně. "Generále! Generále -"

"Nechte ji být! Děláme přece, co chcete!" vykřikl Rodgers a několika poskoky Ibrahima dostihl. "Vezměte si mě!"

Hasan ho zadržel; Rodgers chytil Syřana za vlasy, neudržel však rovnováhu a Hasan do něj prudce strčil. Rodgers upadl na akumulátory; Sondra mu chtěla pomoci ven, Rodgers však její přispění mávnutím ruky odmítl. Jestli ti lidé chtějí někoho otloukat, ať je to on. Sondra se zase posadila.

"Zacházel jsem s tebou slušně!" zařval Hasan; plivl generálovi do tváře. "Hovado! Nezasloužíš si to!"

"Přiveďte ji zpátky!" osopil se na něj Rodgers vztekle. "Dělám, to co jste si řekli!"

"Buď zticha!"

"Nebudu!" vyrazil ze sebe Rodgers. "Myslel jsem, že jsme se na něčem dohodli!"

Mahmúd k nim přistoupil a namířil Rodgersovi na hlavu pistoli; tvářil se lhostejně a cosi Hasanovi řekl.

Hasan si prohrábl vlasy. "Rozzlobil jste mě úplně zbytečně, pane Rambo; Ibrahim tu ženu odvádí k Turkovu motocyklu. Pojede s ní kousek za námi. Mahmúd přikázal, abyste těmi počítači vypnul družici. Jestli nás někdo zastaví, vydloubneme jí oči a necháme ji v poušti."

Rodgers se v duchu proklínal; udělal pitomost a Hasana si znepřátelil. Neměl se unáhlit, spíš měl vyčkat a uvažovat logicky.

Hasan ho vytáhl zpátky na nohy a hodil jím do prázdné židle vedle počítače. Mezitím Mahmúd opět promluvil.

"Mahmúd říká, že jste už promarnil moc času. Chceme tohle auto vidět z družice."

Rodgers zavrtěl hlavou. "My ale takovou možnost nemá-"

Mahmúd se otočil a kopl Sondru do obličeje; viděla, jak se bota blíží, odkulila se dozadu a úder tím zmírnila. Srazil ji na bok; ihned se však zase vzdorně posadila.

Rodgers kopnutí cítil, jako kdyby zasáhlo jeho samotného; poslalo logiku kamsi na vzdálenou hranici. Pohlédl na Hasana.

"Teď Mahmúdovi řekněte, že jestli se ještě dotkne některého z mých lidí, nedozví se nic." Mahmúd opět spěšně promluvil.

"Mahmúd říká, že ji utluče, když neuděláte, o co žádal," prohlásil Hasan.

"Obsadili jste majetek Spojených států," odsekl Rodgers. "Povězte Mahmúdovi, že my od diktátorů žádné příkazy nepřijímáme, ať to stojí cokoliv." Zuřivě na něj pohlédl. "Tak mu to řekněte, hergot!"

Hasan uposlechl; když domluvil, Mahmúd se chystal, že Sondru kopne znovu. Ruce měla volné, takže mohla zkřížit paže a kopnutí odrazit; současně stočila ruce dovnitř, dlaněmi k sobě, zachytila Mahmúdovu holeň a trhla jí vzhůru, až Mahmúd zavrávoral dozadu.

"Pašák, vojíne," pronesl polohlasně Coffey.

Mahmúd se rozzuřil, zaječel a dupl Sondře na kolenní čéšku; hned nato ji kopl do brady. Nestačila na údery dost rychle reagovat a upadla dozadu na stěnu. Mahmúd k ní přistoupil a dupl jí na břicho. Paže jí klesly k bokům a zalapala po dechu.

"Prokrista, přestaňte!" vykřikl Katzen.

Mahmúd kopl Sondru dvakrát do prsou; nyní zasténala. Pak ji kopl do úst. Při každé ráně Katzenovy oči plály narůstajícím vztekem, nejprve na Syřana, potom na Rodgerse.

"Vždyť ji zabije! Proboha, udělejte něco!"

Rodgers byl na příslušnici své skupiny hrdý; je připravena dát za svou zemi vše. To však on nemůže dovolit. O diktátorech sice řekl své, ale Sondra a jí podobní budou demokracii víc platní živí, nikoliv mrtví. "Dobrá; udělám, co chcete," řekl.

Mahmúd přestal; Sondra se pokoušela posadit. Na tváři a ústech měla krev; otevřela oči a pohlédla na Katzena. Ten přerývaně vydechl. Rodgers se podržel stolu a vyhoupl se na prázdnou židli; položil ruce na klávesnici. Opět zaváhal. Být tu jen on a Pupshaw, a možná ještě i Katzen a Coffey, poslal by ty Syřany k čertu; jenže tím, že podlehl už při jejich prvním požadavku, ukázal, že se mu mohou dostat na kůži. Napadením Hasana se připravil o možnost vnést mezi teroristy rozkol. To byla hloupost. Byl však unavený a měl strach o Mary Rose; a teď je se vším konec. Nyní mu zbývají už jen dvě věci - jeho život a moment překvapení. Dokud bude moci s OMOC pro tyhle lidi pracovat, zůstane naživu. A dokud zůstane naživu, vždycky ještě jim může nějaké překvapení připravit.

Pokud ovšem nebudeš provádět pitomosti, připomněl si. Už žádné výbuchy hněvu.

Mahmúd opět promluvil; Hasan přikývl.

"Chceme, aby byl Ibrahim na monitoru," sdělil Rodgersovi. "Dejte si záležet, aby se tam ukázal."

Hasan s Mahmúdem se dívali Rodgersovi přes rameno; Rodgers spustil program. Projížděl příkazové řádky, napsal souřadnice a požádal o záběr místa, kde se nacházejí. Počítač oznámil, že požadavek se "už zpracovává".

Zatraceně, pomyslel si Rodgers. Krucifix. Ten Syřan by taky mohl umět rozlišit odstíny významů v angličtině.

"Už se zpracovává," poznamenal Hasan; přeložil to Mahmúdovi a pak řekl: "To znamená, že o tuhle informaci už někdo požádal; kdo?"

"Mohla to být kterákoliv vojenská nebo výzvědná instituce ve Washingtonu," odpověděl Rodgers tak, aby to vyznělo pravdivě.

Po necelých dvaceti vteřinách se sami na sebe dívali z vesmíru. Obraz zachycoval oblast čtyři sta krát čtyři sta metrů - standardní sledovaný prostor. Mahmúd vypadal potěšeně; řekl cosi Hasanovi.

"Mahmúd si přeje vědět, kdo ještě se na nás dívá."

Už nemělo význam je dál obelhávat. Jen by ubili k smrti Sondru a potom by se pustili do někoho dalšího. Rodgers najel na blikající ikonu družice; objevil se krátký seznam dalších míst, kam obraz jde. Jediná jména v něm byla Národní úřad pro průzkum a Operační centrum.

Hasan vysvětlil, co znamenají, a pak opět promluvil Mahmúd.

"Máte zavřít oko té družice," řekl Hasan.

Rodgers neváhal; jedním z klíčových pravidel ve hře, v níž jde o rukojmí, je vědět, kdy přihazovat a kdy karty položit. Teď byl čas karty položit. OMOC samo nemohlo družici 305-3 vyřadit; příkaz k tomu musel přijít od Národního úřadu pro průzkum. Rodgers však mohl vysílat nepřetržitý tok digitálního rušivého šumu, který pokryje oblast o straně asi šestnácti kilometrů. Tak se OMOC stane neviditelným pro veškeré elektronické sledování v rozsahu oblasti viditelného světla až po elektromagnetické vlny.

Rodgers spustil program určený k ochraně OMOC před sledováním nepřátelskými družicemi. Nahrál si jej a zrušil ochranné prvky, zabudované do systému; nyní zbývalo již jen stisknout "Enter".

"Je to připravené," řekl.

Hasan jeho slova přeložil a Mahmúd přikývl. Rodgers stiskl klávesu. Všichni tři se dívali, jak se obrazovka zaplnila barevnými statickými výboji a obraz se potrhal. Hasan se nahnul a klikl na ikonu družice; Národní úřad pro průzkum a Operační centrum zmizely ze seznamu.

Mahmúd ustoupil dozadu a usmál se. Dlouho promlouval k Hasanovi, pak se odvrátil a z kapsy košile vytáhl váček s tabákem.

Hasan pohlédl na Rodgerse. "Mahmúd si přeje, abych se přesvědčil, že jste udělal to, co jste slíbil."

"Udělal; přece to vidíte."

"Viděl jsem, jak zmizel obraz," opáčil Hasan; ukázal na kapsu Rodgersovy košile. "Teď zatelefonujte; zavolejte svoje velitelství. Budu s ním mluvit." Rodgerse se zmocnil zmatek, musel však vypadat vyrovnaně; Hasan možná ukázal pouze na něj, ne na kapsu, do které mu telefon předtím zastrčil. Přikývl a jakoby mimochodem sáhl po telefonu na boku počítače; zvedl jej z vidlice a okamžitě se snažil palcem stisknout tlačítko stop. Poslední, co si mohl přát, bylo, aby Syřané uslyšeli impulzy při vysílání čísel.

Hasanova ruka vystřelila jako blesk a chytla Rodgerse za zápěstí. Ještě nestačil tlačítko stisknout.

"Co děláte? Kde je váš telefon?"

"Někde jsem ho ztratil."

"A kde?"

"Nevím; možná venku. Nebo je někde tady na podlaze. Mohl mi vypadnout, jak jste tu se mnou strkali, tloukli do mě a podráželi mi nohy."

Hasan svraštil čelo. "Co to je?"

"Co co je?"

Hasan pohlédl na telefon. "To je volba čísel."

"Kdepak," usmál se Rodgers líbezně. Musel docílit, aby se Hasan cítil hloupě, když se bude na tohle dál vyptávat. "To cvakají statické výboje, které vysíláme na družici. Kdyby to bylo číslo, někdo by to zvedl. Dívejte se; když vyšleme nějaké nové číslo, bude to v pořádku."

Nezdálo se mu, že na to Hasan skočil; jeho pozornost však odvedla Mahmúdova ostře pronesená slova. Rodgersovi připadalo, že Mahmúd Hasana k čemusi naléhavě vyzývá; ten mu popuzeně odporoval. Hlasitě vydechl a zlostně se na Rodgerse podíval.

"Navolte číslo a představte mě," vyzval ho. "O ostatní se postarám sám."

Rodgers počkal, až mu Hasan pustí zápěstí; potom stiskl tlačítko stop,

vyčkal, až se ozve oznamovací tón, a vyťukal číslo Boba Herberta. Parabola na straně řidiče vytvářela digitální šum; spojení s komunikační družicí, kterou používá Operační centrum, naváže tedy "zrcadlová" parabola na straně spolujezdce.

Za deset vteřin už Herbertův vylekaný asistent volal svého nadřízeného k telefonu.

26

PONDĚLÍ, 3.52 ODPOLEDNE
WASHINGTON, D.C.

Martha Mackallová se radila s tiskovou mluvčí Ann Farrisovou, jak cestu Paula Hooda nejlépe vysvětlit médiím. Martha seděla za svým stolem, Ann na koženém gauči, na kolenou položený notebook. Obě ženy včleňovaly do konceptu Anniny zprávy pro tisk obraty jako "sondážní zprostředkování" nebo "vzájemná explorace". Vtip byl v tom, jak akci, následující po záplavě, vylíčit jako diplomatickou, nikoliv zpravodajsky zaměřenou, a to i přesto, že Paul Hood je ředitelem Operačního centra.

Náhle jako kdyby se Martinou kanceláří přehnala další záplava. Nejprve se dostavil Bob Herbert; vřítil se dovnitř se sdělením, že rozluštili telefonický kód, opakovaně přicházející z OMOC.

"Už to máme!" ohlásil pyšně. "To pípání odpovídá číslům 622573825, to jsou písmena OC2KRDUBK, to jest ‚OMOC, Kurdové, údolí Bikáa`. Naše lidi odvážejí do hlavního stanu Kurdů v údolí Bikáa."

Ještě nedomluvil, když se ozval telefon zabudovaný do jeho vozíku; chvatně jej zvedl. Volal Chingmy Yau, jeden z jeho asistentů, a oznámil, že se OMOC ztratilo ze všech jejich družic.

"Jak se to mohlo stát? Jste si jistý, že nedošlo k poruše zařízení někde tady u nás?"

"Určitě ne; jako kdyby celou tu oblast v okruhu šestnácti kilometrů zničil jaderný výbuch," prohlásil Chingmy. "Jsou tam jen samé statické výboje."

"A co Rhyolite?" zeptal se Herbert.

Rhyolite byl malý radioteleskop, umístěný na geostacionární dráze ve výši třiceti pěti tisíc metrů. Vysílal na zem citlivý svazek paprsků a byl schopen zachytit i ty nejslabší elektronické signály. Nejběžnějšími takovými signály je energie postranních pásem, energie svazku rádiových paprsků, pod různými úhly vybíhajících z hlavního svazku. Odborníci na elektronickou špionáž obvykle dokážou z obsahu tohoho úniku primární vzkazy dešifrovat.

"Rhyolite je pryč také," odpověděl Chingmy.

"Musí to teda být nějaký zásah z OMOC," prohlásil Herbert.

"Přesně tohle si myslíme," souhlasil Chingmy. "Pracujeme na obnovení kontaktu, ale vypadá to, že někdo pustil do počítačů v OMOC program bránící přístupu k nim. Chtějí nás prostě odstavit."

Herbert asistenta vyzval, aby ho o všem dál informoval. Neuplynulo ani půl minuty a jeho telefon se ozval znovu; ještě se vůbec nedostal k tomu, aby si s Marthou pohovořil o vzkazu ohledně údolí Bikáa.

"Ano, Chingu?" Tentokrát však nevolal jeho asistent.

"Někdo tu chce s vámi mluvit," řekl volající.

Herbert prudce stiskl tlačítko reproduktoru a vrhl pohled na Marthu.

"Mike," naznačil pohyby rtů.

Martha se otočila ke klávesnici počítače a napsala:

Nejvýš naléhavé: zaměřte hovor, jdoucí do celulárního telefonu Boba Herberta.

Spěchá.

Vzkaz odeslala elektronickou poštou řediteli rádiového průzkumu Johnu Quirkovi a potom poslouchala, co Herbert říká.

"Co vidíte, když hledáte svoje auto?" zeptal se volající.

"Nejdřív mi povězte, s kým mám to potěšení mluvit," opáčil Herbert.

"S tím, kdo má v moci vaše auto a jeho šestičlennou posádku," zněla odpověď. "Jestli chcete, aby zůstala šestičlenná a ne pětičlenná, tak prosím odpovězte."

Herbert potlačil nával vzteku. "Když hledáme své auto, nevidíme nic," odsekl.

"Nic? Popište to ‚nic`!"

"Vidíme barevné statické výboje. Konfety. Pablesky."

Pozoroval přitom Marthu; od Quirka přišla odpověď "mapování probíhá". Od této chvíle oddělení rádiového průzkumu potrvá pětadvacet vteřin, než určí polohu místa, odkud hovor přichází.

"A heleďte, nemůžem vám nějak přispět?" zeptal se Herbert líbezně; plynule přešel do svého jižanského protáhlého, ledabylého způsobu mluvy. "Třeba by šlo o týhle - ehm - situaci si popovídat. Nějak vám pomoct."

"Jediná pomoc, o kterou žádáme, je tohle: přejeme si, abyste zaručili, že nám turecká vláda nebude bránit v dosažení a potom překročení hranice," odpověděl volající.

"Jistě, pane, ale musíte pochopit, že k tomu nemáme oprávnění."

"Opatřte si ho. Jestli vám zase zavolám, tak proto, abyste slyšeli výstřel, který ukončí život jednoho z vašich špionů."

V příštím okamžiku telefon zmlkl. Martha ukázala Herbertovi vztyčený palec.

"OMOC je přesně tam, kde je objevila ES4; u Oguzeli v Turecku. Zůstává na místě."

"Ale nezůstane," podotkl Herbert.

Martha se i se svou židlí s vysokým opěradlem natočila tak, že nebyla obrácena tváří k ostatním; potom zavolala svého asistenta a přikázala mu, aby zatelefonoval na turecké velvyslanectví ve Washingtonu.

Čekala a Herbert zatím poklepával prsty na postranní opěrky vozíku.

"O čem přemýšlíte, Bobe?" ozvala se Ann.

"O tom, že do Oguzeli nikoho nedostanu včas, aby OMOC sledoval. A když se je pokusíme pozorovat z družice, uvidíme akorát tohle barevné a rádiové smetí v okruhu šestnácti kilometrů."

"A dá se to provést nějak jinak?"

"To nevím," odpověděl Herbert zlostně. Za to, že se tohle stalo, měl vztek hlavně na sebe. Zabezpečení bylo jednou z oblastí, které měl na starosti on.

"A co Rusové?" zeptala se Ann. "Paul je přece hodně zadobře s generálem Orlovem. Možná by při sledování OMOC mohlo přispět jejich operační středisko v Sankt Petěrburgu."

"Do OMOC jsme zabudovali rušičku, aby ho právě oni neviděli," odtušil Herbert. "Paul může být docela klidně s Orlovem zadobře, ale Washington a Moskva jsou akorát ve stadiu námluv." Udeřil pěstí do rozevřené dlaně. "Nejsložitější mobilní elektronické zařízení na světě, a složí se jak po ráně pěstí! A co horšího - teroristi teď mají přístup k našemu novému JEKASPOLET-V."

"Co to je?"

"Jednokanálový systém pozemního a leteckého VHF; to je rádiový systém, který během jediného vysílání namátkově projede široký rozsah kmitočtů. Většina JEKASPOLET-V, jako ten, který používá pozemní vojsko Spojených států, projede několik set bodů za vteřinu; náš jich udělá sedm tisíc. I když nějaká nepřátelská družice systém objeví, nedokáže ho dekódovat. A tamti mají vysílač

i přijímač."

Martha hovořila s výkonnou sekretářkou velvyslankyně; mávnutím ruky je vyzvala, aby byli zticha. Herbert upadl do zadumaného mlčení. Martha domluvila a otočila se zpátky, čelo svraštělé.

"Je tu menší zádrhel," oznámila.

"Co se děje?"

"Za patnáct minut budu s velvyslankyní Kandeovou hovořit o tom požadavku teroristů nezasahovat; ale její zástupce si myslí, že nějakou dohodu ohledně našich sotva sfoukneme. Velvyslankyně dostala příkazy udělat všechno potřebné pro to, aby ty lidi, co přehradu zničili, pomohla najít a přivést živé nebo mrtvé. Po pravdě řečeno, očekávám silný tlak na to, abychom Turkům pověděli, co víme."

"Ani jim to nemám za zlé," poznamenal Herbert, stále ještě pohroužen do úvah. "Tady v tomhle městě by se taky hodilo trochu víc podobného ducha."

"Něco jako slepá spravedlnost? Spravedlnost lynčujícího davu?" zeptala se Martha.

"Ne," opáčil Herbert. ‚Jen prostá stará spravedlnost. Ne lámat si hlavu s tím, jaká bude odveta, třeba to, která země nám zarazí přísun nafty nebo která korporace stáhne z našich bank svoje miliardy, když uděláme to či ono, anebo která zvláštní zájmová skupina se namíchne a nafoukne, protože jsme se pořádně obuli do jejích vyšinutých bratří. Tenhle druh spravedlnosti."

"Jenže tenhle druh spravedlnosti a taková země, jakou máme, nejsou bohužel stvořeny jeden pro druhého," namítla Martha. "Naše země se stala velkou tím, že dodržuje náležité postupy."

"A udělalo ji to taky zranitelnou," podotkl Herbert; zhluboka vydechl. "Tyhle úvahy si ale necháme na jindy, třeba ke kávě." Ukázal na Martin počítač. "Načetla byste mi mapu Turecka?"

Martha tak učinila; Herbert popojel ke stolu.

"Turecko-syrská hranice je dlouhá takových čtyři sta osmdesát kilometrů; jestli jsme si ten Mikův šifrovaný vzkaz vyložili správně, a já myslím, že ano, OMOC zamíří k údolí Bikáa. To začíná asi tři sta dvacet kilometrů jihozápadně od Oguzeli."

Martha odměřila na mapě vzdálenost palcem a ukazováčkem a porovnala ji s měřítkem na spodním okraji. "Mně vychází, že mezi Oguzeli a Středozemním mořem měří hranice necelých sto šedesát kilometrů."

"A OMOC tam pojede mnohem užším koridorem," podotkl Herbert. "Teď, když je Eufrat vylitý z břehů, se bude zřejmě držet hodně daleko na západ od něj a potom vyrazí přímo dolů. Tak jim z té hranice zbývá na projetí mezera takových sto deset kilometrů."

"To je pořád hodně velké území, které je třeba uhlídat, že?" ozvala se Ann.

"A přelety tureckých tryskových letadel nebo vrtulníků nebudou zrovna nenápadné," dodala Martha.

"Letecký průzkum možná ani nebudeme potřebovat; a sto deset kilometrů zase není tak moc, když víte, kam se dívat," prohlásil Herbert.

Zakreslil si na monitoru čáru přes Turecko do Libanonu. "Většina terénu tam nebude pro OMOC ta nejvhodnější, v té oblasti jsou jen jedna nebo dvě slušné silnice. A jestli dokážu najít někoho s kontakty v okolí těch silnic, možná, že naše lidi objevíme."

"Nějakého Čeka," podotkla Martha.

Herbert přikývl.

"Pardon," ozvala se Ann. "Čecha?"

"Čé-ká," vysvětloval Herbert. "Takový člověk varoval, že se blíží červenokabátníci, britští vojáci. Namísto Paula Revereho, Samuela Prescotta a Williama Dawese, kteří je tenkrát sledovali na koních a varovali domobranu v Concordu a Lincolnu, využíváme štafetové telefonní spojení mezi lidmi, kteří, pozorují okolí z oken, vršků kopců nebo z tržišť; ti hlásí postup cíle Čekovi

a ten to zase hlásí nám. Primitivní, ale účinné. Problémem přitom zůstává, že může dojít k vyzrazení někde tam, kde takové lidi máte - že se vyskytne někdo, kdo cíl varuje, že je cílem."

"Aha," řekla Ann.

"Ale s těmi, koho mám v úmyslu použít, tenhle problém není," odtušil Herbert.

"Proč ne?"

"Protože podříznou krk každému, kdo se jim postaví do cesty," odpověděl Herbert. Pohlédl na mapu. "Jestli bude naším bojištěm údolí Bikáa, skupina Striker musí přistát v Tel Nefu. Za předpokladu, že dostane od Kongresu souhlas operovat odtamtud, přemístí se na sever do Libanonu a do údolí Bikáa; když se tam s ní bude nějaký Čeka moci setkat, máme možnost dostat všechny naše ven."

"A možná i zachránit OMOC," dodala Martha.

Herbert se otočil i s vozíkem a rozjel se ke dveřím. "Je to takový pokus, ale s dobrými vyhlídkami," řekl už cestou. "Dám vám vědět, co se mi povedlo zařídit."

Když byl pryč, Ann zakroutila hlavou.

"Ten je teda úžasný; v několika minutách se promění z Jamese Bonda v Huckleberryho Finna a hned zase v Jezdce na rychlých kolech."

"Je úplně nejlepší," souhlasila Martha. "Jen doufám, že tohle stačí k tomu, aby se udělalo to, co je třeba udělat."

27

PONDĚLÍ, 11.27 V NOCI
KIRJAT ŠMONA

Takhle je to lepší, uvažoval Faláh Šiblí.

Mladík s tmavou pletí stál před zrcadlem, umístěným na prádelníku; právě se chystal k odchodu ze svého jednopokojového bytu. Upravoval si červeně a bíle čtverečkovanou kúfiji, přesvědčil se, že mu sedí na hlavě rovně, a pak si z límce světlezelené policejní uniformy setřel drobná smítka.

Takhle je to o moc lepší.

Po sedmi dlouhých letech namáhavé služby v Sajeret Ha'Druzim, izraelské průzkumné jednotce Druze, změnu uvítal. Než vstoupil do řad místní policie, už si ani nedokázal vzpomenout, kdy na sobě naposledy měl čistou uniformu. Jeho tmavozelená uniforma Sajeret Ha'Druzim byla neustále ztvrdlá špínou, potem nebo krví, někdy jeho vlastní, častěji však krví někoho jiného. A obyčejně nosil zelený baret nebo přilbu, a pouze zřídkakdy svou vlastní pokrývku hlavy, která k němu skutečně patřila. Když mu nad okrajem okopu nebo nad nějakou zdí vykukovala jen hlava, samozřejmě vůbec netoužil po tom, aby si ho nějaký nadmíru horlivý Izraelec spletl s někým, kdo tam potají pronikl, a střílel po něm.

Ještě jednou se na sebe podíval; svým kulturním dědictvím se pyšnil, stejně jako byl hrdý na zemi, kterou přijal za svou. Zhasl lampu na prádelníku, vypnul větrák na nočním stolku a otevřel dveře.

Chladný noční vzduch osvěžoval. Když se Faláh jako sedmadvacetiletý stal členem malého policejního oddílu v tomhle zaprášeném městečku na severu země, požádal, aby ho zařadili jako dopravního policistu a přidělovali mu noční služby. Jeho práce v Sajeret Ha'Druzim byla tak náročná, nemluvě o tom, v jak horkých podmínkách pracoval, že už opravdu potřeboval vysadit. Ať roky, kdy do

něj pražilo slunce, odplynou do ztracena, aby vrásky kolem očí nevystupovaly tak výrazně. Ať se zhojí stará zranění - nejen svaly, potrhané střelnými ranami, ale i chodidla, dosud zmozolnatělá z dlouhých obchůzek, kůže a maso, rozervané, když se plazil trním a přes ostrá skaliska, aby vypátral a zajal teroristy - a ať se vzpamatuje i duše, rozpolcená z toho, že musí někdy střílet na drúzské souvěrce.

Tímhle kibucem procházelo jen velmi málo teroristů; ti si spíš hledali cestu pustými pláněmi na východě a na západě. Kromě sem tam nějakého opilého řidiče, ukradeného motocyklu nebo autonehody byla tahle služba požehnaně prostá nějakých zvláštních událostí. Po většinu nocí byla tak klidná, že si s majitelem místního baru, bývalým velitelem střeleckého oddílu Sajeret Ha'Druzim, mohl třeba půl hodiny jen tak poklábosit. Dělali to způsobem obvyklým mezi příslušníky speciálních sil, kdy se stojí pod pouličními lampami na opačných stranách ulice a informace se předávají morseovkou, blikáním baterek.

Faláh vyšel na dřevěné zápraží, příliš malé, než aby se mu dalo říkat veranda; přesto však tu stála skládací židle. Vtom zazvonil telefon. Faláh zaváhal; k budově stanice to má dvě minuty chůze, a když hned vyrazí, dostane se tam včas. Jestli volá matka, hovor bude trvat jen tak dlouho, než jí řekne, že musí pryč. Může to také být jeho zbožňovaná Sára; slouží na autobusové lince a říkala něco o tom, že si vezme den volna. Možná se s ním chce ráno sejít...

Faláh se vrátil a popadl sluchátko starého černého telefonu s kulatým číselníkem.

"Která z mých dam to volá?"

"Žádná," odtušil mužský hlas na druhém konci.

Vysoký tmavovlasý mladík srazil paty a stáhl ramena dozadu. Když člověka osloví bývalý nadřízený, postavit se do pozoru je něco jako podmíněný reflex, a tahle bezděčná odezva se vždycky dostaví.

"Ano, vrchní seržante Vilnaii!" Faláh už nic víc nedodal. Poté, co se vojáci Sajeret Ha'Druzim nadřízenému ohlásili, už jen pozorně a mlčky vyčkávali.

"Policisto Šiblí," pokračoval vrchní seržant Vilnai, "přibližně za pět minut přijede k vašemu bytu džíp pohraniční stráže. Řidič se jmenuje Sálim. Jeďte, prosím, s ním. O všechno potřebné bude postaráno."

Faláh stál dosud v pozoru; měl chuť se bývalého nadřízeného zeptat: "Všechno potřebné - kam a na jak dlouho?" To by však byla opovážlivost. A kromě toho mluvili na nezabezpečené lince.

"Mám tu práci -" začal.

"S vaší směnou je to zařízené," sdělil mu seržant.

Přesně jako tenkrát s tím mým zaměstnáním, pomyslel si Faláh. "Vezměte to místo, Faláhu," vyzval ho tehdy Vilnai. "Tak si uchováte své dovednosti neporušené."

"Opakujte rozkaz," řekl poddůstojník.

"Džíp pohraniční stráže, řidič Sálim, vyzvednutí do pěti minut."

"Sejdeme se kolem půlnoci, Faláhu. Příjemnou jízdu."

"Děkuji, pane."

Volající zavěsil a okamžik po něm i Faláh. Stál a zíral do prázdna. Věděl, že tenhle den přijde - ale takhle brzy? Je to jen pár týdnů. Jen pár. Jeho oči měly sotva čas zbavit se spalujícího slunce Západního břehu.

A zbaví se ho vůbec někdy? tázal se sám sebe cestou ven.

Tahle otázka ho tížila. Usedl ztěžka na židli a zadíval se vzhůru na zářící hvězdy; tížila ho téměř tak jako otázka, proč ten prokletý telefon bral. Ne že by se tím bylo něco změnilo; vrchní seržant Vilnai by sedl do džípu a dojel si pro něj na stanici. Poddůstojník Sajeret Ha'Druzim se vždycky domohl toho, co chtěl.

Tmavošedý džíp dorazil, jak bylo stanoveno. Faláh se opřel rukama o

kolena, vstal a přistoupil na stranu džípu, kde seděl řidič.

"Průkaz totožnosti?" oslovil ho.

Řidič, člověk s dětským obličejem a s vlasy na ježka, vytáhl z kapsy košile umělohmotnou kartičku; Faláh si průkaz prohlédl ve světle přístrojové desky a vrátil mu jej.

"A váš, policisto Šiblí?"

Faláh se zamračil, z kapsy kalhot vytáhl malé kožené pouzdro velikosti přeložené bankovky a otevřel je tam, kde měl policejní průkaz a odznak. Řidičův zrak sklouzl z Faláha na fotografii a zase zpátky.

"Jsem to já," poznamenal Faláh. "I když bych rád, kdybych to já nebyl."

Řidič pokývl. "Prosím, nasedněte," řekl, nahnul se přes sedadlo a otevřel dveře.

Faláh uposlechl. Řidič ostrým obloukem džíp otočil, ještě než byly dveře zavřeny.

Oba mlčky ujížděli po prastaré prašné silnici k severu. Faláh poslouchal, jak zpod pneumatik hlučně odletují oblázky. Od dob, co tenhle zvuk slýchal - příznak spěchu, běhu událostí, jež se daly do pohybu - už uplynul nějaký čas a Faláh dospěl k přesvědčení, že mu ten zvuk nechybí, a ani nečekal, že jej uslyší takhle brzy. U Sajeret Ha'Druzim však měli úsloví: Upiš se na jednu cestu, a upisuješ se na celý život. Tak tomu bylo již od války v roce 1948, kdy se první muslimští drúzové spolu s ruskými vyhnanci, Čerkesy a beduíny dobrovolně přihlásili k obraně svého nově zrozeného státu proti sjednocenému arabskému nepříteli. Ze všech, kdo byli nežidovského původu, později vznikl pěší útvar izraelských obranných sil, nazvaný Jednotka 300. Teprve po šestidenní válce v roce 1967, v níž byla Jednotka 300 klíčovým faktorem, který umožnil, že královská jordánská armáda krále Husajna na Západním břehu byla zahnána zpět, sestavil velitel Jednotky 300 Mohammed Mulláh elitní samostatnou průzkumnou skupinu Druze, známou jako Sajeret Ha'Druzim.

Průzkumníci Druze hovořili plynně arabsky a měli parašutistický výcvik, proto byli nezřídka povoláváni zpět do aktivní služby a vysazováni na území arabských států, aby tam shromažďovali zpravodajské informace. Tyto operace mohly trvat několik dní, ale třeba také několik měsíců. Pro takové akce dávali důstojníci přednost záložníkům, protože potom nemuseli provádět "nájezdy" na jednotky v činné službě. A především dávali přednost těm, kteří se v červnu 1982 zúčastnili invaze izraelských obranných sil do jižního Libanonu. Vojáci Sajeret Ha'Druzim bojovali v první linii v bitvách v okolí palestinských uprchlických táborů. Mnozí drúzové byli nuceni bojovat proti vlastním příbuzným, sloužícím v libanonských ozbrojených silách. A nejen to; Sajeret Ha'Druzim měli povinnost podporovat dávné zapřisáhlé nepřátele svého lidu, maronitské křesťanské falangisty, bojující proti libanonským drúzům. Byla to ta nejtvrdší zkouška vlastenectví, a ne každý člen Sajeret Ha'Druzim jí prošel. Ti, kteří prošli, se těšili vážnosti a úctě. Jak vrchní seržant Vilnai sarkasticky poznamenal: "Tím, že jsme prokázali svou loajalitu, se nám dostalo té cti, že v dalších srážkách můžeme stát v první linii a nechat na sebe střílet."

V roce 1982 byl Faláh ještě příliš mladý na to, aby se invaze zúčastnil, avšak v Sýrii, Libanonu a Iráku již pracoval s krytím a v Jordánsku bez krytí. Nebezpečné nasazení v Jordánsku bylo poslední, současně však i nejkratší a nejtěžší. Během hlídkování podél úseku hranice v údolí Jordánu, poté co teroristé napadli město Mašav Argaman, šel v čele svého malého oddílu; v hustých řadách přenosných drátěných zátarasů, natažených podél hranice, objevil vystříhaný otvor - znamení, že tudy kdosi pronikl. Zpět do Jordánska vedla jediná řada stop. V obavě, aby mu terorista snad neunikl, Faláh vyrazil prudkým během dopředu sám a dostal se čtyři sta metrů mezi kopce v poušti; tam šlépěje sledoval dál, veden spíše instinktem, až se ocitl v jakési strži. Postupoval ostražitě dál a spatřil muže, jehož popis odpovídal popisu atentátníka, který zastřelil jednoho místního politika a jeho syna. Faláh

neváhal; to se v téhle části světa nesmělo. V okamžiku, kdy se Jordánec otočil a namířil na něj kalašnikova, učinil totéž i Faláh se svou útočnou puškou CAR-15. Vypálili současně a oba klesli. Faláh byl raněn do ramene a levé paže, Jordánec byl zabit.

Faláh se skryl před jordánskou hlídkou, která střelbu zaslechla; v úkrytu čekal až do setmění, pak se plazil zpět k hranici. Bledého a zesláblého jej konečně nalezla ještě na jordánském území jeho jednotka.

Sdělili mu, že dostane vyznamenání, on však toužil jen po kardamomem ochucené kávě. Dostal obojí - kávu naštěstí dřív. Rychle se zotavil a za devět týdnů už opět hlídkoval na hranici. Když dostříhal metr, usoudil, že je načase, aby začal dělat něco jiného; o tom, že by se stal policistou, neuvažoval. Třebaže policie měla obrovský zájem o lidi s vojenským výcvikem, plat byl malý a pracovní doba dlouhá. Vrchní seržant Vilnai mu tuhle práci ale osobně zařídil. Dal tím natolik otevřeně najevo, jak mu na tom osobně záleží, že Faláh mohl nabídnuté místo sotva odmítnout, přestože věděl, že Vilnaiovou skutečnou pohnutkou je udržet svého bývalého vojáka v dobré fyzické kondici a současně poblíž oblastní základny Sajeret Ha'Druzim v Tel Nefu.

Jízda do Tel Nefu trvala něco přes půl hodiny. Na základně řidič dovezl Faláha k malé jednoposchoďové cihlové budově. Byla prázdná; samotná kancelář se skrývala v bunkru tři metry pod zemí, kryta ještě železobetonovou deskou. Tam byla v bezpečí před syrským dělostřelectvem, irácký mi raketami Scud a palbou většiny ostatních konvenčních zbraní, kterými by nepřítel snad základnu napadl. Za dvacet let existence základny ji také téměř všechny takové zbraně ostřelovaly.

Faláh prošel kontrolou na schodišti a vstoupil do malé kanceláře, o kterou se dělili major Maton Jarkoni a vrchní seržant Vilnai. Služba za ním zavřela dveře a nechala jej a dalšího muže uvnitř o samotě.

Major Jarkoni tu nebyl; obvykle se zdržoval v terénu se svými vojáky, a proto tu Vilnai trávil tolik času. Faláh byl přesvědčen, že zatímco se všem ostatním příslušníkům brigády dostává až moc slunečního svitu, Vilnaiovi se jej naopak dostává příliš málo. To mohlo být příčinou jeho chronicky špatné nálady. Studování map a různých sdělení, sledování pohybu vojsk a zpracovávání zpravodajských informací v téhle temné, dusné díře by udělaly mrznuta i z proroka z pouště.

Vilnai, muž s mohutným hrudníkem, při Faláhově příchodu vstal a bývalému pěšákovi podal přes kovový stůl ruku; Faláh jí potřásl.

"Už přece nejste v činné službě," připomněl mu Vilnai.

Faláh se usmál. "Že ne?"

"Úředně ne," opáčil Vilnai. Pokynul k dřevěné židli. "Sedněte si, Faláhu. Cigaretu?"

Izraelec usedl a svraštil čelo; věděl, co ta nabídka znamená. Kouřil, jen když byl mezi Araby, z nichž většina kouřila cigaretu za cigaretou. Z krabice na stole si jednu vzal a Vilnai mu připálil. Faláh se při prvním vdechnutí kouře rozkašlal.

"Vyšel jste ze cviku," poznamenal seržant.

"Úplně; měl bych jít domů."

"Jestli chcete...," odtušil Vilnai.

Faláh se na něj zadíval clonou kouře. "Jste velmi laskav."

"Budete se ovšem muset proplazit pod ostnatým drátem a přes minové pole kolem základny," pokračoval Vilnai.

"To jsem dělával denně, abych se hned do začátku rozehřál," usmál se Faláh.

"Vím; byl jste nejlepší."

"Lichotíte mi."

"Přišel jsem na to, že lichocení pomáhá."

Faláh opět potáhl z cigarety; kouř již tolik neškrábal. "Mistr loutkář vede své loutky," podotkl.

Vilnai se poprvé také usmál. "To že jsem? Mistr loutkář? Je jen jeden loutkář, příteli." Vrhl pohled na bílý strop a posadil se. "A někdy - ne, většinou - mám dojem, že sám Alláh neví, jestli hrajeme v tragédii, nebo v komedii. Ale určitě vím, že děj té hry se nedá nikdy předvídat."

Faláhovy úvahy o klidném životě se při pohledu na bývalého nadřízeného rozplynuly jako dým. "Co se stalo, seržante?"

Vrchní seržant položil ruce s roztaženými prsty na stůl a zadíval se na ně. "Krátce předtím, než jsem vám telefonoval, jsem měl konferenční hovor s generálmajorem Bar-Levim z Haify a s americkým zpravodajským důstojníkem Robertem Herbertem z Národního střediska pro řešení krizových situací ve Washingtonu."

"O té skupině jsem slyšel; ale co?"

"Účastnila se rozprášení Nových jakobínů v Toulouse."

"Ano," pronesl nadšeně Faláh. "Ty neonacistické rasistické počítačové hry na internetu; ta operace byla nádherná práce."

Vilnai přikývl. "Jistě. To středisko je dobrý útvar s vynikajícími mladými členy úderné skupiny. Jenomže v Turecku klopýtli; o tom teroristickém útoku na Atatürkovu přehradu jste jistě taky slyšel."

"V Kirjat Šmoně se o ničem jiném nemluví," odpověděl Faláh. "O tom, a pak ještě o nějakém surovém diamantu, co starý Nehemija našel v písku v kibucu. Asi tam upadl nějakému pašerákovi, ale všichni jsou přesvědčení, že pod tou osadou je ložisko."

Vilnai k němu prudce vzhlédl.

"Promiňte," omluvil se Faláh. "Pokračujte, prosím."

"Američané dělali v té oblasti terénní zkoušky mobilního špionážního zařízení; hodně složitého, schopného přes družice odposlouchávat jakékoliv elektronické vysílání. Teroristé, co tu přehradu zničili - alespoň Američané si myslí, že to jsou oni - cestou zpátky do Sýrie na to zařízení narazili a zmocnili se jej. A spolu s tím mobilním operačním centrem zajali i posádku." Vilnai nahlédl do poznámek. "Jsou v něm dva příslušníci zásahové skupiny, jakýsi generál Michael Rodgers, dále technik, který to mobilní zařízení pomáhal zkonstruovat a může Syřanům povědět, jak s ním zacházet, dva lidé z Národního střediska pro řešení krizových situací a turecký bezpečnostní důstojník."

",Grand Slam`, jak by řekli Američané," podotkl Faláh. "V Damašku se bude dneska v noci oslavovat."

"Zdá se ale, že Damašek za tím není," pokračoval Vilnai.

"Takže Kurdové?"

Vilnai přikývl.

"Není divu," poznamenal Faláh. "Už přes rok se ledacos proslýchá o nové ofenzívě."

"Ty zvěsti se ke mně donesly taky," souhlasil Vilnai. "Jenomže jsem si jich nijak moc nevšímal. A právě tak i většina ostatních. Nechce se nám věřit, že by své rozepře dokázali odložit na tak dlouho, aby se stačili nějak účinně sjednotit."

"No - sjednotili se. A tohle pro ně znamená působivé a velkolepé představení."

"Působivé první jednání," opravil ho Vilnai. "Náš americký přítel pan Herbert si myslí, že to vozidlo i s celým zařízením a posádkou je ještě v Turecku, ale míří k údolí Bikáa. Z Washingtonu vypravili komando, aby se je pokusilo dostat zpátky."

"Aha - a potřebují průvodce," řekl Faláh a ukázal na sebe.

"Ne, Faláhu," opáčil Vilnai. "Potřebují někoho, kdo je najde."

28

ÚTERÝ, 12.45 V NOCI
BARAK, TURECKO

Čtyřicet kilometrů do Baraku řídil vozidlo Ibrahim; Hasan si zatím prohlížel všechno, co OMOC veze, Mahmúd seděl na sedadle pro spolujezdce, čtyři zajatce u svých nohou, a učil se zacházet s rádiem. Veškeré jeho dotazy Hasan tlumočil Mary Rose. Rodgers jí přikázal, aby na ně odpovídala, nechtěl teroristy znovu popouzet. Zatím ne. Za několik minut Mahmúd objevil frekvenci, na které vysílaly turecké pohraniční hlídky. Mary Rose mu ukázala, jak s nimi komunikovat. Mahmúd to však neudělal.

Turecké pohraniční město Barak leží západně od Eufratu. Než tam OMOC dorazilo, voda už zaplavila podlahy hrázděných domů, skladů a mešity v severovýchodní části. Město bylo opuštěné, až na několik krav a koz, a starce, sedícího na zápraží, nohy ve vodě. Zjevně se mu prostě nechtělo někam odcházet.

Ibrahim projel téměř liduprázdným městem na jih a zastavil OMOC necelé tři metry od zátarasů z ostnatého drátu, stočeného do válců a nataženého mezi dvoumetrovými sloupky. Řekl cosi Hasanovi; ten přikývl a přistoupil k Rodgersovi.

Generál byl připoután mezi dvěma židlemi u stolků s počítači; klečel otočen čelem dozadu. Pupshaw dosud visel přes židli, Sondru vrátili na židli, kde byla předtím. Jediný ústupek, který Syřané učinili, byl, že Philu Katzenovi dovolili ošetřit Sedenovu střelnou ránu. Turek ztratil mnoho krve, samotné zranění však nebylo vážné. Rodgers věděl, že teroristy nevedlo milosrdenství; plukovníka pravděpodobně potřebují k čemusi důležitému. Na rozdíl od některých teroristů, kteří se postupem času stávají vůči rukojmím mírnějšími a dají se obměkčit, tihle tři ústupky nebo kompromisy zjevně neznali; a milosrdenství jim bylo určitě zcela cizí. Naopak, prokázali, že jsou bez rozpaků schopni působit bolest nebo i zabít.

A vůbec se nedalo předvídat, co udělají, až budou na domácí půdě a se svými druhy. I kdyby rukojmí nezabili, byla tu značně vysoká pravděpodobnost, že se muži i ženy dočkají velmi bezohledného zacházení.

Rodgers si uvědomoval, že se bude muset pokusit rychle něco proti věznitelům podniknout.

Hasan pohlédl na Pupshawa. "Vy půjdete se mnou," řekl a přeřízl mu pouta na nohou.

"Kam s ním chcete jít?" zeptal se Rodgers.

"Ven," řekl Hasan a odváděl Američana z automobilu.

Rodgers viděl, jak přivazuje Pupshawa za ruce ke klice dveří na straně řidiče, a slyšel, jak mu říká, aby si stoupl na úzké stupátko; v té chvíli pochopil, co mají Syřané v plánu.

Mezi tímto zátarasem a zátarasem na syrské hranici se prostíralo čtyři sta metrů "země nikoho"; Rodgers věděl, že oba zátarasy jsou nabité elektřinou, a Syřané to pravděpodobně věděli také. Pokud to snad nevěděli předtím, než sem dojeli, prozradil to hmyz, připečený na drátech. Když se drát přestříhne, přeruší se okruh, na nejbližším strážním stanovišti se spustí poplach, a než někdo stačí prostor mezi zátarasy v tom či onom směru překonat, turecké hlídky zakročí na zemi nebo ze vzduchu. Rodgers si nebyl jistý, jestli pohled na rukojmí Turky od útoku na automobil odradí, nebo jestli to nebude mít žádný účinek. Turci jsou podle všeho odhodláni atentátníky dostat za každou cenu, takže budou nejprve střílet a o totožnost se starat až pak.

V Rodgersově mysli se svářely dvě úvahy: má či nemá Syřanům povědět o další věci, kterou OMOC dokáže? Kdyby ji teroristé znali, bylo by o důvod

méně, aby vozidlo vrátili; ale životy posádky byly v ohrožení.
Hasan se vrátil pro Sondru; Rodgers ho k sobě přivolal. Musí mu to povědět.
"Tohle není třeba," řekl. "To auto je neprůstřelné."
"Pneumatiky ne."
"Ty také; jsou vyztužené kevlarem. Autu se nic nestane."
Hasan okamžik uvažoval. "Proč bych vám to měl věřit?"
"Můžete si to vyzkoušet. Střelte do některé."
"To by se vám líbilo! Turci to uslyší."
"A postřílejí nás všechny," odtušil Rodgers.
Hasan se znovu zamyslel. "Jestli je to tak, a když jsou pneumatiky neprůstřelné, pak můžeme ty dráty prostě přejet. Je to tak?"
"Ne," odpověděl Rodgers. "Až na ně auto narazí, kovový podvozek zůstane vodivý. Všechny nás to zabije."
Hasan přikývl.
"Podívejte - když tam mé lidi připoutáte, Turky to nezastaví, to přece víte. Pohraniční hlídka je jednoduše rozstřílí, aby se dostala na vás. Nechte je uvnitř, a všichni budeme v bezpečí."
Hasan zavrtěl hlavou. "Když pohraniční hlídka přijde, možná, že nebude střílet; uvidí jednoho ze svých, připoutaného tam venku. A bude nás taky chtít vyslýchat." Sklonil se nad Sondrou a začal ji odvazovat.
"Já ty lidi znám!" vykřikl Rodgers. "Říkám vám, že se pokusí auto poškodit, a vůbec je nepřipraví o spánek, kolik lidí přitom umře, i když to bude někdo z jejich vlastních! A co uděláte, jestli vás budou pronásledovat do Sýrie ?"
"To je problém syrské armády."
"Nebude, jestli se ocitneme v křížové dělostřelecké palbě," odporoval Rodgers. "Dejte mi jen trochu času, a dostaneme se přes hranici tak, že o tom Turci vůbec nebudou vědět."
Hasan přestal Sondru odvazovat. "Jak?"
"V autě máme izolovaný kabel; s jeho pomocí navazujeme spojení s družicí, když je třeba. Vytvořím v zátarasu oblouk, abychom nepřerušili obvod, pak přestříhám dráty a můžete přes kabel přejet. S tím druhým zátarasem pak udělám totéž. Všechno potichu, žádný poplach ani hlídky."
"Proč bych vám měl věřit, že tohle uděláte? Kdybyste obvod přerušil, nepoznáme to, až kdyby přišli Turci."
"Když sem přivolám hlídky, nic tím nezískám; i kdyby nás nepostřílely, mé lidi zabijete v odvetu vy. Takže prozradit nás by k ničemu nevedlo."
Hasan o jeho slovech chvíli přemýšlel a nato krátce promluvil s Mahmúdem; potom se vrátil dozadu do auta.
"Jak dlouho to budete propojovat?"
"Nanejvýš tři čtvrtě hodiny; když pomůžete, bude to dřív."
"Pomůžu," odpověděl Hasan; zase Sondru připoutal a začal odvazovat generála. "Ale varuju vás, nepokoušejte se utéct. Zabiju vás a jednoho z vašich; rozuměl jste?"
Rodgers přikývl.
Hasan uvolnil provaz a zastrčil jej do zadní kapsy kalhot. Pak z bedny s nářadím vzadu v autě vyhrabal nůžky na drát; Rodgers po nich natáhl ruku, Hasan však zaváhal. Mahmúd vytáhl z pouzdra pistoli a namířil ji na Mary Rose. Hasan pak nůžky Rodgersovi podal.
Zatímco vytahoval kabel, Rodgers si pomocí sešívačky udělal ze dvou podložek pod myš ochrannou izolovanou rukavici. Když byl hotov, vystoupili s Hasanem ven.
Pracoval rychle ve světle předních světlometů; skloněn vedle zátarasu, musel přemýšlet o tom, co podniká. Ne o propojování kabelu, to byla rutina. Společně s Hasanem přestřihli kabel na dva třímetrové kusy, odizolovali konce a za pomoci rukavice je opatrně omotali kolem dvou míst v samostatných, avšak

navzájem propletených kotoučích ostnatého drátu. Potom kabel položili na zem a dráty přestříhali; Rodgers odtáhl zátaras stranou a sešívacími skobkami připevnil jeho konec ke sloupku.

Ne - během těch sedmadvaceti minut přemýšlel o tom, že jeho úkolem je pokusit se tyhle parchanty zastavit. A teď jim tu pomáhá k útěku. Snažil se své jednání ospravedlnit, říkal si, že by stejně asi unikli. Takhle se aspoň jeho lidem nic nestane; ale pomyšlení, že takhle spolupracuje, ať už z jakéhokoliv důvodu, mu stahovalo hrdlo - a ten pocit nechtěl ustoupit.

Když byli hotovi, Hasan Mahmúdovi naznačil, že je všechno v pořádku; ten je pokynem vyzval, aby šli zpátky do auta. Tam si Rodgers stáhl rukavici a chystal se odvázat Pupshawa.

Hasan mu přitiskl ke spánku pistoli.

"Co to děláte?" zeptal se chraptivě.

"Chci, aby se vrátil dovnitř."

"Máte odvážné představy," prohlásil Hasan.

"Myslel jsem, že jsme se na něčem dohodli," odtušil Rodgers. "Já zneškodním ten zátaras, moji lidé za to pojedou uvnitř."

"Pravda, takovou úmluvu máme," řekl Hasan. Vzal Rodgersovi nůžky. "Ale není na vás, abyste někoho pouštěl na svobodu."

"Omlouvám se; jen jsem chtěl, aby to šlo rychleji."

"Netvařte se, že jste na naší straně," odrazil ho Hasan. "Vaše lež uráží nás oba."

Sklonil pistoli a mávnutím hlavně Rodgerse vyzval, aby se vrátil. Rodgers sledoval pistoli koutkem oka; vylezl na stupátko a znovu v něm začal hlodat cit pro povinnost. Ten, a spolu s ním i pocit ponížení z toho, že mu někdo právě přiložil pistoli k hlavě. Je voják Spojených států. Je zajat. Jeho úkolem by mělo být pokusit se uprchnout, ne přijímat rozkazy od nějakého teroristy a napomáhat nepřátelům země, která je spojencem v NATO.

Chvatně rozvažoval, jaké má možnosti; kdyby se otočil a vrhl se na Hasana, možná by se podařilo pistoli mu vytrhnout, Syřana zastřelit a pak zbraň obrátit proti ostatním dvěma. Ve tmě, takhle na zemi, by měl slušnou naději, že se mu to povede. A kdyby počkal, až bude volný i Pupshaw, vojín by určitě využil situace a nejspíš by vyřídil Mahmúda, stojícího v autě hned za ním. V nejhorším případě by Rodgers ohrozil jen sebe a Pupshawa; i kdyby přišli o život, ostatní by zůstali cennými rukojmími. Syřané by je pravděpodobně nezabili.

Pupshaw také zcela jasně uvažoval o nějaké akci; Rodgers to poznal z toho, jak ho vojínovy tmavé oči pozorují a čekají na jeho pokyn. V té chvíli Rodgers pochopil, že když něco neudělá, nejenže bude sám sebe nenávidět, ale ztratí i respekt svých podřízených. Na rozhodnutí měl jen okamžik. A také věděl, že jestli se mu podaří zmocnit pistole, už nebude smět váhat.

Mahmúd cosi řekl; Hasan přikývl a vytáhl z kapsy provaz. Dloubl Rodgerse do zad.

"Otočte se; musím vás svázat, než se dostaneme ke druhému zátarasu." Do hajzlu, pomyslel si Rodgers; doufal, že zůstane volný, než odvedou dovnitř Pupshawa. Když teď něco udělá, musí to udělat sám - a Pupshaw je připoután tak, že když dojde ke střelbě, bude stát kulkám v cestě. Vrhl na něj pohled; vojínovy oči neuhnuly.

Rodgers natáhl k Hasanovi ruce; Syřan zastrčil pistoli za opasek a provaz mu navlékl kolem zápěstí. Rodgers měl ruce dlaněmi k sobě; pomalu, nepozorovaně skrčil prostředník a prsteník levé ruky tak, že konečky všech čtyř prstů byly v jedné linii. Potom prsty přitiskl k sobě a takto sevřené je vrazil Hasanovi do hrdla. Syřan se zalkl a hmátl po Rodgersově ruce; ten v tom okamžiku rychlostí blesku sáhl pravou rukou dolů a uchopil Hasanovu pistoli. Střelil ho dvakrát do prsou; Hasan se bez hlesu skácel na zem a Rodgers vkročil do auta a namířil zbraň na Mahmúda.

"Kryjte se za mě!" zařval Pupshaw.

Rodgers ovšem neměl nic takového v úmyslu; než však stačil vystřelit, Ibrahim se prudce rozjel a Rodgers upadl. Dveře na straně spolujezdce byly dosud otevřené a Pupshaw připoutaný ke klice; náhlé trhnutí ho srazilo ze stupátka a vozidlo ho táhlo s sebou; visel na dveřích a dolní část těla vlekl po zemi.

Mahmúd se vymrštil ze sedadla, skokem se vrhl na Rodgerse a dopadl na něj. Rodgers se pokoušel uvolnit pistoli; Syřan vytáhl nůž. Rodgers mu stačil odrazit paži do strany, protivník však neuvěřitelnou rychlostí přesmykl nůž mezi konečky prstů, rukojeť sevřel mezi palcem a ukazovákem, nůž obrátil a držel jej v opačném směru. Hrot opět mířil dolů na Rodgerse. Ten musel pistoli odhodit a soustředit se na nůž; jednou rukou uchopil Mahmúda za zápěstí, druhou se pokoušel páčit mu prsty, aby rukojeť pustily.

Ibrahim náhle zabrzdil; Mahmúd i Rodgers byli vrženi na zajatce, připoutané k podstavci sedadla spolujezdce. Hluk, vydávaný uhánějícím autem, ustal a v pozdní tiché noci zavládlo smrt věštící ticho. Ibrahim vytáhl pistoli, cosi na Mahmúda zařval a namířil Rodgersovi na hlavu. Mary Rose pronikavě vykřikla.

Než Ibrahim stačil vystřelit, přes pláň se k nim doneslo kvílení sirény; některá hlídka musela výstřel zaslechnout. Ibrahim bez zaváhání zařadil zpátečku. Když dojeli k Hasanovu tělu, Mahmúd vyskočil a vtáhl je dovnitř. Hasan byl mrtev; široce rozevřené oči už nic neviděly, krvavé skvrny na prsou se vsakovaly do látky košile.

Ibrahim s Mahmúdem spolu hovořili; zřejmě se dohadovali, jestli mají Rodgerse zabít. Ibrahim se třásl vztekem, ale oba zřejmé dospěli k přesvědčení, že další výstřel by Turkům prozradil, kde jsou.

Mahmúd vtáhl poloomráčeného a zkrvaveného Pupshawa dovnitř a připoutal ho zpátky k židli. Ibrahim kopl Rodgerse do hlavy, načež ho přivázal k noze židle, zády k podlaze. Potom ujížděl pryč, plynový pedál stlačený až do podlahy.

Cestou Mahmúd tloukl Rodgerse pěstí do čelisti; při každé ráně mu plivl do obličeje. Přestal, až když dojeli k zátarasu. Popadl rukavici a nůžky a vylezl ven, aby v zátarasu prostříhal otvor; už nebylo třeba dělat to potají. Rychle dráty přestříhal, konce odtáhl stranou a omotal je kolem sloupku.

Rodgers spatřil krví podlitýma očima, jak Sondra zápolí s pouty a pokouší se z nich vysvobodit.

"Nedělejte to," procedil mezi oteklými rty a pomalu zavrtěl hlavou. "Musíte přežít... vést je."

Mahmúd přestřihl poslední drát; Ibrahim šlápl na plyn a automobil se přehnal na druhou stranu hranice. Tam zastavil, aby Mahmúd mohl nastoupit. Ten se bití Rodgerse již zřejmě nasytil a vrátit se na své sedadlo. Mlčky odstraňoval z prstenu kousíčky krvavého masa. Ibrahim ujížděl dál do noci.

29

PONDĚLÍ, 6.41 VEČER
WASHINGTON, D.C.

"Nic mi nemusíte říkat," prohlásila Martha, když Bob Herbert vjel do dveří její kanceláře. "OMOC je v Sýrii."

Odraz Herbertova invalidního vozíku přebíhal po sklech v rámech, v nichž byly zlaté gramofonové desky, které Martin otec Mack Mackall získal během své dlouhé pěvecké kariéry a které si tu Martha rozvěsila po stěnách. Herbert,

obočí starostlivě stažené, zastavil před jejím stolem.

"Zachytili jsme rádiové vysílání turecké pohraniční hlídky. To o OMOC jste poznala z toho, jak se tvářím?"

"Ne," odtušila Martha a koncem tužky s gumou poklepala na monitor. "Z tohohle. Sledovala jsem počítače, do kterých jsme se nabourali v Turecku i jinde. Připadá mi to jako v sedmaosmdesátém, když začal klesat trh s akciemi; celé tohle obchodování přes počítač se do toho tehdy přimotalo a jen všechno ještě zhoršilo."

"Tohle je jako obchodování přes počítač," odtušil Herbert. "Až na to, že tohleto zde je vedení války přes počítač; říkají tomu válečný AUTOprovoz."

"Tak to je pro mě něco nového," řekla Martha; mnula si unavené oči. "Nechtěl byste mi to přeložit?"

"Znamená to Automaticky provedený výpočet odpovědi zbraněmi," odpověděl Herbert. "Každá vláda si patřičnou odpověď zvolí podle svých vlastních počítačových simulačních programů."

Martha se zašklebila. "Jestli tomuhle říkáte válečný AUTOprovoz, tak já tu teda mám opravdu provoz - nárazník na nárazníku. Turecké bezpečnostní síly hlásí, že jejich pohraniční hlídka vnikla do Sýrie, tam cíl ztratila a stáhla se zpátky. Následek toho vniknutí je, že Sýrie povolává zálohy a Turecko mobilizuje další vojáky a vysílá je ke hranicím. V Izraeli mají nejvyšší stupeň pohotovosti, Jordánsko se chystá začít s přesunem tanků ke svým hranicím a Iráčané přemísťují vojsko směrem na Kuvajt, jako kdyby jim už patřil."

"Jako kdyby jim už patřil?"

"Jo; vybavili se vším, co je třeba k dlouhému pobytu v poli, přesně jako před operací Pouštní štít," vysvětlovala Martha. "A k dovršení všeho nám Colon právě oznámil, že ministerstvo obrany vydalo rozkaz, aby se do Rudého moře přesunulo bitevní uskupení americké letadlové lodi."

"S jakým stupněm pohotovosti?"

"Dva," odpověděla Martha. Herbertovi se zjevně ulevilo.

"Už se začalo s budováním zásobovacích tras z Indického oceánu, pro případ, že by jich bylo třeba. Před veřejností to prezentujeme jako podporu našemu spojenci v NATO. Mezi sebou to bereme, jako že jsme připravení vzít to pěkně hákem všude, kde se to ukáže jako nutné k tomu, abychom celou tu zatracenou patálii udrželi v mezích, kdyby vypukla. Prezident je pevně rozhodnut nedopustit, aby se rozšířila do Ruska a do Turecka."

"Pravděpodobně tak pevně, jako budou Sýrie a Írán rozhodnuty postarat se, aby se tam rozšířila," podotkl Herbert.

"Pravda, je to oportunistický spolek, ale nechtějí, aby se to území proměnilo ve válečnou oblast; nezapomínejte, že během Pouštní bouře Sýrie stála na naší straně," namítla Martha.

"Poskytla nám pár tryskových letadel a dovolila, abychom se nechali zabíjet při obraně přístupu k jejím zdrojům vody," odtušil Herbert. "Sýrii klidně nechte být. Člověka nejvíc štve, že nikdo další nechce, aby k tomuhle došlo. A většina z těch, co se v tom teď plácají, si uvědomuje, že je do toho namočila banda Kurdů."

"Tohle je úplně jako ta hra Jak si Jack stavěl dům," poznamenala Martha.

"Co to má být?"

"To je taková moje maličká průpovídka. Myši pošťuchovaly kocoura, ten přešel hranici a probudil psa, pes se do kocoura pustil a probudil celý zvěřinec, a pak v Jackově domě lítaly chlupy."

Herbert vzdychl. "Spíš to vypadá jako Dům na Strašidelném vrchu," prohlásil. "Jedna noční můra za druhou."

"Zasahujeme do prostředí s hodně odlišnými kulturami," odtušila Martha a zvedla významně obočí.

"Bez toho by život byl samá nuda," utrousil Herbert. "No - dobrá zpráva je, že můj přítel, kapitán Gunni Eliaz z první golanské pěší brigády v

Izraeli, mě spojil s člověkem, který zná údolí Bikáa jako nikdo jiný; už je na cestě tam, vydává se za kurdského bojovníka za svobodu, a poohlédne se, co by se dalo zjistit. Mattovi jsem řekl, aby zpracoval geografickou studii té oblasti a hledal místa, kam by OMOC mohlo asi tak směřovat."

"A co hledá?"

"Hlavně jeskyně; legrace je, že tím, jak ti Syřani vyřadili sledování z družice, nám stejně nechali náznak, kde OMOC je. Teď víme, že je uvnitř okna širokého šestnáct kilometrů, skrz které nevidíme. Všechny tyhle informace porovnáme s polohami známých operačních základen Strany kurdských pracujících a zkusíme vybrat místo, kam s největší pravděpodobností OMOC míří. A pořád ještě můžeme taky zachytit nějakou poznámku, co se třeba náhodně zatoulá do rádiového nebo telefonického spojení."

"Takže vysvobození našich zůstane na tom vašem Izraelci a skupině Striker," řekla Martha. "Anebo přijde na řadu tomahawk, aby OMOC vyřídil."

Zatímco hovořila, zapípal Herbertův telefon. Zvedl jej a za okamžik si strčil prst do druhého ucha.

"Cože je tam?" zeptal se a nepřítomně zabloudil očima z Marthy na strop. "Co dál? Našli tam ještě něco?" Jeho pohled se vrátil zpátky. "Vůbec nic? No dobrá, Achmede. Tessekur. Vřelé díky." Domluvil a zavěsil. "Kurva!" vyrazil ze sebe.

"Co se děje?" zeptala se Martha.

"Mezi zátarasy z ostnatého drátu na syrsko-turecké hranici je úzký pruh země; turecká pohraniční hlídka slyšela odtamtud střelbu a spěchala tam; našla místo, kde OMOC přejelo hranici do Sýrie. Bylo tam šest hlubokých vějířů od pneumatik, a vedle objevili čerstvou krev."

"Vějíře od pneumatik?"

"Vyryté brázdy s vyhozenou hlínou vzadu, jako vějíř," vysvětloval Herbert. "To udělají pneumatiky při náhlém prudkém rozjetí."

"Aha; šest pneumatik. Takže OMOC."

Herbert přikývl.

"A před něčím prchalo."

"V té chvíli je ještě nikdo nepronásledoval," podotkl Herbert. "Turci říkají, že se OMOC dostalo přes elektřinou nabitý zátaras pomocí oblouku, jaký používají diverzanti. Když hlídka uslyšela střelbu a uvědomila si, že tam je OMOC, to se už přes ten zátaras dostalo; zmizelo dlouho předtím, než tam hlídka dorazila. Za tím náhlým odjezdem bude něco jiného."

"Bobe, z toho jsem vedle," prohlásila Martha netrpělivě. "Za prvé - kdo teda byl zasažen... a proč? Co si o tom Turci myslí?"

"Turci to nevědí," odpověděl Herbert. Zavřel oči. "A já taky ne. Musím trochu přemýšlet. Proč by OMOC odjíždělo? Protože se tamti báli, že někdo tu střelbu slyšel? Možné to je. To ale není důležité; otázka je, kdo byl střelen. Kdyby to byl někdo z rukojmích, Syřani by tam mrtvolu nejspíš nechali ležet."

"A kdyby byl zraněný?"

"To těžko."

"Jak si můžete být jistý?"

"Turci říkají, že se zvuk výstřelů rozlehl; OMOC je zvukotěsné, takže by hluk z větší části pohltilo. Kdyby měl být zraněný někdo z rukojmích, asi by se to stalo tak, že se ten někdo pokusil ve tmě utéct; padla by rána, prchající by zůstal ležet a OMOC by na to místo jelo. Jenže nejelo; všechno se odehrálo hned vedle toho zátarasu. Kdepak," uvažoval Herbert. "A já Mika Rodgerse znám. Řekl bych, že jak se ti teroristi chystali přejet do Sýrie, rozhodl se je zastavit."

"A nepodařilo se mu to," dodala Martha bezbarvým hlasem.

Herbert po ní šlehl zlostným pohledem. "Neříkejte to tónem, jako kdyby něco zpackal! Už jen to, že se on nebo někdo jiný vůbec o něco pokusil, je výkon. A pořádný výkon!"

"Nechtěla jsem se o něm nijak hanlivě vyjádřit!" ohradila se dotčeně

Martha.

"Nojo, tak dobrá; ale vyznělo to tak."

"Uklidněte se, Bobe. Mrzí mě to; omlouvám se."

"Jistě," odtušil Herbert. "Generály za postranní čarou vždycky všechno mrzí. Já přišel o manželku a o nohy kvůli špatné vojenské hráčské strategii; to je zlé, ale tak to chodí vždycky. Každý ví, jak by hrál zadáka on, jenže akorát když kouká na záznam hry; na hřišti už to taková hračka není."

"Nikdy jsem neřekla, že něco z tohohle je hračka." Martha zabubnovala dlouhými, dokulata ostříhanými nehty na stolní desku. "Myslíte, že bychom se mohli vrátit k tomu jak bojovat s nepřítelem?"

"Jo, dobrá." Herbert nasál hlasitě vzduch. "Tohle si musím promyslet."

"Začneme nějakými hypotézami," navrhla Martha. "Dejme tomu, že Mike některého z těch lidí zranil nebo zabil. A oni se na někom pomstí."

"Správně; otázka je na kom."

"Na některém z rukojmích?"

"To není jisté. Jsou tu tři možnosti; za prvé - Mika nezabijí. Nemusí zrovna znát jeho hodnost, ale určitě vědí, že je vůdce. Jako rukojmí je cenný, budou si ho chtít udržet. Můžou ho mučit, jako odstrašující příklad pro ostatní, aby se nepokoušeli utéct. To ale vyjde zřídka; když vidíte, jak bijí spoluvězně, vyděsí vás to tak, že naopak budete chtít uprchnout." Herbertův vozík měl vzadu opěrku podobnou té, jakou mívají holičská křesla; položil na ni hlavu a hovořil dál. "Takže zbývají dvě další možnosti. Jestli byl při té srážce zabit některý terorista, můžou jednoho z rukojmích popravit; vyberou ho losem, krátká slámka znamená kulku do týla. Mike se nebude smět zúčastnit, ale donutí ho, aby se na tu vraždu díval."

"Ježíši!"

"Jo, je to drsárna," prohlásil Herbert. "Ale taky to v rukojmích vyvolá pocit vzdoru a odhodlání teroristům se postavit. Tohle dělají teroristi tehdy, když chtějí mrtvolu někomu poslat, aby ukázali, že to myslí vážně. Ale nikomu nedali na vědomí, že naše skupina je v zajetí jako rukojmí, jen nám."

"Takže i scénář číslo dvě je nepravděpodobný," řekla Martha s nadějí v hlase.

Herbert přikývl. "Jenže pokus o útěk teroristi nemůžou nechat nepotrestaný. Takže co udělají? Přikročí k možnosti číslo tři, mezi teroristy na Blízkém východě odedávna oblíbené. Zaútočí na cíl stejně významný jako ten, o který sami přišli. Jinými slovy - je zabit poručík, odkrouhnou tedy někde jinde taky poručíka. Když je zabit vůdce, který není voják, jdou po nějaké politické osobnosti."

Bubnování Martiných nehtů ustalo. "Jestli jsou za celou tou operací Kurdové, moc možností k nějakému rychlému protiúderu nemají."

"Taky pravda. Nedomníváme se, že infiltrovali do některé naší zámořské základny, a i kdyby ano, kvůli něčemu jako tohle by karty neukázali. Pravděpodobně by zaútočili na některé velvyslanectví."

"Nejvíc přívrženců mají v Turecku, Sýrii, Německu a Švýcarsku," upřesnila Martha. Náhle se na Herberta upřeně zadívala. "Myslíte, že vědí o Paulově cestě?"

"Damašek tu informaci má, ale veřejnost se o té cestě dozví, až Paul přistane v Londýně," odpověděl Herbert a rozjel se ke dveřím. "Když to ví Damašek, můžou to vědět i Kurdové. Paulovi o tom povím, a budu taky varovat naše velvyslanectví v Evropě a na Blízkém východě."

"Velvyslanectví na Blízkém východě si vezmu na starost já," řekla Martha. "A - Bobe? Tamto před chvílí mě mrzí; opravdu jsem nechtěla Mika nějak hanět."

"Já vím; to ale není totéž, jako vyjádřit se o něm naopak s úctou." Opustil kancelář; Martha zůstala sedět a říkala si, proč se vůbec nějakou omluvou obtěžovala.

Protože tě tady pověřili vedením, proto, odpověděla si duchu. Od diplomacie se nečeká, že jí člověk někoho potěší, nýbrž že přinese výsledek.

Zavolala Auroru, svou mladou asistentku; pustila z hlavy všechno kromě myšlenek na bezpečnost amerických diplomatů. Asistentku vyzvala, aby se dala do obvolávání zastupitelských úřadů a začala Ankarou a Istanbulem.

30

ÚTERÝ, 2.32 V NOCI
MANBIGŽ, SÝRIE

Ibrahim zastavil, až když byli patnáct kilometrů od hranice; nebyl si jistý, jestli je turecká pohraniční hlídka nepronásleduje. Neslyšel ji, to však ještě neznamenalo, že po stopách OMOC nejede. I kdyby je nepřítel pronásledoval, až do Manbidže se neodváží. Manbidž bylo první větší město na této straně hranice, i v tuhle pozdní hodinu by neoprávněný vpád cizinců vyburcoval obyvatele k odporu.

Příjezd dlouhého bílého skříňového automobilu skutečně probudil nemálo lidí; přistupovali k oknům a ke dveřím a přihlouple zírali na majestátně vyhlížející vozidlo, projíždějící kolem. Ibrahim nezastavil a jel dál na jih, protože chtěl vzbudit co nejméně pozornosti. Zajatci a automobil nejsou syrskou kořistí, nýbrž výhrou Kurdů. Postará se, aby to tak zůstalo.

Teprve nyní, když automobil stál, Ibrahim pohlédl na Mahmúda, sedícího ochranitelsky na bobku vedle Hasanovy mrtvoly, a až teď zaplakal nad svým padlým druhem. Mahmúd se již pomodlil a po něm odříkal pasáž z koránu také Ibrahim.

Poklekl, hluboko sklonil hlavu a tiše pronášel: "Posílá strážce, kteří nad vámi bdí, a když vás dostihne smrt, zajisté vezmou vaše duše s sebou. Tak se všichni lidé navrátí k Bohu, svému pravému Pánu."

Potom Ibrahimovy slzami zalité oči spočinuly na člověku, který ten hrůzný čin spáchal. Američan ležel na zádech na podlaze, tam kde ho Mahmúd nechal. Obličej měl opuchlý od bití, ale v jeho očích nebyl smutek. Ty prokleté oči se dívaly vzhůru, opovržlivě a bez dojetí.

"Ty oči nezůstanou dlouho vzdorné," zapřísahal se Ibrahim. Sáhl po noži. "Nejdřív mu je vyloupnu a potom mu vyříznu srdce," pronesl.

Mahmúd mu sevřel zápěstí. "Ne! Alláh na nás shlíží a soudí nás. Pomsta teď není to nejlepší."

Ibrahim mu paži vyškubl. "Mahmúde, ‚ať je za zlo odplaceno stejným zlem`. Korán je nejmoudřejší. Ten člověk musí být potrestán."

"Ten člověk propadne Božímu soudu brzy," odtušil Mahmúd. "Teď ho potřebujeme k něčemu jinému."

"A k čemu? Rukojmích máme dost."

"V tomhle autě je toho mnohem víc, než co zatím víme. Potřebujeme ho, aby nám o tom pověděl."

Ibrahim si odplivl na podlahu. "Ten radši umře; a já ho spíš dřív zabiju, bratře!"

"Za to, co Hasana potkalo, někdo zemře. Teď jsme ale doma, bratře; můžeme mluvit s ostatními vysílačkou a říct jim, aby vyhledali a srazili k zemi některého z našich nepřátel. Tenhle člověk musí trpět tím, že zůstane naživu, tím, že se bude dívat, jak trpí jeho společníci. Sám jsi viděl, jak ho zlomilo, když jsem hrozil, že té ženě uříznu prsty. Pomysli na to, o kolik horší můžou být dny, které má před sebou."

Ibrahim se stále díval dozadu na Rodgerse; pohled na něj ho naplňoval nenávistí. "Vyloupl bych mu oči i tak."

"Až přijde čas," odtušil Mahmúd. "Teď jsme unavení a truchlíme. Neuvažujeme tak jasně, jak bychom měli. Spojíme se s velitelem a ten ať rozhodne, jak Hasanovu a Valídovu smrt nejlíp pomstít. Potom zajatcům zavážeme oči, dokončíme svou cestu a odpočineme si. Odpočinek si zasloužíme."

Ibrahim pohlédl na bratra, potom na Rodgerse a váhavě zastrčil nůž zpátky do pochvy.

Prozatím.

31

ÚTERÝ, 7.01 RÁNO
ISTANBUL, TURECKO

Istanbul, prostírající se nad jiskřící modří Bosporské úžiny, tam, kde se setkávají Asie a Evropa, je jediné město na světě, jež překlenuje dvě pevniny. V dobách, kdy se rodilo křesťanství, kdy město bylo postaveno kolem sedmi pahorků, bylo známo jako Byzanc, a do roku 1953 se nazývalo Konstantinopol. Istanbul je největší a nejvíce prosperující město v Turecku; jeho obyvatelstvo v počtu osmi milionů se denně rozrůstá, jak se sem z venkova stěhují celé rodiny a hledají tu práci. Přicházejí vždy v noci a na okraji města si stavějí chatrče. Tyto chatrče, nazývané gecekondu, to jest "postavené v noci", ochraňuje dávný osmanský zákon, který říká, že přístřeší, postavené za tmy, se nesmí strhnout. Celé tyto čtvrti chatrčí jsou nakonec zbourány, na jejich místě se postaví nové obytné domy a za nimi pak vyrůstají chatrče další. Ty tvoří příkrý kontrast k bytům bohatých, stylovým restauracím a přepychovým butikům ve čtvrtích Taksim, Harbiye a Nisantasi. Lidé, kteří v nich bydlí, jezdí v BMW, nosí zlaté a diamantové šperky a víkendy tráví ve svých jali, honosných dřevěných sídlech, usazených na březích úžiny.

Eugenie Morrisová, náměstkyně vedoucího amerického zastupitelství, byla hostem charismatického tureckého automobilového magnáta Izaka Bory; na návštěvě se zdržela přes noc. Jelikož americký konzulát v Istanbulu byl v pořadí důležitosti až druhý za velvyslanectvím v Ankaře, obchodní a politické záležitosti se tu projednávaly méně formálně a ne přísně úředně. Sedmačtyřicetiletá diplomatka se dostavila na slavnostní večeři v jali pana Bory společně s americkými obchodními zástupci a zůstala, až všichni ostatní hosté odešli. Potom poslala pryč svého šoféra i druhé auto se dvěma agenty diplomatické bezpečnostní služby. Ti doprovázeli americké činitele při jejich úředních i soukromých cestách; do všech podrobností připomínali brokovnicemi ozbrojené strážce z dob dostavníků. Při ochraně svých svěřenců měli oprávnění i k použití síly, a protože patřili pod velvyslanectví nebo konzulát, požívali imunitu, zaštiťující je před stíháním za jejich činy.

Když se obě auta následujícího rána v sedm hodin vrátila, Eugenie čekala s panem Borou v hale jeho jali. Sluha v livreji jim otevřel dveře a následoval je, v ruce Eugeniinu brašnu. Jeden agent DBS čekal za nízkou železnou branou; korpulentní obchodník vyprovázel Eugenii po krátkém kamenném chodníčku. Druhý agent seděl za volantem; motor auta běžel. Vzadu za sídlem bíle jiskřily v ranním slunci vody úžiny. Listí na stromech i plátky květin v zahradě také jasně zářily.

Pan Bora se zastavil, Eugenie také. Hostitel se ohnal po sršni, který měl zřejmě v úmyslu usadit se na jeho zahnutém nose. Agent DBS stál s rukama v kapsách sportovního saka, připraven vytáhnout osmatřicítku, bude-li to nutné. Jeho společník, ozbrojený brokovnicí s upilovanou hlavní a samopalem Uzi,

seděl za tmavě tónovanými, zvenčí téměř neprůhlednými, neprůstřelnými skly auta.

Pan Bora se nemotorně přikrčil jako boxer uhýbající před úderem a pak se vítězoslavně díval, jak sršeň odlétá pryč k vodě. Eugenie zatleskala výkonu, kterým se hostitel sršně zbavil, a potom pokračovala dál k bráně.

Z dálky se doneslo vrčení motocyklu; agent u plotu se napůl otočil, aby měl blížící se stroj na očích. Na motocyklu seděl vzpřímeně chlapec v černé kožené bundě a s bílou přilbou; přes krk měl přehozený popruh plátěného vaku, jaký vozí poslíčkové. Z vaku vyčuhovaly rohy obálek. Agent DBS pátral zrakem po zrádných vybouleninách pod bundou nebo v kapsách. Bunda byla těsně zapjatá na zip, takže pod ni bude mladík sotva sahat po zbrani; agent tedy soustředil pozornost na vak. Motocyklista projel kolem aut, aniž zpomalil.

V okamžiku, kdy se agent zadíval zpátky na sídlo, z husté clony listí cosi spadlo. Eugenie i Bora se zastavili; spatřili věc, která s tlumeným, kovově znějícím klapnutím dopadla na kameny, oběma přímo pod nohy.

Agent DBS, pohled upřený do vršku stromu, se pokoušel otevřít bránu, avšak nepodařilo se mu to.

"Zpátky!" zařval, právě když ruční granát explodoval.

Než se dvojice stačila vůbec hnout, z chodníčku vyrazil bělošedý oblak. Bezprostředně po dunivém výbuchu následovaly tupé i kovově ostré, pronikavé údery, jak se střepiny zasekávaly do stromu, do železa a do masa. Agent u brány klesl s rozervanou hrudí; Eugenie a pan Bora padli jako podťatí a zmítali se na chodníčku.

Okamžik po explozi řidič diplomatického vozu vyrazil, ocelí vyztuženým nárazníkem prolomil bránu a zastavil u náměstkyně; za ním se přihnal automobil DBS. Řidič smykem zastavil a vyskočil s brokovnicí v ruce. Kryt autem vypálil do vršku stromu; broky proťaly široký tunel ve větvích, servaly z nich listí a na zem se snesla vlhká, zeleně se lesknoucí sprška.

Dávka ze samopalu, vyšlehnuvší ze stromu, donutila agenta přikrčit se za auto. Střelec s lyžařskou kuklou na obličeji pak přenesl palbu na náměstkyni; na její bílé blůze a kabátku vyskočila řádka rudých skvrn, jako cestička značená krví. Pod nárazy kulek se žena zachvěla a potom zůstala nehybně ležet. Pana Bory si střelec nevšímal; Turek ležel na boku, zatínal prsty do kamenů a pomalu se plazil zpátky k domu. Sluha už doběhl do haly a tam se přikrčil s telefonem přitisknutým k uchu.

Řidič DBS, skrytý za autem, vstal; chystal se znovu vypálit do koruny stromu, když vtom zaslechl další tlumené kovové klapnutí a pohlédl na zem. Kutálel se k němu druhý ruční granát. Jenže ten přišel zezadu. Řidič se skokem vrhl za auto a přitom zahlédl motocyklistu, stojícího za stromem kus dál po silnici.

Granát vybuchl; auto mírně poskočilo, ale ještě než jeho pohyb ustal, agent vytrhl zpod přístrojové desky samopal Uzi. Teď potřeboval něco, co střílí rychle, nikoliv pouze ničivě. Překulil se ven a přitisknut k zemi namířil na motocyklistu. Ten se k němu už hnal, objížděl auta a kryl se za nimi.

Agent namířil samopal podle boku a vypálil pod podvozkem. Střely prošily pneumatiky motocyklu a ten ve smyku narazil z druhé strany do auta. Agent se užuž chystal auto podlézt, aby na jezdce dosáhl; tu uslyšel tupé, plechově znějící žuchnutí. Člověk, který předtím seděl ve větvích stromu, seskočil dolů a nyní stál rozkročen na střeše auta; agent pohlédl vzhůru a spatřil revolver, mířící na něj. Než útočník stačil vystřelit, řidič Eugeniina auta vytáhl pětačtyřicítku a zezadu na střelce dvakrát vypálil. Jedna kulka prošla oběma stehny a muž dopadl těžce na bok, svezl se na kapotu, přetočil se a spadl na zem. Z hlubokých kapes jeho černého svetru se rozkutálelo několik ručních granátů.

Agent DBS podlezl otevřené dveře auta, vstal a sténajícího střelce, ležícího před kapotou, odzbrojil. Granáty shrábl na hromádku a uložil je do

auta. Potom se opatrně přiblížil k motocyklistovi. Snědý mladík ležel na zádech, z pravého rukávu bundy a z levé nohavice trčely zlomené kosti. Z vaku se vysypalo ještě sedm dalších granátů.

Osmý granát muž svíral v levé ruce, položené na prsou. Už vytáhl pojistný kroužek a uvolnil vrhovoú pojistku.

"K zemi!" zařval agent.

Řidič padl na zem za autem, agent přeskočil kapotu svého auta; v příštím okamžiku granát explodoval a přivedl k výbuchu i ostatní. Následovala řada hlasitých, ozvěnou se rozléhajících dunivých ran.

Pod nárazy střepin auto poskočilo a zachvělo se, bylo slyšet ostré práskání rozervaných pneumatik. Agent DBS, přikrčený na bobku za jedním z kol, ucítil, jak mu znecitlivěly nohy, když mu letící kus kovu pronikl patou; zůstal však na místě, opřen o auto, aby se kryl a poskytoval co nejmenší cíl.

Výbuchy dozněly a agent se namáhavě zvedl, Uzi namířený před sebe. Oba atentátníci byli mrtví, roztrháni svými vlastními granáty. Řidič Eugeniina auta si sice držel poraněnou paži, pistoli však nepustil a aspoň stál na nohou. Pan Bora se už dostal do domu a ležel v hale; za ním se choulil sluha. Ostatní domácí personál stál vzadu, skryt ve stínu.

V příštím okamžiku protrhl náhlé ticho jekot sirén. Přijely čtyři automobily plné příslušníků turecké státní policie, s pistolemi Smith & Wesson v rukou. Vyrojili se z aut, rozptýlili se po celém pozemku a vpadli do domu. Agent DBS položil Uzi na střechu auta, aby Turci viděli, že je jeden z těch hodných; potom odkulhal ke svému padlému druhovi. Byl mrtev, stejně jako náměstkyně.

Přišel k němu i druhý řidič; stále držel pistoli a druhou rukou si svíral zakrvácenou paži. Zachytil pohled jednoho z policistů a ukázal na ni. Policista řekl, že už přijíždí ambulance.

Agent a řidič vlezli sehnutí do svých aut a vysílačkou zavolali svým nadřízeným na velvyslanectví. Na smrt obou atentátníků reagovali chladně a nezúčastněně; v podobných situacích city vždy zůstávají někde uvnitř. Tisk, a jeho prostřednictvím i nepřítel, nesmí vidět, že člověk je rozrušený nebo vystrašený.

Když skončili hlášení, sešli se u auta agenta DBS.

"Dík, že jsi sundal tamtoho na střeše," řekl agent.

Řidič pokývl a opatrně se opřel o zadní dveře.

"Víš, Briane, proti tomuhle jste nemohli nic dělat."

"Blbost. Měli jsme si pro ni dojít dovnitř; já to Leeovi říkal, ale on povídal, že paní nemá ráda, když se kolem ní tlačí moc lidí. Hovno. Mít na sebe nalepený lidi je pořád lepší než to, čeho se dočkala."

"A jít dovnitř, bylo po nás po všech," poznamenal řidič. "Očekávali, že tam s ní budeme. A s čím přišli - nač asi měli patnáct ručních granátů? Tohle zkurvila domácí ochranka. Vsadím se, že ten chlap na paní Morrisovou čekal na tom stromě už přes noc. A ten druhej hajzl na motorce nás musel sledovat."

Přijely tři sanitky; několik zdravotníků ošetřilo raněné a pak je odneslo, další běželi do domu postarat se o pana Boru. Vyvezli ho na nemocničním vozíku; sténal a turecky prohlašoval, že by se nic podobného nikdy nestalo, kdyby nebyl takový internacionalista.

"Tímhle způsobem oni vyhrávají," pronesl agent DBS, když už ho naložili do sanitky vedle druhého Američana. "Takové, jako je on, takhle vyděsí, aby příště hráli jen za domácí mužstvo."

"A k vyděšení chlápka, jako je pan Bora, stačí celkem málo," podotkl řidič a přenesl pohled z agenta na infuzní jehlu ve své paži.

"Uvidíme, co se stane, až si to budou muset rozdat se Spojenými státy."

32

ÚTERÝ, 5.55 RÁNO
LONDÝN, ANGLIE

Pro Paula Hooda a Warnera Bickinga přijel na letiště Heathrow služební automobil a automobil DBS se třemi agenty. Američané předpokládali, že dvě hodiny před dalším letem stráví na letišti, u východu však na Hooda čekal letištní úředník s naléhavým faxem z Washingtonu. Hood poodešel stranou do kouta, aby si jej přečetl. Bob Herbert zařídil, aby Hood a Bicking jeli s úředníkem velvyslanectví na Grosvenor Square číslo 24/31, kde americké velvyslanectví sídlilo. Ve faxu se pravilo, že je nutné, aby Hood odtamtud zavolal zakódovaným telefonem. Úředník jeho i Bickinga uvedl do části letištní budovy s celnicí, kde spěšně a bezpečně odbavovali důležité osobnosti ze zahraničí.

Velmi řídkým provozem časného rána projeli rychle. Hood byl překvapivě svěží a vnímavý; podařilo se mu stihnout tři hodiny spánku v letadle a dosud cítil na jazyku chuť slabé kávy. Před vystoupením z letadla do sebe nalil dva šálky. Tohle i ty tři hodiny spánku budou stačit, aby zatím vydržel. Když se mu povede utrhnout ještě tak tři nebo čtyři hodiny během dalšího letu, v Damašku bude úplně fit. Zčásti ho také udržovaly čilého zvědavost a obavy, vyvolané tajuplným faxem. Kdyby šlo o nějaké dobré zprávy, Herbert by byl něco naznačil.

Bicking seděl vedle něj, nohu přes nohu, a nedočkavě pohupoval chodidlem. Třebaže během sedmihodinového letu pracoval - studoval různé scénáře AUTOprovozu, byl svěžejší a čilejší než Hood.

Bicking je dost mladý, aby něco takového dokázal, čert aby ho vzal, uvažoval Hood a pozoroval, jak se řídká ranní mlha začíná rozpouštět. Bývaly doby - v letech, kdy pracoval v bankovnictví - kdy něco podobného dokázal také. Snídaně v New Yorku nebo v Montrealu, pozdní oběd ve Stockholmu nebo v Helsinkách, následující ráno pak snídaně v Aténách nebo v Římě. Tehdy dokázal vydržet třeba osmačtyřicet hodin beze spánku; dokonce spánkem opovrhoval jakožto plýtváním časem. Nyní se stávalo, že ulehl do postele a ani si nepřál, aby se ho manželka vůbec dotkla; chtěl jen ležet a vychutnávat si zasloužený spánek.

Chvíli poté, co vyjeli, mu řidič podal zapečetěnou obálku od velvyslance; obsahovala rozpis toho, co má Hood v Londýně vyřídit, a pravilo se v něm, že doktor Nasr se s ním sejde v sedm.

Hood se obyčejně z návštěvy Londýna těšil; jeho prarodiče pocházeli z Kensingtonu a on se téměř duchovně vciťoval do historie i charakteru města. Avšak cestou kolem staletých budov, v nichž dosud obcházeli nebo strašili duchové udatných i zlotřilců, nemohl myslet na nic jiného než na Herberta, OMOC a na to, proč je vůz DBS následuje tak těsně. Bezpečnostní doprovod obvykle jel s odstupem jednoho či dvou aut. A také mu vrtalo hlavou, proč jsou v autě tři agenti, a ne dva. Jejich společníkovi, asistentovi z velvyslanectví, by dva měli stačit.

Na své otázky dostal odpověď, když byl uveden do majestátní staré budovy velvyslanectví a mohl zavolat Herbertovi. Šéf zpravodajců mu pověděl o atentátu v Istanbulu a o tom, co se jevilo jako neúspěšný pokus rukojmích uprchnout, když OMOC projelo do Sýrie. Také vyslovil domněnku, že atentát může být odvetou za ten pokus. Když se ho Hood zeptal, proč si to myslí, Herbert mu sdělil několik skutečností, které zatím neproniknou do tisku.

‚Jeden ze sluhů v domě pana Bory je turecký Kurd; ten toho atentátníka pustil dovnitř."

Hood pohlédl na hodinky. "Stalo se to ani ne před hodinou; jak můžou s

takovou jistotou vědět, co kdo udělal?"

"Turci se vyptávali na spoustu věcí a pomáhali si přitom gumovými hadicemi a škrtícími chvaty," odtušil Herbert. "Ten sluha přiznal, že dostal rozkaz ze Sýrie, ale kromě krycího názvu Jarmúk nevěděl od koho ani odkud. Teď pátráme, co to Jarmúk je. Jediné, co jsme zatím zjistili, je, že se jedná o nějakou řeku, a taky bitvu v roce 636 našeho letopočtu, ve které Arabové porazili Byzantince a zmocnili se Damašku."

"Vypadá to, že někdo začíná vykládat karty na stůl," prohlásil Hood.

"Přesně moje řeč," souhlasil Herbert. "Jenomže s tím nemůžeme Damašek seznámit, protože za prvé by nám nemuseli věřit a za druhé, i kdyby uvěřili, mohli by se dát dohromady s Kurdy, jen aby tam udrželi klid."

"Co ten motocyklista? Byl to Kurd, nebo někdo, kdo to udělal na vlastní triko?" zeptal se Hood.

"Ale kdež, byl jeden z nich; se vším všudy. Čtyři týdny bydlel v jedné z těch chatrčí na kraji Istanbulu. Máme za to, že ho sem poslali z oblastí bojů ve východním Turecku jako člena skupiny, která má za úkol napadat cíle v Istanbulu po tom počátečním útoku na přehradu. Jeho otisky mají v Ankaře, Jeruzalémě a Paříži. Na třiadvacetiletého kluka má úctyhodné policejní záznamy; a všechno jakožto kurdský bojovník za svobodu. A ty granáty, co měl, jsou stejný typ, jaký Kurdové používají ve východním Turecku. Starý typ, bez přepravní pojistky. Východoněmecké."

"Kurdové mají pravděpodobně v pohotovosti páté kolony i v jiných městech," podotkl Hood.

"Nepochybně; v Ankaře se už asi rozlezli do všech koutů jako švábi. Už jsem uvědomil prezidenta; mám takový pocit, že se Kurdové rozhodli udělat v rámci svého celkového plánu z Ankary, Istanbulu a Damašku jatka," odpověděl Herbert.

"Aby vyvolali válku, která by jim pak dopomohla k vlasti v rámci mírového urovnání. O něčem takovém se v Bílém domě mluvilo," potvrdil Hood.

"To určitě pasuje," poznamenal Herbert. "Jediná dobrá zpráva je, že se nám podařilo dostat do údolí Bikáa izraelského drúze, vojáka, aby OMOC hledal. Naše družice má sice šestnáctikilometrovou slepou skvrnu, kam nevidí, ale ten náš veterán ze Sajeret Ha'Druzim by měl dokázat přesnou polohu OMOC najít. Skupina Striker by měla být v Izraeli tak za pět hodin; v údolí Bikáa by se mohli setkat."

"Co říkají Ankara a Damašek?" zeptal se Hood.

"V Ankaře shánějí informace stejně zoufale jako my, ale v Damašku to začíná být napjaté. Generálmajor Bar-Levi v Haifě se spojil se svými přísně utajenými lidmi z Mista'aravim v Židovské čtvrti."

"To jsou ti, co ze sebe dělají Araby?"

"Ano; jsou to vlastně speciálně vycvičení operativci, kteří vidí a slyší, kde se co šustne. Hlásí, že došlo k nebývalým raziím na Kurdy. Zatýkání, zprávy o bití, fakt jde do tuhého. Mám takový pocit, že to bude hodně rychle moc a moc zlé." Herbert se odmlčel. "Víte, Paule, to s Mikem... jestli opravdu prolil něčí krev, když se pokusil dostat OMOC zpátky, docela doufám, že ten atentát na náměstkyni Morrisovou měl být odvetou právě za to."

"Proč ‚doufáte`?"

"Protože by to znamenalo, že mu to Kurdové chtěli oplatit tak, aby přitom neublížili přímo jemu. Víte, kdo dělával něco podobného?"

"Jo, vím; Cecil B. DeMille. Ten když chtěl vyděsit nějakou herečku, řval na její maskérku nebo kostymérku. Herečce nahnal strach, a přitom se jí ani nedotkl."

"Výborně, Paule; udivujete mě," poznamenal Herbert.

"Když řídíte L. A., leccos se doslechnete," opáčil Hood. Pohlédl na hodinky a dostal na sebe zlost; díval se na ně ani ne před minutou. "Už budu muset jít, Bobe. Na letišti mám schůzku s doktorem Nasrem. A víte, jaké mám štěstí na dopravní zácpy."

"Stejně jako Job na špatné zvěsti."

"Jo, správně; a já si navrch toho všeho připadám zatraceně k ničemu."

"Určitě ne tak k ničemu jako já," odtušil Herbert. "Sotva se dozvím o incidentu s OMOC tam na hranici, varuju všechna naše velvyslanectví; mluvím s diplomatickými bezpečnostními službami ve všech z nich a paní Morrisová proklouzne sítí. Ti parchanti znají způsob, jak pracujeme, a vlk šel po zatoulané ovci."

"Vaše chyba to není; jednal jste rychle a správně," řekl Hood.

"A taky tak, jak se dalo předvídat," namítl Herbert. "A tohle musíme změnit. Když nepřítel ví, kde máte své lidi i jak se k nim dostat, a vy sám se k nim nedostanete, zaděláte si na malér."

"Ale úplně bezchybně -"

"Jo, jistě. Při většině podnikání dostáváte za vyučenou tím, že přicházíte o peníze. V tom našem se učíme tím, že přicházíme o lidi. Je to průšvih, ale je to tak."

Hood si přál, aby na to mohl říct něco jiného; jenže Herbert má pravdu. Prohovořili ještě pár bodů činnosti skupiny Striker, včetně toho, že bude na území Izraele dřív, než se toho dne opět sejde Kongres. A také včetně toho, že se může docela dobře ukázat jako nutné, aby zasáhla dřív, než kongresový výbor pro dohled nad zpravodajskou činností stačí její akce odsouhlasit. Hood Herbertovi sdělil, že podepíše ředitelský rozkaz, kterým na sebe vezme veškerou právní zodpovědnost za všechny akce skupiny. Neměl ani v nejmenším chuť nechat ji trčet v poušti, když bude mít možnost Rodgerse a jeho tým zachránit.

Herbert popřál Hoodovi mnoho úspěchů při jeho jednání v Damašku a zavěsil. Hood nyní seděl sám v temné, tiché místnosti a chvilku zvažoval to, co se chystá učinit. Aby zachránil šest lidí, o nichž pouze doufají, že jsou ještě naživu, bere na sebe riziko, že vydá všanc životy osmnácti mladých příslušníků komanda. Tahle matematika je nesmyslná - tak proč mu připadá správná? Proto, že tohle je práce, pro kterou je skupina Striker vycvičena, že je to práce, kterou chce dělat? Proto, že to vyžaduje čest jeho země, a stejně tak i loajalita vůči vlastním lidem? Nabízela se celá řada výtečných důvodů, třebaže žádný z nich nesnímal hrozné břemeno velení a provádění rozkazů.

Kde je Mike Rodgers, ta chodící Bartlettova Kniha citátů, když ho člověk potřebuje? říkal si Hood; hluboce zamyšlen se zvedl z těžkého lakovaného křesla.

Vykročil přes místnost; jeho kroky tlumil perský koberec. Vešel do sousední kanceláře, kde na něj čekal Warner Bicking. Sekretářka nabídla Hoodovi kávu; s povděkem ji přijal. Potom on, Bicking a mladý úředník čekali na doktora Nasra a hovořili zatím o vývoji v Turecku.

Nasr dorazil pět minut před sedmou. Vstoupil do hlavní chodby a svižným krokem se k nim blížil. Egypťan byl vysoký asi sto šedesát centimetrů, ale jeho chůze se podobala chůzi obra; hlavu držel vztyčenou, ramena dozadu a jeho špičatá kozí bradka barvy soli a pepře trčela výbojně dopředu jako kopí. I oči za tlustými skly brýlí hleděly ostře. Nasrův dotuha vyžehlený světlešedý oblek měl téměř stejný odstín jako jeho vlnité vlasy. Při spatření Hooda se rozzářil širokým úsměvem a malou, tučnou ruku k němu napřahoval, už když byl uprostřed místnosti. To gesto mu dodávalo téměř otcovský vzhled a potlačilo výraz spokojenosti se sebou samým.

"Příteli Paule!" řekl, když Hood vstal. Jejich ruce se do sebe pevně zaklesly a Nasr natáhl druhou ruku a potřepal Hooda po zádech. "Moc rád vás zase vidím!"

"Vypadáte moc dobře, doktore. Jak se má rodina?"

"Moje drahá žena se má výborně; připravuje se k nové řadě recitálů. Všechno Liszt a Chopin. Při poslechu La lugubre gondola č. 2 člověk musí plakat. A její recitando je nádherné; a Revoluční etuda - úplná krása. Koncem roku bude hrát ve Washingtonu. Vy budete samozřejmě našimi čestnými hosty."

"Díky."
"Řekněte mi - jak se vede paní Hoodové a malým?"
"Když jsem se naposled poptával, všem se vedlo dobře a ‚malí` už nebyli tak moc malí," odpověděl Hood provinile. Otočil se k Bickingovi, stojícímu za ním. "Doktore Nasre, tohle je pan Bicking."
"Ještě jsem neměl tu čest," řekl Nasr. "Pane Bickingu, četl jsem váš spis o narůstající obranné demokratizaci Jordánska. V letadle si o tom pohovoříme."
"Bude mi nesmírným potěšením," odpověděl Bicking; oba si potřásli rukama.
Cestou k autu Hood své dva společníky v krátkostí seznámil s posledním vývojem situace. V autě se Bicking posadil dopředu a sedan se rozjel. Nasr si ukazováčkem a palcem pravé ruky lehce třel špičku bradky.
"Myslím, že máte pravdu," pronesl. "Kurdové potřebují a požadují vlastní zemi. Otázkou ale není, jak daleko chtějí jít, aby se jí domohli."
"A co je tedy tou otázkou?" zeptal se Hood.
Nasr si přestal pohrávat s bradkou. "Otázkou je, příteli, jestli vyhození té přehrady do vzduchu je jejich zbraní těžkého kalibru, nebo jestli mají v zásobě něco ještě většího."

33

ÚTERÝ, 11.08 DOPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Údolí Bikáa, známé také jako El Bika nebo Al Biqa, je vysoko položené, prochází Libanonem do Sýrie a táhne se v délce sto dvaceti kilometrů mezi pohořími Libanon a Antilibanon. Je široké mezi osmi a čtrnácti kilometry a navazuje na Africkou příkopovou propadlinu; je to nejúrodnější zemědělská oblast na Blízkém východě. Římané toto údolí nazývali Coele Syria. Již od počátků dějin, o kterých se vůbec dochovaly psané záznamy, se tu vedly války o vládu nad pšeničnými poli, vinicemi, morušovníky, meruňkami a ořešáky.
Třebaže údolí oplývá zelení, jeho nejvzdálenější a velmi úrodné oblasti obdělává stále méně a méně rolníků. Tyto oblasti hraničí s nejvyššími štíty a nejhustšími lesy. Vede tudy sice dálnice mezi Bejrútem a Damaškem, avšak hory a stromy vyvolávají silný pocit odloučenosti. Do mnohých z těchto míst je přístup po zemi možný pouze po jediné silnici; při pohledu z letadla nebo z vrcholů štítů jsou skryta skalními převisy a věčně zeleným listím.
Tato skrytá místa poskytovala po staletí útočiště náboženským sektám a vyznavačům kabaly. V moderní době první skupinou, o níž je známo, že se tu ukrývala, byli lidé, kteří se zúčastnili spiknutí proti generálu Bake Sidqimu a pomáhali při atentátu na něj; Sidqi, tyranský vůdce Iráku, byl zabit v srpnu 1937. V dobách, kdy vznikaly palestinské a libanonské partyzánské oddíly, sem tyto skupiny přicházely cvičit a plánovaly tu akce, které měly zabránit vzniku Izraele, a později organizovaly akce proti samotnému izraelskému státu. Domlouvaly se tu operace proti šáhovu Íránu, proti Jordánsku a Saúdské Arábii i jiným vládám, příznivě nakloněným pronikání nevěřících ze Západu. Do údolí už jen zřídkakdy přicházejí archeologové, aby tu prováděli vykopávky ruin starověkých římských a řeckých sídlišť; vojáci však odkryli víc jeskyní, než kolik jich kdy objevili archeologové. Nalezené předměty prodávají a získávají tak peníze, a jeskyně využívají jako hlavní stany, odkud podnikají vojenská tažení a vydávají se provádět propagandistické kampaně. V chladných jeskyních stojí družně vedle sebe zbraně, tiskařské lisy, lahve s vodou a benzinové agregáty.

Strana kurdských pracujících operuje z údolí Bikáa už téměř dvacet let, a to s požehnáním Syřanů. Ti se sice stavějí proti myšlence vzniku kurdského státu, syrští Kurdové však přesto věnují hodně času a úsilí podpoře svých tureckých a iráckých bratří, aby jim pomohli odolávat vojenským výpravám, vysílaným proti nim. Bojem proti Ankaře a Bagdádu syrští Kurdové nepřímo posílili Damašek. Než si Damašek uvědomil, že by se mohl sám stát cílem, Kurdové už byli v údolí Bikáa příliš dobře ukryti a opevněni, než aby je bylo lze snadno vypudit. Vedoucí syrští činitelé tedy zaujali vyčkávací stanovisko v naději, že tíha útoků dopadne na oblasti na severu nebo na východě.

Došlo k určitému paradoxu, neboť právě díky nátlaku ze strany Spojených národů na Ankaru a Bagdád, aby zmírnily útoky proti Kurdům, se Kurdové dokázali sjednotit a nyní zahájili společnou ofenzívu. Následovala řada schůzek v těch nejhlubších jeskyních na základně Dejr v severní části údolí Bikáa. Po osmi měsících zástupci iráckých, syrských a tureckých Kurdů sestavili operaci Jarmúk, plán, jak s využitím vody a "chirurgických" vojenských akcí uvrhnout Blízký východ ve zmatek. Velitelem základny a jejích operací se stal sedmapadesátiletý turecký Kurd jménem Kajahan Siriner, vychovaný v jižní Kalifornii. Sirinerův dávný přítel Valíd al-Nasrí byl jeden z pobočníků, jimž Siriner nejvíc důvěřoval.

Mahmúd zavolal Hasanovou vysílačkou základnu Dejr a oznámil, že přijíždějí. Použil stejnou frekvenci, kterou používali i bohatší místní rolníci při komunikaci se svými pastýři, a ohlásil se krycím jménem. Každý, kdo by vysílání elektronicky odposlouchával, by neměl nejmenší podezření, jaká je skutečná totožnost obou mužů. Mahmúd Sirinera informoval, že přichází s několika tažnými zvířaty - zajatými nepřáteli; kdyby hlásil, že přivádí býky, znamenalo by to, že nepřátelé jsou ozbrojeni a Kurdové jsou rukojmí. Siriner si však byl vědom toho, že Mahmúda mohli k vysílání donutit, a nechtěl ponechat nic náhodě.

Příjezd OMOC ohlásily po krátké chvíli zvuky, které vydávalo při zdolávání mírného stoupání; pod pneumatikami tlumeně rachotily odskakující kameny a praskaly suché větve, hučení motoru se ozvěnou vracelo, a potom se vozidlo konečně ukázalo mezi stromy. V obloucích se blížilo k jeskyni, vyhýbalo se minám a zastavilo tam, kde stromy stály příliš blízko u sebe. Dveře na straně spolujezdce se otevřely a z jeskyně vyběhli čtyři ozbrojení Kurdové; každý měl na hlavě černou kúfiji a na sobě cvičnou maskovací uniformu, v rukou staré samopaly NATO vzor 1968. Než stačili zaujmout místa po jednom po obou stranách vozu, Ibrahim vypnul motor a Mahmúd vystoupil. Zvedl pistoli a vypálil třikrát do vzduchu; kdyby byl rukojmím, neměl by nabitou zbraň. Vykřikoval poděkování Bohu a jeho Proroku, pistoli zastrčil do pouzdra, vykročil k nejbližšímu muži, objal ho a šeptem mu sdělil, že přišli o Hasana. Ostatní tři zatím šli ke dveřím pro spolujezdce. Ibrahim žádného z mužů neobjal; věnoval pozornost zajatcům. Měli zavázané oči, a Ibrahim nepolevil v obezřetnosti, dokud nebyli jeden po druhém odvedeni do jeskyně. Teprve když byli uvnitř a spoutáni, připojil se k Mahmúdovi, který stál sám vedle vozidla. Stráže se vrátily s plachtami zbarvenými jako hlína a rychle je přetahovali přes auto.

Ibrahim bratra objal. "Za tohle jsme draze zaplatili," vzlykl.

"Já vím," řekl mu Mahmúd do ucha. "Ale taková byla Boží vůle, a Valíd i Hasan jsou teď s Ním."

"Byl bych radši, kdyby byli ještě tady, s námi."

"Já také," odpověděl Mahmúd. "Teď pojď; velitel Siriner bude chtít slyšet, jak jsme splnili svůj úkol."

Vydali se k jeskyni, Mahmúd s rukou kolem bratrova ramene. Ibrahim se ve svatyni sjednocených kurdských bojovníků za svobodu ocitl poprvé až nyní; vždycky doufal, že se tak stane za zcela jiných okolností - že přijde pokorně, téměř nepozorován, jako pouhý pozorovatel. Ne jako hrdina, který má však pocit, že je někdo, kdo hrubě pochybil.

Základna Dejr byla pojmenována podle syrského slova znamenajícího

"klášter". Tímto způsobem dával Siriner najevo, že život zde se řídí zásadou osamělosti a obětavosti. Velitelské stanoviště bylo umístěno v podzemní části jeskyně; do podlahy byl proražen tunel a dolů vedly schůdky ze škvárobetonových tvárnic. Tunel zakrývaly padací dveře; když byly zavřené, v temné jeskyni je nebylo v podlaze vidět. Byly také zatíženy těžkými pryžovými pruhy, takže když na ně někdo vkročil, jeho kroky nezněly dutě. Za dveřmi pokračovala jeskyně dál k severu; tam spaly na kavalcích desítky vojáků Strany kurdských pracujících. Jedli u piknikových stolků. Hned za touto noclehárnou se jeskyně větvila do dvou směrů; východní odbočka byla téměř přímým prodloužením tunelu vedoucího na sever a z jednoho konce na druhý bylo vidět denní světlo. V původně slepé, suché chodbě byly uloženy zbraně a benzinové agregáty. Zde a na velitelském stanovišti měl pracoviště polní velitel Kenan Arkin; vysoký, vychrtlý Turek udržoval neustálý kontakt s mnoha frakcemi Strany kurdských pracujících. Tady přirozená jeskyně kdysi končila, vojáci však prorazili štolu dál; štola vyúsťovala do malé rokle. Skalní převisy po obou stranách ji ukrývaly před pohledem shora a dělaly z ní ideální místo pro výcvik. V západní odbočce bylo deset malých temných jam, vyztužených drátěným pletivem a zakrytých kruhovými železnými rošty, přidržovanými železnými tyčemi, položenými napříč přes střed roštů. Konce tyčí byly prostrčeny otvory v železných sloupcích. Jámy, hluboké téměř tři metry, sloužily jako vězeňské cely a do každé se vešli dva lidé. Jako sanitární zařízení tu byly díry zakryté pletivem s většími oky.

Po stropě úzké chodbičky vedly dráty se žárovkami; Sirinerův bunkr chránily železné dveře, vyrobené z krytu průlezu a pancéřového plechu ze syrského tanku, zničeného Izraelci. Tady, tři metry pod jeskyní, byl chládek; zatuchlý vzduch uvnitř rozháněla dvojice velkých ventilátorů. Místnost byla zhruba čtvercová, s rozměry většího nákladního výtahu. Stěny byly holé, nízký strop pokrývala napjatá tlustá průhledná fólie, v rozích připevněná šrouby, aby místnost chránila v případě dělostřeleckého bombardování. Na hliněné podlaze ležely koberečky, stál tu kovový stolek a u něj skládací židle s vyšívanými polštářky. Vedle stolku byl skartační přístroj, za ním rádio se sluchátky a stolička.

Když Mahmúd s Ibrahimem vešli, velitel Kajahan Siriner stál za stolkem; na sobě měl nevýrazně zelenou uniformu a bílou kúfiji s červenou stužkou. Na opasku mu viselo pouzdro s osmatřicítkou. Byl to člověk střední postavy, s tmavou pletí, světlýma očima a tenkým knírkem; na levém prsteníku měl prsten. Zlatý kroužek nesl znaky jeho hodnosti - dvě velké zkřížené stříbrné dýky a hvězdu nad nimi. Siriner měl také jizvu, jako Valíd; tahle byla hluboká, rozeklaná a táhla se od kořene nosu až doprostřed pravé tváře. Zranění utržil, když velel kurdským zásobovacím oddílům v Turecku; jeho úkolem bylo vodit malé oddíly do nekurdských vesnic, aby tam obstaraly potraviny. Když jim je vesničané nechtěli vydat dobrovolně, povstalci si je vzali násilím. Turecké vojáky zabíjeli rovnou, ať kladli odpor, nebo ne.

Siriner jeskyni opouštěl, jen pokud to bylo nutné. I v noci hrozilo nebezpečí, že by ho mohl zabít některý z tureckých nebo irácких odstřelovačů, číhajících na příkrých horských štítech kolem základny.

To, že Siriner stál, znamenalo úlevu i poctu. Poctu proto, že velitel tak prokazoval oběma mužům úctu za to, co vykonali; úlevu proto, že jim ztrátu Valída a Hasana nekladl za vinu.

"Děkuji Alláhovi za váš šťastný návrat a za úspěch vašeho poslání," řekl svým hlubokým, zvučným hlasem, který zaplnil celou místnost. "A jak jsem pochopil, přišli jste s vítěznou trofejí."

"Ano, veliteli," odpověděl Mahmúd. "S jakýmsi vozidlem, které Američané používají ke špionáži."

Siriner přikývl. "A jste si jistí, že vás samotné cestou sem nikdo nešpehoval?"

"S jeho pomocí jsme oslepili družici, veliteli," řekl Ibrahim. "Není

pochyb o tom, že nás nevidí."

Siriner se usmál. "Jak napovídají jejich přelety nad oblastí." Otočil se k Mahmúdovi. "Pověz mi, jak to bylo s Valídovým prstenem a co se stalo Hasanovi."

Mahmúd postoupil o krok vpřed. Zprávu o Valídově smrti podal Hasan na základnu rádiem, a o Hasanově smrti Sirinera právě informovala stráž. Mahmúd nyní velitele seznámil s podrobnostmi; zatímco hovořil, velitel zůstal stát a posadil se, až když Mahmúd domluvil.

"Ten Američan je tu, v zajetí?"

"Ano, je."

"Ví, jak zacházet se zařízením, kterého jste se zmocnili?"

"Ví," odpověděl Mahmúd. "O tom, jak pracuje, zřejmě ví něco i několik ostatních zajatců."

Siriner okamžik přemýšlel; potom přivolal vojáka, který mu sloužil jako pořádkový důstojník. Dovnitř přispěchal urostlý, podsaditý mladík a zasalutoval; pětadvacet vojáků, kteří na základně trvale pobývali, přísně dodržovalo vojenské formality.

Velitel mu zasalutoval v odpověď. "Sadiku, přeju si, aby ten americký velitel byl mučen někde, kde ho ostatní uslyší."

Ibrahim nebyl přesvědčen, že mučení Američana zlomí, svůj názor, o který ovšem nebyl požádán, však nevyslovil; jediné odpovědi, které Siriner u svých lidí připouštěl, byly "Ano, pane" a "Promiňte, pane".

"Ano, pane," řekl pořádkový důstojník.

"Mahmúde, mezi zajatými jsou prý i ženy?" pokračoval Siriner.

"Ano, pane."

Siriner se ohlédl na Sadika. "Vyber některou, aby se na mučení dívala. Ta pak bude další. To vozidlo použijeme v další části naší operace. Může pomoci při navádění našich lidí při infiltraci."

"Ano, pane."

Siriner poslal pořádkového důstojníka pryč a znovu se otočil k Mahmúdovi a Ibrahimovi.

"Mahmúde, vidím, že máš Valídův prsten."

"Ano, pane. Dal mi ho, když... když nás opouštěl."

"Byl to můj dávný přítel. Nezůstane nepomstěn."

Siriner obešel stolek; ve tváři měl zvláštní směsici smutku a hrdosti. Ibrahim takový výraz již viděl ve tvářích těch, kdo ztratili přátele nebo bratry, manžely nebo syny, ty, kteří položili život za věc, jež jim byla stejně blízká, jako byla blízká jim zde.

"Jak jsme očekávali, syrské jednotky se začaly přesunovat na sever, Mahmúde. Jsi obeznámený s rolí, kterou měl Valíd hrát ve druhé fázi naší operace?"

‚Jsem, pane," odpověděl Mahmúd. "Po návratu měl vystřídat polního velitele Kenana. Ten povede přepadení syrské předsunuté pozice v Kutejfe."

Siriner nyní stál před Mahmúdem a zadíval se mu upřeně do očí.

"To přepadení má pro náš plán zásadní důležitost. Alláh je ale slitovný; dovedl tě zpátky k nám, a já v tom vidím znamení, Mahmúde al-Rašíde. Znamení, abys Valídovu roli převzal ty, ne Kenan."

Mahmúdova únavou ztěžklá víčka se maličko zvedla.

"Ano, veliteli?"

"Rád bych, abys skupinu ze základny Dejr vedl do Kutejfe a pak do Damašku. Tam čeká náš člověk na znamení; ty vyrazíš s ostatními a já znamení vyšlu."

Mahmúd se dosud nevzpamatoval z překvapení; sklonil hlavu. "Ovšem, veliteli. Jsem poctěn."

Siriner Mahmúda objal a poklepal ho po zádech. "Já vím, že jsi unavený; ale je důležité, aby mě v Damašku zastupoval hrdina v boji za naši věc. Jdi za Kenanem; předá ti instrukce. A vyspat se můžeš, zatímco budeš čekat na Syřany."

"Opakuji, pane - jsem poctěn."

Siriner přistoupil k Ibrahimovi. "I na tebe jsem stejně hrdý, Ibrahime."

"Děkuji, pane."

"Vzhledem k tomu, jakou úlohu jsi sehrál v dnešním vítězství, mám pro tebe zvláštní úkol; chci, abys tu zůstal se mnou."

Ibrahimovi poklesly koutky úst. "Pane! Rád bych směl jít se svým bratrem!"

"To je pochopitelné," řekl Siriner a objal ho. "Já ale potřebuju někoho, kdo měl co dělat s těmi Američany a jejich vozidlem. Tady nejde o statečnost, nýbrž o účinné přispění."

"Ale, veliteli... byl to přece Hasan, který mluvil -"

"Zůstaneš tady," prohlásil Siriner rozhodně. Ustoupil o krok. "Jel jsi s tím autem z Turecka. Možná sis všiml něčeho, co se ukáže jako užitečné. A máš zkušenosti se stroji. Už jen to představuje víc, než co umějí ostatní moji vojáci."

"Rozumím, pane," řekl Ibrahim.

Vrhl opatrný pohled na bratra, aniž přitom pohnul hlavou. Jen s námahou skrýval své zklamání.

"Promluvím si s těmi Američany," pokračoval Siriner. "Ty si teď potřebuješ odpočinout. Odpočinek si zasloužíš."

"Děkuje, pane."

Siriner pohlédl na Mahmúda. "Hodně štěstí," řekl a vrátil se ke stolku. Znamenalo to, že oba muže propouští.

Ibrahim i Mahmúd se rázně otočili a vrátili se do tunelu; tam se zastavili, obráceni tvářemi k sobě.

"Mrzí mě to; moje místo je po tvém boku," řekl Ibrahim.

"Budeš mi ještě blíž," odtušil Mahmúd; dotkl se své hrudi. "Budeš zde; ať na tebe můžu být hrdý, bratříčku!"

"Budeš," odpověděl Ibrahim. "A dávej na sebe pozor."

Objali se a nějakou chvíli tak zůstali. Potom Mahmúd zašel hlouběji do jeskyně za polním velitelem.

Ibrahim se odebral do kasárenské části jeskyně; posadil se na prázdný kavalec a stáhl si boty. Pomalu ulehl a protahoval si prsty a svaly na nohou, kterým se značně ulevilo, když se zbavily svého břemene. Zavřel oči; vnímal přítomnost vojáků, pochodujících kolem něj směrem k celám.

Siriner si s Američany "promluví"; bude je mučit. Zlomí je. A pak jejich vůdci nezbude, než Kurdům pomoci s obsluhou počítačů a řízením vozidla. Není to žádná sláva; a Ibrahim není dokonce ani přesvědčen o tom, že to je užitečné. Cítí se ale unavený a možná, že neuvažuje jasně.

V každém případě však doufal, že Američana skutečně zlomí. Chtěl, aby kapituloval; aby křičel. Jaké má nějaký cizinec právo zasahovat do boje za svobodu Kurdů? A připravit o život bojovníka, který projevil vášnivou oddanost a hrdinství, to je neodpustitelné.

Naslouchal skřípění zvedaných roštů; dva zajatci byli vytaženi ven. Ostatní cosi vykřikovali ze svých cel a jejich křik ho hřál, zaléval ho teplem, jako oheň, rozdělaný v chladné noci. Potom se mu do mysli vloudily vzpomínky na události minulého dne a představy bouře, kterou rozpoutají, než skončí ten dnešní. Přemýšlel o bratrovi a o tom, jak hrdý je na to, co se bratr chystá vykonat. A ten hřejivý pocit ho obestřel jako přikrývka.

34

ÚTERÝ, 11 .43 DOPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Když byla Sondra DeVonneová malá, často pomáhala svému otci Carlovi v kuchyni jejich bytu v South Norwalku ve státě Connecticut. Přes den se otec už nějak odbyl v bufetu s rychlým občerstvením na rušné Post Road, pozdě večer však míchal v míse různé přísady a snažil se sestavit recept na mražený krém, který by chutnal líp než všechno to, co se dalo na trhu sehnat. Po dvou letech přišel s receptem na zmrzlinu; tu pak jeho žena o víkendech prodávala na žákovských baseballových zápasech a na karnevalech. Rok nato otec nechal zaměstnání a na Route 7 ve Wiltonu ve státě Connecticut si otevřel stánek se zmrzlinou. Za dva roky si otevřel druhý. Několik měsíců předtím, než Sondra vstoupila do amerického vojenského letectva, si otevřel dvanáctý stánek, "Carlův mražený krém", a byl oslavován jako connecticutský afroamerický podnikatel roku.

Desetiletá holčička se po nocích dívala na to, co otec dělá, a naučila se při tom trpělivosti; také odkoukala soustředění a mlčenlivost. Otec pracoval jako umělec, se zaujetím, a byl velmi nerad, když ho něco rušilo. Sondře nikdy nevymizelo z paměti, jak se mu jednou dostalo na obličej tolik cukrové moučky, že vypadal jako mim. Skoro šedesát minut seděla na malém kuchyňském stolku podobném řeznickému špalku, otáčela klikou zmrzlinového strojku a potlačovala smích; kdyby tomu nutkání podlehla, otce by urazila až do hloubi duše. Po celou tu předlouhou hodinu měla zavřené oči a tiše si pro sebe prozpěvovala - kdejakou melodii z Top 40, jen aby svou mysl od táty odpoutala.

Tohle zde nebyla její kuchyňka v South Norwalku; a muž před ní nebyl její otec. Myslí jí však probleskovaly vzpomínky: opět je malá a bezmocná, ruce za zády, nyní připoutané k železnému kruhu, umístěnému ve výšce pasu. Před ní, na opačné straně jeskyně, byl Mike Rodgers, s košilí rozříznutou loveckým nožem. Paže měl vyvrácené vzhůru a také připoutané ke kruhu, zavěšenému na kamenném stropě jeskyně. Prsty nohou se sotva dotýkaly země. Muž s nožem, jako kdyby mu tohle nestačilo, ještě Rodgersovi vyřízl na horním rtu něco jako tužkou nakreslený tenoučký krvavý knírek.

Ve světle žárovky nad hlavou Sondra viděla Rodgersův obličej; díval se směrem k ní, ne však na ni. Přes ústa mu stékaly stružky krve na bradu; na cosi soustředil mysl - na nějakou vzpomínku? Báseň? Sen? Přitom v sobě očividně sbíral síly na to, co ho čeká.

Po několika minutách přišli dva muži. Jeden nesl pájecí lampu na propanbutan; modrobílý plamen už syčivě plál. Druhý si pánovitě vykračoval, ruce sepjaté za zády; jeho světlé oči přeběhly z Rodgerse na Sondru a zase zpátky. V těch očích nebylo ani slitování, ani žádostivost, jen chladné rozhodnutí dosáhnout svého.

Zastavil se zády k Sondře.

"Jsem velitel," pronesl sytým hlasem s nepatrným cizím přízvukem. "Na vašem jméně mi nezáleží. Nezáleží mi ani na tom, jestli zemřete. Záleží mi jedině na tom, abyste nám pověděl všechno, co víte o tom, jak pracuje vaše auto. Když to neuděláte rychle, zemřete tam, kde teď jste, a potom přijde na řadu ta mladá žena. Ji čeká jiný trest" - znovu na ni pohlédl - "mnohem víc ponižující." Podíval se opět na Rodgerse. "Až budeme hotovi s ní, přijde na řadu další člen vaší skupiny. Když zvolíte spolupráci, vrátíme vás zpátky do cely. Sice jste zavraždil jednoho z našich, ale udělal jste jen to, co by udělal každý dobrý voják. Nemám zájem na tom, abych vás potrestal, a budete propuštěni, jakmile to bude možné zařídit. Chcete nám povědět, co víte?"

Rodgers mlčel. Muž čekal jen několik vteřin.

"Jak jsem vyrozuměl, tam v poušti jste dokázal vzdorovat zapalovači. Dobře. Takže víte, co můžete očekávat teď; spálíme vám maso na pažích a na prsou. Potom vám sundáme kalhoty a budeme pokračovat dál k chodidlům. Budete křičet, až vám bude krvácet hrdlo. Opravdu nechcete mluvit?"

Rodgers mlčel. Velitel si povzdechl a pokynul muži s pájecí lampou. Ten

pokročil dopředu, natočil ji k Rodgersovu levému podpaží a pomalu ji přibližoval.

Generálovi ztuhla čelist, rozevřel doširoka oči a jeho nohy sebou škubly, až se odlepily od země. Za několik vteřin vzduch, již tak dusný, ještě víc zhoustl zápachem spáleného masa a podpažních chlupů. Sondra musela dýchat ústy, aby se ubránila záchvatu nevolnosti.

Velitel se k ní otočil a zakrýl jí rukou ústa, aby ji donutil dýchat nosem; současně jí tlačil čelist nahoru, aby ho nemohla kousnout.

"Mám takovou zkušenost, že jeden člen skupiny nám vždycky řekne, co chceme vědět," prohlásil. "Když teď promluvíte, můžete je všechny zachránit. I tohohle člověka. Lidé vaší barvy již útisk zažili. Zažívají jej dosud." Oddálil ruku. "To nedokážete soucítit s naším utrpením?"

Sondra věděla, že s věznitelí nemá mluvit; ten člověk jí však nabídl jakous takous možnost a ona se musí pokusit o nějakou rozumnou domluvu s ním. "S vaším utrpením ano; s tímhle ne."

"Tak ho zastavte," řekl velitel. "Vy nejste archeolog. Jste voják." Pokývl hlavou k Rodgersovi. "Tenhle člověk má za sebou výcvik. Vidím to na něm; cítím to." Přistoupil k Sondře blíž. "Tohle vůbec nedělám rád. Mluvte se mnou. Pomozte mi, a pomůžete jemu. Pomůžete mým lidem. Zachráníte lidské životy."

Sondra mlčela.

"Rozumím," pronesl velitel. "Ale nenechám zemřít každý den desítky žen a dětí proto, že druzí neschvalují naši kulturu, náš jazyk, naši formu islámu. V syrských věznicích jsou stovky mých lidí a Muchábarát, tajná policie, je mučí. Zajisté dokážete pochopit mé přání pomoct jim."

"Chápu; a soucítím s nimi. Ale krutost druhých ještě neospravedlňuje vaši."

"Tohle není krutost; rád bych přestal. I já jsem prožil mučení. Trpěl jsem celé hodiny, s elektrickými dráty zavedenými do těla, aby po mučení nezůstaly žádné stopy. Pošlé zvíře, zavěšené kolem krku člověka zavřeného v dusné, rozpálené cele, také nezanechává stopy; a nezanechávají je ani mouchy, které ta mršina přivábí, ani zvracení, které vyvolá. Mou manželku znásilnila celá jednotka tureckých vojáků; zemřela přitom. Její mrtvolu jsem našel v kopcích. Zacházeli s ní způsobem zřejmě horším, než si dokážete představit." Znovu pohlédl na Rodgerse. "Ostatní národy vyvinuly nesmělou snahu nám pomoct. Zvláštní vyslanec Spojených států se pokusil svést dohromady znepřátelené frakce Talabání a Barzání v Iráku, mezi kterými panuje krevní msta. Neměl pro ně žádné peníze ani zbraně. A neměl ani úspěch. Letectvo Spojených států se pokusilo zabránit Iráčanům v bombardování Kurdů na severu. Tam úspěch mělo, takže Iráčani jim prostě otrávili vodu; tomu letectvo ovšem zabránit nemohlo. Je tedy čas, abychom si pomohli sami. Aby nás vedl jeden z našich."

Právě proto s nimi nemáme mluvit, pomyslela si Sondra. Ten člověk hovoří naprosto rozumně. A v jedné věci má pravdu; někdo pravděpodobně promluví. Ona to ale nebude. Přísahala věrnost, a součástí té přísahy je, že uposlechne rozkazů. Rodgers nechce, aby promluvila. Nemůže. A nepromluví. Žít v takové hanbě by bylo horší než zemřít.

Dál hleděla na velitele; Rodgersova pouta chřestila, jak narážela na železný kruh. Po minutě muž přiložil pájecí lampu k jeho druhému boku. Při doteku plamene sebou Rodgers škubl; škubla sebou i ona. Rodgersova čelist už nebyla tak pevná, koulel očima a celé jeho tělo se třáslo, špičky nohou divoce kopaly nahoru a dolů. Nekřičel však.

Velitel přihlížel, ve tváři uvolněný a sebejistý výraz; plamen nyní začal spalovat Rodgersova záda. Rodgers je prohnul do oblouku, zachvěl se a zavřel oči. Doširoka rozevřel ústa a hluboko z hrdla se mu vydralo bublavé zachroptění. Jakmile si ten zvuk uvědomil, přinutil se ústa zavřít.

Sondře vstoupily slzy do očí a v ústech jí vyschlo strachem, nepronesla však ani slovo.

Tu velitel řekl cosi arabsky; mučitel od Rodgerse odstoupil a zhasl hořák.

Velitel se obrátil k Sondře.

"Dám vám několik minut, abyste mohla přemýšlet a nemusela se dívat, jak váš druh trpí." Usmál se na ni. "Váš druh... nebo váš nadřízený důstojník? To je jedno. Myslete na lidi, kterým můžete pomoct. Na své i na mé. Chci, abyste pomyslela na lid Německa ve druhé světové válce. Byli vlastenci ti, kdo poslouchali Hitlera a plnili jeho rozkazy, nebo ti, kdo udělali to, co bylo správné?"

Okamžik čekal; když Sondra mlčela, odešel a muž s lampou s ním.

Jejich kroky utichly a Sondra se otočila k Rodgersovi. Pomalu zvedl hlavu. "Nic... neříkejte," přikázal jí.

"Já vím."

"Nejsme v nacistickém Německu," dostával ze sebe Rodgers a přerývaně dýchal. "Tihle lidé... jsou teroristi. OMOC použijí k zabíjení... rozumíte?"

"Ano."

Hlava opět Rodgersovi klesla. Skrz slzy Sondra viděla do tmava spálené živé maso pod jeho zvednutými pažemi. Rodgers má pravdu; ti zde zahubili tisíce lidí, když vyhodili do vzduchu tu přehradu. Jestli budou moci využít OMOC ke sledování pohybů vojsk a spojení mezi nimi, zahubí jich ještě víc. Kurdové jsou vystaveni útlaku, ale dopadli by s takovýmhle válkychtivým národním vůdcem líp? Sám si prožil utrpení, a přesto dokáže pálením zaživa mučit rukojmí a držet je v dírách, aby dosáhl svého. Být Syřanem, snášel by turecké Kurdy? Být Turek, snášel by irácké Kurdy?

To Sondra nevěděla. Ale jestliže je Mike Rodgers připraven říci mu ne a zemřít, je ona připravena také.

Pak slyšela, jak se kroky vracejí; viděla, jak Rodgers zhluboka dýchá, aby sebral odvahu a odhodlání, a cítila, jak i jí slábnou nohy. Zápolila s pouty na rukou a přála si, aby mohla zemřít aspoň v boji s věznitelí.

Muž s lampou přišel bez velitele. Zapálil plamen a opět přistoupil k Rodgersovi. S lhostejným výrazem, jako kdyby podpaloval oheň před opékáním, mu namířil ohnivý jazyk na prsní kost.

Rodgers zvrátil hlavu dozadu; dlouhou chvíli se ze všech sil snažil udržet zuby sevřené, potom však konečně vykřikl.

35

ÚTERÝ, 3.55 V NOCI
WASHINGTON, D.C.

Bob Herbert se dal do přípravy čtvrté dávky kávy a Matt Stoll dopil sedmou plechovku sodové vody. Kromě přestávek, kdy šli na toaletu, ani jeden z nich Stollovu kancelář neopustil; zůstali, i když již nastoupila noční směna.

Prohlíželi si snímky údolí Bikáa, zhotovené v období od roku 1975 až do nynějška družicemi, proniknuvšími agenty a výsadkáři izraelské Sajeret Canhanim. Věděli, že OMOC je kdesi v údolí, nevěděli však kde. Přelet F16 z Incirliku nepřinesl nic, co by jim něco napovědělo. Vizuálnímu průzkumu bránil hustý porost stromů a maskování. A až na program, který vyřadil družici, OMOC očividně přestalo pracovat a musí být ukryté v nějaké jeskyni nebo pod skalním převisem, jinak by možná něco ukázalo pátrání pomocí infračervených paprsků. Vojenský letoun také vysílal mikrovlnné signály za použití milimetrových vln ve snaze zachytit aktivní a pasivní radarové signály. Kdyby se Rodgersovi bylo podařilo dostat k přístrojové desce a zapnout transpondér, ten by odpověděl kódovaným signálem; dosud se však neozvalo nic.

Herbert se Stollem zatím neměli s čím pracovat dál, věnovali se tedy snímkům. Herbert dost dobře nevěděl, co vlastně hledá; snímky jeden za druhým zaplňovaly Stollův monitor s úhlopříčkou padesát centimetrů a vedoucí zpravodajců se snažil vžít do uvažování nepřítele.

Podle toho, co zjistila turecká zpravodajská služba a co také potvrdila izraelská zpravodajská služba, vojáků Strany kurdských pracujících je téměř patnáct tisíc; asi deset tisíc se jich zdržuje v kopcích ve východním Turecku a severním Iráku, zbytek se porůznu rozptýlil do skupinek po deseti až dvaceti. Některé z nich byly vyslány do Damašku nebo Ankary, případně do dalších větších měst. Ostatní mají na starosti výcvik, spojení nebo udržování zásobovacích tras údolím Bikáa. To se nyní zjevně také stalo domovem nové, agresivní jednotky syrských Kurdů, jednotky, která úzce spolupracuje s Kurdy z Iráku a Turecka, nebo se s nimi dokonce spojila.

"Takže teroristi se zmocnili OMOC," začal Herbert.

Stoll zabořil v hraném zoufalství čelo do zkřížených paží, položených na stole. "Už ne, Bobe!"

"Ale ano, ještě," odtušil Herbert.

"Musí se přece najít ještě něco, oč se můžeme pokusit," zasténal Stoll. "Rolníci tam pro spojení se svými zaměstnanci používají celulární telefony. Budeme je odposlouchávat, třeba něco viděli."

"To můj tým už dělá; a zachytili akorát starou belu." Herbert si nabral do úst doušek teplé kávy z oprýskaného, zašlého hrnku, který kdysi stával na stole "Divokého" Billa Donovana, ředitele Úřadu strategických služeb. "Takže teroristi se zmocnili OMOC. Hlásí to do hlavního stanu. Protože nemůžeme najít teroristy, musíme najít velitelskou základnu. Otázka je, co vlastně hledáme?"

"Velitelské centrum musí mít přístup k vodě, agregáty, radarovou anténu pro spojení, a pravděpodobně tam taky bude hustý porost stromů jako krytí," odříkával Stoll. "O tomhle jsme se už bavili snad milionkrát. Vodu tam můžou dovážet v cisternách nebo letecky, spaliny z generátorů se můžou odvádět hadicí někam pryč a rozptýlit tak, že je tepelná čidla z letadla neobjeví; a radarová anténa se dá lehce schovat."

"Kdybys tam chtěl dopravovat vodu ve vrtulníku, tak to by ses zatraceně nalítal," namítl Herbert. "Tolik, že by nedalo moc práce tě objevit."

"I v noci?"

"Ne; v noci by ti nedalo moc práce vletět do některého z těch horských štítů, zvlášť když máš něco dvacet nebo třicet let starého. A pokud jde o cisterny, tak s těmi se tam dostaneš, jen když je někde poblíž silnice. Takže jestli to stanoviště není blízko nějakého potoka - a v té oblasti jich moc není - musí být blízko hlavní silnice nebo aspoň nějaké prašné vozovky."

"Souhlas," odtušil Stoll. "Ale to pořád máme takových třicet nebo čtyřicet možných míst, kde ti teroristi můžou základnu mít. Prohlížíme kolem dokola ty samé snímky a zvětšujeme si různé výřezy, v počítači vyhodnocujeme geologické poměry té oblasti, a stejně z toho je nakonec prd."

"To proto, že podle všeho nehledáme to pravé," poznamenal Herbert. "Každá lidská činnost zanechává stopy." Měl na sebe zlost; ty stopy by měl najít i bez technicky dokonálé družice a prostředků pro průzkum, které by měl normálně k dispozici. Divoký Bill Donovan tohle dovedl. Závisely na tom lidské životy a národní bezpečnost. "Tak dobrá," pokračoval. "Víme, že velitelské centrum je někde tam. Jaké stopy by ještě mohly být? Čeho bychom se mohli zachytit?"

Stoll zvedl hlavu. "Ostnatý drát, ukrytý v popínavých houštinách; ten jsme neviděli. Miny; ty taky nevidíme. Cigaretové špačky, které bychom viděli, mít družici, která se dá na tu oblast zaměřit. To všechno jsme už probrali."

"Tak se na to podíváme jinak."

"Prima; já jsem lovná zvěř. Ty střílej."

‚Jsi vůdce teroristů; co potřebuješ na takové základně nejdůležitějšího?"

"Vzduch. Potraviny. Hygienické zařízení; to je to nejhlavnější, řekl bych."

"Je ještě jedna věc," opáčil Herbert. "Ještě důležitější. Nejvýš stojí bezpečnost; kombinace obranyschopnosti a nedostupnosti."

"Proti čemu? Proti špionům nebo napadení? Ze země, anebo ze vzduchu? Něco, co je dobré pro výpad, nebo pro ústup?"

"Pro ochranu před bombardováním ze vzduchu," odpověděl Herbert. "Přelety a dělostřelecká palba jsou nejsnazší a nejjistější způsoby, jak nepřátelskou základnu zlikvidovat."

"No dobrá; a co s tím dál?"

"Víme, že většinu těch jeskyní tvoří - jak tomu Phil v tom svém rozboru říkal?"

"Nevzpomínám si; pórovitá hornina, houbovitá hornina - tak nějak, něco, co bys mohl těžit tak, že by na to stačil pořádný úder karate."

"Správně; a jde o to, že takováhle hornina chrání teroristy před zpozorováním ze vzduchu, ale ne před útokem. A co chrání před útokem?"

"Před útokem? Říkals přece, že teroristi v údolí Bikáa se pořád přesunujou; jako mobilní odpalovací zařízení pro Scudy. Jejich nejlepší obrana je, když nikdo neví, kde jsou."

"Pravda," souhlasil Herbert. "Jenomže tady může být situace jiná."

"V čem?"

"Týlové zabezpečení, logistika," odpověděl Herbert. "Jestli tihle teroristi své přesuny koordinují v rámci nejméně dvou zemí, musí zůstat nějak soustředění, aby mohli distribuovat zbraně, součásti bomb, mapy, informace..."

"Když máš počítače a mobily, tak všechno, co potřebuješ, se dá přepravovat docela snadno," namítl Stoll.

"Ty různé zábrany a nástrahy možná můžeš převážet z místa na místo," souhlasil Herbert. "Tihle chlapi ale budou vycvičení taky pro celou řadu hodně specifických akcí." Znovu si lokl kávy; už dopil téměř do dna a na dásních se mu usazovala zrníčka sedliny. Roztržitě je vyplivl. "Tohle si probereme: když úderná skupina nacvičuje nějakou specifickou operaci, postaví si repliku toho místa."

"Přece si nepostavili napodobeninu Atatürkovy přehrady, Bobe!"

"To ne; a ani nemuseli."

"Proč ne?"

"Ta přehrada byla akce provedená hrubou silou; k tomu nepotřebovali vypracovávat žádnou zvláštní techniku nebo nějaké jemnosti. Akorát tam přiletěli, shodili bomby a zmizeli. Ale jestli to byla akce, která měla prostě jenom něco uspíšit, asi taky naplánovali další návazné útoky; a ty se budou muset nacvičit."

"Proč? Proč myslíš, že ty útoky nebudou zrovna tak čistě násilné akce?"

Herbert dopil poslední zbytek kávy; teď měl v ústech ještě víc zrníček sedliny, Vyplivl je do hrnku a hrnek odstrčil na kraj stolu.

"Protože historicky vzato, Matte, první úder ve válce nebo v nějaké její fázi je mohutný, překvapivý a strategický - jako Pearl Harbor nebo invaze v Normandii. Destabilizuje a otřese sebedůvěrou. Po něm už je ale nepřítel připravený, takže je třeba přikročit k metodičtějšímu postupu. K pečlivým, chirurgickým útokům."

,,Jako třeba dobytí důležitých měst nebo zabití vůdců opozice."

"Přesně tak," odtušil Herbert. "A to si žádá nácvik vázaný na určité místo. V kombinaci s dalšími faktory, to jest spojením, zásobováním a velením, to znamená víceméně trvalou základnu."

"Možná," prohlásil Stoll. Ukázal na monitor. "Ale ne v jeskyních, jako je tenhleten perník. Ty nezpevníš. Koukni: za prvé nejsou nijak velké, jen takové dva metry vysoké a půl druhého široké. Nacpi tam železné a dřevěné vzpěry, a už se uvnitř nehneš."

Herbert chviličku kousal do zbloudilého zrníčka sedliny a potom je bezmyšlenkovitě vyndal z úst. Zadíval se na ně.

"Moment," pronesl. "Hlína."

"Cože?!"

Herbert podržel tmavé zrnko v prstech a pak je cvrnkl na zem.

"Hlína. V takové jeskyni toho nemůžeš uvnitř moc stavět, kopat ale můžeš. Severovietnamci to dělali pořád."

"Ty myslíš podzemní bunkr."

Herbert přikývl. "To je dokonalé řešení; a tím se okruh pátrání zužuje. V takovýchhle jeskyních nemůžeš tunel razit střelbou, to by ti strop spadl na hlavu -"

"Ale můžeš tunel vykopat," vpadl mu Stoll vzrušeně do řeči. "Musíš ho vykopat!"

"Správně! A po kopání ti zůstane zemina."

"V popiscích k těm snímkům se říká, že většinu těch jeskyní vymlela do skalního podkladu podzemní voda," poznamenal Stoll.

"Většinu," odtušil Herbert, když se ukázaly údaje. "Ale možná, že ne všechny."

Stoll uložil snímky a načetl geologické záznamy, které před odjezdem do operační oblasti sestavil Katzen. Oba se naklonili k monitoru a Stoll projel rejstřík "půda". Ukázalo se sedmatřicet odkazů na složení půdy; dali se do čtení a pátrali po všem, co naznačovalo, že se někde před nedávnem kopalo. Propracovávali se spoustou čísel, procentuálních hodnot a geologických termínů, až Herberta cosi zaujalo.

"Moment," řekl; prudce položil ruku na myš a vrátil se o stránku dozadu. "Podívej na tohle, Matte - syrská agronomická studie z letošního ledna." Probíral záznamy odshora dolů. "Ta parta hlásila anomálii v oblasti Dubového háje v pohoří Šúf."

Stoll krátce nahlédl do svých poznámek. "Panebože - to je přece oblast, kde je OMOC!"

Herbert četl dál. "Říká se tu, že horizont A, čili svrchní půdní vrstvy, charakterizuje neobvykle vysoká biotická aktivita a hojnost organické hmoty, typicky pro substrát horizontu B. K posunu dochází z horizontu A do horizontu B a jemné částečky jílu jsou unášeny směrem dolů. Tohle nahromadění materiálu substrátu svědčí o jedné ze dvou věcí; za prvé, že se někdo pokusil obohatit půdu o aktivnější zeminu, a potom od toho upustil. Anebo za druhé - může to být výsledek archeologických vykopávek někde poblíž, Úroveň biologické aktivity ukazuje, že tam ty vrstvy byly uloženy už čtyři až šest týdnů."

Stoll na něj pohlédl. "Archeologické vykopávky... nebo kopání bunkrů."

"Určitě," odpověděl Herbert. "A časově se to shoduje; tu půdu našli před čtyřmi měsíci, což znamená, že se kopalo před pěti až šesti měsíci. To by byl dostatek času na to, aby se vybudovala základna a vycvičila nějaká skupina."

Stoll začal psát příkazy.

"Co děláš?" zajímal se Herbert.

"Národní úřad pro průzkum údolí Bikáa pravidelně fotografuje," odpověděl Stoll. "Načítám si soubory z průzkumu té oblasti z posledních šesti měsíců. Jestli se tam kopalo, určitě ne všechno ručně."

"Jo; ty jeskyně prostě mohly být dost široké a vysoké," řekl Herbert. "A jestli tam dopravili hloubkovou lopatu nebo buldozer, třeba v noci -"

"Byly by tam hluboké stopy pneumatik," dopověděl Stoll. "Když ne od nějakého stroje, tak aspoň od auta nebo valníku, na který to nakládali."

Když měl Stoll soubory načtené, vyhledal si program grafiky. Načetl soubor a napsal Běhouny pláště pneumatik; když se ukázala nabídka, napsal Ne osobní automobily. Počítač se dal do práce a asi po minutě dostal Stoll na výběr tři snímky; požádal o načtení. Na všech třech byly výrazné stopy běhounů před jedinou jeskyní; toutéž, z níž byla vytěžena zemina.

"Kde je ta jeskyně?" zeptal se Herbert.

Stoll napsal příkaz, aby počítač jeskyni našel v zeměpisném souboru. Trvalo to jen několik vteřin a ukázaly se souřadnice.

Stoll zvedl svou plechovku se sodou. "Tak ať slouží," prohlásil

vítězoslavně a hodil do sebe zbytek.

Herbert spěšně přikývl, odklopil mluvítko svého celulárního telefonu a zavolal do Haify generálmajorovi Bar-Levimu; pověděl mu o mapě, která zanedlouho přijde přes modem.

36

ÚTERÝ, 1.00 ODPOLEDNE
DAMAŠEK, SÝRIE

Během posledních dvaceti let prošel Paul Hood desítkami rušných letišť v mnoha městech. Tokijské bylo velké, ale panoval na něm pořádek, třebaže se všude hromadili podnikatelé a turisté v množství, jaké si nikdy ani nedokázal představit. Letiště ve Vera Cruz v Mexiku bylo malé, zablokované, zastaralé, a vzduch uvnitř nepředstavitelně vlhký. Místním lidem bylo takové horko, že se při čekání na to, až někdo napíše na tabuli časy odletů a příletů, ani nepokoušeli ovívat.

To, čím ho při vstupu do letištní budovy uvítalo mezinárodní letiště v Damašku, však ještě v životě nezažil. Lidé letištní halu zaplňovali do posledního místečka. Většina z nich byla dobře oblečena a chovala se slušně; zavazadla drželi na hlavách, protože nebylo kam je položit. U východů z letištní plochy stáli ozbrojení policisté, aby v případě potřeby lidem zabránili nahrnout se dovnitř a aby cestujícím pomohli dostat se z letadla a do letištní budovy. Když všichni vystoupili, dveře u příletů se zavřely a cestující byli ponecháni sami sobě.

"To všichni tihle lidé někam letí, nebo sem přilétají?" zeptal se Hood Nasra; musel křičet, aby ho bylo slyšet přes hlasy lidí, vyvolávajících rodinné příslušníky nebo vykřikujících pokyny přátelům nebo svému doprovodu.

"Zdá se, že všichni odlétají!" zakřičel Nasr v odpověď. "Ale takhle jsem to tu ještě neviděl! Něco se muselo přihodit -"

Hood si lokty razil cestu davem před vchodem; měl dojem, že ucítil, jak mu kdosi sáhl do vnitřní kapsy saka. Ustoupil dozadu, až narazil do Nasra. Pro ty, kdo se pokoušejí Sýrii opustit, by Hoodův pas i náprsní taška byly cenné. Tiskl si paže k bokům a stoupl si na špičky; asi pět metrů od něj poskakovala nad hlavami lidí nahoru a dolů bílá lepenková cedule s jeho jménem, napsaným černými písmeny.

"Pojďte!" vykřikl na Nasra a Bickinga.

Všichni tři se protlačili k mladíkovi v černém obleku, který ceduli držel. Paul Hood se představil; podařilo se mu pokynout paží za sebe.

"Tohle jsou pánové Nasr a Bicking."

"Dobré odpoledne, pane. Já jsem agent diplomatické bezpečnostní služby Davies a tohle je agentka Fernetteová," křičel mladík a naklonil hlavu směrem k ženě, stojící po jeho pravici. "Držte se těsně za námi; dovedeme vás na celnici."

Oba agenti se otočili a vykročili bok po boku; Hood a jeho dva společníci se vydali v patách za nimi, prodírali se davem a střídavě si razili cestu lokty a rameny. To, že nedostali doprovod syrské bezpečnostní služby, Hooda nepřekvapovalo; neměl tak vysoké postavení, aby si jej zasloužil. Naopak ho udivilo, že tu vidí tak málo policistů. Nesmírně toužil dozvědět se, co se přihodilo, ale nechtěl rozptylovat pozornost svých průvodců.

Dostat se přes hlavní letištní budovu jim trvalo téměř deset minut. U výdeje zavazadel bylo poměrně volno; zatímco čekali, až si je budou moci

převzít, Hood se agentů zeptal, co se stalo.

"Na hranicích došlo ke srážce, pane Hoode," sdělila mu agentka Fernetteová. Měla krátké hnědé vlasy a hlásky vyslovovala krátce a zřetelně; vypadala tak na dvaadvacet.

"Bylo to zlé?"

"Hodně; syrští vojáci obklíčili turecké vojáky, kteří pátrali po teroristech a překročili hranici. Ti na Syřany stříleli a Syřani palbu opětovali. Než se ta turecká pohraniční hlídka probojovala zpátky do Turecka, byli zabiti tři její členové."

"Už se přihodily horší věci," poznamenal Nasr. "Tahle panika vznikla kvůli tomu?"

Fernetteová na něj upřela své tmavé oči. "Ne, pane; kvůli tomu, co přišlo potom. Syrský velitel a jeho lidé Turky pronásledovali na turecké území a pobili je; vojáky, kteří se vzdali, popravili."

"Panebože!" vyrazil ze sebe Bicking.

"Co to je za člověka, ten velitel?" zeptal se Nasr.

"Kurd," odpověděla Fernetteová.

"A co se stalo pak?" zeptal se Hood.

"Velitele vyhodili a Syřani se stáhli, ale teprve když Turci přesunuli ke hranicím pár jednotek pravidelné armády a tanky. Takhle to vypadalo podle toho, co jsme naposled slyšeli."

"Takže všichni teď koukají zmizet," podotkl Hood.

"No, všichni zase ne," oďtušila Fernetteová. "Většina z těch lidí tady jsou Jordánci, Saúdové a Egypťani. Jejich vlády sem posílají letadla, aby se mohli dostat pryč. Tihle lidé mají strach, že se jejich země můžou připojit na stranu Turků, a nechtějí tu zůstat, kdyby k tomu došlo."

Hood a ostatní si vyzvedli brašny a agenti je odvedli do malé místnůstky na vzdáleném severním konci letištní budovy; tam byli spěšně odbaveni a vyšli ven k čekajícímu autu. Hood se při nastupování do limuzíny s americkým řidičem sám pro sebe usmál; aby se do nějaké takovéhle posadil, sám prezident ho musel poslat letadlem až na druhý konec světa.

Jízda do severní části města uběhla rychle a bez problémů; provoz na obchvatu byl slabý, řidič město objel a dostal se na ulici Šafík al-Muajjed, zabočil na západ a pokračoval do ulice Mansúr. Americké velvyslanectví se nacházelo v čísle dvě. Obě ulice byly opuštěné.

Cestou po úzké vozovce Nasr kroutil hlavou. "Sem jezdím celý život." Hlas mu přeskočil. "Ale ještě nikdy jsem neviděl, že by město bylo takhle prázdné. Damašek a Aleppo jsou nejstarší trvale osídlená města na světě; vidět město takhle je hrozné."

"Na severu to je zřejmě ještě horší; doktore Nasre," podotkla Fernetteová.

"To všichni město opustili, nebo se zavřeli doma?" zeptal se Hood.

"Trochu od obojího," odpověděla Fernetteová. "Prezident přikázal, aby ulice zůstaly volné pro případ, že by jimi musela projíždět armáda nebo jeho palácové stráže."

"Tomu nerozumím," poznamenal Hood. "Všechno se to odehrává dvě stě padesát kilometrů na sever odtud. Turci přece nebudou takoví, že bez ohledu na následky jen tak beze všeho napadnou hlavní město!"

"To nebudou," prohlásil Bicking. "Vsadím se, že se Syřani bojí vlastních lidí. Kurdů, jako byl ten velitel, co vedl útok na hranicích."

"Přesně tak," souhlasila Fernetteová. "Od pěti panuje zákaz vycházení; kdo bude venku, půjde do vězení."

"A to je místo, kde byste se v Damašku nechtěl ocitnout," podotkl Davies. "Tam se s lidmi moc nemazlí."

Na velvyslanectví Hooda uvítal velvyslanec L. Peter Haveles. Hood se s ním už jednou setkal na recepci v Bílém domě. Haveles plešatěl a nosil tlusté brýle; měřil jen něco přes sto sedmdesát centimetrů a široká ramena ho dělala ještě menším. Říkalo se, že tohle místo dostal proto, že je přítelem

viceprezidenta. Havelesův předchůdce tehdy prohlásil, že takové místo by člověk dal jen svému nejhoršímu nepříteli.

Haveles vyšel příchozím naproti až do chodby. "Vítejte, Paule," pozdravil už z dálky.

"Dobré odpoledne, pane velvyslanče!"

"Let byl dobrý?"

"Poslouchal jsem na čtvrtém kanálu písničky pro pamětníky a spal; tak nějak podle mých představ vypadá dobrý let, pane velvyslanče," odpověděl Hood.

"Mně se to taky docela zamlouvá," prohlásil Haveles nepřesvědčeně. Už když si potřásal s Hoodem rukou, přenesl pohled na Nasra. "Jsem poctěn vaší návštěvou, pane Nasre."

"Je mi také ctí," odpověděl Nasr, "ačkoliv bych si přál, aby to bylo za méně pohnutých okolností."

Haveles si potřásl rukou i s Bickingem, jeho pohled se však rychle vrátil k Nasrovi. "Jsou ještě pohnutější, než si myslíte," řekl. "Pojďte, pohovoříme si u mě v pracovně. Chtěl by někdo z vás něco k pití?"

Všichni zavrtěli hlavami, načež Haveles pokynul rukou dál do chodby. Pomalu vykročili, Haveles mezi Hoodem a Nasrem, Bicking vedle Hooda. Jejich kroky se rozléhaly chodbou; velvyslanec hovořil o vystavených vázách. Byly osvětleny shora a výrazně se vyjímaly před nástěnnými malbami z devatenáctého století, zobrazujícími události z doby vlády umajjovských chalífů během sedmého století po Kristu.

Havelesova kruhová pracovna se nacházela na konci budovy; byla malá, avšak hojně zdobená, s mramorovými sloupy na všech stranách, uprostřed s kopulí na bubnové základně, podobnou té, jakou má katedrála v Bosře. Světlo přicházelo velkým oknem na vrcholu kopule; jiná okna tu nebyla. Hosté se usadili do měkce čalouněných hnědých křesel. Haveles zavřel dveře a posadil se za masivní stůl; v jeho sousedství jako kdyby se ještě zmenšil.

"V prezidentském paláci máme své zdroje," prohlásil s úsměvem. "A chováme podezření, že oni zase mají zdroje zde. Nejlíp bude promluvit si v soukromí."

"Jistě," souhlasil Hood.

Haveles položil zkřížené ruce před sebe na stůl a pokračoval: "V paláci si myslí, že v Damašku je eskadra smrti; podle jejich nejlepších informací se chystá udeřit dneska pozdě odpoledne."

"Je to nějak potvrzené?" zeptal se Hood.

"Doufal jsem, že s tím nám pomůžete," odpověděl Haveles. "Přinejmenším vaši lidé by mohli. Víte - na dnešní odpoledne jsem pozván do paláce." Pohlédl na starožitné hodiny ze slonoviny, stojící na stole. "Vlastně už za devadesát minut. Mám se tam zdržet po zbytek dne a prohovořit s prezidentem různé věci. Po rozhovoru se má konat večeře -"

"Tohle je ten samý prezident, který jednou nechal našeho ministra zahraničí čekat dva dny, než mu udělil audienci," přerušil ho doktor Nasr.

"A francouzského prezidenta nechal sedět čtyři hodiny v předpokoji," dodal Bicking. "Prezidentovi to pořád ještě nedošlo."

"Co mu nedošlo?" zeptal se Hood.

"Poučení od předků; skoro celé devatenácté století to tady dělávali tak, že do svých stanů zvali nepřátele a sváděli je laskavým jednáním. Poduškami a voňavkami se tu vyhrálo víc válek než meči a krveprolitím."

"A přesto po všech těch vítězstvích zůstali Arabové nejednotní," podotkl doktor Nasr. "Prezident se nesnaží svést nás laskavostí. Zneužívá cizince ve snaze svést své arabské bratry."

"Nu... myslím, že vám oběma uniká to hlavní," řekl Haveles. "Jestli můžu dokončit - prezident pozval na tuhle schůzku také ruského a japonského velvyslance. Mám takový dojem, že tam s ním zůstaneme, dokud tahle krize neskončí."

"Samozřejmě," přikývl Hood. "Když se něco stane jemu, totéž se stane vám a těm druhým."

"Za předpokladu, že se prezident vůbec ukáže," prohlásil důrazně Bicking. "Třeba ani v Damašku není."

"Možné to je;" připustil Haveles.

"Jestli dojde k nějakému útoku, i když prezident nebude v paláci, Washington, Moskva ani Tokio ztratí možnost útočníky podpořit, ať už zaútočí Turci, nebo Kurdové," prohlásil Nasr.

"Přesně tak," souhlasil Haveles.

"Mohli by to být i syrští vojáci, přestrojení za Kurdy," podotkl Bicking. "Ti pozabíjejí všechny, kromě prezidenta. Ten přežije a pro miliony Arabů, pro ty, kteří nemají rádi Kurdy, se stane hrdinou."

"I to je možné," přitakal Haveles. Pohlédl na Hooda. "A proto, Paule, jakékoliv zpravodajské informace, které můžete poskytnout, budou ku prospěchu."

"Hned se spojím s Operačním centrem," řekl Hood. "A zatím - co moje schůzka s prezidentem?"

"Všechno je zařízené, Paule."

Hoodovi se příliš nezamlouvalo, jak pohotově to velvyslanec vyslovil. "Na kdy?" zeptal se.

Haveles se poprvé usmál. "Jste pozván do paláce společně se mnou."

37

ÚTERÝ, 1.33 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Phil Katzen se choulil na podlaze jámy, pokryté drátěným pletivem; na zatuchlý puch svého těsného vězení si rychle zvykl, i na zápach potu a toho, co zůstalo po všech těch, kdo tu byli uvězněni před ním. Veškeré další přetrvávající pocity nepohodlí, které v něm ještě zůstaly, odplynuly, když začali Rodgerse mučit; potom mu nozdry a plíce naplňoval už jen zápach spáleného masa.

Když Rodgers poprvé vykřikl, Katzen se rozplakal, a stále ještě plakal; vedle něj seděl Lowell Coffey, bradu opřenou o kolena, a pažemi si objímal nohy. Zíral kamsi skrz Katzena.

"Kde teď v duchu jsi, Lowelle?" ozval se Katzen.

Coffey vzhlédl. "Zpátky na právnické fakultě; argumentuju ve sporném případě v zastoupení propuštěného pracovníka, který vzal svého šéfa jako rukojmí. Dneska bych to asi vyšetřoval jinak."

Katzen přikývl. Na spoustu věcí škola vůbec člověka nepřipraví. Na univerzitě navštěvoval speciální kurzy, pořádané jako součást přípravy na dlouhodobé pobyty v cizích zemích. Jeden takový kurz byl semestr přednášek hostujícího profesora doktora Bryana Lindsaye Murrayho z kodaňského Rehabilitačního a výzkumného střediska pro oběti války. Tehdy, před pouhými deseti lety, žilo jen v samotných Spojených státech téměř půl milionu obětí mučení - uprchlíci z Laosu a Jižní Afriky, z Filipín i z Chile. Mnozí z nich se studenty hovořili; tito lidé měli za sebou nemilosrdné bití přes chodidla a nedokázali udržet rovnováhu. Měli propíchané ušní bubínky a vytrhané zuby, pod nehty rukou i nohou jim vráželi špendlíky, do hrdel elektrické tyče na poháněnídobytka. Jednu ženu zavřeli pod zvonem, jakousi skleněnou báni, kde musela zůstat tak dlouho, až jí nahromaděný pot vystoupil ke kolenům. Kurz si kladl za cíl pomoci studentům pochopit, v čem vlastně spočívá podstata mučení, aby se s ním dovedli vyrovnat, kdyby se někdy sami ocitli v zajetí. Jaký

nehorázný podvod a klam, spáchaný na studentově myšlení!

Přesto však si byl Katzen vědom toho, že jedna z věcí, o kterých se na přednáškách dozvěděl, je pravdivá; jestli tohle zde přežijí, nejhlubší jizvy nezůstanou na těle. Vryjí se do duše, do oblasti emocí. A čím delší zajetí, tím budou posttraumatické stresové poruchy hůř léčitelné. Opětná připomínka něčeho z toho, čím procházejí nyní, může vyvolat záchvaty strachu a paniky nebo chronickou malomyslnost. Stačí zápach hlíny nebo výkřik. Tma nebo hrubé postrčení. Pot, stékající z podpaží. Cokoliv.

Pohlédl na Coffeyho; v tom, jak se choulil ve fetální poloze, a v jeho nepřítomném výrazu viděl obraz sebe i ostatních. Doba strávená v poutech v OMOC jim dala možnost projít prvním úsekem dlouhé, citem prožívané cesty, kterou mají všichni rukojmí před sebou - úsekem nevěřícného popírání skutečnosti. Nyní procházejí stadiem ochromující a znecitlivující tíhy přijímání této skutečnosti. To bude trvat celé dny. Po něm přijdou záblesky vzpomínek na šťastnější časy - tam už Coffey směřuje a konečně pohnutky k činu.

Jestli zůstanou tak dlouho naživu.

Katzen zavřel oči, slzy mu však tekly dál. Rodgers nyní vztekle vrčel jako pes, zavřený do kotce. Řetězy řinčely, jak se jim vzpíral. Vojín DeVonneová k němu konejšivě promlouvala ve snaze pomoci mu soustředit myšlenky.

"Jsem tu, vedle vás a s vámi," říkala mu tichým, avšak silně rozechvělým hlasem. "My všichni jsme tu s vámi..."

"My všichni!" zakřičel Pupshaw z jámy nalevo od Katzena. "My všichni jsme s vámi!"

Rodgersovo zlobné vrčení brzy přešlo ve výkřiky - krátké, vzteklé a plné mučivé bolesti. Sondru už Katzen neslyšel; její hlas v těch výkřicích zanikl. Pupshaw teď klel a ke Katzenovi pronikaly jen zvuky z jámy po jeho pravici; Mary Rose zvracela. Musela to být ona, Seden byl stále v bezvědomí.

Nyní se už neozývalo nic, co by připomínalo zvuky, jaké vydávají lidské bytosti, které si ještě uchovaly lidskou důstojnost; během několika krátkých minut teroristé udělali ze skupiny vzdělaných, inteligentních lidí zoufalé nebo vyděšené živočichy. Nebýt Katzen jedním z těch živočichů, možná, že by tuto jednoduchou dovednost, s níž toho docílili, obdivoval.

Nemůže tu jen tak sedět; zaťal prsty do pletiva, přitáhl se a dostal se na nohy.

Coffey na něj pohlédl. "Phile?"

"Jo, Lowelle; co?"

"Pomoz mi vstát; chci se taky protáhnout, ale ty moje zatracený nohy připadám si jak hadrovej panák."

"Jistě." Katzen ho uchopil v podpaží a pomohl mu zvednout se. Když Coffey stál, Katzen ho opatrně pustil. "Tak co - dobrý?"

"Řekl bych, že jo; díky. A co ty?"

Katzen se otočil ke stěně s pletivem. "Je to na draka. Lowelle, musím ti něco říct; já jsem nevstal proto, abych se protáhl."

"Co tím myslíš?"

Katzen pohlédl nahoru na rošt. Rodgers nyní ze sebe vyrážel krátké, přerývané výkřiky; bojoval s bolestí a prohrával.

"Proboha, dost," zasténal Katzen. Sklonil hlavu a kroutil jí ze strany na stranu. "Panebože, ať toho nechají!"

Coffey si otřel čelo kapesníkem. "Stejně je to ironie," pronesl. "Ocitli jsme se málem Bohu pod okny, a on nám ani nenaslouchá. Anebo jestli ano," dodal omluvně, "má nějaký plán, ale jeho smysl mi uniká."

"Mně taky," řekl Katzen. "Ovšem, pokud se nemýlíme, a tamti přece jen nemají pravdu. Možná, že Bůh je na jejich straně."

"Na straně takovýchhle nestvůr? To bych neřekl." Coffey udělal dva váhavé kroky ke Katzenovi. "Phile? Proč jsi vstal? Co chceš dělat?"

"Napadlo mě, že to zarazím."

"A jak?"

Katzen si opřel hlavu o pletivo. "Věnoval jsem život záchraně ohrožených živočichů a ekosystémů." Ztišil hlas do hlasitého šepotu. "A dělal jsem to tak, že jsem jednal, riskoval život."

"Ty ses dokázal zocelit; to jsem ti říkal mockrát. Ale já? Nevím, jak vydržím při - při tamtom." Coffey vrhl rychlý pohled nahoru a zase zpátky na Katzena. Spiklenecky se k němu naklonil. "Jestli uvažuješ o tom, jak se pokusit odtud zmizet, jsem s tebou. Radši umřu v boji, než abych se tu ustrašeně krčil. Myslím, že sílu k boji ještě mám."

Katzen se na něj zadívat ve slabém světle, dopadajícím shora. "Já nemyslím na rozpoutání války, Lowelle; myslím na ukončení války."

"A jak?"

Katzen zavřel oči; Rodgers teď zanařík al hlasitěji. Byl to jen krátký výkřik, protože jej zdusil za sevřenými zuby, Katzenovi však přesto projel až do morku kostí. Nahnul se ke Coffeymu blíž.

"Když OMOC spustíme, když bude všechno pracovat, zapne se i lokátor," řekl. "Operační centrum signál určitě zachytí a armáda pak celé OMOC pošle k čertu a teroristy s ním. Nebude se moct proti nikomu použít."

"Moment; ty navrhuješ, abychom těm lidem pomáhali?"

"Mika pálí zaživa; a bůhví, co udělají se Sondrou. Když projevíme trochu iniciativy, budeme mít naději, že zůstaneme naživu. Anebo umřeme aspoň se ctí."

"Pomáhat těm hajzlům neznamená umřít se ctí," prohlásil Coffey. "Je to zrada."

"Čeho? Řádů?"

"Zrada vlastní země; Phile, nedělej to!"

Katzen se otočil ke Coffeymu zády; natáhl se a zahákl prsty za rošt. Coffey ho obešel a postavil se proti němu.

"Už mockrát jsem neudělal všechno, co bylo v mých silách," prohlásil. "Teď ale ustoupit nemůžu; nedokázal bych s tím žít."

"Tohle ovšem neděláš ty," odtušil Katzen. Vytáhl se nahoru, až měl ústa přitisknutá ke studenému železu.

"Přestaňte s tím!" vykřikl. "Pojďte si pro mě! Řeknu vám, co chcete vědět!"

Ticho, které následovalo, jako kdyby přicházelo po kouscích; nejprve zmlkl Pupshaw, potom ustalo syčení hořáku, ztichli Rodgers i Sondra. Ticho porušil chroupaný zvuk kroků po podlaze jeskyně; kdosi namířil na Katzena světlo baterky. Ten se pustil a klesl zpátky na dno jámy.

"Rozhodl jste se mluvit?" zeptal se hluboký hlas.

"Ano, rozhodl."

Coffey se od Katzena odvrátil a zase se posadil.

"Kdo jsou lidé ve vaší skupině?" pokračoval hluboký hlas.

"Většina z nich provádí výzkum životního prostředí," odpověděl Katzen. Zaclonil si oči před jasným světlem. "Studují tu vliv stavby přehrad na ekosystém Eufratu. Člověk, kterého mučíte, je mechanik, žádný ‚nadřízený důstojník`. Ten, koho potřebujete, jsem já."

"A kdo tedy vlastně jste?"

"Zpravodajský důstojník Spojených států. Ten turecký plukovník a já jsme přišli s nimi, abychom zařízení v tom vozidle použili při špionáži proti Ankaře a Damašku."

Muž nahoře chvíli mlčel. "A ten druhý člověk - jaká je jeho specializace?"

"Je to právník; dohlíží na to, abychom neporušili nějaké mezinárodní zákony."

"A ta žena tady nahoře - říkáte, že je to vědecká pracovnice?"

"Ano," odpověděl Katzen a modlil se, aby mu ten člověk uvěřil.

"A jaký je její obor?"

"Kultivační půdy," řekla Sondra. "Želatina s živinami, na kterých se

pěstují mikroorganismy nebo tkáně pro vědeckovýzkumné účely. Můj otec má v tomhle oboru patenty. Já jsem pracovala s ním."

Muž baterku zhasl a řekl cosi arabsky. Za okamžik se rošt zvedl a Katzena vytáhli před namířenou pistolí ven. Proti němu stál muž s tmavou pletí a jizvou v obličeji. Nalevo Katzen zahlédl koutkem oka Rodgerse, visícího za zápěstí; Sondra byla připoutána ke stěně na pravé straně.

"Nevěřím, že studujete životní prostředí," prohlásil velitel. "Ale na tom nezáleží, pokud jste ochoten nám ukázat, jak vaše zařízení pracuje."

"Jsem."

"Nic mu neříkejte!" dostal ze sebe Rodgers namáhavě, jako by se mu nedostávalo dechu.

Katzen se na něj zpříma podíval. Při pohledu na generálova ústa, dosud zkřivená bolestí, mu málem podklesly nohy. A také při pohledu na tmavé, lesknoucí se plochy spáleného masa.

Rodgers vyplivl krev. "Zůstaňte, kde jste! Od žádných cizích vůdců rozkazy nepřijímáme!"

Snědý muž se prudce otočil a zasadil Rodgersovi ránu pěstí do čelisti; hlasitý úder srazil generálovi hlavu dozadu.

"Od cizího vůdce rozkazy přijímáte, když jste jeho hosty!" řekl. Otočil se ke Katzenovi a opět výhružněji pokračoval: "To, jestli zůstanete naživu, záleží na tom, jak budu spokojen s tím, co mi ukážete."

Katzen se znovu podíval na Rodgerse. "Je mi líto; vaše životy jsou pro mě ale cennější než tamta vaše zásada."

"Zbabělče!" zařval Rodgers.

Sondra napínala řetězy, které ji poutaly.

"Zrádce!" zasyčela.

"Neposlouchejte je!" řekl velitel Katzenovi. "Zachránil jste je všechny, i sebe. Tohle je loajalita, ne zrada."

"Vaše schvalovací razítko nepotřebuju!" odsekl Katzen.

"Potřebujete popravčí četu!" opáčila Sondra. "Na tu vaši hru jsem přistoupila, protože jsem myslela, že máte nějaký plán." Pohlédla na velitele. "O tom autě nic neví. A já nejsem vědec."

Velitel k ní přistoupil. "Jste mladá a moc mluvíte; až uvidíme, co ten pán opravdu ví, já a moji vojáci přijdeme a popovídáme si s vámi."

"Ne! Jestli mým přátelům ublížíte, žádné dojednání neplatí!" prohlásil Katzen.

Velitel se k němu znenadání obrátil a současně ho hřbetem ruky udeřil silně do obličeje.

"Mně žádné ne říkat nebudete!" Stejně náhle se uklidnil. "Ukážete mi, jak se s tím autem zachází. A už žádné zdržování!"

Vsunul levici Sondře za hlavu a pevně ji přidržel. Pak ji pravou rukou uchopil za čelist a zmáčkl jí tváře, až se jí ústa rozevřela do tvaru písmene O.

"Nebo vám to půjde líp, když ji uslyšíte křičet, až jí budeme nožem páčit jeden zub za druhým?"

Katzen zvedl ruce v obranném gestu. "Nedělejte to," řekl a z očí mu opět začaly téct slzy. "Prosím, ne. Budu spolupracovat."

Velitel Sondru pustil a Katzena kdosi zezadu postrčil. Zavrávoral, a jak Sondru míjel, z jejích očí na něj hleděla smrt hrozivější než z pistole v jeho zádech; ty oči byly temné štěrbiny, proklínající ho z hloubi duše.

Když Katzen prošel jeskyní a vystoupil do slunečního světla, zkřivil bolestí tvář; z očí mu stále tekly slzy. Není zbabělec. Grónské tuleně bránil vlastním tělem. Prostě jen nedokáže nechat své přátele trpět a zemřít. Přesto však věděl, že od tohoto dne tihle lidé, s nimiž strávil víc než rok a na kterých mu tolik záleží, již jeho přáteli nebudou.

38

ÚTERÝ, 12.43 ODPOLEDNE
TEL NEF, IZRAEL

Krátce po poledni C-141B přistál na ploše mimo vojenskou základnu. Plukovník August a jeho sedmnáct vojáků už na sobě měli pracovní uniformy do pouště, maskovací šátky přes obličej a měkké klobouky. Dostavili se izraelští vojáci a pomohli jim se stavbou stanů; ty skryjí náklad, který sem Američané dopravili.

Kapitán Šlomo Har-Zion přinesl Augustovi strojem psaný vzkaz; dokument byl napsaný na bílém podkladě páskou s matným barvivem, kombinací šedé a slonové kosti, aby se od něj odráželo sluneční světlo. August tento druh polních písemností znal; zaručovaly, že je průzkumníci, kteří mohou být usazení v okolních kopcích, nedokážou přečíst. O podrobnostech se nehovořilo; arabští agenti, tajně proniknuvší mezi své nepřátele, a možná i sem do okolí, hojně využívali elektronickou špionáž a odečítání ze rtů.

August odraz světla mírnil tím, že papírem při čtení pohyboval; ve zprávě stálo, že Operační centrum objevilo pravděpodobnou polohu místa, kde teroristé ukrývají OMOC i rukojmí. Do té oblasti byl vyslán izraelský agent, aby ji prozkoumal ještě před příchodem skupiny Striker. Bude mít přímé spojení s kapitánem Šlomem Har-Zionem. Pokud se zpravodajské informace ukážou jako správné, skupina Striker se na to místo okamžitě vypraví. August důstojníkovi poděkoval a sdělil mu, že za ním zanedlouho přijde.

Pomohl skupině Striker a Izraelcům vyložit náklad a připravit vozidla. Zpod maskovacího krytu vyvezli šest motocyklů a uložili je ve stanech; po nich následovala čtyři rychlá útočná vozidla. Zkontrolovali všechny spoje v motorech, jestli se v důsledku otřesů během letu někde neuvolnily. Pečlivě prohlédli i kulomety ráže .50 a granátomety ráže .40 milimetrů, zda jsou mechanismy čisté a mířidla v pořádku. C-141B si doplnil palivo a okamžitě se vrátil, aby jej nezpozoroval někdo ukrytý v kopcích, případně ruské družice. Informace by se rychle dostala do nepřátelských hlavních měst v oblasti a později by byla použita proti Washingtonu.

Zatímco oddíl kontroloval výzbroj, August a seržant Grey odešli do zabezpečené budovy bez oken. Společně s izraelskými poradci studovali mapy oblasti údolí Bikáa a hovořili s nimi o možných nebezpečích, která tam mohou číhat. Mezi tato nebezpečí patřili rolníci, kteří mohli být součástí sítě včasného varování, i protipěchotní miny. Izraelci slíbili, že budou sledovat krátkovlnné vysílání a rušit vše, co se jim podaří zachytit.

Pak už se nedalo dělat nic než to, co August dělal ze všeho nejhůř. Musel čekat.

39

ÚTERÝ, 1.46 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Faláh šel po většinu noci a před východem slunce ulehl ke krátkému spánku.

Slunce bylo jeho budíkem a nikdy ho nezradilo. A tma byla jeho ochranným pláštěm. Ani ta ho nikdy nezradila.

Faláh naštěstí mnoho spánku nepotřeboval; jako chlapec vyrůstal v Tel Avivu a měl vždy dojem, že spánkem o něco přichází. Jako výrostek věděl, že o něco přichází, když slunce zapadá. A jako dospělý měl v temnotě až moc práce.

Jednou tě to dostane, říkal si cestou.

Stejně se mu dařilo, když ho dovezli na libanonskou hranici; než se uložil k odpočinku, stačil ujít větší část prvního úseku své cesty, přes pětadvacet kilometrů ke vstupu do údolí Bikáa. Tam vyhledal olivový háj, dost daleko od silnice. Zakryl se spadaným listím, aby ho nebylo vidět a aby se zahřál. Na západní straně se tyčilo pohoří Libanon, na východě se zvedalo podhůří Antilibanonu. Při hledání místa pro spaní dbal na to, aby mezi štíty hor byla volná proluka; tou paprsky vycházejícího slunce dopadnou na místo, kde odpočívá, ještě předtím, než sluneční kotouč vystoupí nad hory a probudí i lidi v údolí.

Každá vesnice v Sýrii i v Libanonu má svůj vlastní způsob oblékání a vzory látek. Šátky, pláště, kalhoty i sukně mají vzory, barvy i třapce výrazně odlišné a oblečení je pestřejší a různorodější než kdekoliv jinde na světě. Některé styly oblékání vycházejí z tradice, jiné z účelu. Mezi Kurdy, kteří se přesídlili do údolí Bikáa, je jedinou tradiční součástí oděvu pokrývka hlavy. Před odchodem z Tel Nefu Faláh zašel do dobře zásobeného "šatníku", kde se převlékl do oděvu, odpovídajícího jeho roli potulného zemědělského dělnika. Zvolil ošumělý černý volný plášť, černé sandály a charakteristickou černou tuhou pokrývku hlavy s třásněmi. K tomu těžké sluneční brýle s čemými obroučkami. Pod potrhaným pláštěm měl těsný gumový opasek a na něm dva vodotěsné váčky; do jednoho, zavěšeného na pravém boku, si uložil falešný turecký pas na kurdské jméno s adresou v kurdské vesnici. Byl Aram Tunas ze Semdinli. Do váčku si také dal vysílačku.

Ve druhém měl revolver Magnum .44, který vzal kurdskému zajatci. Ve váčku s vysílačkou měl ještě zašifrovanou mapu, nakreslenou potravinářským barvivem na sušené jehněčí kůži; kdyby byl chycen, mapu sní. Dostal také heslo, kterým se prokáže kterémukoliv z amerických zachránců; byla to slova, která pronesl Mojžíš v Desateru přikázání: "Budu přebývat v této zemi." Bob Herbert měl za to, že heslem pro akci OMOC na Blízkém východě by mělo být něco, co zní posvátně, ne však něco z koránu nebo z bible, co by někdo mohl pronést jen tak mimoděk. Když bude po pronesení první části hesla vyzván, aby zůstal stát a řekl své jméno, má odpovědět, že se jmenuje Šejk z Midianu. Kdyby byl zajat a heslo z něj bylo vynuceno mučením nebo pomocí drog, stále ještě existovala naděje, že ten, kdo by se za něj pak chtěl vydávat, nebude znát i druhou polovinu hesla. Takový člověk by se prozradil tím, že řekne jméno z Faláhova pasu.

Izraelec si také nesl vodu ve velkém vaku z kravské kůže, přehozeném přes levé rameno; přes pravé mu visel vlněný pytel s oděvem na převlečení, jídlem a přijímačem Echelon Audio Receiver, EAR, což znamená ucho; přístroj sestával z malé skládací parabolické antény, audiopřijímače a vysílače a z kompaktního počítače s digitálním záznamovým zařízením a filtrovacím programem, pracujícím na principu Dopplerova jevu. Uživatel tak může vybírat zvuky podle stupňů, čili vrstev. Při stisknutí tlačítka se zvuk, který k naslouchajícímu dorazil jako první, eliminuje a uvolní místo tomu, který následuje. Je-li akustika dobrá, "ucho" slyší i za roh. Údaje lze také uložit pro pozdější přenos.

Ani ne pět minut po probuzení Faláh klečel skloněn nad potokem a rákosovým stéblem, vonícím mátou, srkal chutnou, chladnou vodu. V té chvíli ucítil vibrace vysílačky; dala se sice přepnout na zvukový signál, když však Faláh pracoval na nějakém tajném úkolu nebo když pátral po nepříteli, který se mohl ukrývat kdekoliv, pípnutí vysílačky bylo to poslední, o co stál.

Žvýkal rákosové stéblo; seděl jen na patách, sehnut nízko k zemi. Pod širým nebem si nikdy nesedal na zem, protože kdyby hrozilo náhlé nebezpečí,

trvalo by mu mnohem déle dostat se na nohy.

"Ana rácbil ámel muzéri," odpověděl do vysílačky arabsky. ,,Jsem rolník."

"Inta minejn?" zeptal se volající. "Odkud jsi?"

Faláh poznal hlas vrchního seržanta Vilnaie, stejně jako Vilnai určitě poznal jeho. Kvůli utajení si však oba přece jen navzájem řekli hesla.

"Ana min Bejrút," řekl Faláh. "Jsem z Bejrútu." Kdyby byl zraněn, odpověděl by "Ana min Hermil." Kdyby byl zajat, odpověď by zněla "Ana min Tyre."

Jakmile Faláh odpověděl, že je z Bejrutu, Vilnai pokračoval: "Osm, šest, šest, deset, nula, sedmnáct."

Faláh čísla opakoval. Pak vytáhl z váčku mapu; bylo na ní zakresleno údolí a přes ně narýsována mřížka. První dvě číslice označovaly čtverec mřížky, druhé dvě přesné místo ve čtverci. Poslední dvojice udávala polohu na vertikále. Znamenala, že jeskyně, kterou hledá, leží sedmnáctinu míle, čtyřiadevadesát metrů vysoko, na úbočí hory, pravděpodobně při nějaké silnici.

"Vidím to," řekl Faláh. Nejenže to místo viděl, ale také poznal, že se dokonale hodí pro vojenskou základnu. Za horou byla rokle, v níž mohou snadno přistávat vrtulníky a která poskytuje i prostor pro výcvikové zázemí.

"Jděte tam," přikázal Vilnai. "Místo prozkoumejte, a jestli se náš předpoklad potvrdí, hlaste to."

"Rozumím," odpověděl mladík.

"Sahil. Sahil," opakoval Vilnai.

Sahil znamená "snadné" a Faláh to slovo používal k odhlášení. Zvolil si je proto, že se v něm skrývala ironie; díky Faláhově vysoké úspěšnosti mu nadřízení opakovaně předhazovali, že si to slovo vybral proto, že je pravdivé, a tudíž mu neustále vyhrožovali pověřením nějakými nebezpečnějšími úkoly. Faláh je takto směle vyzýval, aby tedy na nějaké nebezpečnější úkoly přišli.

Uložil vysílačku a chvíli studoval mapu. Zasténal; k jeskyni, kterou hledá, je to dvaadvacet kilometrů. V tomhle těžkém, svažitém terénu, připočítá-li se navíc krátký odpočinek, mu cesta k cíli potrvá přibližně pět a půl hodiny. Věděl také, že jakmile vstoupí do údolí, jeho vysílačka nebude k ničemu. Pro spojení s Tel Nefem bude potřebovat EAR.

Vyplivl rákosové stéblo, které žvýkal, a pár si jich vytáhl na později; zastrčil je do hluboké manžety rukávu pláště a vyrazil. Cestou snědl mapu místo snídaně.

Nebyl ve formě; když nedlouho po poledni došel k jeskyni, měl nohy jako z olova a jeho kdysi ztvrdlá chodidla krvácela na patách, pod palci obou nohou měl velké mozoly a kůže se mu mastně leskla potem. Když však dorazil k cíli, na strázně cesty zapomněl; skrz husté mlází viděl řady stromů a jeskyni. Na prašné silnici, vedoucí svahem mezi lesem a jeskyní, spatřil bílý skříňový automobil, zakrytý maskovací plachtou a střežený dvěma hlídkami s poloautomatickými zbraněmi. Necelých pět set metrů dál byl zářez, jímž silnička vedla dozadu za horu.

Faláh se skrčil za balvanem asi čtyři sta metrů od jeskyně. Shodil z ramene vlněný vak, vyhloubil malou jámu a vyhrabanou hlínu pečlivě nakupil na hromádku vedle. Potom hledal nějaký velký trs trávy; našel ho, vydobyl jej ze země a upevnil nahoru na hromádku.

Nyní byl připraven. Obrátil svou pozornost na jeskyni. Nacházela se na úbočí horského štítu, asi dvacet metrů nad jeho úpatím a těsně nad čarou stromů; přístup k ní byl jen po prašné silnici. Vrhl rychlý pohled na terén pod svahem; v mlází i kolem porostu určitě uložili protipěchotní miny. S jejich hledáním však potíže mít nebude; až dorazí skupina Striker, on se prostě Kurdům vzdá, ti si pro něj přijdou a přitom samozřejmě musí jít nezaminovaným průchodem.

Spatřil, jak se z jeskyně vynořil jakýsi muž; měl na sobě košili a krátké kalhoty barvy khaki. Za ním šel člověk, mířící mu pistolí do zad. Byl tam ještě kdosi další, ten však z jeskyně nevystoupil, stál ve stínu vchodu a

přihlížel. Muž s pistolí odvedl zajatce do automobilu.

Faláh otevřel vak a vytáhl tři součásti zařízení EAR. Počítač, o málo větší než audiokazeta, položil na balvan a potom si nachystal černou parabolickou anténu; složená se velikostí a tvarem podobala malému deštníku a při stisknutí knoflíku se rozevřela stejně jako deštník. Při stisknutí druhého knoflíku vystřelila z druhého konce trojnožka. Anténu postavil vedle počítače na balvan a zapojil ji k němu. Pak vylovil z vaku sluchátka; připojil je, zařízení zapnul a odhadl vzdálenost, jemně ji vyladil na místo asi třicet centimetrů od vchodu a naslouchal.

Slyšel kohosi před jeskyní mluvit turecky; dal počítači příkaz přejít na další vrstvu. Nyní kdosi hovořil syrsky.

"... je časový rozvrh?"

"Nevím," odpověděl kdosi jiný. "Brzy. Toho vůdce přislíbil Ibrahimovi a ženy svým pobočníkům."

"Ne nám?" pronesl jiný muž nespokojeně.

Tady máme důkaz, že turečtí a syrští Kurdové pracují spolu, pomyslel si Faláh; nepřekvapilo ho to, pouze naplnilo pocitem zadostiučinění. Až tu skončí, záznam vyšle do Tel Nefu. Odtud bude předán do Washingtonu. Americký prezident pravděpodobně uvědomí Damašek a Ankaru. Rozhovor také dokazoval, že na tomto místě jsou drženi i ostatní zajatci. Faláh se rozhodl, že než se spojí s Tel Nefem, prozkoumá jeskyni do větší hloubky.

Postupoval po třech metrech; slyšel další syrštinu, další turečtinu a konečně i angličtinu. Zněla zdušeně a bylo jí stěží rozumět. Faláh věděl, k jakým způsobům zacházení se zajatci se Kurdové v horách uchylují, takže hovořící jsou zřejmě zavřeni v jámách. Zachytil jen několik slov.

"Zrada... radši zemřít."

"... udělá."

Naslouchal ještě několik vteřin, potom naprogramoval do počítače nové souřadnice. Anténa, pevně usazená na trojnožce, se začala otáčet. Izraelská komunikační družice, se kterou se Faláh potřeboval spojit, se pohybovala po geostacionámí oběžné dráze přímo nad Libanonem a východní Sýrií.

Faláh čekal, až se anténa nasměruje a naváže spojení; vtom z automobilu vyběhl jeden z Arabů a chvátal k člověku, stojícímu ve vchodu do jeskyně. Faláh stiskl tlačítko "zrušit", uchopil anténu, natočil ji zpátky směrem ke vchodu a nastavil v počítači vzdálenost. Naslouchal.

"... zapnul uvnitř počítač," říkal muž, který vyběhl z auta. "Ten ohlásil, že někde venku je družicová anténa."

Muž ve stínu se klidným hlasem zeptal kde.

"Na jihozápadě," odpověděl muž. "Asi pět set metrů -"

Víc Faláh nepotřeboval slyšet. Věděl, že Kurdům nedokáže utéct ani se jim postavit. Měl jedinou možnost. Zaklel, stiskl tlačítko, jímž vyslal tichý signál na základnu, potom anténu i trojnožku složil a vše smetl do vyhrabané jámy. Sáhl do váčku, zavěšeného kolem pasu, a hodil do ní i vysílačku. Nakonec si stáhl sandály a hodil do jámy i je. Jámu zahrnul hlínou a navrch postavil trs trávy. Pokud se někdo nebude pozorně dívat, nepozná, že povrch hlíny pod trsem byl nějak porušen. Potom popadl vak a plazil se k severovýchodu. Viděl, jak z jeskyně vyběhlo přes deset kurdských vojáků; rozvinuli se do zástupů po třech a pečlivě se vyhýbali minám.

Faláh se plazil hlavně travou a po kamení, aby zanechal co nejméně stop. Asi sto metrů od místa, kde zahrabal anténu a vysílačku, položil vlněný vak na zem vedle sebe a navlékl si druhé sandály, aby se jejich otisky neshodovaly s těmi, které zanechal kolem balvanu. Potom vak sebral a prchal pryč; přitom si v duchu opakoval podrobnosti ze života Arama Tunase ze Semdinli.

40

ÚTERÝ, 2.03 ODPOLEDNE
KUTEJPE, SÝRIE

Syrskou vojenskou základnu v Kutejfe tvořilo pouhých pár dřevěných baráků a několik desítek stanů v řadách; stály tu dvě strážní věže vysoké šest metrů, jedna obrácená k severovýchodu, druhá k jihozápadu. Základnu ohrazoval zátaras z ostnatého drátu, napnutého mezi třímetrovými sloupky. Základna byla zřízena před jedenácti měsíci, poté co kurdské jednotky z údolí Bikáa začaly Kutejfe vytrvale přepadávat, aby se zmocnily zásob. Od té doby se Kurdové drželi od velké vesnice dál.

Devětadvacetiletý spojařský důstojník, kapitán Hamíd Mutamin, věděl, že nájezdy a potom i období klidu byly záměrné. Když se Siriner rozhodl, kde v údolí Bikáa vybuduje svou vlastní základnu, chtěl, aby Syřané také měli poblíž nějaký menší vojenský útvar. Dostat se do blízkostí syrské armády znamenalo splnění významné součásti Sirinerových plánů. Když byla základna v Kutejfe vybudována, kapitán Mutamin využil své desetileté příkladné služby k tomu, aby tam byl převelen. I to bylo pro Sirinerův plán důležité. Když bylo obou cílů dosaženo, Siriner dokončil svůj záměr a vybudoval svou vlastní základnu v údolí Bikáa.

Mutamin nebyl Kurd; v tom spočívala jeho síla. Jeho otec byl potulný zubař a zajížděl do mnoha kurdských vesnic. Hamíd byl jeho jediný syn a po škole nebo během prázdnin ho na krátkých cestách doprovázel. Když bylo Hamídovi čtrnáct, jejich auto jednou pozdě v noci zastavili nedaleko vesnice Rakka na severu čtyři syrští vojáci. Sebrali otci zlato, které měl na zubní výplně, váček s tabákem a snubní prsten, a poslali je dál. Hamíd se chtěl postavit na odpor, otec mu v tom však zabránil. Krátce nato starší Mutamin zajel ke krajnici a tam, na opuštěné silnici, pod jasně zářícím měsícem zemřel; přepadl ho srdeční záchvat. Hamíd se vrátil do domu jednoho z otcových kurdských pacientů, postaršího tiskaře jménem Džalál. Zatelefonoval matce a jeden ze strýců pro něj přijel. Pohřeb byl poznamenán smutkem a hněvem.

Hamíd byl nucen odejít ze školy a chodit do práce, aby mohl podporovat matku a sestru. Pracoval na montážní lince v továrně na rádia, kde měl čas přemýšlet. Hýčkal v sobě nenávist vůči syrské armádě. Dál navštěvoval Džalála a ten ho po dvou letech obezřele a nenápadně uvedl mezi jiné mladé lidi, kteří měli nevyrovnané účty se syrskou armádou. Všichni to byli Kurdové. Při vyprávění příběhů o loupežích, vraždách a mučení došel Hamíd k přesvědčení, že špatná není jen armáda, nýbrž celá vláda. Musí se jim to zarazit. Jeden z Džalálových přátel představil Hamída Kajahanu Sirinerovi, mladému Turkovi, který mezi ně také chodil. Ten byl odhodlán vytvořit nový národ na území, kde by Kurdové i jiní utlačovaní lidé žili svobodně a v míru. Hamíd chtěl vědět, jak by mohl pomoci. Siriner mu pověděl, že každý celek lze nejsnáze oslabit zevnitř. Vyzval Hamída, aby se stal tím, čím opovrhuje. Měl vstoupit do syrské armády. Díky praxi, kterou získal při práci na montážní lince, byl zařazen ke spojařům.

Už deset let sloužil svým syrským velitelům se zdánlivou oddaností a nadšením. Během té doby tajně vyzrazoval syrským Kurdům pohyby vojsk. Jeho informace jim pomáhaly vyhnout se střetům, krást zásoby nebo ze zálohy přepadat hlídky.

Nyní dostal své zatím nejdůležitější pověření; měl informovat velitele základny, že náhodou zachytil zprávu od jakéhosi tureckého Kurda. Ten člověk žije sám na východní straně Antilibanonu. Sídlí asi půl kilometru západně od vesnice Zebdání, hned u syrských hranic. Očividně tam je usazený už dlouho, říkal Hamíd, a hlásí pohyby syrských vojsk. Hamíd sdělil veliteli základny

přesnou polohu toho místa.

Velitel se usmíval. Bezpochyby se už viděl, jak je převelen na nějakou významnější základnu, za to že odhalí a zničí Kurda, provádějícího špionáž pro Turky. Vyslal dvanáct mužů ve třech džípech s rozkazem toho člověka obklíčit a zajmout.

Hamíd se usmíval jen v duchu; potom si udělal přestávku v práci a přesvědčil se, že motocykl, který měl v úmyslu si vzít, má plnou nádrž.

41

ÚTERÝ, 2.18 ODPOLEDNE
ZEBDÁNÍ, SÝRIE

Mahmúd spal přes dvě hodiny, když ho kdosi jemným dloubnutím probudil; otevřel oči a zašilhal na tmavý obličej, orámovaný temně modrým nebem.

"Vojáci jsou blízko," pronesl Madžíd Káderí. "Přicházejí, přesně jak Hamíd říkal."

"Alláh buď pochválen," odpověděl Mahmúd. Okamžik se na svém lůžku z trávy protahoval, potom se postavil. Nebyl odpočatý, ale zdřímnutí přece jen stačilo, aby otupilo pocit vyčerpání. Vzal do ruky polní láhev, obrátil obličej vzhůru a nalil si vodu do očí, silně si je promnul a pohlédl na Madžída.

Madžíd byl Valídův bratranec a jeho oddaný společník. Měl příkaz Mahmúda probudit teprve krátce předtím, než nastane čas zaútočit. Během jízdy horským prusmykem výrostek mlčel a oči měl dosud zarudlé pláčem pro mrtvého bratrance. Nyní však, když byla ona velká chvíle na dosah, měl v těch očích sílu a v jeho hlase zněla dychtivost. Mahmúd byl na něj pyšný.

"Jdeme," vyzval ho.

Následoval Madžída přes brázdy, vymleté tajícími sněhy; opatrně obcházeli velké balvany a vraceli se k postavení bojovníků Strany kurdských pracujících.

V nízkých kopcích se rozmístilo čtrnáct kurdských ostrostřelců; vedle skály dole položili vysílačku a rozdělali a zase uhasili oheň. Syřané obojí objeví a pak, podle předpisů, vylezou z džípů a skrčí se za nimi. Připraví se ke krycí palbě a jeden voják se pěšky vypraví napřed, aby místo prozkoumal. A všichni se ocitnou ve smrtonosné křížové palbě shora, ze vzdálenosti necelých dvaceti metrů. Syřané, mířící zbraněmi do okolních kopců, budou zlikvidováni první; než se ostatní vzpamatují a přenesou palbu nahoru, tihle už zemřou. Co nejvíc Syřanů bude střeleno do hlavy; jejich uniformy tak nebudou potřísněny krví. Kurdové jich potřebovali deset.

Mahmúd se připojil ke svým druhům a všichni sledovali přijíždějící džípy. Zvedli zbraně. Počkali, až vojáci vystoupí z džípů a zaujmou postavení. Mahmúd pokývl; jeho lidé se připravili ke střelbě. Pokývl podruhé, a vypálili.

Mnozí z Kurdů, nyní ukrytých mezi skalami, lovili divoké krocany, divoké vepře a králíky, aby jejich rodiny měly co jíst; nábojů byl nedostatek, a ten je naučil, že všichni obvykle dokázali kořist usmrtit jedinou ranou. První salvu vypálilo deset Kurdů na vojáky nejblíž k úpatí kopce, včetně toho, který šel prozkoumat tábořiště. Devět Syřanů zemřelo na místě, desátý, který měl přilbu, dostal dva zásahy do hrdla a padl také. Zbývající Syřané se zadívali nahoru; než střelce zpozorovali, na vteřinu znehybněli, a v tom okamžiku zahájili palbu ostatní Kurdové. Padli i poslední Syřané.

Mahmúd s pistolí v ruce vedl malou skupinku dolů svahem. Všichni Syřané byli mrtví. Zamával na ostatní, skryté na úpatí kopců, a ti přispěchali, z

postřílených vojáků stáhli uniformy a všechny mrtvé naložili do jednoho z džípů. Deset Kurdů, nyní v uniformách řadových syrských vojáků, nastoupilo do druhých dvou, ostatní zakrývali stopy po srážce. Mahmúd si oprášil prýmky plukovnické uniformy a skupina v čele s ním jela dál vyprahlou plání.

Turecko i Sýrie uzavřely své hranice pro turisty i cestovatele, takže hlavní silnice M1 byla poměrně prázdná; když se Mahmúd a jeho devět lidí dostali na moderní silnici, zamířili k jihu. Měli před sebou pětadvacetiminutovou jízdu do Damašku... a tam skončí i více než osmdesát let utrpení.

42

ÚTERÝ, 1.23 OOPOLEDNE
TEL NEF, IZRAEL

Vrchní seržant Vilnai a plukovník Brett August už přes hodinu seděli v podzemní radistické místnosti ze škvárobetonových tvárnic; po většinu času prohlíželi podrobné letecké mapy údolí Bikáa, zobrazené na monitoru počítače. Radistka Gila Hararítová, žena s havraními vlasy, sedící vedle nich, naslouchala, neuslyší-li nějakou zprávu od Faláha.

Před několika minutami se k nim připojil velitel základny, major Maton Jarkoni, veterán Jomkippurské války v roce 1973, člověk s býčím obličejem a malou, avšak pevně stavěnou postavou. August o něm slyšel, že jeho chování i způsob jednání se k jeho zjevu hodí. Po svém příchodu se major rozhovořil o vysokém stupni pohotovosti, který Izrael vyhlásil, poté co Sýrie vyslala na sever vojsko. Kdyby vypukly boje, Izrael je připraven přispět Turkům na pomoc.

"Izrael ani NATO nemohou dopustit, aby válčící frakce Turecko násilně rozdělily," prohlásil. "NATO potřebuje hradbu, která islámské fundamentalisty zadrží; a Izrael, stejně jako Sýrie, potřebuje vodu. Teď stojí za to vést válku, aby země zůstala celistvá."

"Co udělá NATO?" zeptal se Vilnai.

"Právě jsem volal do Bruselu a mluvil s generálem Kevinem Burkem," odpověděl Jarkoni. "Kromě zesílené americké vojenské přítomnosti ve Středozemním moři vyhlásila vojska NATO v Itálii stav obranné pohotovosti stupeň dva."

"Chytrý tah," poznamenal August. "Než jsem nastoupil u skupiny Striker, u NATO v Itálii jsem sloužil. Vsadím deset ku pěti, že vyhlášení stupně dva má donutit Řecko, aby si vybralo, na čí stranu se postaví. Buďto půjde se svými spojenci z NATO a pomůže bránit Turecko, nebo se postaví na stranu Sýrie; a jestli to udělá, ta italská ‚bota` ho nakopne do zadku."

Vrchní seržant Vilnai pomalu zavrtěl hlavou. "Blízký východ půjde do války a NATO se rozloží. Svět se už rozdělil na moc propojených mikročástic."

"O tom mi povídejte," podotkl trpce August.

"Jedna země stojí při jiné zemi, ale frakce v těch zemích sympatizují s frakcemi v jiných zemích. Brzy už nebudou žádné země ani národy."

"Jen zvláštní zájmy," podotkl August. "Svět rozhádaných válkychtivých vládců a dobyvačných králů."

Na panelu bliklo červené světélko; radistka napjatě naslouchala, zatímco digitální nahrávací zařízení vzkaz zaznamenávalo. Sestával ze dvou krátkých a jednoho dlouhého pípnutí, následovaných dalším dlouhým pípnutím. Vzkaz se ještě jednou opakoval a skončil.

Mladá radistka si sňala sluchátka a otočila se k počítači vedle vysílačky.

"No?" zeptal se netrpělivě Jarkoni.

"Byl to zakódovaný nouzový signál," odpověděla. Nahrála vzkaz z pásky do počítače. Na monitoru se ukázala dešifrovaná zpráva; přečetla ji: "Zajatci zde. Nepřítel se blíží. Pokouším se uniknout."

"Takže ho objevili," řekl Jarkoni.

Jedinou změnou v Augustově výrazu bylo, že pevně sevřel svaly čelistí; neměl ve zvyku dávat své pocity příliš najevo.

"Je nějaký způsob, jak se s ním budeme moct zase spojit?"

"To těžko," odpověděl Vilnai. "Jestli se Faláh ocitl v nebezpečí, musel se vysílačky zbavit; nesmí dopustit, aby ho s ní chytili. A jestli si myslí, že dokáže pronásledovatelům utéct, pokusí se o to. Když se mu to podaří, možná se k vysílačce vrátí. Když bude mít dojem, že nemá kam uniknout, prohlásí se za Kurda a bude se vydávat za nového uchazeče o přijetí do Strany kurdských pracujících."

August se zadíval na radistku, avšak nevnímal ji; v duchu viděl tváře posádky OMOC. Až dosud ho každou minutu, kdy musel čekat, jako strašidlo pronásledovala jediná myšlenka: až se k OMOC konečně dostanou, bude pozdě. Čekat na zpravodajské informace mělo smysl; teď však, když žádné nebudou přicházet, není pro odklady důvod.

"Majore, chtěl bych tam se svou skupinou," řekl.

Jarkoni mu pohlédl do očí.

"Víme, kde ta jeskyně je," naléhal August. "Vrchní seržant Vilnai a já jsme prostudovali přístupové cesty od západu a východu." Přistoupil k majorovi blíž; hovořil napjatým hlasem, téměř šeptem. "Majore, v sázce není jen OMOC; jestli je ta jeskyně hlavní stan Strany kurdských pracujících, můžeme jej zlikvidovat. Tuhle válku můžeme zarazit ještě dřív, než vypukne."

Jarkoni sklonil hlavu; jeho temné oči, také podobné očím býka, ještě víc potemněly. "Dobrá; jděte. A Bůh vás provázej."

"Děkuju."

Oba muži si navzájem zasalutovali, načež August odchvátal nahoru po schodech.

Vrchní seržant Vilnai uložil mapy na diskety a pak následoval Augusta ven na shromaždiště uvnitř hradby z ostnatého drátu.

Už za deset minut se čtyři rychlá útočná vozidla hnala stotřicítkou kopcovitým terénem, hustě porostlým stromy; jela v klínovité formaci, svírající úhel pětačtyřicet stupňů - dvě vpředu, za nimi ostatní dvě. Uvnitř formace jelo šest motocyklů, seřazených do dvou trojic. Kulomety i granátomety byly odjištěné, střelci připraveni odrazit každý útok, nejprve varovnou palbou, potom ničivou.

Plukovník August seděl ve vedoucím vozidle. Jízda z Tel Nefu k hranici potrvá dvacet minut. Za pět minut po nich vzlétnou ze základny izraelské bitevníky a překročí hranici, aby na sebe upoutaly pozornost. Jakmile budou libanonské a syrské jednotky odlákány, můžou hranici přejet i plukovník August a skupina Striker; odtamtud se k místu určení dostanou za necelou půlhodinu.

Mapy, sestavené družicemi a uchované na disketách, měli uložené do zakódovaných počítačů v útočných vozidlech. Zatímco skupina uháněla svěže zeleným územím severního Izraele, nejzelenější částí země, August se seržantem Greyem znovu probírali možné varianty útoku a strategii stažení. Bude-li něco nasvědčovat tomu, že rukojmí jsou dosud naživu, Striker využije všech prostředků, aby všechny dostala pryč. Bude-li možné zachránit OMOC, zachrání ho. Pokud ne, zničí ho. Když se ukáže nutným zabíjet, aby kterýkoliv z těchto záměrů uskutečnili, August byl hotov zabíjet.

Když August a Grey dokončili svou práci, plukovník si nasadil sluneční brýle. Bojové akce se nezúčastnil od doby, kdy sloužil ve Vietnamu, byl však připraven. Upíral zrak skrz husté stromoví na oparem zahalené hory v dálce; tam někde čeká zajatý Mike Rodgers. Striker Mika osvobodí, anebo, jestli bude jeho starý přítel mrtev, August je rozhodnut udělat ještě jednu věc.

Osobně oddělá toho parchanta, který Mika zabil.

43

ÚTERÝ, 2.24 ODPOLEDNE
DAMAŠEK, SÝRIE

Paul Hood měl z Damašku dojem, že je to zlatý důl.

Možná, že starostu Los Angeles, města, jež návštěvníky přijímalo přátelsky, dělal příliš dlouho, anebo možná již příliš otupěl. Mešity a minarety, nádvoří a fontány, všechny ty honosně zdobné fasády a složitě propracované mozaiky hýřily až okázalou nádherou. Šedé a bílé hradby, obklopující Staré město v jihovýchodní části Damašku, byly otlučené a současně majestátní. Pomáhaly chránit město před nájezdy křižáků ve třináctém století a dosud nesly stopy těchto dávných obléhání. Dlouhé úseky hradeb byly zničeny nebo pobořeny a ponechány bez oprav, jakožto svědkové dějin.

Hood však při pohledu na tyto pamětihodnosti za tmavě tónovanými skly limuzíny nemyslel na minulost; jeho jedinou myšlenkou bylo, že kdyby tahle část světa žila v míru, kdyby tenhle stát nebyl oporou terorismu, kdyby kdokoliv mohl volně přicházet a odcházet, Damašek by se stal oblíbenějším cílem turistů. S penězi, které by tak Sýrie získala, by možná dokázala nalézt způsob, jak odsolovat vodu Středozemního moře a zavodňovat poušť. Mohla by postavit víc škol a vytvořit pracovní místa, nebo dokonce investovat v chudších arabských zemích.

Tímto směrem se však věci neubírají, říkal si. Ačkoliv je Damašek město s mezinárodním charakterem, pořád je městem, jehož vedoucí činitelé mají své záměry. A mezi ně patří zejména ovládnutí sousedních států Sýrií.

K setkání s prezidentem mělo dojít v srdci Starého města, v paláci postaveném v roce 1749 Asadem pašou al-Azmem. Místo schůzky bylo zvoleno i s ohledem na bezpečnost. Chránit prezidenta za dosud hrozivě vyhlížejícími hradbami Starého města bylo snazší, a také to mělo občanům připomínat, že ať s prezidentem souhlasí nebo nesouhlasí, v paláci, postaveném osmanským panovníkem, vládne Syřan. Cizinci jsou jejich nepřátelé.

Většinou šlo o propagandu a paranoiu; a ironií je, že to platí i dnes. Jak se Bob Herbert vyjádřil, když Hood telefonoval z velvyslanectví do Operačního centra: "Je to jak polámané hodiny, které dvakrát za den ukazujou správně. Dneska jsou nepřáteli turečtí a syrští Kurdové."

Herbert mu také sdělil, že operativci v Damašku hlásili zvýšenou činnost členů kurdských organizací, pracujících v podzemním hnutí. Ráno v 8.30 většina z nich začala opouštět svých pět tajných úkrytů, roztroušených po městě; byly to domy, které jim Sýrie dovolila užívat, aby tam kuli pikle proti Turkům. Nedlouho před polednem, když si syrské bezpečnostní síly uvědomily, že může jít o spiknutí sjednocených Kurdů, se do těch domů vypravily a našly je všechny opuštěné. Herbertovým lidem se podařilo neztratit z dohledu skupinku osmačtyřiceti Kurdů; všichni se zdržovali poblíž Starého města. Někteří seděli na březích řeky Barada, tekoucí podél severovýchodní hradby, jiní navštívili muslimský hřbitov při jihozápadní hradbě. Za hradby nevkročil žádný z nich.

Herbert řekl, že tuhle informaci Syřanům nepředal ze dvou důvodů; za prvé by tak mohl velmi snadno vyzradit, že má v Damašku své zpravodajské zdroje, a za druhé by Kurdové mohli propadnout panice. Jestli se jedná o spiknutí proti prezidentovi, pak budou cíli pouze prezident a lidé v jeho blízkostí. Kdyby Kurdové byli donuceni jednat předčasně, mohly by vypuknout pouliční

přestřelky, a kdoví kolik obyvatel Damašku by přitom bylo zabito.

O tom, že jedním z cílů v blízkosti syrského prezidenta by dnes mohl být i on sám, se Hood samozřejmě nezmínil.

Automobil vjel do jihozápadní části Starého města; zde hradby spadly v délce pěti set metrů a bezpečnostní jednotky tu byly hustě rozestavené. Podél zdi parkovaly džípy nárazník na nárazníku, jen uprostřed zůstala padesátimetrová mezera; tu lemovalo víc než tucet vojáků, všichni vyzbrojení pistolemi Makarov a útočnými puškami. Kontrolovali turistům pasy a místní lidé museli předkládat průkazy totožnosti.

Velvyslancův vůz zastavil nesmlouvavě vyhlížející desátník; vzal si od všech uvnitř pasy a polním telefonem zavolal do paláce. Když byl vstup každého z cestujících v autě schválen, pustil je dál. Než řidič pokračoval v jízdě k paláci, počkal, až bude odbaven i automobil diplomatické bezpečnostní služby za ním. Jeli ulicí al-Amín na severovýchod do Přímé ulice, potom zabočili doleva, nato doprava po Súk al-Bázúríjá, po ní pokračovali tři sta metrů. Minuli Hamám Núr al-Dín, nejstarší veřejné lázně v Damašku, a palác Asada paši s devíti kopulemi.

Palác stojí jihozápadně od Velké umajjovské mešity, postavené na zříceninách římského chrámu a pojmenované muslimy, kteří ji na počátku osmého století na těchto troskách postavili. Předtím, před třemi tisíci lety, stál na tomto místě chrám zasvěcený Hadadovi, aramejskému bohu slunce. Ačkoliv v průběhu věků byla mešita několikrát vypálena a vystavena útokům, stojí dosud a patří k nejposvátnějším místům islámu.

Palác nepůsobí o nic méně velkolepě než Velká mešita; rozlehlé nádvoří, obklopené třemi samostatnými křídly, je doslova oázou klidu s rozlehlým jezírkem a hojností citrusů. V jednom křídle je kuchyň a bydlí tu i služebnictvo, ve druhém se přijímají hosté, třetí je obytné. Na jižní straně leží široké prostranství s mramorovými zdmi, mramorovou dlažbou a s velkou fontánou; zde se konají veřejná shromáždění.

Do paláce má přístup veřejnost, když sem však zavítá prezident, je obytná část uzavřena. Dnes byl uzavřen celý palác a všude hlídkovala prezidentova osobní stráž.

Agenti diplomatické bezpečnostní služby zaparkovali na severozápadní straně paláce a byli uvedeni do strážní místnosti; velvyslance a jeho doprovod odvedli chodbou do velkého přijímacího sálu. Těžké závěsy byly zataženy a sál jasně osvětlovaly žárovky v křišťálovém lustru. Ostění z tmavého dubu zdobily řezby s náboženskými výjevy, nábytek pak bohaté intarzie. Uprostřed stěny naproti dveřím stál velký mahmal, svatostánek se staletým opisem koránu; mahmal byl uzpůsoben k tomu, aby se dal přepravovat na hřbetě velblouda. Zakrýval jej zelený, stříbrem vyšívaný samet, nahoře se vyjímala velká zlatá koule se stříbrnými třásněmi. Zlato bylo pravé.

Japonský velvyslanec Akira Serizawa se již dostavil i se svými asistenty Kjódžim Nakadžimou a Masaruem Onakou. Přítomen byl i prezidentův asistent Azíz Azízí. Při příchodu americké delegace se Japonci hluboce uklonili; Azízí se široce usmíval. Velvyslanec Haveles i jeho skupina k nim přistoupili a potřásli si se všemi rukama. Potom Haveles představil po řadě Hooda, doktora Nasra a Warnera Bickinga, poté si vzal stranou japonského velvyslance. Stále se usmívající Azízí se otočil k ostatním členům americké delegace. Měl brýle s černými obroučkami a úhledně přistřiženou kozí bradku. V uchu měl bílé sluchátko, od něhož vedl nenápadný kablík přes límec a dovnitř do jeho bílého saka.

"Velmi mě těší, že se s vámi všemi setkávám," řekl velmi dobrou angličtinou. "Znám však jen vyhlášeného doktora Nasra. Nedávno jsem četl vaši knihu Poklad a utrpení, o té staré karavaně, putující do Mekky."

"Prokazujete mi čest," odpověděl s mírnou úklonou hlavy Nasr.

Azízí se stále usmíval. "Opravdu věříte, že by beduíni karavanu přepadli a nechali dvacet tisíc lidí zahynout v poušti, kdyby je nebyly poháněly

zoufalství a hlad?"

Nasr zvedl pomalu hlavu. "V těch dobách a v těch místech se beduíni chovali barbarsky a hamižně. Jejich potřeby měly málo co dělat s jejich zlými skutky."

"Jestli se moji předkové z osmnáctého století chovali barbarsky a hamižně, jak říkáte," opáčil Azízí, "pak proto, že je utiskovali Osmané. Útisk je mocná pohnutka."

Bicking je poslouchal a jen tak jakoby v rozpacích si jazykem přejížděl vnitřek úst; přestal a zadíval se na Azízího.

"Jak mocná?" zeptal se.

Azízí se stále ještě usmíval. "Touha po svobodě dokáže způsobit, že křehké stéblo trávy pronikne ztvrdlou hlínou nebo že kořen rozlomí kámen. Je velmi mocná, pane Bickingu."

Hood si nebyl jist, jestli poslouchá diskusi o historii, nástin toho, co přijde, nebo jestli jde o obojí. Tak či tak, Azízí vypadal jako kočka zahnaná na plot a Nasr jako někdo, kdo hledá botu, kterou by po ní hodil. V té chvíli dorazila ruská delegace; Azízí se omluvil a vzdálil se.

"Nechtěl by mi někdo říct, co se to tu dělo?" zeptal se Hood.

"Právě se srazila staletí etnické rivality," odpověděl Bicking. "Egypťané proti beduínům. Vsadím se, že pan Azízí je Hamazrib. Úspěšný v přizpůsobování se kulturám hostitelských národů, ale velmi, velmi hrdý."

"Příliš hrdý," pronesl kousavě Nasr. "Slepý vůči pravdě. Jeho lid má za sebou historii plnou krutostí."

"Nepřátelé jeho lidu si to určitě myslí," utrousil s pohrdavým pousmáním Bicking.

Hood na Azízího pokradmu pohlédl; asistent doprovázel Rusy přes celou místnost. Při příchodu Havelesovy skupiny to neudělal.

"Nemohl ten jeho malý proslov o svobodě být varováním ohledně Kurdů?" zeptal se spěšně Hood.

"Beduíni a Kurdové jsou zavilí protivníci," odtušil Bicking. "Ti by si navzájem nepomáhali, jestli myslíte tohle."

"To nemyslím," odpověděl Hood. "Sám jste viděl, jak doktora Nasra dostrkal tam, kde nechtěl být. Náš velvyslanec možná trefil hřebík na hlavičku, když říkal, že bychom mohli posloužit jako návnada."

"Možná, že byl taky malinko paranoidní," podotkl Bicking.

"To jsou velvyslanci vždycky," poznamenal Nasr.

Když byla skupina čtyř Rusů představena, Azízí oznámil, že se zakrátko dostaví prezident. Potom pokynul sluhovi, stojícímu ve dveřích; ten pokynul komusi venku, stojícímu stranou, kam nebylo vidět. Hoodovi jako zášleh fotografického blesku prolétla před očima představa teroristů v maskovacích uniformách, vřítivších se dovnitř s poloautomatickými zbraněmi, kterými je všechny skosí. Když vešli muži s podnosy, ulevilo se mu.

To ale jenom proto, že tu ještě není prezident, pomyslel si. Teroristé by přišli až potom.

Ruský velvyslanec si zapálil cigaretu a se svým tlumočníkem se připojil k oběma velvyslancům, stojícím v koutě. Azízí přistoupil ke dveřím a tam zůstal stát, ostatní zatím utvořili smíšené skupiny a pojídali šávurmu jemně pokrájené jehněčí - nebo chubz - nekvašený chléb s pastou z fritovaných kořeněných semínek cizrny. Zatímco pronášeli úvahy o atentátu v Turecku a o různých dopadech a následcích přesunů vojsk, Hood si všiml, že Azízí si přitiskl ukazováček ke sluchátku, okamžik naslouchal a potom pohlédl zpátky do sálu.

"Pánové, přichází prezident Syrské arabské republiky," oznámil.

"Takže on se opravdu ukáže," pronesl Bicking, nakláněje se blíž k Hoodovi. "Já teda zírám!"

"To musí," podotkl Nasr. "Musí ukázat, že se nebojí."

Přítomní přestali hovořit a otočili se tvářemi ke dveřím, odkud se donesl

rázný klapot kroků po mramorové podlaze. Za okamžik prezident vešel. Byl starý, vysoké postavy, na sobě měl šedý oblek, bílou košili a černou kravatu. Hlavu měl nepokrytou a téměř bílé vlasy hladce sčesané dozadu. Po jeho boku šla čtveřice tělesných strážců. Azízí se k nim cestou ke skupině velvyslanců připojil.

Hood, stojící za Bickingem a Nasrem, svraštil čelo.

"Moment - tomu tělesnému strážci nalevo se lepí kalhoty k nohám."

"A co?" ozval se Bicking.

Strážce a Hood se upřeně dívali jeden na druhého.

"To je statická elektřina," řekl Hood. Vykročil ke strážci, aby líp viděl. "V letadle jsem četl e-mailový oběžník od Izraelců; psalo se tam, že k odpalování bomb, připevněných k pasu, se používají elektromagnetické roznětky v kapsách kalhot -"

Tělesný strážce náhle zařval cosi, čemu Hood nerozuměl; než se ostatní strážci stačili semknout, muže pohltila ohnivá koule. Výbuch všechny srazil na zem a roztříštil křišťál lustru. Hoodovi zvonilo v uších, valil se přes něj černý dým a od stropu pršely střepy skla. Ležel na podlaze, dusil se a ani neslyšel, jak kašle.

Ucítil čísi ruku, tahající ho za rukáv saka. Pohlédl tím směrem a spatřil Bickinga, rozhánějícího máváním kouř; cosi volal, Hood však neslyšel co. Bicking kývl hlavou; ukázal na Hooda, vztyčil palec a pak jej obrátil dolů.

Hood porozuměl; pohnul nohama a pažemi, pak také vztyčil palec.

"Nic mi není!" zakřičel.

Bicking opět kývl hlavou: Doktor Nasr k nim lezl po kolenou dýmem, sedajícím k zemi. Na krku a na čele měl krev. Hood se k němu připlazil a prohlížel mu obličej a hlavu. Nasr byl k výbuchu blíž, krev však nebyla jeho; Hood mu naznačil, aby zůstal ležet tam, kde je. Pak se otočil a poklepal Bickingovi na temeno hlavy.

"Pojďte se mnou!" vyzval ho; ukázal na sebe, na něj a pak tam, kde předtím stál prezident se svými průvodci.

Bicking přikývl. Hood mu rukou naznačil, aby se držel při zemi pro případ, že by z nějakého důvodu došlo ke střelbě. Bicking opět přikývl a společně se plazili ke dveřím.

Když se přiblížili k místu exploze, udeřil je do nozder pronikavý štiplavý zápach dusitanu, připomínající zápach čerstvě shořelých zápalek, dosud se vznášející ve vzduchu. Za okamžik se v dýmu, stoupajícím z podlahy, ukázala jatka; po mramorových stěnách stříkance krve, na zemi kaluže. První mrtvola, na kterou narazili, byl samotný terorista. Ležel na ostatních, ruce a nohy měl pryč. Bicking se musel zastavit a odvrátit zrak; Hood se plazil po loktech dál a smetal stranou kousky rozbitého skla. Divil se, že nikdo nepřichází vyšetřit, co se stalo. Pomýšlel na to, že pošle Bickinga pro pomoc, potom však ten nápad zavrhl; nestál o to, aby Bicking narazil na nějaké přehorlivé bezpečnostní stráže, které by ho mohly odstřelit.

Všichni prezidentovi tělesní strážci byli mrtví; výbuch jim utrhal údy a na dvou, kteří byli v okamžiku výbuchu k teroristovi nejblíž, rozerval i neprůstřelné vesty. Další dva je měli na sobě, ale hlavy a údy jim proděravěly pěticentimetrové hřebíky a malá kuličková ložiska - obvyklé projektily, jaké sebevražední atentátníci s oblibou používají. Hood se plazil dál tam, kde leželi prezident a Azízí. Prezident byl mrtev. Hood popolezl k Azízímu; ten žil, byl však v bezvědomí a krvácel na prsou a na pravém boku. Hood si klekl a začal jemně odstraňovat krví nasáklé útržky oděvu; chtěl zjistit, jestli se dá krvácení zastavit.

Azízí se zachvěl a zasténal. "Já věděl - věděl, že se tohle stane."

"Ležte klidně, jste zraněný," řekl mu Hood do ucha.

"Prezident -"

"Je mrtvý."

Azízí rozevřel oči. "Ne!"

"Bohužel," odtušil Hood; k jeho uším, dosud nepříjemně zalehlým po výbuchu, dolehl zvuk výstřelů; usuzoval, že se střílí venku, kdesi před palácem. Jsou to další teroristé, pokoušející se vniknout dovnitř, nebo to stráže pálí na jejich prchající společníky? Každý další výstřel zněl hlasitěji; Hooda se zmocňovaly obavy, připadalo mu, že střelba postupuje stále blíž, než že by se vzdalovala.

Azízí se svíjel bolestí.

"On není -" Hlas mu uvázl v hrdle. "To není prezident."

Hood dál strhával zakrvácené kousky jeho saka. "Jak to?"

"Byl... dvojník. Aby... odlákal nepřátele."

Hood se při těch slovech zamračil; jedna nula pro paranoiu, pomyslel si. Poklepal Azízího po rameni.

"Nepřepínejte se," řekl. "Zkusím zastavit krvácení a pak zavolám ambulanci."

"Ne!" řekl Azízí. "Oni musí... sem přijít."

Hood na něj upřel zrak.

"Čekali jsme," pronesl Azízí slabým hlasem. "Sledovali... jsme je."

"Koho?"

"Mnoho... dalších," odpověděl Azízí.

Hood odstranil poslední zbytky košile z Azízího prsou; při pohledu na ránu zkřivil obličej a musel uhnout očima. Krev z ní rytmicky prýštila do výše. Nevěděl, co může pro toho člověka udělat; jen seděl na patách a držel ho za ruku.

"Proč nechcete, abych zavolal doktora?"

"Určitě sem... přijdou."

"Přijdou - to myslíte, že můžou přijít další teroristé?"

"Hodně," zasípal Azízí. "Ten atentátník... byl Kurd. Hodně Kurdů... tu není. V Damašku ještě -"

Náhle, přesto však pozvolným pohybem, Syřanova hlava klesla na stranu a tělo jakoby smířeně povolilo. Jeho dech se zvolnil, krev však tryskala dál. Za okamžik Azízí zavřel oči. Dlouze vydechl, pak následovalo ticho.

Hood mu pustil ruku a pohlédl napravo; odtud se dýmem mátožně blížil Nasr, následován třemi velvyslanci. Rus vypadal jako omámený; Haveles ho držel za loket a vedl ho kupředu, Japonec šel poněkud vratce. Jejich asistenti, také téměř všichni otřesení výbuchem, vrávorali několik kroků za nimi.

"Panebože... prezident je -" pronesl Haveles.

"Ne," řekl Hood; zalehlé uši už trochu povolily. "Byl to dvojník; proto tu taky ještě nejsou prezidentovy bezpečnostní síly. Toho člověka využili k tomu, aby vykouřili někoho, kdo se vetřel do jeho blízkosti."

"Špatně jsem si prezidenta dopředu ohodnotil," řekl Haveles. "Chtěl získat spojence tím, že my budeme mrtví a on zůstane naživu."

"A taky by se toho dočkal, kdyby ten atentátník neztratil hlavu," prohlásil Hood.

"Neztratil hlavu? Co tím myslíte?"

Hood se díval, jak z Azízího prsou už přestává tryskat krev.

"Počítal s tím, že se ostatní tělesní strážci budou dívat dopředu a ujde jim, k čemu se chystá, ale ne s tím, že si někdo všimne té statické elektřiny, když zapnul elektromagnetickou roznětku." Ukázal na to, co z atentátníka zbylo. "Aby pronikl až takhle daleko, museli ho sem nasadit už před lety."

"Kdo to byl?" zeptal se Haveles.

"Azízí si myslí - vlastně myslel si - že to byl Kurd," odpověděl Hood. "S tím souhlasím. Takže tady jde o něco většího než o zavlečení Sýrie a Turecka do války."

"A o co?"

"To fakt nevím."

Výstřely venku zněly nyní hlasitěji a blížily se.

"Kde jsou naši bezpečnostní agenti?" zaječel ruský velvyslanec anglicky.

"To taky nevím," pronesl Hood spíš pro sebe než pro Rusa; obával se však nejhoršího. Zamžoural na něj skrz dým. "Pane Andrejeve, vaši lidé jsou všichni v pořádku?"

"Da."

"Pane Serizawo!" zavolal Hood. "Co vy?"

"Nic se nám nestalo!" zakřičel Japonec v odpověď.

Hood pak prohlížel ostatní, které exploze zasáhla; všichni byli mrtví. Kvůli tomu, aby byli odhaleni další teroristé, přišlo o život půl tuctu lidí i jeden z teroristů. Bylo to šílenství.

"Warnere!" vykřikl. "Slyšíte mě?"

"Ano!" přišla odkudsi zprava zdušená odpověď; Bicking podle všeho dýchal přes kapesník.

"Máte telefon?" "Mám!" "Tak zavolejte Operační centrum!" přikázal mu Hood.

Naslouchal; v dálce se ozývaly pukavé zvuky explozí. Vzpomněl si na Kurdy, které Herbertovi lidé vysledovali až k paláci.

"Povězte jim, co se stalo, a že jsme možná v obklíčení."

Sehnul se pod stoupající clonu dýmu a stále sehnut se vydal ke dveřím.

"Kam jdete?" zeptal se Haveles.

"Zkusím zjistit, jestli máme nějakou šanci odtud vypadnout."

44

ÚTERÝ, 2.53 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Faláh nechápal, co se děje; běžel rychle, avšak ať po stezce, plné ostrých kamenů a všelijak se klikatící pod horami, utíkal seberychleji, Kurdy měl stále za sebou, téměř jako kdyby tam v horách měli někoho, kdo ho sleduje a říká jim, kudy prchá. To však nebylo pravděpodobné; porost stromů zde byl hustý a on se držel hlavně pod nimi, a přesto se pronásledovatelům dařilo udržovat vzdálenost ani ne padesáti metrů.

Vyčerpán, ale i zvědavý, nakonec přestal utíkat; sňal propocenou pokrývku hlavy, chvatně sebral ze země kus klacku a na místě porostlém travou přes něj látku přetáhl a udělal si malý přístřešek podobný stanu. Strčil pod něj hlavu a předstíral, že se ukládá, aby si zdříml. Kurdové se dostali na dohled ani ne za minutu; obklopili ho v širokém kruhu a pomalu se k němu stahovali. Faláh otevřel oči, posadil se a zvedl ruce.

"Ala mulak!" vykřikl. "Pomalu!"

Osm pronásledovatelů šlo dál; zvedali vysoko nohy, jak se prodírali nízkým podrostem, a obcházeli stromy. Zastavili se, až když ho obklopili, rameno vedle ramene, zbraně namířené na něj.

"Co to děláte? Co chcete?" zeptal se Faláh.

Jeden z mužů ho vyzval, aby pomalu vstal s rukama za zády. Faláh uposlechl. Začal se znovu ptát, co to dělají, muž mu však přikázal, aby mlčel. Opět uposlechl. Kurd mu spoutal ruce a druhý konec provazu mu přehodil kolem krku; nato Faláhovi poklepáním na rameno naznačil, že si má zase sednout. Odebral mu pistoli a pas, podal je jednomu z vojáků a ten s nimi běžel zpátky. Ostatní potom zajatce odváděli stezkou mezi balvany pod úpatím kopců k jeskyni. Šel s tváří zdviženou k obloze a cestou nahoru po prašné silnici došlapoval co nejsilněji; kdyby se skupina Striker rozhodla zasáhnout, mohla by si všimnout jeho stop a poznala by, že se tudy dá bezpečně projít.

Když míjel OMOC, pochopil, co se stalo a co ze svého úkrytu nemohl

zjistit; zevnitř se ozývalo bzučení a svítilo se tam. Teroristé se buď vyznali v elektronice natolik, že si s počítači poradili, o čemž pochyboval, nebo někdo promluvil při mučení. Ať tak či onak, teď si už uměl docela dobře představit, jak ho dokázali objevit. Byl rád, že do Tel Nefu nevyslal zprávu v otevřené řeči; určitě by ji zachytili. Krátký, zakódovaný a lupnutí podobný signál, který ještě stačil vyslat, se však mohl ztratit v praskání statické elektřiny a ujít jim. A i kdyby neproklouzl, nic by z něj nevyrozuměli. Faláha odvedli do jeskyně.

O skupinách, operujících v této části světa, mladý Izraelec leccos věděl; členové palestinských skupin Hizballáh a Hamas se často usazovali a podnikali ve vesnicích a zemědělských usedlostech, tam, kde by při útocích na ně byli zabiti i civilisté. Osvobozenecká fronta Libanonu, jež si dala za cíl svrhnout syrskou nadvládu v zemi, pracovala jako malé, pohyblivé enklávy, Strana kurdských pracujících naopak ve větších skupinách; ale i ty si snažily zachovat schopnost přesunovat se z místa na místo.

Faláh se usilovně snažil hledět přímo před sebe; avšak to, co v jeskyni přece jen viděl, neodpovídalo vybavení mobilní jednotky. Byly tu prostory pro spaní, elektrické světlo, police se zbraněmi a zásoby. Krátce také zahlédl to, čemu se u Sajeret Ha'Druzim říkalo "Satanovy šlépěje" - jámy, které vedly ze zajetí přímo do pekla, neboť z nich nikdo nevyšel živ. O jedné věci Faláh neuvažoval - jestli on sám vyjde z téhle jeskyně živ. Jeho výcvik u Sajeret Ha'Druzim kladnou odpověď na podobnou otázku nejen zdůrazňoval; přímo ji vyžadoval.

Faláha, stále spoutaného, nyní odvedli dolů po schůdcích do místnosti, která nepochybně patřila veliteli. Překvapil ho její vzhled, napovídající, že je považována za cosi již dokončeného; tihle lidé nepočítají s tím, že je odsud někdo vypudí. Uvažoval, jestli Kurdové chovají naději, že srdce jejich nového národa a znovunabyté země bude právě zde - nikoliv tedy ve východní části Turecka, kde před staletími kurdský lid sídlil, nýbrž na západě, na území protínajícím Sýrii a Libanon, s přístupem ke Středozemnímu moři.

U stolu seděl muž a pročítal jakési dokumenty. Za ním seděl další; přikrčen na nízké stoličce poslouchal vysílačku a psal si tužkou poznámky. Muž, který Faláha přivedl, zasalutoval a člověk za stolem pozdrav opětoval. Faláha si nevšímal a dál studoval své papíry; vypadaly jako záznamy rádiového vysílání. Po několika minutách si vzal ze stolu Faláhův pas, otevřel jej, nahlédl do něj a zase jej odložil. Podíval se na zajatce. Od kořene nosu až doprostřed pravé tváře se mu táhla klikatá, rudá a hrbolatá jizva. Jeho oči měly přízračně světlou barvu.

"Isajid Aram Tunas," pronesl. "Pan Aram Tunas."

"Ajva, achúja," odpověděl Faláh. "Ano, můj bratře."

"Já jsem tvůj bratr?" zeptal se Siriner.

"Ajva, "řekl Faláh. "Jsme oba Kurdové. Oba jsme bojovníci za svobodu."

"Proč jsi sem tedy přišel? Bojovat po našem boku?"

"Ajva," odpověděl opět Faláh. "Doslechl jsem se o Atatürkově přehradě. Donesly se zvěsti, že muži, kteří za tím jsou, odešli do nějakého tábora v údolí Bikáa. Napadlo mě, že bych je mohl vyhledat a připojit se k nim."

"To je pro mě čest," řekl Siriner. Zvedl ze stolu Faláhovu pistoli. "Odkud máš tohle?"

"Ta je moje, pane," odpověděl Faláh pyšně.

"A jak dlouho už je tvoje?"

"Koupil jsem ji před dvěma roky na černém trhu v Semdinli." To bylo zčásti pravda, zbraň byla před dvěma roky koupena na černém trhu, nicméně ten, kdo ji koupil, nebyl Faláh.

Siriner pistoli zase položil. Radista mu dal na stůl čerstvé přepisy hlášení. Velitel se dál díval na Faláha.

"Pod horami jsme objevili nějakého člověka s vysílačkou," pokračoval. "Neviděls nebo neslyšels náhodou někoho?"

"Nikoho jsem neviděl, pane."
"Proč jsi utíkal?"
"Já, pane? Já neutíkal. Odpočíval jsem, a pak mě vaši lidé obklíčili."
"Byl jsi zpocený."
"Protože bylo velké horko," odtušil Faláh. "Radši cestuju, když je chládek. A ve své hlouposti jsem si neuvědomil, že jsem tak blízko cíle."
Siriner upřel na zajatce oči. "Takže ty si přeješ bojovat společně s námi, Arame."
"Ano, pane; moc."
Velitel pohlédl na vojáka, stojícího vedle Faláha.
"Přeřízni mu pouta, Abdulláhu," přikázal.
Voják uposlechl; jakmile měl Faláh hlavu volnou, párkrát jí zakroutil, a když mu voják uvolnil i ruce, několikrát ohnul prsty. Siriner ukázal na pistoli.
"Vezmi si ji," vyzval Faláha.
"Děkuju."
"Mám tu hodně co dělat," hovořil dál Siriner. "Když chceš pode mnou sloužit, bude se od tebe žádat, abys poslouchal rozkazy bez váhání a bez ptaní."
"Rozumím."
"Tajjib," řekl Siriner. "Dobře. Abdulláhu, odveď ho k zajatcům!"
"Rozkaz, pane!"
"Dva z nich jsou američtí vojáci, Arame. Muž a žena. Chtěl bych, abys je svou pistolí střelil zezadu do hlavy. Až budeš hotov, vydám instrukce, co s mrtvolami udělat. Nějaké otázky?"
"Ne, pane!" odpověděl Faláh.
Pohlédl na pistoli; náhle ji zvedl, namířil Sirinerovi na hlavu a stiskl spoušť. Úderník cvakl; komora byla prázdná. Siriner se usmál; Faláh ucítil vzadu na krku hlaveň pistole.
"Sledovali jsme tě z toho amerického auta," řekl Siriner. "Jsou v něm různá elektronická zařízení na pozorování nepřátel. Viděli jsme tě utíkat. Věděli jsme, že nás špehuješ."
Faláh se v duchu proklínal; to auto přece viděl, to, které Američané tak naléhavě potřebují dostat zpátky. Měl si uvědomit, že pracuje. Za takovéhle chyby se platí životem; a nyní to vypadá tak, že on zaplatí asi i svým.
"Je to zajímavé, že?" poznamenal Siriner. "Většina špionů by šla tak daleko, že by ty vraždy spáchala. Ty musíš být buď drúz, nebo beduín; máš citlivější povahu."
Siriner měl pravdu; izraelští operativci, pracující pod dlouhodobým krytím, museli udělat cokoliv, co si proniknutí do řad nepřátel vyžadovalo. Byla to těžká a smutná, avšak nutná oběť vyššímu dobru. Agenti a průzkumníci Druze nebo beduíni takhle nepostupovali.
Siriner se opět usmál a vytrhl čtyřiačtyřicítku Faláhovi z ruky.
"Já tyhle na černém trhu v Semdinli prodávám taky, a Aram Tunas byl můj dobrý zákazník. Ty vůbec nevypadáš jako on. A navíc neuvažuješ jako on. Vyprázdnil jsem jen komoru, aby se pistole nezdála lehčí. Měl jsi spoušť stisknout znova."
Faláh si připadal jako pitomec. Ten člověk má pravdu; tu spoušť měl stisknout znovu.
Siriner se na něj stále díval. "Nechtěl bys mi povědět, kdo je to Veeb?"
"Cože?"
Siriner sebral z podlahy za svým stolem Faláhovu vysílačku.
"Veeb. Ten, s kým ses pokoušel tímhle spojit."
Faláh neměl vůbec ponětí, o čem to Siriner mluví. Na tom ale nezáleželo; kdyby tohle chtěl tvrdit, nikdo by mu stejně nevěřil, takže mlčel.
"No, to nic." Siriner zavolal dalšího muže a podal mu pistoli. "Odveď toho špiona ven a poprav ho. A postarej se o to, aby Izraelci dostali jeho mrtvolu.

A z toho vozu oznam Američanům, že po dalším pokusu o záchranu budou následovat mrtvoly jejich lidí."

Oba vojáci odváděli Faláha nahoru po schůdcích, pistole přitisknuté zezadu k jeho hlavě. V Sajeret Ha'Druzim se Faláh vycvičil v tom, jak zneškodnit pistoli, mířící mu do zad. Když ji protivník drží v pravé ruce, je třeba se otočit ve směru hodinových ručiček, a proti jejich směru, drží-li ji v levé. Loket stejné ruky, ve které útočník drží pistoli, se ohne ve výši pasu za sebe, při otočení loket odstrčí ruku s pistolí do opačného směru. Potom už člověk stojí proti útočníkovi tváří a pistole míří mimo.

Tenhle manévr se uplatní, i když má zajatec spoutané ruce, ale uplatní se jen proti jedné pistoli; Siriner to zřejmě věděl, proto na Faláha míří pistole dvě.

Když Faláha vyváděli z jeskyně do slunečního světla, byl si vědom, že mu zbývá jediná možnost. Až budou venku, pokusí se ty dva "podseknout"; padne na zem, natáhne nohu za sebe a švihne jí do strany. Před jeskyní na to bude dost místa; uvědomoval si však, že oba dva pravděpodobně nezneškodní dřív, než jeden z nich stačí vystřelit.

Faláh sice přivykl životu v sousedství smrti, nikdy však nepřivykl omylu a selhání. Jestli něčeho litoval, pak tedy toho, že zde se dopustil obojího. A navíc litoval i toho, že Sara z Kirjat Šmony, jeho příjemná a milá řidička autobusu, se nikdy nedozví, co se s ním stalo. I když Izraelci jeho mrtvolu najdou - a oni ji najdou, protože vždy učiní vše pro to, aby mrtvoly vojáků i špionů dostali zpátky - budou o tom mlčet. Nesmějí přiznat, že byl v údolí Bikáa; a Faláh přímo nenáviděl pomyšlení, že by se Sara mohla domnívat, že ji i vesnici prostě jen tak opustil.

Šikmé slunce pokročilého odpoledne hřálo, když vstoupil do jeho světla; zastavili se na prašné silnici, hned u jeskyně. Několik metrů stranou stál automobil a u něj strážný; u boku držel osmatřicítku a lhostejně je pozoroval.

Faláh v duchu zbožně poděkoval svému Bohu a rodičům; byl připraven zemřít tak, jak žil.

V boji.

45

ÚTERÝ, 2.69 ODPOLEDNE
DAMAŠEK, SÝRIE

Oba džípy uháněly po Přímé ulici směrem k Súk al-Bázuríji; jak se k ní blížily, Mahmúd spatřil dým, valící se z oken na jihovýchodní straně paláce. Usmál se. Na severovýchodě i jihozápadě Kurdové již zaujímali postavení podél zdi a stříleli na policisty. Turisté, zákazníci i obchodníci, kteří měli své krámky ve Starém městě, prchali všemi směry a ještě zvyšovali zmatek. Desítky Kurdů věděly, kdo jsou jejich cíle; pro policii naopak mohl být nepřítel kdokoliv ze stovek lidí, utíkajících, jdoucích nebo krčících se k zemi.

Mahmúd jel vstoje vedle řidiče; chtěl, aby ho jeho lidé viděli, aby viděli, jak je hrdý. Po desítkách let čekání, po letech nadějí a po měsících plánování bylo vítězství konečně na dosah ruky. Poslouchal rádio v džípu a dozvěděl se, že obávaná tajná policie Muchábarát i dnes zastavovala Kurdy, podezřelé z příslušnosti k rebelům, a prohledávala je, jestli nemají zbraně. Kurdové však své zbraně ukryli už před několika dny; některé zahrabali na hřbitově, jiné schovali ve vodotěsných bednách v řece. Od časného rána se bojovníci Strany kurdských pracujících zdržovali poblíž svých zbraní, vydávali

se za truchlící nebo se jen tak potloukali kolem Barady. Vyzvedli si je, teprve když exploze ohlásila smrt tyranského syrského prezidenta a počátek nové éry.

Výstřely se ozývaly ze všech stran. Mahmúd a jeho lidé sice měli být při zahájení útoku přímo před palácem, Mahmúd si však žádné starosti nedělal; jeho lidé bojují statečně a odhodlaně. A věrný Akbar uvnitř v paláci by bombu neodpálil, kdyby si nebyl jistý, že dostane přinejmenším prezidenta. Akbar byl turecký důstojník, po matce Kurd, a tajně oddaný jejich věci. Vzkaz, zanechaný v jeho skříňce v šatně, sděloval, že se tímhle sebevražedným útokem mstí za desítky let genocidy, páchané na Kurdech.

Jakmile Akbar provede svůj čin, příslušník Strany kurdských pracujících, proniknuvší do bezpečnostních sil, zabije ve strážní místnosti agenty, kteří přišli s cizinci. Na Mahmúda a jeho skupinu potom zbude už jen úkol pobít všechny členy prezidentovy ochranky, kteří ještě zůstali naživu, a zajistit palác. Až se tak stane, Mahmúd odloží svůj syrský převlek a ozná mí Sirinerovi, že může přijít do Damašku. Syrské síly jsou soustředěny na severu podél tureckých hranic a Irák využije zmatku k tomu, aby toužeb ně upíral zrak na Kuvajt, takže Kurdové se do města dostanou snadno.

Mnozí budou zabiti, ale mnozí ozbrojenými silami, přetíženými přemírou úkolů, projdou. Potom hlasy desítek tisíc Kurdů promluví o zločinech Syřanů, Turků a Iráčanů. A až budou na Kurdy upřeny zraky světa a svět jim bude naslouchat, kurdský lid se bude domáhat něčeho víc než spravedlnosti; bude žádat samostatnou vlast. Některé země odsoudí metody, které použil. Avšak od dob americké revoluce až po zrození Izraele dosud žádný národ nepřišel na svět bez násilí. A koneckonců - odezvu u ostatních národů budí spravedlivost samotné věci, nikoliv použité metody.

Policisté uskočili ke kraji silnice a pustili džípy dál. Důstojníci projíždě jícímu Mahmúdovi salutovali; podle všeho se domnívali, že Mahmúd stojí proto, aby jim dodal odvahy a naděje.

Ať si to myslí, říkal si Mahmúd; on je tu proto, aby jednal přesně tako vým způsobem, jakým úřady jednaly a jednají s jeho lidem - vraždí je a násilně potlačují.

Džípy dojely k západní straně paláce a Mahmúd vyskočil, následován svými vojáky; desetičlenná skupina, kráčející k ozdobnému železnému plotu, vyhlížela sebevědomě a pánovitě, opovržlivě nevšímavá k palbě.

Branou ji vpustil strážný, až dosud skrčený za mramorovým velbloudem položivotní velikosti; strážný byl zaměstnancem města, nepatřil k prezidentovým bezpečnostním silám.

"Co se tu děje?" zeptal se Mahmúd; do zelené trávy u jeho nohou se zakusovaly kulky; kurdští útočníci samozřejmě věděli, kdo je, a jej ani jeho lidi nezastřelí.

Strážný beze spěchu ustoupil za velblouda, když kolem něj prolétla kulka.

"Exploze v přijímacím sále ve východním křídle," odpověděl.

"Kde je prezident?"

"Asi byl tam v sále."

"Asi?" vyjel na něj Mahmúd.

"Poslední hlášení jsme dostali předtím, než došlo k tomu výbuchu," hájil se strážný. "To když jeden člen bezpečnostní stráže volal, že prezident odchází z obytné části, aby se účastnil nějaké schůzky."

"Jeden člen bezpečnostní stráže volal?" opakoval Mahmúd. "Ne někdo z prezidentovy osobní stráže?"

"Někdo od palácové policie," odpověděl strážný.

Mahmúda jeho odpověď překvapila; kdykoliv prezident někam šel, ať už uvnitř paláce nebo ven, aby promluvil k lidem, o jeho pohybu podávala zprávy a nad jeho bezpečností bděla jeho vlastní elitní ochranka.

"Už poslali pro ambulanci?" zeptal se.

"Nic jsem neslyšel."

Mahmúd pohlédl na palác; od exploze již uplynulo víc než pět minut; kdyby byl prezident raněn, už by přivolali jeho osobního lékaře. Už by tu byl. Něco tu nevyšlo.

Mávnutím pistole vyzval své lidi, aby ho následovali, a rychle klusal ke vchodu do paláce.

46

ÚTERÝ, 7.07 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

Marthu Mackallovou probudilo pípání operátoru; polekaně sebou trhla a podívala se na číslo. Volal Curt Hardaway.

Martha strávila noc v Operačním centru; jen tak podřimovala ve spartánsky zařízeném pokoji pro zaměstnance a usnout se jí podařilo až ve tři ráno. Sama sobě přiznávala, že když ji něco rozzlobí, chová se jako pes, držící v zubech kost; a to, že musela Operační centrum předat Curtu Hardawayovi, který na noc střídal Paula Hooda, ji rozzlobilo. Události za mořem byly příliš choulostivé, než aby se daly svěřit do Hardawayových rukou, které věci řešily spíš způsobem připomínajícím údery masitých pěstí. Když převzal službu, Martha zašla tak daleko, že se s Aideenem Marleyem, zástupcem Lowella Coffeyho, radila o tom, kdo bude mít rozhodovací pravomoc, kdyby během noci k něčemu došlo. Když se Paul Hood zdržel v Operačním centru i potom, co mu skončila pracovní doba, stál sice služebně výš než noční směna, avšak podle řádů centra pouze formálně; až do půl osmé ráno patřilo Operační centrum noční směně a Hardawayovi.

Martha doufala, že k ničemu nedošlo; Hardaway byl bratranec a chráněnec ředitele CIA Larryho Rachlina a jeho jmenování do funkce s tím samozřejmě nutně souviselo. Prezident si přál, aby Operační centrum řídil někdo, kdo přišel zvenčí, aby na centrum neměla vliv CIA, avšak aby zpravodajce usmířil, byl tlačen k tomu, aby měl Hood ku pomoci nějakého zkušeného veterána z oboru. Hardaway, rodák z Oklahomy, byl sice vstřícný člověk se zpravodajskými dovednostmi potřebnými pro danou práci, Martha ho však považovala za osobu bez inspirace a navíc takovou, která inspiraci nedodává ani ostatním. Měl také tu vlastnost, že mluvil dřív, než si věci promyslel. Naštěstí pro Operační centrum silný triumvirát Hood-Rodgers-Herbert zavedl velmi přísnou politiku, platící během dne, a Hardaway neměl nikdy možnost něco nějak moc pomotat.

Martha zvedla telefon ležící na stolku vedle gauče a Hardawayovi zavolala; ohlásil se okamžitě.

"Měla byste sem hned jít," řekl: "Je tu průšvih, teče krev, a sveze se s tím i vaše směna."

"Hned tam jdu," odpověděla a zavěsila.

Hardaway byl taktní jako vždy. Pokoj pro zaměstnance se nacházel v blízkostí Tanku, poradní místnosti bez oken a opředené elektronickou sítí; na světě neexistovalo špionážní zařízení, které by dokázalo odposlouchávat to, o čem se uvnitř hovořilo. Kdyby Martha vyšla z pokoje, zabočila doleva a prošla podél obloukem se stáčející zdi, minula by Tank a dostala by se k pracovnám Boba Herberta, Mika Rodgerse a Paula Hooda; zabočila doprava a rychlou chůzí minula svou kancelář, sousedící s kanceláří Darrella McCaskeyho, styčného důstojníka pro FBI a Interpol. Pokračovala dál kolem počítačového království Matta Stolla - říkal mu "koordinační orchestřiště" - a kolem oddělení pro

právní záležitosti a otázky životního prostředí, kde pracovali Lowell Coffey a Phil Katzen. Následovala oddělení psychologie a medicíny a za nimi radistická místnost, malá kancelář skupiny Striker pro Bretta Augusta a tiskové oddělení Ann Farrisové.

Spěchající Marthu dohnal ve svém vozíku Bob Herbert. "Řekl vám Curt, co se děje?"

"Ne," odpověděla. "Jen to, že došlo k nějakému krvavému průšvihu a že mi to šplíchne až na stůl."

"Řečeno trochu bez obalu, ale po pravdě," odtušil Herbert. "V Damašku se rozpoutalo úplné peklo; volal mi to Warner. V paláci Azma paši došlo k sebevražednému pumovému atentátu, atentátník zabil prezidentova dvojníka."

"Toho příštipkáře?" Herbert přikývl.

"Potom prezident pravděpodobně vůbec v Damašku není," prohlásila Martha. "Co velvyslanec Haveles?"

"Ten v paláci byl," odpověděl Herbert. "Je otřesený, ale zraněný není. Palác je teď v obležení. Warner je bohužel pořád ještě v tom sále, kde ta bomba bouchla, a moc nám toho nemůže říct. Jeho telefon jsem přepnul ke Curtovi. Udržujeme s ním spojení."

"A Paul?"

"Ten z toho sálu odešel hledat lidi od diplomatické bezpečnostní služby; ti tam přijeli s nimi."

"Měl zůstat, kde byl," prohlásila Martha. "Můžou se objevit, když bude pryč, a odejít bez něj."

"No, nevím, jestli někdo někam půjde," utrousil Herbert. "Ledaže by znali zpaměti nějaké únikové cesty. Podle toho, co přenášejí izraelské výzvědné družice, se na všech stranách bojuje. Vypadá to, že takových čtyřicet až padesát útočníků v civilu zrovna prolamuje hradební zeď. Právě se objevila syrská pravidelná armáda, bude palác bránit. Celých deset lidí."

"Takhle dopadli za to, že poslali vojsko na sever," poznamenala Martha. "A o co tedy vlastně jde?"

"Někteří z mých lidí si myslí, že to je útok Turků za podpory Izraele. Íránci prohlašují, že za tím jsme my. Larry Rachlin chtěl už dávno prezidenta sundat za to, že se Sýrie zaplétá s teroristy, ale zapřísahá se, že jeho tamní tajní agenti v tom nejedou."

"A co si myslíte vy?" zeptala se Martha.

Zaklepala na Hardawayovy dveře; v zámku cvaklo. Než je otevřela, ještě se zarazila.

"Já sázím na Kurdy."

"Proč?"

"Protože jsou jediní, kdo z toho může něco vytěžit; a postupuju taky vylučovací metodou. Lidé, které mám v Izraeli i v Turecku, se tím, co se děje, zdají překvapení stejně dokonale jako my."

Martha přikývla a oba vešli dovnitř.

Vychrtlý, vousatý Curtis Sean Hardaway seděl za stolem a sledoval monitor počítače; kolem očí měl tmavé kruhy a odpadkový koš byl plný obalů od žvýkaček. Vždy úpravný mladý generálporučík William Abram, zástupce Mika Rodgerse, seděl v židli podobné ušáku, na kolenou otevřený notebook. Oči pod hustým černým obočím, nad kořenem nosu srostlým, hleděly pozorně, ústa s tenkými rty v ruměném obličeji uvolněná.

Z telefonního reproduktoru na Hardawayově stole se ozývalo tiché popraskávání a do toho zaznělo občasné lupnutí.

Hardaway natáhl žvýkací gumu, až se přetrhla, a ohlédl se.

"Dobré jitro, Martho! Bobe, od té chvíle, co jste mi sem Warnera přepojil, se mi ani slovem neozval."

"Akorát samá střelba," pronesl tiše, bezvýrazně Abram. "A statické výboje od vojenských vysílaček."

"Takže nevíme, jestli Paul našel diplomatickou bezpečnostní službu?"

zeptala se Martha.
"Ne," odpověděl Hardaway. "Prezident chce do 7.15 znát možnosti, jak je dostat pryč, ale upřímně řečeno, těch možností moc není. Na velvyslanectví máme stráž od námomí pěchoty, jenže ta nemá zákonné oprávnění zasahovat mimo budovu -"
,Jenomže vždycky můžou nejdřív lidi dopravit do bezpečí a na otázky odpovídat až pak," prohlásil Abram.
"To je pravda," souhlasil Hardaway. "A v Incirliku je připraven tým Delta; do čtyřiceti minut ho máme v kupě a na střeše paláce."
"Což znamená problém, jestli jsou za tím Turci," namítl Abram. "Budeme střílet na spojence."
"Ale proto, abychom zachránili svého velvyslance," dodala Martha. "Ale jestli cílem útoku není on, takový zásah by nám neprošel," zdůraznil Abram. "A zatím nejsou žádné jednoznačné náznaky, že by Haveles nebo některý z ostatních velvyslanců byli v nebezpečí."
Hardaway pohlédl na hodinky. "Je tu ještě jedna možnost - vrátit skupinu Striker a dostat ji do Damašku. Mluvili jsme s Tel Nefem; můžou ji do třiceti minut stáhnout a dopravit k paláci vrtulníkem."
"Ne!" zasáhl důrazně Herbert.
"Počkejte, Bobe," řekla Martha. "Aideen už s kongresovým výborem pro dohled nad zpravodajskou činností zařídil, že ji na Blízký východ můžeme poslat; z těch tří skupin je jediná, která tam má vůbec nějaké oprávnění k zásahu."
"Vyloučeno," odporoval Herbert. "Potřebujeme ji, aby dostala naše lidi z údolí Bikáa."
Martha na něj pohlédla. "S nějakým ,vyloučeno` na mě nechoďte, Bobe," prohlásila. "Určitě ne, když se Paul a náš velvyslanec ocitnou někde, kde se střílí a -"
"Nemůžeme tvrdit, že jsou v přímém ohrožení," přerušil ji Herbert.
"V přímém ohrožení?" zaječela Martha. "Roberte, na ten palác se tam útočí!"
"A OMOC a jeho posádka jsou v rukou teroristů!" zaječel Herbert v odpověď. "To ohrožení je bezprostřední a opravdové, a Striker je odtamtud kousek, když pořádně zahulákají, uslyší je až tam! Ať dokončí to, kvůli čemu tam jsou. Prokrista, vždyť nemají ani nákresy půdorysu toho paláce! Nemůžete je tam poslat jen tak naslepo!"
"Se svou výzbrojí a výstrojí jdou sotva někam naslepo," opáčila Martha.
"Ale to údolí si prostudovali," odtušil Herbert. "A na tu akci se připravovali. Podívejte, Warnera máte na telefonu; počkejte, až se Paul vrátí, a ať zavolá on."
"Však vy víte, co řekne."
"Jo, zatraceně dobře vím, co řekne," odsekl Herbert. "Řekne vám, abyste nechala Striker plnit její úkol a svou ctižádost držela na uzdě."
"Mou ctižádost?"
"Jo; vy zachráníte velvyslance a u ministerstva zahraničí si nahrabete bobříky za zásluhy. Myslíte si snad, že nevím, jak jste si naplánovala a vykreslila kariéru?"
Martha ztuhla zlostí. "Zkuste se mnou ještě takhle mluvit, a uvidíte, jak ji vykreslím já vám!"
"Martho, uklidněte se!" zarazil ji Hardaway. "A vy taky, Bobe. Byli jste celou noc vzhůru; a mně tady utíká čas. V každém případě ta záležitost se skupinou Striker může být akademická. Prezident má v úmyslu do půl osmé rozhodnout, jestli se OMOC zničí střelou Tomahawk; ze Středozemního moře ji odpálí Pittsburgh."
"Prokrista! Vždyť nám měl poskytnout čas!" polekal se Herbert.
"To taky udělal; jenže teď se bojí, že Kurdové OMOC použijí proti Syřanům a Turkům."

"Samozřejmě, že použijí," prohlásil Abram. "Jestli ho nepoužívají už teď."

"Vy ovšem předpokládáte, že přišli na to jak," prohlásil Herbert. "Spustit OMOC není jako nastartovat nějaký pitomý auto z půjčovny!"

"Když jim to někdo ukáže, tak ano," poznamenal Abram.

Herbert se na něj vztekle zadíval. "Heleďte, Bille, bacha na -"

"Bobe - já vím, že vy a Mike jste blízcí přátelé; ale nemáme sebemenší zprávu o tom, co všechno ti teroristi možná udělali, aby naše lidi přinutili promluvit."

"Takovéhle vyjádření důvěry by váš kolega důstojník určitě ocenil!"

"Tady nejde o Mika; mezi těmi rukojmími jsou i civilisté," zasáhla Martha. "Ti nejsou ze stejného těsta jako Mike."

"Takových jako Mike je málo," dodal Herbert. "Ale tím spíš ho musíme odtamtud dostat, krucinál! Potřebujeme ho. A dlužíme to i těm ostatním, co jsme tam poslali!"

"Pokud splacení toho dluhu přinese výsledek," podotkla Martha. "Taky třeba nemusí."

"Jo, nemusí, zvlášť když to vzdáme!" vyrazil ze sebe zlostně Herbert. "Panebože, jak bych si přál, abychom v tomhle byli zajedno!"

"To já taky," odtušila Martha chladně. "Otázka zní, jestli jsou ti rukojmí pro nás ztracení a jestli bychom neměli naše prostředky přesměrovat do Damašku."

"Martha má pravdu," prohlásil Hardaway. "Jestli se ta střela odpálí, nebudeme mít jinou možnost než akci Strikeru zrušit, jinak to může odskákat celá skupina i s OMOC a jeho posádkou."

Herbert sevřel ruce pevně v klíně. "Musíme skupině Striker poskytnout čas; i když už ta střela poletí; k cíli jí to bude trvat přinejmenším půl hodiny - dost dlouho, aby se posádku OMOC podařilo dostat ven. Ale když skupinu stáhnete, Mike i ti ostatní jsou mrtví. Tečka. Je tu snad někdo, kdo chce tvrdit něco jiného?"

Všichni mlčeli. Hardaway se znovu podíval na hodinky. "Za dvě minuty musím prezidentovi sdělit, co doporučujeme ohledně situace v paláci. Tak... Martho?"

"Já říkám odvolat Striker. Má potřebné vybavení, je v terénu a představuje jedinou možnost zásahu, kterou dokážeme právně obhájit."

"Bille?"

"Já souhlasím; a taky si myslím, že Striker je vycvičená líp než Delta, a určitě líp než stráže od námořní pěchoty na velvyslanectví."

Hardaway se podíval na Herberta. "Bobe?"

Herbert si promnul dlaněmi obličej. "Nechte Striker na pokoji; na to, aby se dostala z dosahu tomahawku, jí stačí pět minut. Na to, aby posádku OMOC dostala ven, tak bude mít přinejmenším půl hodiny."

"Potřebujeme ji v Damašku," pronesla pomalu Martha.

Herbert si přitiskl špičky prstů k čelu; náhle spustil ruce do klína.

"Co když seženu Paulovi a těm velvyslancům na pomoc někoho jiného?"

"A koho?" zeptala se.

"Je to vzdálená možnost," odpověděl Herbert. "Nevím, jestli mi je ‚Železný` Bar-Levi půjčí."

"Koho?"opakovala Martha.

"Lidi, co tam můžou být do pěti minut."

Herbert vzal ze stolku vedle židle zakódovaný telefon; stiskl číslo volné linky a přikázal svému asistentovi, aby ho spojil s generálmajorem Bar-Levim v Haifě.

Hardaway se podíval na hodinky. "Bobe, musím volat prezidentovi!"

"Řekněte mu, ať mi dá ještě pět minut. Povězte mu, že Paula a velvyslance dostanu ven bez skupiny Striker; když ne, bude mít Martha na stole ještě před polednem mou rezignaci."

ÚTERÝ, 12.17 ODPOLEDNE
STŘEDOZEMNÍ MOŘE

Tomahawk je řízená střela s plochou dráhou letu a dá se odpalovat z torpédometů nebo ze speciálně konstruovaných vertikálních raketnic. Jsou čtyři typy tomahawků: TASM, střely proti lodím; TLAM-N, čili střely proti pozemním cílům, vybavené jadernou hlavicí; TLAM-C, střely proti pozemním cílům, nesoucí konvenční bojovou hlavici; a střely TLAM-D, které při explozi zasypou pozemní cíl bombičkami.

Přes šest a půl metru dlouhý tomahawk se odpálí pomocí přídavného raketového motoru, načež se po stranách tělesa střely vyklopí křidélka. Po několika vteřinách po odpálení raketový motor vyhoří a zažehne se proudový motor s turbodmychadly; to už tomahawk dosáhl letové rychlosti přes osm set kilometrů v hodině. Letí nízko nad zemí nebo nad oceánem a jeho řídící jednotka jej vede pomocí údajů od radarového výškoměru. Po své počítačem vypočtené letové dráze rychle dosáhne bodu, odkud je již naváděn před dopadem na cíl - místa, kde už dokáže zjistit první navigační bod a zaměřit se na něj. Obvykle to bývá kopec, budova nebo nějaká jiná podobná stavba nebo terénní útvar. Pak palubní systém TERCOM, Terrain Contour Matching, střelu vede na základě identifikačního porovnávání profilu terénních útvarů od jednoho bodu ke druhému, často v prudkých obrátkách, strmém stoupání nebo závratném klesání. Kurz potvrzuje elektrooptický systém DSMAC, Digital Scene Matching - malá televizní kamera, která porovnává okamžité vizuální záběry se snímky uloženými v paměti systému TERCOM. Vyskytne-li se nějaká nesrovnalost, například zaparkovaný nákladní automobil nebo nová stavba, DSMAC a TERCOM rychle určí, jestli obrazový záběr odpovídá také okolní krajině, i to, zda je střela dál zaměřená na cíl. Pokud není, systém vyšle příslušný signál; na něj lze odpovědět jedním ze dvou příkazů - pokračovat, nebo střelu za letu zničit.

Údaje pro TERCOM připravuje DMA, čili Defense Mapping Agency Úřad pro obrannou kartografii, a předává je Středisku pro plánování bojových operací. Odtud se přes družici vysílají na místo, z něhož se střela odpálí. Je-li cílem nezmapovaná oblast, DMA používá nanejvýš minutu staré družicové snímky. Je-li mapování přesné, tomahawk dokáže zničit cíl velikostí automobilu vzdálený přes dva tisíce kilometrů od místa vypuštění.

Prezidentskou směrnici M-98-13 obdržela ponorka USS Pittsburgh ve 12.17 odpoledne místního času; zakódovaný rozkaz byl vyslán zabezpečeným digitálním spojením přes družici, rychle dekódován a předán přímo do rukou kapitánu Georgi Breenovi.

Směrnice kapitánovi sdělovala charakter akce, cíl a kód pro případné zničení střely před dopadem. Ve 12.30 místního času se má jedna ze čtyřiadvaceti střel Tomahawk odpálit na cíl v údolí Bikáa v Libanonu. Směrnice udávala i přesné souřadnice, spolu s údaji DMA TERCOM pro samotnou střelu. Kdyby se cíl přesunul, tomahawk přejde na program alternativního navádění; bude pátrat na obzoru po vizuálních, mikrovlnných, elektromagnetických a dalších charakteristikách, které ve své kombinaci cíl jednoznačně popíšou. Potom se na daný objekt zaměří a zničí jej. Jediný způsob, jak střele vyslat příkaz k autodestrukci, předtím, než doletí na cíl, je, že ke kapitánovi dorazí příslušný kód - ZARÁŽKA.

Kapitán Breen směrnici podepsal a předal ji do velínu zbrojíři E. B. Ruthayovi; s Ruthayem tam pracovala obsluha řídicího panelu Danny Max. Ten údaje pro let uloží do počítače tomahawku. Když byly uloženy a zkontrolovány,

Pittsburgb zpomalila na 7,5 kilometru v hodině a vystoupila ke hladině na periskopovou hloubku. Breen vydal rozkaz zahájit přípravu k vypuštění střely. Hydraulicky ovládané dveře jedné z dvanácti vertikálních raketnic vpředu na ponorce se otevřely a tlakový poklop, chránící střelu, se odsunul. Tomahawk byl připraven.

Kapitán Breen potom dostal odpovídající hlášení; přesvědčil se, že v dosahu radarů není žádný nepřátelský letoun nebo hladinové plavidlo, a vydal Ruthayovi rozkaz k odpálení. Ruthay potvrdil přijetí rozkazu, zasunul do řídicího panelu klíč, otočil jím a stiskl tlačítko. Ponorka se znatelně zachvěla a střela se vydala na svou sedm set třicet kilometrů dlouhou cestu.

Po pěti vteřinách, když se kapitán Breen ujistil, že střela je ve vzduchu, rozkázal, aby ponorka oblast okamžitě opustila. Ponořila se do větší hloubky a obsluhující řídicího panelu Max dále sledoval let střely. Max během následujících třiceti dvou minut své místo neopustí; kdyby od kapitána nebo zbrojíře přišel rozkaz akci zrušit, jeho úkolem bude uložit kód pro spojení s družicí a potom stisknout červené tlačítko "zničit".

USS Pittsburgh měla za sebou už hodně případů, kdy odpalovala střely Tomahawk; nejvíc se pyšnila odpálením celé spršky střel během Pouštní bouře. Tehdy všechny svůj cíl zasáhly, a navíc ponorka nikdy nedostala příkaz k předčasnému zničení střely.

Tohle byl Maxův první případ, kdy neodpaloval tomahawk zkušebně; dlaně mu zvlhly a v ústech vyschlo. Bylo věcí cti, aby celková pětadevadesátiprocentní přesnost tomahawků byla nyní, během jeho směny, stoprocentní; Pittsburgb zatím této přesnosti dosahovala.

Pohlédl na digitální hodiny, odpočítávající čas. Jedenatřicet minut. Doufal také, že střelu nebude muset zničit; kdyby ano, posádka by si z něj celé týdny utahovala, že "pálí slepými" a že "jeho rány jdou do luftu".

Přihlížel, jak od střely, řítící se s ohnivým chvostem po dráze, na níž překoná dvě úzké časové zóny, přichází proud údajů.

Třicet minut.

"Jen leť, holčičko," pronesl tiše s otcovským úsměvem. "Leť."

48

ÚTERÝ, 3.33 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA

Phil Katzen seděl v OMOC na místě, kde bylo pracoviště Mary Rose; vedle něj po obou stranách stáli dva anglicky mluvící ozbrojení Kurdové. Pokaždé, když chtěl nějaký přístroj zapnout, musel vysvětlit, co to bude. Jeden z Kurdů si dělal poznámky, druhý poslouchal. Katzenovi stékal po žebrech pot a oči ho pálily vyčerpáním. A uvnitř v něm hlodal a vířil pocit viny; pocit viny, pochybnosti však ne.

Jako většina kluků, kteří si někdy hráli na vojáky nebo chodili na válečné filmy, i Phil Katzen si často kladl otázku: Jak myslíš, že bys obstál při mučení? Odpověď vždycky zněla: Pravděpodobně docela slušně pokud by mě jen bili nebo drželi pod vodou, možná i kdyby do mě pouštěli elektrický proud. V klukovském věku člověk uvažuje o sobě; nikdy ho nenapadne: Jak by sis vedl, kdyby mučili někoho jiného? Odpověď nyní byla: Moc špatně. A to ho překvapilo. Ale od dob, kdy si na dvorku hráli na vojáky, se toho stalo hodně; šel studovat na univerzitu v Berkeley a tam viděl, jak ji ochromily studentské pochody na podporu lidských práv v Číně, Afghánistánu a Barmě. Pomáhal pečovat

o studenty zesláblé hladovkami, pořádanými na protest proti trestu smrti. Osobně se zúčastnil "týdnů bez ryb" na protest proti způsobu, jakým ryby lovili Japonci; v jejich sítích zůstávali i delfíni a tuňáci. Jednou dokonce chodil celý den bez košile, aby upozornil na stížnosti a utrpení dělníků v Indonésii, kteří pracovali v bídných podmínkách za bídnou mzdu.

Po získání doktorátu pracoval pro Greenpeace, později pro celou řadu organizací zabývajících se životním prostředím. Organizace jednou fondy měly, jindy ne. Ve volném čase stavěl domy po boku Jimmyho Cartera, pozdějšího prezidenta, a pracoval také v útulku pro bezdomovce ve Washingtonu. Poznal, že utrpení rodičů, kteří nemohou nakrmit své děti, nebo ústrky, jimž byli vystaveni milosrdní lidé, stavějící se proti působení bolesti němým tvářím nebo proti jejich týrání, jsou horší než fyzická bolest, kterou člověk sám prožívá. Tu navíc zvyšovalo soucítění a prohlubovala bezmocnost.

Katzenovi se dělalo zle, když Mika Rodgerse mučili; navíc přinutili Sondru DeVonneovou, aby se na to dívala, a řekli jí, že její trest bude ještě hrůznější. Tu už měl pocit, že i jeho samého tím zbavují lidství. Když o tom všem zpětně uvažoval, pochopil, že právě to ho zlomilo - potřeba získat zpět něco z lidských hodnot a sebeúcty pro sebe i pro ni. A také věděl, že bolest, kterou Miku Rodgersovi způsobil on sám, je větší než ta, kterou mu mučením působí Kurdové. Jak se však přesvědčil při práci v Greenpeace, každé dobro si vyžádá něco na oplátku; zachrání se grónští tuleni, a přijdou o obživu obchodníci s kožešinami. Ochrana puštíků připraví o práci dřevorubce.

A teď je zde a lidem, kteří Mika Rodgerse mučili, ukazuje, jak pracovat s OMOC. Kdyby to nyní odmítl, ublíží svým kolegům, uvězněným v těch jámách; když bude pokračovat, může to vést k tomu, že budou zraněny nebo zabity spousty lidí - včetně toho chudáka, kterého termovize odhalila, jak OMOC tajně sleduje od úpatí kopců. Jenže může být naopak zachráněn také stejný počet Kurdů.

Každé dobro si vyžádá něco na oplátku.

Nejdůležitější je, že získal čas pro ostatní rukojmí; čas s sebou přináší naději i nadějí živené vědomí, že Operační centrum své lidi neopustilo. Jestli se dá pro jejich záchranu něco podniknout, Bob Herbert na to přijde.

Katzen však také absolvoval základní osmdesátihodinový kurz B&U, bezpečnost a utajení; jeho absolvování se vyžadovalo od každého pracovníka Operačního centra. Při svých cestách do zahraničí představují zaměstnanci americké vlády lákavé cíle. Musí znát základy psychologie, nauky o zbraních, sebeobrany a zásad přežití. Katzen věděl, že pro přežití je nanejvýš důležitá neustálá pohotovost smyslů. Ať je sebevíc unavený, ať ho sebevíc rozrušuje, co se tu odehrává, musí mít povědomí o tom, co se kolem něj děje. Rukojmí nemůžou vždy počítat s tím, že je někdo zachrání; někdy se musí chopit příležitosti, kdy pozornost věznitelů odvede třeba nějaký protiútok, a pak můžou uprchnout. Někdy musí takový protiútok podniknout sami.

Protože Katzen měl v Boba Herberta důvěru, rozhodl se získat čas tím, že bude pracovat co nejpomaleji; a také se rozhodl, že bude spouštět zařízení, která budou pro Boba užitečná. Vysílačky, infračervené kontrolní systémy, radar i ostatní základní systémy. Ti dva vedle něj rozuměli anglicky, dával si tedy pozor, aby se vyhnul frekvenci, používané skupinou Striker. Bude-li to možné, zaznamená ji a poslechne si ji později.

Na přítomnost osamělého zvěda dole na úpatí kopců Kurdy nevědomky upozornil právě on; ten člověk je poslouchal nějakým technicky složitým rádiem, možná TACSAT-3. Kurdové ho při jeho pokusu o útěk snadno sledovali pomocí laserového zobrazovacího systému; každý jeho pohyb hlásili vysílačkou pronásledovatelům. To, co Kurdové nevěděli, bylo, že si ten muž předem připravil vyslání signálu parabolickou anténou do Izraele; Katzen sledoval, jak anténa hledá spojení přes družici. Jakmile viděl, kam anténa zamířila - v tom úseku přicházela v úvahu pouze izraelská družice - přepnul na simulační program, jenž zobrazil pracovníka v terénu, snažícího se navázat spojení s průzkumnou skupinou s kódovým označením Veeb. Kód Veeb znamenal "Vítězná

brigáda"; byla to skupina neznámé velikosti a neurčené národnosti v blíže neurčené oblasti při syrsko-izraelské hranici. Cílem simulace bylo použít software OMOC ke zjištění, kdo ta brigáda je a kde právě operuje.

Když toho člověka zajali, Katzen prostřednictvím OMOC poslouchal všechno, co se v jeskyni odehrává. Muž hovořil s velitelem arabsky, takže Katzen neměl ani potuchy o tom, k čemu mezi nimi došlo; jeho dva hlídači samozřejmě rozuměli, prozradil to jejich výraz uspokojení, třebaže nic neřekli. Když pokradmu pohlédl předním oknem ven a spatřil, jak zajatce vyvádějí z jeskyně, ani v nejmenším nepochyboval, že proto, aby ho popravili. Třeba to je špion. Anebo možná zvěd skupiny Striker.

Katzen se nervózně nadechl; klimatizace byla vypnutá, aby se ušetřilo palivo. Otřel si kapesníkem čelo. Už riskoval život pro tuleně, medvědy, delfíny a puštíky. Teď přece nezůstane uvnitř v autě a nedopustí, aby k popravě došlo.

"Potřebuju na vzduch," pronesl náhle.

"Pracuj!" přikázal mu muž po pravici.

"Potřebuju snad dýchat, ne, krucifix! Co si myslíte, že udělám? Že uteču? Stejně víte, jak mě s tímhletím sledovat!" Ukázal na monitor. "A kam bych ksakru asi tak utekl?"

Muž po levici našpulil rty. "Jen na chvíli," řekl. "Není moc času."

"Prima; jak si přejete."

Kurd uchopil zezadu Katzenův límec, sevřel jej v pěsti a zkroutil tak, až se Katzenovi pevně stáhl kolem krku jako uzel, trhnutím postavil Katzena na nohy a k hlavě mu přitiskl osmatřicítku.

"Pojď," řekl a postrkoval zajatce k zavřeným dveřím automobilu.

Katzen je otevřel a oba začali sestupovat po dvou schůdcích. V té chvíli Katzen udělal to, co se při nácviku přežití naučil o tom, jak s výhodou využít schodů. Přikrčil se, takže pistole mířila na okamžik do vzduchu nad ním. Zůstal přikrčený, pevně se zapřel nohama, levičkou sáhl přes prsa dozadu a uchopil rukáv Kurdovy blůzy; látku si přitáhl k rameni, rameno snížil a Kurda přes ně přehodil.

Muž se přes něj převalil hlavou napřed; dole přistál na zádech a Katzen po něm skočil. Když na něj dopadl, Kurd se už zvedal; Katzen ležel hlavou proti Kurdovým nohám, jeho ruku s pistolí po své pravici. Natočil se, zvedl pěst a její hranou udeřil protivníka do zápěstí jako kladivem. Ten reflexivně rozevřel prsty a Katzen se pistole zmocnil.

Okamžitě se obrátil, aby viděl na oba vojáky a jejich zajatce; zastavili se na silnici asi dvacet metrů za vozidlem. Jeden z nich se ohlédl.

"Ju afl" vykřikl. "Stůj!"

Katzen slyšel, jak druhý Kurd ve vozidle běží ke dveřím. Pohlédl na muže na zemi; tohle přece udělal proto, aby život zachránil, ne aby o něj někoho připravil, ale jestli něco nepodnikne, ztratí svůj. Stále měl před sebou Kurdovy nohy; namířil mu na pravou a vystřelil.

Kurd pronikavě vykřikl. Katzen vrhl pohled na oba popravčí; ten, který se ohlédl dozadu na automobil, nyní namířil pistoli na Katzena. V tom okamžiku se zajatec prudce otočil doprava jako dětská káča a jeho krk se tím valivým pohybem dostal mimo ústí hlavně; současně ohnul paži v lokti jako křídlo, zvedl ji do výše hlavy a švihem lokte srazil pistoli stranou. Okamžik tak na zajatce nemířila ani jedna z pistolí; ten se otáčel dál, až se ocitl po boku svých katů, nyní tváří k němu. Jeden se chystal znovu na něj namířit, zajatec však zvedl ruce tak, že byly po obou stranách Kurdova zápěstí, dlaněmi k sobě, jako kdyby chtěl tlesknout. Pak dlaně vyrazily jako blesk proti mužovu předloktí, jedna blíž k lokti než druhá. Když se setkaly, jejich pohyb pokračoval, až sevřely zápěstí a Katzen slyšel prasknutí zlomených kostí. Pistole spadla na zem a zajatec se pro ni shýbl.

Vše se odehrálo v jediném okamžiku a bylo to také vše, co Katzen viděl. Za sebou slyšel dupání Kurdových těžkých bot po schůdcích OMOC. Zleva se ozývaly

výkřiky z jeskyně; ve vteřině ho přibije k zemi křížová palba ze tří stran. Měl jen jedinou volnou cestu k úniku - dopředu, ke kraji silnice. Za ní byl příkrý sráz; nevěděl, kde končí, ale pád by mohl být milosrdnější než déšť kulek. Rozhodl se pro pád. Odskočil od svíjejícího se Kurda, svalil se na bok, několik metrů se kutálel a překulil se přes okraj srázu.

Nikdy by neuvěřil, kolikrát se člověk může na příkrém svahu uhodit, když se po něm kutálí dolů; praskaly pod ním větve a bodaly ho ostré kameny. Pevně svíral pistoli a paží si chránil obličej, druhou, volnou, se pokoušel zastavit pád. Slyšel několik výstřelů, ztlumených vzdáleností a přehlušovaných zvukem sesouvající se hlíny a praskotem lámaných větviček. Ale po něm podle všeho nikdo nestřílel; výstřely byly příliš vzdálené, nemohly přicházet shora od převisu, po kterém silnice vedla.

Katzen v prudkém pádu na cosi narazil; skončil na zádech v hákovitě ohnutém kmeni stromu, rostoucího nakřivo ze svahu. Náraz nejenže mu vyrazil dech, ale cítil, že má asi také zlomené žebro. Okamžik zůstal ležet a pomalu, bolestivě se nadechl. Zazněly další výstřely. Katzen zašilhal vzhůru do temně modré oblohy a v té chvíli na něj kdosi shora upřel zrak. Byl to muž, který zůstal ve vozidle. V příští vteřině se vedle obličeje ukázala i pistole.

Katzen stále ještě držel pistoli, které se zmocnil; paže mu visela volně podle boku, a když se ji pokusil zvednout, hrudí mu projela ostrá bolest. Zkusil to znovu, avšak paže se jen zachvěla a zůstala bezvládně svěšená.

Namáhavě popadal dech a čekal úder kulky; než však muž stačil vystřelit, hlava jako kdyby mu prudce odskočila napravo, potom znovu, a tentokrát se navíc otočila a zvolna klesla dopředu. Pistole vypadla mužovi z ruky a potom se ukázala hlava jiná; tentokrát hlava člověka, kterého vyváděli z jeskyně. Pokynem Katzenovi naznačil, aby zůstal na místě.

"Jako kdybych měl kam utíkat," pomyslel si Katzen.

Muž se přehoupl přes okraj srázu, posadil se s nohama nataženýma před sebe a sjížděl dolů jako po skluzavce; napjaté paže držel před sebou a trhavě jimi pohyboval nahoru a dolů, aby udržel rovnováhu. V každé ruce držel pistoli. Když se blížil ke stromu, zapřel se chodidly naplocho o zem, zpomalil a nakonec zastavil. Vplazil se pod strom, aby se jím kryl, pistole odložil a Katzenovu osmatřicítku položil vedle; potom pomáhal zraněnému Američanovi ze stromu. Katzen si vsunul ruce pod sebe a pokoušel se na nich vzepřít. Dýchal mezi sevřenými zuby; každý pohyb mu působil bolest.

"Omlouvám se; chtěl jsem vás dostat pod ten strom, abyste měl nějaký kryt," řekl muž.

"To nic," odtušil Katzen a spustil se na zem. "Díky."

"Ne; já děkuju vám," opáčil Faláh. "Odlákal jste jejich pozornost, a já si to tak mohl vyřídit s tou dvojicí, co mě chtěla zabít. A taky se mi podařilo skoncovat s těmi, co drželi vás."

Katzen pocítil záchvěv smutku; kvůli jeho útěku jsou tu čtyři mrtví místo jednoho. Jeho úvahy se však týkaly pouze čísel, ničeho víc; ale i tak ho tížily na duši.

"Tam uvnitř jsou další," řekl. "Možná dvacet Kurdů a šest našich."

"Já vím... jmenuju se Faláh a patřím ke -"

"Počkejte," přerušil ho Katzen. "Zařízení tam nahoře pořád zaznamenává hovor; nevědí, jak si záznam přehrát, ale nedá se zaručit, že vozidlo dostaneme zpátky."

Faláh přikývl.

Katzen se s námahou opřel o loket.

"Já se jmenuju Phil," řekl. "Vy jste tu pro někoho prováděl průzkum?"

Faláh znovu přikývl. Ukázal na Katzena a zasalutoval.

Moji vojáci, pomyslel si Katzen. Skupina Striker. Musí to být oni, s kým se tenhle muž pokoušel spojit vysílačkou.

"Rozumím. Co měli dělat, kdyby nedostali žádné zprávy od..."

Zmlkl; jeho společník ho náhle odstrčil dozadu a přitiskl se k zemi vedle

něj. Teď to Katzen slyšel také - chroupaný zvuk bot, drtících suchou hlínu. Otočil hlavu, aby viděl nahoru do svahu; přes horní okraj se vysunula hlaveň poloautomatické zbraně. Faláh se skrčil těsně vedle Katzena pod strom, a v té chvíli člověk nahoře začal střílet; kulky se zarývaly do stromu a rozdíraly zem kolem nich. Střelba trvala jen vteřinu, ačkoliv ta vteřina se zdála nesmírně dlouhá.

Katzen pohlédl na Faláha, jestli se mu nic nestalo; pak se podíval nad sebe. Ze stromu trčely do všech směrů ošklivě rozervané odštěpky kůry. Katzen se nedokázal ubránit myšlence na to, že tohle je poprvé, co strom naopak zachránil ochránce přírody.

Ale na jak dlouho? uvažoval.

Faláh, stále přitisknut k zemi, mířil oběma pistolemi nahoru do svahu. Ozvaly se další kroky, pak utichly. A potom bleskla Katzenovi hlavou hrůzná myšlenka; v OMOC nechal v Rodgersově počítači běžet to zatracené infračervené zobrazovací zařízení. Ti dva, kteří se už naučili s některými částmi zařízení OMOC pracovat, jsou mrtví, ale dovnitř může jít kdokoliv jiný a podívat se na monitor. Každý v okruhu dvou set metrů od jeskyně se na obrazovce ukáže jako červená postava; a z těl, zasažených střelbou, uniká teplá krev, také zjistitelná tímhle zařízením.

On ani Faláh nekrvácejí; i to Kurdové poznají.

Katzen se nahnul, až měl ústa těsně u Faláhova ucha.

"Je to špatné," řekl. "Z toho auta nás vidí, stejně jako viděli vás; to infračervené zařízení - vědí, že nejsme mrtví."

Po krátké chvíli ticha se ozvaly další kroky. Pak plačtivé sténání. Katzen stočil hlavu tak, aby viděl nahoru; spatřil Mary Rose, stojící na samém okraji srázu. Kdosi stál za ní; byly vidět jen jeho nohy.

"Vy tam dole!" doneslo se k nim. "Vzdejte se! Budu počítat do pěti. Když nevylezete, postřílíme vaše lidi jednoho po druhém, a začneme touhle ženou. Jedna."

"On to udělá!" zašeptal Faláh.

"Dvě!"

"Já vím," odpověděl Katzeri. "Tohle jsem tam nahoře už zažil. Musím se vzdát."

"Tři!"

Faláh mu položil ruku na paži. "Zabijou vás!"

"Čtyři!"

"Třeba ne," odtušil Katzen. Pomalu, s námahou vstal. "Ještě mě potřebujou." Podíval se nahoru. Počítají rychle, hajzlové. "Jsem zraněný!" vykřikl. "Rychleji to nejde!"

"Pět!"

"Ne, počkejte!" zaječel Katzen. "Říkal jsem -"

Vtom se z okraje srázu rozstříkla krev a temná sprška jako plachta zaclonila modrou oblohu.

"Ne!" vykřikl pronikavě Katzen s tváří zrůzněnou hrůzou; Mary Rose padla na kolena a dolů se snášely kapky krve.

"Proboha, ne!"

49

ÚTERÝ, 3.35 ODPOLEDNE
DAMAŠEK, SÝRIE

Podlaha místnosti palácové bezpečnostní stráže byla kluzká krví.

Agenti diplomatické bezpečnostní služby tu všichni leželi mrtví, dvoučlenná a tříčlenná ochranka japonského a ruského velvyslance rovněž. V malé temné místnosti bez oken, se dvěma vysokými stoličkami a velkým šikmým řídicím pultem s dvaceti malými černobílými televizními obrazovkami je skosila palba. Do monitorů se přenášel obraz šíleného řádění téměř u všech vchodů, téměř ve všech místnostech paláce.

Muž, který je pravděpodobně postřílel, člen palácové stráže, oblečený do modré uniformy, jenž tu určitě měl své stanoviště společně s nimi, byl mrtev také. Vedle něj ležela na podlaze automatická puška a v čele měl dvě díry. Jeden z Rusů ještě stačil vytáhnout pistoli; ty zásahy do hlavy se očividně podařily jemu.

Paulu Hoodovi se tu nechtělo nějak dlouho zdržovat; prohlédl agenty, jestli některý nejeví známky života. Žádné nezjistil, zůstal tedy na všech čtyřech a vyhlédl do chodby. Všude kolem se ozývaly výstřely; už nebyly daleko. Přijímací sál, třebaže jen asi dvacet metrů odtud, mu připadal neuvěřitelně daleko. Dveře na druhé straně, vedoucí ven, byly mnohem blíž. On však bez ostatních neodejde. Z taktického hlediska by bylo rozumnější dostat je naopak sem.

Potom si vzpomněl na Bickingův celulární telefon.

Vrátil se zpět do místnosti. Oba agenti DBS měli celulární telefony; jeden roztříštila kulka, druhý se rozbil, když agent padl. Žádný z ostatních agentů telefon neměl. Hood přisedl na paty a rozhlédl se kolem.

Tohle je přece pracoviště bezpečnostní služby, krucinál! pomyslel si. Nějaký telefon tady snad musí mít!

Přejel rukama po řídicím panelu. Telefon tu skutečně měli; byl v nehlubokém výklenku v podstavci panelu, napravo od nejspodnějšího monitoru. Hood zvedl sluchátko se svítícím číselníkem, držel je v třesoucí se ruce a vyťukal Bickingovo číslo; Bicking má pravděpodobně stále spojení s Operačním centrem. Hood si říkal, jestli ještě někdo jiný vůbec někdy takhle volal a čekal na spojení uprostřed přestřelky.

Zatímco telefon na druhém konci zvonil, sledoval dál monitory. Bicking se ohlásil po druhém pípnutí.

"Ano?"

"Warnere, tady Paul."

"Panebože," zasmál se nervózně Bicking. "Doufal jsem, že si někdo nespletl číslo. Co jste objevil?"

"Tady jsou všichni mrtví. Máte nějaké zprávy z Operačního centra?"

"Jsem s nimi ve spojení; pokoušejí se někoho k nám dostat. Naposled jsem mluvil s Bobem; prý se něco chystá, ale nemohl mi říct co."

"Asi se bál, že telefony někdo odposlouchává." Hood zavrtěl hlavou. "Dívám se tu na monitory, ale není mi jasné, jak by někdo - moment!" Sledoval, jak jakási skupina, která vypadala na oddíl syrské armády, prochází jednou z chodeb.

"Co se děje?" zeptal se Bicking.

"Nevím... ale možná dorazila pěchota."

"Kam?"

"Podle všeho na opačný konec té chodby, co jsem já."

"Blíž k nám?"

"Ano."

"Neměl bych jim jít naproti?"

"Neřekl bych; zdá se, že míří rovnou tam, co jste."

"Pravděpodobně mají rozkaz dostat ven ty velvyslance. Možná, že byste se sem měl vrátit."

"Možná," souhlasil Hood.

Přestřelka na druhé straně haly, kus od přijímacího sálu, sílila; nebude trvat dlouho a vzbouřenci se dostanou do místnosti bezpečnostní služby. Hood

dál sledoval monitory. Vojáci žádné místnosti neprohlíželi, ani nestavěli žádné hlídky pro boční zajištění; pohybovali se s udivující jistotou. Buď jsou tak odvážní, nebo nemají tušení, jak zlé to tu je.

Anebo se nebojí, že na ně někdo zaútočí, napadlo ho.

Jednou ze součástí Hoodovy práce bylo dělat to, čemu říkal PSS - počítat se spiknutím. A mezi úkoly Operačního centra patřilo klást si neustále otázku "Co kdyby?" všude tam, kde narazilo na vraždu, spáchanou osamoceným atentátníkem, nebo na vzbouření nějaké až dosud zbraněmi nedostatečně vybavené frakce. Hood nebyl člověk, který za vším vidí nějaké spiknutí, ale nebyl ani naivní.

Vojáci postupovali cílevědomě dál. Hood sledoval, jak se obraz přenesl na další monitor.

"Paule?" ozval se Wamer. "Jdete sem?"

"Zůstaňte u telefonu," opáčil Hood.

"Ještě čekám na Operační centrum a -"

"Zůstaňte u telefonu!"

Naklonil se blíž k monitoru; za několik vteřin spatřil dva muže s černými kúfijemi, mávající pistolemi, vypadajícími jako pistole Makarov, jak procházejí chodbou za vojáky. Jeden z vojáků se krátce ohlédl, ale vůbec nezpomalil chůzi a pokračoval dál.

"Warnere - zmizte odtamtud!" vyrazil ze sebe Hood.

"Co je? Proč?"

"Sežente všechny dohromady a hněte sebou! Přiveďte je sem; ta pěchota asi není na naší straně."

"Fajn; jdu na to."

"A jestli nebudou chtít pryč, nedohadujte se s nimi; prostě zmizte."

"Rozumím."

Hood pevně sevřel telefon; za vojáky nerušeně prošli další útočníci. Buď je s nimi syrská armáda ve spolku, nebo je ta skupina přestrojená za příslušníky pravidelné armády. Ať tak či onak, situace se právě změnila z nebezpečné ve smrtelně nebezpečnou.

"Kurva!" zaklel; vojáci právě zabočili do poslední chodby. "Warnere, zůstaňte na fleku!"

"Cože?!"

"Zůstaňte, kde jste!" zařval Hood.

Už nemusel útočníky pozorovat na monitoru; aby je viděl, stačilo mu jen vystrčit hlavu ze dveří. Hlavu, nebo -

Pohlédl na krví zalitý mramor. Pistole agenta ruské ochranky tu ležela vedle automatické pušky syrského vraha. Jediné, co věděl o používání střelných zbraní, bylo to, co se naučil v kurzech, jejichž absolvování vyžadovalo Operační centrum. A v těch si nevedl nijak valně. Určitě ne ve srovnání s Mikem Rodgersem a Bobem Herbertem, kteří na střelnici jen tak jakoby mimochodem trefovali střed terče; ale to, co umí, by mohlo stačit. Kdyby se mu podařilo Syřany zadržet, mohl by pro Warnera a ostatní získat dost času, aby se dostali z přijímacího sálu ven.

"Warnere," pronesl hlasitým šeptem do telefonu, "tam k vám teď jdou vojáci, pravděpodobně nepřátelé. Zůstaňte zalezlí, dokud se zase neozvu. Potvrďte !"

"Zůstáváme zalezlí," řekl Bicking.

Hood odložil telefon a z tenké vrstvy krve, jako koberec pokrývající mramorovou podlahu, sebral automatickou pušku. Jak vstal, přepadl ho pocit závrati; nemohl s určitostí tvrdit, jestli proto, že se zvedl příliš rychle, nebo proto, že má ruce a podrážky bot lepkavé čísi krví. Pravděpodobně trochu od obojího. Spěšně překročil nataženou paži jednoho z agentů DBS. Nyní stál hned za dveřní zárubní.

Jeho srdce se proměnilo v kladivo, mohutné a těžké, ruce se mu mírně chvěly. Povinných kurzů se sice zúčastnil, ale dosud na nikoho nevystřelil.

Bude střílet tak, aby nezabil. Zprvu; neexistovala však záruka, že zabít nebude muset. Býval starostou Los Angeles a bankéřem, a Operačnímu centru se upsal s představou, že bude pracovat za stolem na úkolech, vyžadujících intelektuální činnost - řešit krizové situace, ne takhle se málem koupat v krvi.

No, věci se zkurveně mění, Hoode, promlouval sám k sobě, aby si dodal odvahy. Pomalu se nadechl. Buď budeš střílet, když to je třeba, nebo půjde tvoje rodina na pohřeb. Vyklonil se do chodby a zadíval se na vojáky, kráčející k přijímacímu sálu. Sestavil si rámcový plán - nejdřív zjistí, jestli se s těmihle lidmi dá nějak komunikovat; potom co udělají při výzvě k zastavení.

"Mluví někdo z vás anglicky?" zvolal.

Vojáci se zastavili. Byli téměř šest metrů od přijímacího sálu a asi pětatřicet metrů od Hooda. Vůdce, aniž se otočil, řekl cosi muži, stojícímu za ním. Ten předstoupil dopředu.

"Já mluvím anglicky," řekl. "Kdo jste?"

"Prezidentův americký host," odpověděl Hood. "Právě jsem mluvil telefonem s velitelem prezidentské ochranky; žádal, aby všechny loajální síly hned přišly za ním na severní galerii."

Muž jeho slova vůdci přeložil. Ten vydal jakýsi rozkaz muži za sebou. Dva vojáci se odpojili od skupiny a vraceli se cestou, kterou přišli. Potřebuje si to ověřit, říkal si Hood. Ale nepoužívá polní vysílačku. Jestli tam prezidentská ochranka je, vůdce nechce, aby o něm věděla.

Když ti dva odklusali za roh, vůdce vydal další rozkaz. Skupina se znovu rozdělila; vůdce a čtyři jeho lidé pokračovali dál k přijímacímu sálu, tři vykročili směrem k Hoodovi. Zbraně drželi v rukou. Nejdou ho zachránit. Otázka zněla - mají v úmyslu vzít ty v sále jako rukojmí, nebo je zabít? Při neúspěšném pokusu zavraždit prezidenta už připravili o život mnoho lidí. A pozabíjeli všechny v téhle místnosti. I kdyby brali zajatce, o čemž Hood pochyboval, nechtěl svou zemi, svou rodinu, sebe sama ani lidi tam v sále vystavit osudu rukojmích, plnému dlouhého utrpení, které by je čekalo. Jak kdysi řekl Mike Rodgers, "ve výhledu je to jen jiný způsob, jak umřít".

Přitiskl si pušku k boku, zásobník opřený ze strany o stehno; zamířil nízko, vyskočil do chodby a vypálil do podlahy těsně před vůdce skupiny. Vylekaly ho prázdné nábojnice, vylétávající na něj z vyhazovače, ale stále tiskl spoušť. Muži v chodbě se stáhli zpátky; tři, kteří šli směrem k místnosti bezpečnostní služby, se vrhli ke stěně; ukryli se za velkou bronzovou sochou koně a opětovali palbu.

Hood přestal střílet a přikrčen uskočil zpátky za zárubeň. Klouby prstů, obemykajících pažbu, měl bílé jako křída. Prudce dýchal a srdce mu bušilo ještě divočeji než předtím. Automatická puška mu připadala lehká; byla téměř prázdná. Zvedl z podlahy zakrvácenou pistoli a zkontroloval zásobník. Byl prázdný asi z jedné třetiny. Má sedm či osm ran.

Věděl, že moc času už není. Bude muset zpátky do chodby a střílet znovu, a tentokrát mířit výš. Pohlédl na monitor; vůdce a jeho čtyři lidé se drželi zpátky. Připojila se k nim různorodá, všelijak pomíchaná skupina ozbrojených Syřanů. Vůdci obou skupin se radili. Hood věděl, že jestli bude ještě čekat, ocitne se proti docela obyčejné početní přesile.

Sunul se k zárubni, přitisknut bokem ke stěně, obě zbraně namířené před sebe. Nepřipadal si jako John Wayne, Burt Lancaster nebo Gary Cooper; byl jen vystrašený diplomat se zbraněmi.

Člověk, zodpovědný za životy lidí, ocitnuvších se v pasti tam na konci chodby. Naslouchal. Zvenčí neslyšel žádný pohyb. Tentokrát zadržel dech, zbraně přitiskl k bokům a vyskočil do chodby.

A zarazil se; přímo před obličej mu vstoupil voják a vrazil mu pod bradu hlaveň pistole.

50

ÚTERÝ, 3.37 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Než se seržant Chick Grey stal členem komanda Striker, byl to desátník Grey z elitní protiteroristické jednotky Delta Force. Když se poprvé hlásil k nástupu na výcvik ve Fort Braggu, byl to vojín, ale dvě jeho specializace mu pomohly vystoupit po žebříčku k hodnosti svobodníka a potom, po několika měsících, k hodnosti desátníka.

Jeho první dovedností byly seskoky z velké výšky se zpožděným otevřením padáku. Jak prohlásil jeho velitel v Braggu, když ho doporučoval k povýšení z vojína na svobodníka: "Ten chlap dovede lítat." Grey dokázal zatáhnout za uvolňovač níž nad zemí a přistát přesněji než kdokoliv jiný v historii Delta Force. Grey to připisoval tomu, že má vzácný cit pro vzdušné proudy. Věřil, že ten mu pomáhá i při jeho druhé dovednosti.

Greyovou druhou dovedností byla střelba; jak napsal zesnulý nadporučík Charlie Squires, když naléhal, aby Mike Rodgers přijal Greye do skupiny Striker: "Desátník Grey není jen ostrostřelec, generále; tak jako umí trefit ‚býčí oko` ve středu terče, dokázal by vpálit kulku rovnou i do jednoho z těch vašich." V hlášení se nepsalo nic o tom, že Grey také dokáže nemrknout tak dlouho, jak je třeba. Tuto schopnost si vypěstoval, když přišel na to, že i pouhé mrknutí stačí, aby člověk minul "klíčovou dírku", jak říkal - okamžik, kdy je cíl v dokonalé poloze, ve které se dá sundat.

Před několika vteřinami Grey, usazený v koruně stromu, hleděl skrz dvanáctinásobně zvětšující zaměřovač Redfield, nasazený na odstřelovačské pušce Remington M401 ráže 7,62 mm. Od jeho posledního mrknutí uplynulo něco přes dvacet vteřin. Něco přes dvacet vteřin od chvíle, kdy z jeskyně vyšel terorista s pistolí přiloženou k hlavě Mary Rose Mohalleyové. Něco přes dvacet vteřin od okamžiku, kdy ho plukovník Brett August vyzval, aby cíl vyřadil podle vlastní úvahy. Po celou tu dobu Grey nejenže sledoval všechno, co se odehrává, ale také pozorně naslouchal pomocí sluchátek, spojených s parabolou o průměru patnáct centimetrů; parabolu si pomocí svorky připevnil vedle sebe k větvi. Anténa umožňovala čistý příjem všeho, co se dělo v okolí nyní nečinného OMOC.

V každé situaci, kde se jedná o rukojmí, nastane okamžik, kdy odstřelovač učiní citové spíš než pouze profesní rozhodnutí o tom, co musí udělat: aby byl zachráněn rukojmí, musí se někomu vzít život. Nejde o rozhodnutí vedoucí někam, odkud není návratu; situace rukojmích se mohou měnit každým okamžikem a člověk musí být připraven ustoupit. Jde o jakousi formu usmíření se sebou samým. Když nezemře - rychle a bezbolestně - provinivší se účastník, může zemřít účastník nevinný. Tato úvaha je černobílá a neprovází ji žádné průběžné posuzování širších souvislostí, skutkové podstaty záležitosti, o niž se teroristé zasazují. V té chvíli padne na odstřelovače téměř nadpřirozený klid. Ty poslední vteřiny před výstřelem přinášejí okamžiky, kdy zbývá již jen chladné a smrt nesoucí odhodlání spolehlivě a bezchybně dosáhnout nutného výsledku. A první vteřiny po výstřelu jsou okamžiky stejně nezúčastněného přijetí skutečnosti, smíšeného s nádechem profesní pýchy.

S výstřelem seržant Grey vyčkal, až terorista dopočítá; kulka ho zasáhla do levého spánku. Muž sebou při nárazu prudce trhl doprava, mírně se stočil a skácel se na záda. Jeho krev se rozstříkla přes okraj srázu a lila se mu z hlavy i přitom, jak padal. Ve chvíli, kdy mužovy paže ochable klesly, se Mary

Rose zhroutila na kolena. Nikdo nevyběhl, aby si ji odvedl zpátky. Hned nato se kdosi začal drápat vzhůru do svahu. Tím, aby se podíval, jak vše dopadlo, se Grey nezdržoval.

Pod stromem stáli vojíni David George a Terrence Newmeyer. V okamžiku, kdy terorista padl, Grey podal anténu a sluchátka Georgeovi, pušku Newmeyerovi, a slezl dolů. Tam si všechno zase převzal a uvažoval jen o jednom; že tu bude ještě spousta práce.

Trojice se připojila k plukovníku Augustovi a ostatním. Skupina Striker vysedla ze svých rychlých útočných vozidel necelého půl kilometru odtud, aby nikdo nezaslechl motory. U vozidel a motocyklů zůstali na stráži dva členové skupiny, ostatní se vydali k jeskyni korunami stromů, rostoucích tu hustě u sebe. Oblast nejprve prozkoumali infračervenými čidly; žádné hlídky neobjevili, a cesta nad zemí tak posloužila ve dvou ohledech - za prvé: aspoň nešlápnou na žádnou minu, které určitě jeskyni chrání, a za druhé: jestli OMOC pracuje, monitory sice ukážou, že se v korunách stromů cosi pohybuje, avšak na tuto vzdálenost by se Kurdové mohli domnívat, že se tam houfují supi, kteří do téhle oblasti samozřejmě patří.

Během tří minut, kdy seržant Grey seděl na stromě, plukovník August a desátník Pat Prementine sledovali polními dalekohledy dění na pokraji srázu, vzdáleného asi tři sta metrů. Ostatních jedenáct členů skupiny Striker se shromáždilo v sevřeném hloučku za nimi. Když k nim seržant Grey s oběma vojíny dorazil, hlouček je pohltil a ani se nezdálo, že se nějak zvětšil.

August se zadíval na příchozí; desátník Prementine, mladičký génius na pěchotní taktiku, dál sledoval okraj srázu.

"Dobře jste to provedl, seržante," řekl August.

"Díky, pane!"

"Pane," ozval se Prementine, "pro tu ženu si nikdo nejde."

August přikývl. "Budeme to muset trochu popohnat," zašeptal. "Abyste byli v obraze - máme za to, že tam dole jsou Phil Katzen a člověk, se kterým jsme se tu měli setkat. Vyrazíme jako jedna nebo dvě skupiny; jedna, když bude třeba tu jeskyni vzít útokem a dostat naše ven. Dvě, když rukojmí budou -"

"Plukovníku," přerušil ho Prementine, "vycházejí z jeskyně! Ti parchanti to vzali na dvě poloviny."

August prudce stočil tím směrem dalekohled; i seržant Grey se zadíval k jeskyni. Tři rukojmí leželi před jeskyní tváří k zemi, kam je teroristé hodili. Grey viděl i lidi uvnitř jeskyně, ty však skrývaly hluboké stíny.

"Desátníku, masky, a jděte tam s týmem A; a pohyb!" vyštěkl August. "Vnikněte dovnitř. My se postaráme o okolí."

"Rozkaz, pane!" Prementine vyrazil se sedmi dalšími; shrbeni utíkali v zástupu směrem k jeskyni.

"Georgi, Scotte!"

"Ano, pane?"

"Šoupněte tam plyn."

"Rozkaz, pane!"

Oba vojíni otevřeli bednu, kterou si s sebou skupina přinesla z útočného vozidla; David George sestavoval šedočerný minomet, Jason Scott vyňal z impregnovaného vaku čtyři granáty s rychle působícím omračujícím plynem. Ve dvou vteřinách po výbuchu jantarově zbarvený plyn vyřadí z boje každého v okruhu šesti metrů. Vojín Scott pomohl Georgeovi s těžkým kovovým ložištěm a ve třiceti vteřinách byl minomet sestaven a nabit. George se díval do mířidel a Scott nastavoval odměr a náměr.

"Seržante Greyi, dejte se zase do toho," přikazoval dál August. "Vezměte si infradalekohled a povězte mi, co uvidíte uvnitř v jeskyni."

"Ano, hned, pane."

Grey popadl pušku, a než se vydal zpátky ke stromu, Newmeyer vytáhl z batohu brýle pro noční vidění. Řemínek se dal nastavit tak, aby si jej Grey mohl přetáhnout přes přilbu a brýle spustit před obě oči; dálkový zaměřovač

Redfield byl opatřen adaptérem, takže se dal použít pro kterýkoliv z obou okulárů.

"Seržante, zdá se, že rukojmí mají nohy svázané provazy, a ty vedou dovnitř; zkuste, jestli budete mít volný výstřel na ty, kdo ty provazy drží," pokračoval August.

"Ano, pane," odpověděl Grey a začal šplhat k tlusté větvi, ze které měl dobrý výhled přes koruny ostatních stromů.

Zatímco šplhal, uslyšel pípnutí vysílačky vojína Išiho Hondy; spojař se ohlásil, několik vteřin naslouchal a pak volajícího vyzval, aby zůstal na lince.

"Pane," řekl nevzrušeně, "volá kancelář pana Herberta, upřesnění VP."

VP znamenalo "všichni pozor". Obvykle to byl také příkaz k okamžité evakuaci; Grey však šplhal dál.

"Tak sem s tím," vyzval Hondu August.

"Pan Herbert hlásí, že před sedmi minutami USS Pittsburgh odpálila tomahawk. K OMOC dorazí za pětadvacet minut. Doporučuje se nám akci zrušit."

"Doporučuje; nepřikazuje," odtušil August.

"Ano, pane."

August přikývl. "Vojíne Georgi!"

"Pane?"

"Tak to na ty parchanty pusťte."

51

ÚTERÝ, 3.38 ODPOLEDNE
DAMAŠEK, SÝRIE

Když Paul Hood ucítil pod bradou hlaveň pistole, neproběhl mu před očima celý jeho dosavadní život. Zatímco ho další dva odzbrojovali, připadalo mu, že se kamsi lehce vznáší, jako v nějakém snu. Je to snad způsob, jakým se mozek vyrovnává s nepochopitelným šokem? Přesto však si uchoval natolik jasnou mysl, že se dokázal sám sebe ptát, jak ho ksakru mohlo napadnout se do těch teroristů pustit; je kancelářská myš, ne bojovník. A soustředil pozornost na jejich vůdce - kam jde a co dělá - tolik, že úplně zapomněl na ty, kteří se plížili při zdi. Ukázalo se, že Mike Rodgers měl jako obvykle pravdu. Jak často prohlašoval - válka nikomu nic neodpouští.

Muži s Hoodovými zbraněmi ustoupili; jeden z nich se otočil dozadu. Hood přihlížel, jak vůdce se svou bandou jde dál. Na chování toho člověka nebylo znát, že by pociťoval sebeuspokojení nebo vítězoslávu; jednal účelně a věcně - nic víc, nic míň. Zastavil se u dveří, ohlédl se do chodby a pokývl hlavou. Muž, který ho pozoroval, se otočil zpátky a řekl cosi vojákovi, stojícímu před Hoodem. Ten zamručel a pohlédl na Hooda. Na rozdíl od vůdce se usmíval.

Hood zavřel oči a v duchu řekl své rodině sbohem. V hrdle se mu nahromadily sliny; zatoužil po tom, aby je dokázal polknout, ale bránil mu v tom tlak hlavně pistole. Ne, že by na tom záleželo; ještě okamžik, a už nikdy nepolkne, neusměje se, nezavře unavené oči ani nebude snít o -

Chodbou práskl výstřel a Hood sebou trhl. Uslyšel zasténání a oči otevřel. Muž, který ještě okamžik předtím stál proti němu, teď ležel na zemi a držel se za levé stehno. Hood ohromeně sledoval, jak padli i druzí dva; kulky jim udělaly ošklivé díry do nohou a dole do zad. Oba byli mrtví.

V chodbě spatřil onu různorodou, všelijak pomíchanou skupinu Syřanů, kráčející rázně vpřed - stěna ze zbraní, různobarevných plášťů a tváří s

napjatým a rozhodným výrazem. Jen strnule stál, překvapen, že žije, a v rozpacích, co dělat; kurdský vůdce ztuhl, jeho lidé zůstali stát za ním, jen několik kroků od dveří do přijímacího sálu. Vůdce pohlédl na své tři padlé vojáky, otočil se a začal na Syřany cosi křičet.

Hood, kterého si v této chvíli nikdo nevšímal, shrben couvl zpátky do místnosti bezpečnostní služby; v té chvíli by si však nejraději nafackoval za to, že ho nenapadlo sebrat pistoli některého z těch padlých teroristů. Ale už bylo pozdě; aspoň že zůstal naživu. Jak říkávali na burze: dařit se může "medvědům" - baissistům - i "býkům" - haussistům; jen telatům ne.

Popadl telefon. "Warnere, jste tam?"

"Ovšem!" odpověděl Bicking. "Co se to tam děje?"

"Nevím; několik těch vojáků právě zastřelili Syřani."

"To je prima -"

"Možná," odtušil Hood. "Ale stejně si nemyslím, že nám přišli na pomoc. Slyšíte, co říká ten vůdce?"

"Moment; půjdu blíž." Za okamžik se vrátil. "Paule? Jmenuje se Mahmúd al-Rašíd a chce vědět, co ti Syřani vlastně provádějí. Podle všeho jim už řekl, že je vůdce Kurdů, ne od pravidelné syrské armády."

"A co na to tamti Syřani?"

"Nic."

Hood pohlédl na monitor. "Warnere, mám takový dojem, že ty Kurdy si s vojáky nespletli; myslím, že moc dobře věděli, co jsou zač." Mahmúd se znovu rozkřičel.

"Co říká teď?" zeptal se Hood.

"Přikazuje jim, aby se identifikovali," odpověděl Bicking. "A taky chce, aby se postarali o ty, co zastřelili."

Hood sledoval obrazovku a srdce mu začalo bít rychleji.

"Mahmúd zvedá pistoli," řekl. "Vsadím se, o co chcete, že ti Syřani nejsou na jeho straně."

"Možná, že patří k prezidentovým bezpečnostním silám," podotkl Bicking. "Ti chlapi tu měli už dávno být."

"No, nevím; poslyšte, Warnere, zavolejte Operační centrum a povězte jim, co se tu děje. Zjistěte, jestli tam nevědí o nějaké utajené protiakci."

"Že by mi o tom nic neřekli?"

"Otevřenou linkou ne," odtušil Hood. "Teď už ale na utajení nezáleží."

Mahmúd přestal mluvit; následovala krátká chvíle ticha a pak Syřané náhle o několik kroků ustoupili a všichni najednou zahájili palbu na Mahmúdovu skupinu.

"Krucinál!" zaječel Bicking do telefonu. "Nic neslyším! Je tam příšerný kravál!"

Než Mahmúdovi lidé stačili palbu opětovat, několik jich padlo. Mahmúd sám střílet nemohl, ostatní mu stáli v cestě. Těm, co zbyli, dal znamení, aby ustoupili; běželi kolem něj a on jejich ústup kryl dávkou, vypálenou ve výši pasu. Několik Syřanů bylo sraženo, ale museli na sobě mít neprůstřelné vesty; zase se zvedli. Mahmúd ji však neměl; zjevně dostal několik zásahů a kulhal směrem k přijímacímu sálu. Sotva se otočil, střelba ustala a Syřané se znovu vyřítili vpřed.

V nastalém tichu Hood opět promluvil do telefonu.

"Warnere, Operační centrum nechte být a někam se schovejte. Za pár vteřin tam jsou Kurdové!"

Žádná odpověď.

"Warnere, dělejte! Slyšíte mě?"

"Jo, slyším! Ale možná bych mohl -"

"Nic nemůžete! Můžete akorát někam zalézt!"

Hood stále ještě sledoval monitor; pět Kurdů vešlo do přijímacího sálu, následováno zraněným vůdcem. Hood už nic neříkal; jestli se Bickingovi podařilo někam skrýt, Hoodův hlas v telefonu by ho mohl prozradit. Odložil

telefon vedle sebe a dál sledoval monitor.

Potom zaslechl hned za dveřmi další výstřely a viděl, jak kdosi přichází chodbou. Vrhl pohled ke dveřím; tam se plazil muž, který se ho chystal popravit. Sunul se po zádech a prohýbal se jako červ. Překulil se na bok, příšerně zkřivil tvář a nato se křečovitě schoulil do klubíčka. V prsou měl tři krvavé díry. Okamžik namáhavě dýchal, potom přestal. Jeho rysy se ani ve smrti neuvolnily.

Hooda přepadl záchvat nevolnosti.

Za okamžik mrtvolu překročil jeden ze Syřanů, přes sto devadesát centimetrů vysoký muž s bílou kúfijí a černým plnovousem. Z pistole parabellum ráže 9 mm, kterou držel u boku, se slabě kouřilo. V khaki blůze měl na prsou dvě díry po kulkách. Jeho postava zcela ucpala dveře.

"Vy jste Hood?" zeptal se přehnaně pečlivou angličtinou.

Jeho drsný hlas jako kdyby vycházel z jeskyně.

"Ano."

Muž kopl do pistole, která patřila zastřelenému Kurdovi; v prudkých otáčkách klouzala kaluží krve.

"Tohle si vezměte," řekl a spodní okraj kúfije si přetáhl přes obličej. "A použijte ji, když budete muset."

Hood pistoli zvedl. "Kdo jste?"

"Mista'aravim," odpověděl muž. "Zůstaňte tady."

"Já chci jít s vámi," řekl Hood.

Muž zavrtěl svou velkou hlavou. "Řekli mi, že pan Herbert mě osobně nakope do zadku, jestli se vám něco stane."

Z hluboké kapsy kalhot vytáhl nový zásobník a zasunul jej do parabella místo prázdného.

"Co ostatní?" zeptal se Hood.

"Vy tu hledejte videokazety," odtušil muž. "Jestli je najdete, vezměte je."

"Dobrá... ale velvyslanec, moji společníci -"

"O ty se postarám; a potom přijdu pro vás." S těmi slovy se otočil a vykročil chodbou zpátky.

V ostatních částech paláce se náhle rozpoutala střelba; v tomto křídle však panovalo nervy drásající ticho, bylo slyšet jen mužovy těžké kroky. Hood se vrátil k monitoru; díval se, jak se obr připojil k ostatním. Mista'aravim jsou přísně utajená komanda izraelských obranných sil, operující v přestrojení za Araby. A Herbert má velmi úzké styky s izraelskou armádou a pravděpodobně se na ni obrátil s žádostí o pomoc. Právě proto, že Mista'aravim pracují s dlouhodobým krytím, muž chtěl, aby Hood našel videokazety; záznam s tváří příslušníka izraelského komanda se nesmí uchovat.

Pětice stála podél stěny po obou stranách dveří přijímacího sálu. Rozdělila se do dvou skupin; každá cosi ukládala na mramorové stěny. Hood měl podezření, že to je C-4; výbušninu použijí k tomu, aby Kurdy uvedli ve zmatek a rozptýlili jejich pozornost, a současně si probourají otvor, kterým budou moci střílet.

Hood se dal do hledání videokazet. V nízkém stolku pod panelem s monitory objevil dva videorekordéry; vyňal z nich kazety, pak se však zarazil a zaklel.

Tvář příslušníka Mista'aravim se ukáže nejen na záznamu na páskách; obličeje členů komanda viděli i Kurdové. Proto budou muset zemřít. A aby si Izraelci byli naprosto jistí, že se tak stane, než do sálu vniknou, pravděpodobně jej pokropí kulkami. Izraelci tak pracují. Dobro někdy musí v zájmu ostatních padnout za oběť současně se zlem.

"Warnere," pronesl Hood šeptem, "jestli mě slyšíte... nehněte se z místa! Myslím, že se rozpoutá pek -"

Peklo se rozpoutalo v následujícím okamžiku. Alabastrové stěny po obou stranách dveří explodovaly ve výši prsou a ve vzniklých otvorech stáli maskovaní Izraelci. Kurdové na ně zahájili palbu, ale rychlejší a mocnější

izraelské pušky odpověděly jako jedním hlasem, přinášejícím smrt.

52

ÚTERÝ, 3.43 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Při spatření spršky krve začal Phil Katzen Kurdy hlasitě proklínat; chrlil kletby a přes ostrou bolest v boku se pokoušel vylézt nahoru na silnici.

Faláh odložil pistole, uchopil Američana kolem pasu a zadržel ho.

"Počkejte!" vykřikl. "Počkejte! Něco je tu nějak -"

Katzen přitiskl čelo k vyschlé zemi a bušil pěstmi do hlíny. "Zabili ji! Bez váhání ji zastřelili!"

"Neřekl bych... Šš - myslím, že ji slyším!"

Katzen ztichl. Teď i on slyšel zachřestění převodovky odjíždějícího OMOC a vzápětí tiché, plačtivé sténání od okraje srázu.

"Že by Mary Rose?" uvažoval nahlas. Až na ty vzlyky panovalo naprosté ticho. Pohlédl na Faláha. "Jestli je naživu, muselo se něco stát s tím člověkem, co se ji chystal zastřelit."

"To je pravda," souhlasil Faláh. Sebral své pistole. "Ta krev, co jsme viděli, byla asi jeho."

"Ale jak to? Žádný z ostatních zajatců přece uprchnout nemohl, vždyť na těch jámách jsou železné rošty!"

"Nikdo neuprchl," opáčil Faláh. "Kdyby ano, slyšeli bychom křik a tamti by pobíhali sem a tam. Jenže je to úplně naopak; nikde se nic nehne." Zadíval se k jihu; nato zamyšleně stočil pohled stranou. "Když teda toho Kurda někdo zastřelil, musel tam už nějakou chvíli číhat. Vysílačku jsem vypnul před hodinou... za tu dobu by měli dost času na to, aby se rychle rozhodli zahájit akci, pohotově sem pronikli a rozmístili se."

Striker, pomyslel si Katzen; upřel zrak tam, kam se díval Faláh.

Než stačil prozkoumat stromy, jestli nespatří nějaký pohyb, kdosi nahoře začal anglicky křičet; pronikavým hlasem vykřikoval hrozby, že zabije tři rukojmí.

"To neplatí nám," řekl Faláh. "Toho teroristu zabil odstřelovač. To křičí na něj nebo na ty, co jsou s ním."

"Jestli je to tak, potom ovšem OMOC může zjistit každého, kdo tam je."

"A my ani nemůžeme OMOC vyřadit; zdá se, že s ním Kurdové odjeli," podotkl Faláh. Přelezl přes Katzena a podal mu jednu pistoli. "Vy tu zůstaňte, já je zkusím najít a varo-"

Než stačil popolézt výš, ozvalo se slabé lupnutí a po něm svist, přicházející od jihovýchodu. Katzen pohlédl vzhůru a spatřil malou černou střelu, směřující vysokým obloukem k jeskyni. Po několika vteřinách následovala další a po ní třetí. Explodovaly rychle za sebou a z míst dopadu vyrazily husté, měděně zbarvené obláčky.

"Neofosgen," řekl Katzen.

"Cože?"

"Nový bojový plyn, působí na plíce. Vyvolává astmatické příznaky a účinkuje asi pět minut. Má ho jedině skupina Striker."

Oblak se rozptýlil ve vzduchu a zdálo se, že změnil skupenství; nyní připomínal vatu. V několika vteřinách se odpařila kapalná složka a zbylý plyn klesal k zemi; podobal se tlustému lívanci, rozlézal se k okraji silnice a přelil se dolů. Mary Rose se skácela dopředu; trupem přepadla přes hranu

srázu, tam zůstala ležet a s námahou lapala po dechu.

"Jdeme," vyzval Katzen Faláha. "Tak za dvě minuty ten mrak zbělá a bude nejedovatý. Mohlo by se nám podařit naše vysvobodit, než se Kurdové vzpamatují."

"Ne, zůstaňte tu; máte zlomená žebra, a to by nás jen oba zdržovalo."

"Blbost," opáčil Katzen. "Postarám se aspoň o Mary Rose; jdu nahoru."

Faláh tedy souhlasil a začal se drápat do svahu. Jeho rychlost a hbitost Katzena na okamžik zarazily; v poslední době pracoval v terénu tak málo, že občas zapomínal, s jakou úchvatnou dovedností se domorodí obyvatelé dokážou pohybovat v krajině, ve které se narodili a do které patří.

Zastrčil si pistoli za opasek a začal se plazit vzhůru. Nohu na té straně, kde měl zlomené žebro, natáhl a jen ji vlekl po zemi, aby poraněné místo co nejméně namáhal. Každou chvíli vrhl pohled nahoru, k jihu a dolů. Přestože nepracoval v terénu, nezapomněl, jak rychle a překvapivě Striker, "úderná skupina", dokáže také udeřit. Jestli díky neofosgenu získá pět minut, během kterých sem může proniknout a s teroristy skoncovat, potom tu tedy bude a také s nimi v pěti minutách nebo ještě dřív skoncuje.

Ve chvíli, kdy se díval k jihu, uslyšel na silnici kroky; podíval se tam. Faláh stále ještě lezl nahoru a plyn dosud měl nahnědlou barvu a neztratil svou sílu. Katzen na samotnou silnici neviděl, viděl pouze, jak okraje mraku plynu pomalu víří, jako kdyby jím někdo procházel. Pak se vedle Mary Rose kdosi objevil; měl na sobě maskovací uniformu a plynovou masku. Poklekl vedle Mary Rose, sevřel ji pažemi kolem ramen a opatrně ji odtáhl od okraje; potom si ji přehodil přes rameno a zmizel.

Posledních několik metrů k převisu Faláh překonal doslova skokem; zastavil se v těsné blízkostí ostře ohraničeného okraje oblaku plynu a ohlédl se po Katzenovi. Nadšeně se usmál, ukázal vztyčený palec a rozběhl se k jeskyni.

Nyní už Katzen nemusel šplhat dál. Bolest v něm bodala od čelisti až po pás; byl rád, že může zůstat ležet na břiše na kousku země, porostlém měkkou travou. Dýchal bránicí, technikou "Buddhova břicha", které se naučil v kurzu první pomoci; tak se mu roztahovalo břicho, a ne hrudník, a tím se mu dařilo co nejvíce zmírnit bolest od zlomeného žebra.

Ležel a s uspokojením naslouchal zvukům, znějícím jeho uchu jako koncert - slabě slyšitelnému, sytivě hvízdavému, avšak pravidelnému dechu a chrupání těžkých bot na tvrdé hlíně a oblázcích, které přestávalo a hned nato se opět ozvalo, když tu ho náhle a prudce vyburcoval zvuk střelby; podle ozvěny se zdálo, že přichází z hloubi jeskyně.

S námahou se drápal poslední kus cesty nahoru po svahu; lezl po dlaních a pomáhal si jen jedním kolenem.

53

ÚTERÝ, 3.45 ODPOLEDNE
DAMAŠEK, SÝRIE

Když stěnu přijímacího sálu rozervala exploze, Mahmúd se opíral oběma rukama o stůl vedle mahmalu. Chtěl se podílet na hájení jejich malé bašty, nedostávalo se mu však sil. Nedokázal se ani přesvědčit, jestli v místnosti nezůstal někdo, kdo snad přežil výbuch nálože, odpálené sebevražedným atentátníkem Sábirem Muhsením, kterého sem vyslali.

Mahmúda, již tak oslabeného střelnými ranami ve stehně a v boku, srazil výbuch na zem. Jeho bezmoc ho sice naplnila pocitem hanby, ale unikl tak

palbě, jež jako kosa proťala místnost jednou ve výši pasu, podruhé ve výši kolen. Ostatní Kurdové takové štěstí neměli. Zaujali postavení za židlemi a sloupy uprostřed místnosti, připraveni odolávat útoku, avšak mocné pušky M3 turecké výroby je rozstřílely na kusy.

Mahmúd ležel tváří na studených dlaždicích a naslouchal; palba ustala a s ní skončily i životy jeho lidí. Nepatrně pootevřel oči a nehnutě upíral zrak přes podlahu pokrytou roztříštěným křišťálem a zkroucenými těly. V průlomech ve stěně se ukázaly obličeje; každý z mužů měl přes ústa a nos přetaženou kúfiji. Mahmúd už předtím tušil, že to není prezidentova elitní osobní stráž; nyní si byl jist. Tihle lidé nechtějí, aby je někdo poznal. A prezidentská ochranka nestřílí tak, aby zabila; použije plyn, aby jím nepřátele vyřadila z boje, aby je mohla zajmout a mučit. Syrský prezident si přeje vědět o možných spiknutích, a mrtvé jeho inkvizitoři vyslýchat nemohou. A navíc tihle lidé slepě a bezohledně pálili do sálu, ve kterém se nachází svatý mahmal; takový svatokrádežný čin by se žádný muslim neodvážil spáchat.

Ne, tihle lidé nejsou Syřani. Měl podezření, že to jsou Mista'aravim, Izraelci přestrojení za Syřany.

Mahmúdova pistole ležela vedle něj ve tmě; zvedl ji. Ještě může napomoci k tomu, aby se cíl stal skutečností. Jeho prsty sevřely pažbu, ukazováček vklouzl pod lučík. V budově stále ještě jsou syrští Kurdové, a bojují dál. Bojovat bude i on.

Muži vešli dovnitř. Jeden zůstal vzadu, aby hlídal chodbu, ostatní se rozestoupili, dva postupovali podél severní stěny, dva podél jižní, a všichni směrem k němu; pátrali ve tmě a cestou k zadní stěně rychle prohlíželi mrtvé; zdálo se, že někoho hledají.

Mahmúdovi se točila hlava od ztráty krve, sebral však veškeré úsilí, aby zůstal ve střehu. Muži byli asi šest metrů od něj, dva, postupující podle jižní stěny, už mířili k přístěnku vzadu. Dvojice, postupující podle severní stěny, už minula dva otomany; ze zadní strany opěradel, prostřílených palbou z pušek, trčely třísky. Po každé straně obou otomanů stály malé cedry v keramických nádobách. Kulky všechny stromky téměř přerazily.

Vtom se za nejvzdálenějším stromkem cosi pohnulo.

"Pozor!" vykřikl jakýsi hlas syrsky.

Hlas přehlušily výstřely Mahmúdovy pistole; střílel na dva muže nedaleko nádob s cedry. Tomu, který k němu byl nejblíž, vpálil dvě kulky do nohy, potom vystřelil na druhého a ten klesl s kulkou ve stehně. Když se Mahmúd natočil, aby vystřelil na ty, kteří byli na opačné straně místnosti, dopadla na něj temná postava; čísi silná ruka mu pistoli srazila a přitlačila ji k podlaze, a hned nato dostal ránu pěstí do čelisti.

"Zpátky!" zaječel jiný hlas.

Temná postava odskočila. Mahmúd viděl, jak se směrem k němu stočily dvě pušky, a v příštím okamžiku mu tělo rvala sprška střel ráže 9 milimetrů. Instinktivně zavřel oči; kulky mu vnikly do pravého ramene, zad, krku, čelisti a boku. Žádnou bolest však necítil. Když střelba ustala, nevnímal už vůbec nic; nedokázal se pohnout, dýchat, a dokonce ani otevřít oči.

Bože, zklamal jsem a neuspěl, pomyslel si, zaplaven pocitem smutku. Potom vědomí ustoupilo a vystřídalo je zapomnění; neúspěch, stejně jako úspěch, už ztratily význam.

54

ÚTERÝ, 3.51 ODPOLEDNE
DAMAŠEK, SÝRIE

Warner Bicking vstal; zvedl ruce, jednu zkrvavenou od úderu, který Kurdovi zasadil do jeho výrazné čelisti.

"Jsem na vaší straně," pronesl syrsky. "Rozumíte mi?"

Muž malé postavy s vysokým zjizveným čelem zasunul pušku do podpaží; vykročil k Bickingovi a cestou pokynem vyzval svého společníka, muže obrovité postavy, aby se věnoval ostatním. Bicking vrhl rychlý pohled na obra; ten bez námahy zvedl muže, střeleného do nohy, přehodil si ho přes rameno a pak zvedl i druhého.

"Já jsem Američan," pokračoval Bicking, "a tohle jsou moji společníci."

Naklonil hlavu směrem k nádobě s cedrem, kde našli útočiště Nasr a Haveles. Ti vstali také.

Muž, hlídkující u dveří, se náhle obrátil.

"Někdo sem jde!" Malý Izraelec se otočil k obrovi. "Stačíte na to?"

Obr přikývl; muže, přehozeného přes pravé rameno, si posunul a zvedl pušku tak, že mířila dopředu mezi jeho svěšenýma nohama.

Menší muž pak oslovil Bickinga: "Pojďte s námi!"

"Co jste zač?" zeptal se Haveles.

Pokročil vrávoraně dopředu. Bickingovi připadal jako někdo, kdo se stal obětí automobilové nehody; měl skelný pohled a byl v šoku, bude však tvrdit, že je v pořádku.

"Poslali nás, abychom vás odvedli," odpověděl malý muž. "Musíte buď hned jít, nebo zůstat zde."

"Jsou tady i představitelé Ruska a Japonska," řekl Haveles. "Tam v tom přístěnku -"

‚Jen vy," opáčil Izraelec.

Otočil se ke dveřím a dal znamení muži, který tam stál; ten přikývl a vydal se chodbou doleva. Izraelec se otočil.

"Tak jdeme!"

Bicking vzal velvyslance za paži. "Pojďme. O zbytek se už bude muset postarat palácová garda."

"Ne," odmítl Haveles. "Zůstanu s ostatními."

"Pane velvyslanče, ještě se tu bojuje a -"

"Zůstanu," trval na svém Haveles.

Bicking pochopil, že nemá význam ho přesvědčovat. "Tak dobrá; uvidíme se pak na velvyslanectví."

Haveles se otočil a ztuhle jako automat vykročil zpátky k temnému přístěnku, jenž sloužil i jako bar; připojil se k ostatním, kteří se tam uchýlili do bezpečí, skryti ve stínu.

Obr zamířil ke dveřím, následován svým menším společníkem.

"Tak, tady končíme," utrousil Nasr, když míjel Bickinga.

Bicking přikývl a připojil se k nim.

Muž, který předtím odešel do chodby, se vrátil s Faulem Hoodem. Ten podal malému muži videokazety a skupina se vydala dál chodbou, dva maskovaní muži vpředu, obr vzadu.

"Kde jsou velvyslanci?" zeptal se Hood. "Jsou všichni v pořádku?"

Bicking přikývl. Pohlédl na své zrudlé klouby; už šest let nikoho nepraštil.

"Skoro všichni," odpověděl s myšlenkou na toho Kurda.

"Jak - skoro?"

"Kurdové jsou všichni mrtví a velvyslanec Haveles je trochu otřesený; ale rozhodl se zůstat. Naši průvodci moc přesně určovali, koho jsou ochotní s sebou vzít."

"Jen naši skupinu," poznamenal Hood. "Tak, správně."

"A Boba Herberta to pravděpodobně stálo pěknou hromádku služebiček, aby se toho domohl."

"Určitě," souhlasil Bicking. "No, z diplomatického hlediska to velvyslanec provedl chytře. Byl by z toho pěkný mezinárodní průser, kdyby se při pokusu o záchranu preferoval Washington. Na druhé straně - kdyby hořel americký diplomat, Rusko nebo Japonsko by na něj sotva aspoň plivly."

"No, to se pletete; já myslím, že ano," opáčil Hood.

Pokračovali dál chodbou k jakýmsi pozlaceným dveřím. Byly zamčené. Muž v čele ustřelil knoflík a dveře vykopl. Vešli dovnitř, muž na konci řady dveře zavřel a ten, který vešel první, rozsvítil baterku. Skupina rychle prošla honosným tanečním sálem. V téměř naprosté tmě na Bickinga přímo hmatatelně doléhala tíha zlatých závěsů, vydechujících zvláštní vůni - připomínku jejich dávné historie.

Za dveřmi se náhle ozval ostrý dupot těžkých bot; tři členové Mista'aravim se zarazili na místě, zbraně obrácené ke dveřím. Baterka zhasla a malý muž spěchal ke zlatým dveřím.

‚Jděte rovně dál a počkejte u kuchyně," vyzval Hooda, Nasra a Bickinga šeptem obr.

Uposlechli; cestou se Hood ohlédl. Malý muž vyhlížel ven otvorem po dveřním knoflíku. Do sálu nikdo nevstoupil, takže se k nim maskovaní muži opět připojili.

Malý Izraelec řekl ostatním cosi syrsky.

"Prezidentské stráže," přeložil Bicking jeho slova Hoodovi. Nyní probíhali rozlehlou kuchyní.

"Pak ovšem tohle celé bylo divadýlko; velvyslanec nám přece něco takového naznačoval," prohlásil Nasr. Vlnité šedé vlasy, z toho všeho zmatku rozcuchané, si odhrnul dozadu; okamžitě mu však spadly zase zpátky do čela.

"Co tím myslíte?" zeptal se Hood.

"Syrský prezident očekával, že se tohle stane," odpověděl Nasr. "Přesně, jak velvyslanec Haveles předpovídal. Prezident nechal svého dvojníka a zahraniční velvyslance, aby hlavní nápor útoku směřoval na ně, a k jejich ochraně nechal jen palácovou stráž -"

"A ta je něco jako ochranka v muzeu nebo v bance u nás v USA," přerušil ho Bicking. "Je vycvičená k zákroku jeden proti jednomu; když se semele něco většího, musí přivolat pomoc."

"Správně," souhlasil Nasr. "Když měl prezident jistotu, že sem Kurdové poslali své hlavní síly, přikázal své elitní gardě, aby s nimi skoncovala."

"Prezident využívá jako nárazník proti svým nepřátelům ostatní země," rohlásil Bicking. "Využije Libanon, aby poštval teroristy proti Izraeli, Řecko, aby se pustilo do Turecka, a Íránu pomáhá při vyvolávání nepokojů na celém světě. Měli jsme být připravení na to, že totéž udělá i s lidmi."

Palba sílila. Hood v duchu viděl, jak chodbami procházejí sevřené šiky dobře vyzbrojených vojáků, kosících vše, co se jim postaví na odpor. Zranění Kurdové sice budou zajati, Hood si však nedokázal představit, že by se některý vzdal; většina dá přednost smrti před vězením.

Zastavili se před dalšími dveřmi. Malý vůdce skupiny vyzval ostatní, aby čekali. Z kapsy vytáhl plátek C-4 a roznětku s časovačem, dveře otevřel a vyšel ven. Bicking se už setkal se spoustou lidí; nemohl tvrdit, že tihleti jsou zrovna ta nejpříjemnější společnost, avšak to, jak jsou na všechno připraveni, ho naplňovalo obdivem.

"Nestane se nic velvyslanci Havelesovi?" zeptal se Hood.

"Těžko říct," přiznal Našr. "Ať tak či tak, pro syrského prezidenta to bude znamenat vítězství; jestli Haveles zemře, vina padne na Kurdy a Spojené státy je odmítnou v budoucnu podporovat. Jestli zůstane naživu, budou z elitní gardy hrdinové a prezident získá od USA ústupky."

Malý muž se vrátil a pokynul ostatním, aby ho následovali. Prošli velkou spižírnou ke dveřím, vedoucím do malé zahrádky obklopené třímetrovou kamennou zdí s tři metry vysokou železnou branou na jižní straně. Šli po břidlicí dlážděném chodníčku a skrz neuměle sestříhaný živý plot, vysoký do pasu. Na

konci chodníčku je malý Izraelec vyzval, aby zůstali stát. Čekali asi šest metrů od brány; za okamžik explodovala nálož v zámku a prorazila v bráně i ve zdi díru. V téže chvíli zastavil u chodníku velký nákladní automobil s plachtou. Malý muž se rozběhl napřed.

Na ulici nebyli žádní chodci; zahnala je buď střelba, nebo místní policie. Nebyli tu ani reportéři; ti nesmějí k ničemu, co se děje, jít bez svolení vlády, ačkoliv, když o tom tak Bicking uvažoval, říkal si, že vláda možná poslala na místa bojů někoho s krytím. Pravděpodobně proto jejich skupina volila takovou okliku; tihle lidé nechtějí, aby je někdo fotografoval.

Malý Izraelec odtáhl plachtu vzadu na korbě stranou a pokynul ostatním u brány.

Když se k autu přiblížili, udeřil je do nozder silný rybí zápach; tím se ovšem nenechali odradit a nastoupili. Hood, Bicking a Nasr vylezli nahoru první. Pomohli obrovi s jeho dvěma zraněnými druhy, potom nastoupili ostatní. Ranění leželi na prázdných plátěných pytlích, ostatní seděli na mastnotou zašpiněných dřevěných sudech, rozestavených vzadu. Za necelou minutu automobil vyjel a zamířil směrem do Přímé ulice. Řidič zabočil doleva a přehnal se kolem šestnáct set let starého římského vítězného oblouku a kostela Panny Marie. Přímá ulice přešla v ulici Báb Šarkí a automobil pokračoval k severovýchodu.

Nasr vykoukl zpod cípu plachty vzadu. "To jsem čekal," poznamenal.

"A co?" zeptal se Hood.

Nasr plachtu spustil a naklonil se těsně k němu. "Vyhýbáme se Židovské čtvrti."

"Nerozumím; co ta s tím má co dělat?"

Nasr se naklonil ještě blíž. "To, že téměř určitě jsme v rukou Mista'aravim. Z té části města by nikdy neoperovali. Kdyby byli někdy odhaleni, odvetná opatření proti židovskému obyvatelstvu by byla hodně tvrdá."

Bicking se k Hoodovi naklonil také. "A vsadím se o všecko, co mám, že v těch sudech je toho víc než jen ryby. Nejspíš tolik zbraní, že by stačily na malou válku."

Automobil zpomalil; nyní se proplétal úzkými a křivolakými uličkami. Nad vozovkou se v nepravidelných vzdálenostech od sebe a v různých úhlech k silnici tyčily vysoké bílé domy; jejich kdysi čistě bílé zdi slunce spálilo do nezdravé žluti. O plachtu se nahoře otíraly pavlače, trčící nízko nad vozovkou, a ještě níž visící šňůry na prádlo; řízení ještě ztěžovali cyklisté a malé dodávky, loudající se svým vlastním volným tempem.

Nakonec automobil zabočil do temné slepé uličky, muži vystoupili a vešli do dřevěných dveří domu po řidičově levici. Uvítaly je dvě ženy a pomohly odnést raněné do temné, skrovně zařízené kuchyně. Ranění byli uloženi na přikrývky, rozprostřené na podlaze. Ženy jim sňaly kúfije, svlékly jim kalhoty a omyly rány.

"Můžeme nějak pomoct?" zeptal se Hood.

Nikdo neodpověděl.

"Neberte to osobně," pronesl tiše Nasr.

"Tak to neberu," odtušil Hood. "Mají úplně jiné starosti."

"Takhle by se chovali, i kdyby jejich lidé nebyli zraněni," zašeptal Nasr. "Těžko snášejí, aby je někdo viděl, jde u nich málem o psychózu."

"Pochopitelně," souhlasil Bicking. "Mista'aravim pronikli do teroristických uskupení, jako jsou Hamas a Hizballáh, a když potřebují pracovat v naprostém bezpečí, mají úkryty jako tenhle dům tady; ale kdyby je tu někdo objevil, mohlo by je to stát život a - což považují za mnohem horší - ohrozilo by to utajení a spolu s tím vydalo všanc i bezpečnost Izraele. Určitě nemůžou být nijak nadšení z toho, že museli jít zachraňovat partu Američanů."

Zatímco hovořili, řidič a tři maskovaní muži vstali. Malý Izraelec kamsi zatelefonoval, ostatní se objali se ženami a temnou místnost opustili. Po krátké chvíli zachrastila a zakvílela převodovka a nákladní automobil vycouval z uličky.

Jedna z žen se dál věnovala raněným, druhá se postavila před tři nově příchozí. Blížila se jí třicítka a byla asi sto pětapadesát centimetrů vysoká, měla kulatý obličej, plné rty, olivovou pleť a kaštanové vlasy stažené do uzlu; její hnědé oči se pod hustým obočím zdály ještě tmavší. Přes černé šaty měla zástěru, nyní potřísněnou krví.

"Který z vás je Hood?" zeptala se.

Hood zvedl prst. "Já. Vaši lidé - dostanou se z toho?"

"Měli by; poslali jsme pro lékaře. Ale váš společník má pravdu, ti muži nebyli rádi, že do toho šli, a ještě menší radost mají z toho, že dva z nich jsou zraněni. Jejich nepřítomnost i zranění se budou obtížně vysvětlovat."

"Rozumím," řekl Hood.

"Teď jste v mé kavárně," pokračovala žena. "Dostali jste se sem jako dodávka ryb; jinými slovy - nikdo vás tu nesmí vidět. Na velvyslanectví vás dopravíme, až zavřeme. Do té doby nemůžu nikoho postrádat."

"To taky chápu."

"A máte zavolat jakémusi panu Herbertovi. Jestli nemáte vlastní telefon, budu vám muset nějaký sehnat. Ten hovor se na našem účtu nesmí ukázat."

Bicking sáhl do kapsy a vytáhl svůj celulární telefon.

"Zkusíme, jestli tenhle ještě funguje," řekl a odklopil mluvítko. Zapnul jej, okamžik poslouchal a potom jej Hoodovi podal. "Vyroben v Americe, a jako nový."

"A taky nezabezpečený proti odposlechu," podotkl Hood. "Ale bude muset stačit."

Zašel do kouta a zavolal Operační centrum. Přepojili ho do kanceláře Marthy Mackallové, kde ona, Herbert a ostatní z pracovní skupiny čekali na nějakou zprávu o operaci. Protože linka byla otevřená, Hood bude používat jen křestní jména.

"Martho, Bobe.., tady Paul. Volám celulárním telefonem, ale chtěl jsem vám sdělit, že Ahmedovi, Warnerovi a mně se daří dobře. A díky za všechno."

Ačkoliv Bicking stál od Hooda několik metrů, slyšel z telefonu zajásání. Při pomyšlení na to, jak se jim tam všem muselo neuvěřitelně ulevit, mu až zvlhly oči.

"Co Mike?" zeptal se obezřetně Hood.

"Našli ho," řekl Herbert. "A je tam Brett. Ještě čekáme na další zprávy."

"Mám tu mobil," pokračoval Hood. "Zavolejte hned, jak něco bude."

Ukončil hovor a sdělil ostatním, co se dozvěděl. Mezitím přišel lékař.

Všichni tři ustoupili stranou do kouta a mlčky přihlíželi, jak lékař dává zraněným injekci anestetika pro místní umrtvení. Žena, která předtím hovořila s Američany, si klekla vedle jednoho raněného. Mezi zuby mu vsunula dřevěnou lžíci a potom mu přitlačila paže k hrudi, aby jimi nemohl prudce pohybovat. Pokývla a lékař začal dobývat z mužovy nohy kulku. Druhá žena omývala žínkou krev.

Muž se začal kroutit bolestí.

"Na práci diplomata mi vždycky připadalo nejhorší, když člověk musí mlčet a nemůže nic udělat," pronesl Bicking tiše k Hoodovi.

Hood zavrtěl hlavou. "To není zdaleka to nejhorší," zašeptal. "Zlé je vědomí, že když vás srovnávají s těmi v přední linii, to, co děláte, je úplné nic."

Na lékařovu žádost žena přestala omývat ránu a držela mužovu nohu, aby zůstala v klidu. Hood bez vyzvání předal telefon Bickingovi a spěšně k ní přistoupil, vzal žínku, prostrčil ruku mezi třemi těly a co nejjemnějšími doteky stíral krev.

"Díky," řekla žena.

Hood mlčel a Bicking pochopil, že takhle mlčet je velmi, velmi snadné.

55

ÚTERÝ, 3.52 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Skupina Striker si z útočných vozidel vzala jen to, co potřebovala - nasadila si plynové masky a pod maskovací uniformy si oblékla kevlarové neprůstřelné vesty. Ve vacích měla neofosgenové granáty, světlice a několik cihliček C-4. Vyzbrojena byla berettami ráže 9 mm s prodlouženými zásobníky a samopaly Heckler & Koch MPS SD3 ráže 9 mm se zásobou munice. Měla také plastová "palcová" pouta; tato lehká pouta sevřou palce klouby proti sobě a spoutaní zajatci vytvoří uzavřený kruh, připomínající květ kopretiny.

Skupina měla své rozkazy, vydané již během letu ze základny Andrews. Protože věděla, že jejím cílem bude jeskyně nebo nějaká základna, a s menší pravděpodobností nějaký pohyblivý cíl, rozdělila se na dvě části. První vnikne násilně dovnitř a nepřítele zneškodní, druhá bude podpůrná. Také bude mít za úkol zabránit nepříteli v útěku a nedovolit, aby se k němu dostaly posily.

Pokud mezi plukovníkem Augustem a jeho předchůdcem, nadporučíkem Squiresem, existoval nějaký rozdíl, pak spočíval v tom, že August byl zastáncem týmové práce; Squires vždy jednotku rozdělil do silně vyzbrojených dvojic, z nichž každá měla přiděleny určité úkoly v rámci nadřazeného celkového plánu. Pokud nebyl některý z taktických cílů splněn, stala se jedna ze tří věcí: přešlo se na alternativní plán, zasáhla podpůrná skupina, nebo se akce zrušila. Squires nikdy akci zrušit nemusel. Jeho technika proniknutí byla nenápadná, účinná a cíl zůstal pokaždé odkryt a vystaven momentu překvapení. August byl jiný; dával přednost tvrdému zásahu a neustálému tlaku. Věřil, že místo toho, aby dominové kostky kácel postupně, výsledek přinese spíš to, když převrátí stůl.

Osmičlenný tým A desátníka Prementina rychle postupoval po silnici směrem k ústí jeskyně. Vojáci šli v zástupu, samopaly namířené před sebe, s příkazy okamžitě střílet a na nic se nevyptávat. Než dorazili k vrstvě neofosgenu, ta již klesla z výše pasu do výše kolen. Jak jí vojáci procházeli, rozvlnila se do všech směrů - jako když se míchá hustá barva na nátěr domu, napadlo Prementina. Šlachovitý desátník poslal zdravotníka vojína Williama Musicanta, aby našel ženu, kterou se Kurdové chystali popravit, a postaral se o ni.

Než se Musicant stačil od skupiny odpojit, zleva od srázu se k nim donesl hlas.

"Budu přebývat v této zemi!"

Prementine skupinu zastavil gestem, při němž držel ruku ve výši obličeje, rozevřenou dlaní k sobě a všech pět prstů natažených; sevře-li ji v pěst, znamená to povel k zahájení palby. Skupina stála s připravenými samopaly. Ačkoliv heslo bylo správné, Prementine si byl vědom, že je mohli ze zajatce vynutit. Než půjde dál, počká na odpověď na svou výzvu.

Vojáci se dívali, jak kolem mraku plynu vylézá nahoru jakýsi člověk; ruce měl zdvižené, pistole mu visela na ukazováčku levice za lučík.

"Identifikujte se!" vyzval ho Prementine.

"Šejk z Midianu," odpověděl muž.

"Zůstaňte na místě!" Desátník natočil hlavu na stranu, palec obrácený dozadu. Znamenalo to, že ostatní mají pokračovat v předchozí činnosti. Vojín Musicant šel k okraji srázu, skupina Striker se přitiskla ke skále, táhnoucí se až k ústí jeskyně; byli od něj asi dvacet metrů.

Desátník prošel vrstvou plynu, nyní sahající ke kotníkům, a zastavil se několik metrů před mužem. Ten stále držel paže zvednuté a ukazováčkem pravé ruky ukázal dolů po srázu.

"Tam dole je jeden z rukojmích; žije," řekl. "Ostatních pět je ještě uvnitř. Nemám tušení, kde je vaše auto, před několika minutami s ním Kurdové odjeli. Pravděpodobně taky někam dovnitř. Mám dojem, že někde tam vzadu je ještě místo, kam ho mohli odvézt."

Prementine pohlédl dolů; stále mířil na muže samopalem. Asi tři metry pod hranou srázu spatřil Phila Katzena, drápajícího se namáhavě nahoru. Katzen zvedl oči a dal Prementinovi znamení, že je všechno v pořádku. Dole právě přicházel August se svým osmičlenným týmem; skupina se rozvinula podél úpatí svahu a čtyři vojáci začali šplhat vzhůru. Tam zaujmou postavení. Skupina napravo se už rozdělila; tři vojáci proskočili plynem na druhou stranu vchodu do jeskyně; nikdo zevnitř po nich nevystřelil.

Desátník pohlédl na muže před sebou. "Víte, kde zajatci jsou?"

"Ano."

Mezitím se vrátil Musicant. Uložil Mary Rose na silnici, stranou od oblaku plynu.

"Hlášení?" vyzval ho Prementine.

"Je omámená, ale žije," odpověděl Musicant.

"Vezměte ji dolů k Augustově skupině a pak se postarejte o pana Katzena," přikázal Prementine. "A dejte Šejkovi svou masku."

"Rozkaz, pane!" Musicant byl očividně zklamán, že nepůjde do jeskyně, ale choval se rázně podle rozkazu.

Podal masku Faláhovi; ten zastrčil pistoli za opasek a masku si natáhl. Prementine pak věnoval pozornost vojákům u ústí jeskyně. Dva pálili dovnitř dávky ve výši ramen, aby kryli ostatní čtyři, kteří odtáhli sípavě dýchající Kurdy a rukojmí stranou, kam už nezasahoval oblak plynu, a tam Kurdy spoutali. Prementine se nahnul přes okraj srázu a zvedl dva prsty. Dva vojáci nedaleko vrcholu srázu spěchali pro posádku OMOC; na to, aby ji dopravili někam dál, nebyl čas. Kdyby sem tomahawk dopadl, zabil by je spolu s ostatními. Zatím je tedy odnesli dolů pod kopec, z dosahu palby.

Šest členů týmu A se opět shromáždilo po obou stranách ústí jeskyně; všichni sledovali plukovníka, držícího ruku ve výši obličeje, dlaní dopředu. V příštím okamžiku ji spustil dolů. První dva po obou stranách vchodu vhodili dovnitř světlice a vyrazili za nimi. Přitiskli se ke stěnám jeskyně a další dva je následovali.

V záři svědit spatřili pět dusících se Kurdů, ležících s rozhozenými údy pod tenkou vrstvou neofosgenu. První dva vojáci pálili do zmírajícího světla krátkými dávkami vysoko nad zemí, dva za nimi nepřátele spoutali; zbývající dva potom zajatce vyvlekli ven. Pak první dva hodili před sebe neofosgenové granáty; explodovaly s tlumeným zasyčením. Následovaly další světlice a vojáci manévr opakovali.

Prementine, stojící venku před jeskyní, se podíval na hodinky; tomahawk tu bude za sedm minut. Zrakem vyhledal dole pod svahem Augusta a zvedl sedm prstů.

August přikývl.

Potom zvedl čtyři prsty. August opět přikývl.

Prementine pohlédl na svého společníka. "Máme čtyři minuty na to, abychom vnikli dovnitř a vyvedli zajatce." Ukázal na pistoli. "Když bude třeba, použijte ji. Chci své lidi dostat odtamtud pryč."

"Já taky," odtušil Faláh a vydal se k jeskyni.

56

ÚTERÝ, 3.55 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Mike Rodgers stál ve dva a půl metru hluboké jámě, paže natažené nad sebe, prsty prostrčené otvory v roštu; jen tak mohl zabránit tomu, aby se spálené maso paží dotýkalo popálenin na bocích. Stružky slaného potu však působily bolest takovou, že se Rodgers chvěl po celém těle.

Plukovník Seden byl ve vedlejší jámě; už se probral, ale všechno ho bolelo. Sondra mu dávala rýži a vodu; potom však ji, Coffeyho a Pupshawa odvedli pryč. Až na Sedenovo občasné bolestné zasténání bylo kolem ticho, jen strážný nervózně žvýkal gumu.

Rodgers by byl rád věděl, proč ty tři odvedli; měl podezření, že jsou teď v OMOC. Ten parchant Phil Katzen ho určitě spustil a vyzradil Kurdům všechno, co ví o tom, jak se s ním zachází. Potom vzali ven Mary Rose, aby ji donutili mluvit. V době, kdy byla venku, měl Rodgers dojem, že zaslechl výstřel. Doufal, že tu ubohou ženu nezavraždili pro výstrahu, než vyvedou ostatní. Doufal v to téměř tak silně jako v to, že kurdský velitel zůstane naživu a on ho bude moci sám zabít.

Aby nějak zaměstnal myšlenky, zatlačil zkusmo dlaněmi na rošt; nepovolil. Prostrčil prst pletivem na stěně jámy a dloubal do hlíny pod roštem. Hustým pletivem nešlo prostrčit prst nijak daleko, takže toho nechal.

Pak venku před jeskyní explodovaly granáty; Rodgers se pozorně zaposlouchal. Domníval se, že poznává typické lupnutí NMTB - "Ne moc Tlusté Berty", jak skupina Striker přezdívala svému minometu, nebyl si však jist. Po explozi následoval shon a bylo slyšet výkřiky před jeskyní i zevnitř, zčásti zařízené jako noclehárna.

Rodgers rošt pustil; nedokázal však stát pevně na nohou.

"Plukovníku Sedene," řekl; přestal předstírat, že neznají své skutečné totožnosti. "Plukovníku, slyšíte mě?"

Plukovník neodpověděl; neozval se ale ani strážný. To, že Rodgersovi nepřikázal, aby byl zticha, naznačovalo, že došlo k čemusi nečekanému. Rodgers okamžik napjatě naslouchal; pukání žvýkací gumy teď neslyšel. Strážný už nahoře nebyl.

"Plukovníku Sedene!" vykřikl ze všech sil.

"Já vás slyším," odpověděl Seden slabým hlasem.

"Plukovníku, můžete mi říct, co se tam venku děje?"

"Křičeli něco... něco o plynovém útoku," řekl Turek. "Kurdové... pokoušeli se dostat ke svým maskám."

Takže to je plyn, pomyslel si Rodgers. Plukovník August používá jako první součást útoku proti nepohyblivému cíli neofosgen, aby nepřítele ochromil. Teď už všechno půjde ráz na ráz.

Znovu zatlačil na rošt; to, co se nyní odehrávalo, mu dodalo odvahy a do údů vrátilo život. Dychtil po tom, aby se mohl ke srážce připojit. Rošt byl usazen podobně jako děrovaný kryt na obyčejném průlezu, nemohl jej však nadzvednout kvůli tyči, položené jako závora přes jeho střed; zkusil tedy na něj zatlačit po jedné straně, potom na druhé, rošt však byl příliš vysoko a on nedokázal vyvinout dost síly. Zkusil jej stáhnout dolů, ale i když se na něj zavěsil, tah nestačil na to, aby se jím dalo pohnout.

Stál a díval se nahoru; náhle si uvědomil, že k tomu, aby roštem nějak hnul, je zapotřebí torze. S námahou se shýbl a zul si boty a ponožky; ponožky protáhl otvory v roštu, jednu na levé straně, druhou na pravé, a konce každé z nich svázal k sobě. Pak na opačné straně prostrčil roštem prsty, vytáhl se nahoru a nohy vsunul do třmenů, které si takto z ponožek zhotovil.

Všechno ho nesnesitelně bolelo. Spálená kůže se napínala a krvácela; on avšak nepřestane, nedopustí, aby ho tu skupina Striker našla zavřeného jako nějaké zvíře v kleci, kde čeká na smrt. Zhluboka se nadechl; trhl pažemi dolů a současně vykopl oběma nohama. Cítil, jak se rošt otřásl. Znovu mávl pažemi

dolů a vykopl nohama; střed roštu skřípavě drhl o tyč, na jedné straně rošt trochu poklesl, na druhé se trochu přizvedl. Rodgers se spustil dolů; obě paže ho bolely.

Nyní se ozývaly krátké dávky - krycí palba. Skupina Striker tedy s určitostí dorazila.

Horní okraj jámy byl vyztužen kovovou obručí, k níž bylo přichyceno pletivo na stěnách; byla o něco menší než rošt a bránila tomu, aby se sklopil víc, byla však zhotovena z mosazi, tenčí a měkčí než železo. A rošt už v ní přece jen seděl nakřivo; vahou, působící na jednu jeho stranu, by se obruč mohla zdeformovat a rošt by se mohl sklopit dovnitř.

Rodgers si stoupl pod rošt na té straně, kde už poklesl. Vtlačil prsty do uzoučké mezery mezi hranami obruče a roštu, prsty pevně sevřel a zavěsil se za jeho okraj. V ranách ho pálil pot, bolest však jen rozdmýchávala jeho vztek. Přitáhl kolena k hrudi a prudce je spustil; tím zvětšil sílu tahu. Okamžik vyčkal a pak roštem trhl znovu. Rošt, přitlačený k vnitřní straně obruče, tentokrát hlasitě zaskřípěl a Rodgers cítil, jak obruč trochu povolila. Dál visel na roštu, který se nyní protlačoval obručí. Po několika vteřinách by se Rodgers už mohl otvorem protáhnout. Rány, pálící jako oheň, dál živily jeho odhodlání. Rošt nyní visel téměř kolmo, Rodgers se jej však držel dál. Natáhl paži a chytil se tyče; tyč, která ho předtím v jámě uzavírala, teď nabízela cestu ven. Jakmile se jí pevně držel, chytil se i druhou rukou; okamžik visel, jako když se chystá udělat shyb. Paže měl ochablé a roztřesené, v prstech křeč. Věděl však, že jestli se jednou pustí, nedokáže už vyskočit tak vysoko, aby na rošt dosáhl.

S výkřikem, ve kterém se mísily bolest i vztek, se vytáhl nahoru, až vzporem dostal tyč do výše pasu. Chvíli tak zůstal, pak přes ni přehodil nohu a položil se na tyč tak, že ji objímal pažemi a nohama; potom se posunoval dopředu, až překonal krátkou vzdálenost od okraje jámy. Venku se postavil na nohy.

A začal křičet - bolestí z utrpení, kterým prošel, ale vydával i neartikulované výkřiky vítězoslávy. Jeho křik ještě ani nedozněl, když tyč, která ho držela v nyní již bývalém vězení, vytrhl ze sloupků.

"Vrátím se pro vás, plukovníku," řekl už cestou opuštěnou chodbou.

Odkudsi od severu slyšel bublání motoru. Když dorazil k odbočce do hlavního tunelu, napravo od něj vybuchla světlice. Odbočil; ne na jih, ke světlici a k východu z jeskyně. Co je na té straně, to věděl. Odbočil doleva.

Postupoval chodbou, záda přitisknutá ke stěně, držel se ve stínu a šel s pokrčenými koleny; tak mohl dobře přenášet váhu na nohu, která právě dokročovala na zem, a našlapovat co nejtišeji.

Asi po patnácti metrech spatřil prázdné police na zbraně a dva kurdské vojáky; jeden z nich kamsi volal starou krátkovlnnou vysílačkou. Z toho, jak vzrušeně se choval a hovořil, Rodgers usoudil, že buď podává hlášení o situaci někomu zde, nebo přivolává posily. Měl pistoli, ta ale byla v pouzdře; druhý Kurd hlídal s útočnou puškou v rukou. Dlouhými tahy kouřil ručně ubalenou cigaretu. Kus za nimi stály dva generátory; zplodiny z nich odváděly hadice, položené na podlaze a vedoucí dozadu do jeskyně.

Rodgers byl od strážných nanejvýš deset metrů. Sunul se dál bokem podél stěny a železnou tyč sevřel pevněji. Bolest v pažích a v bocích udržovala jeho smysly v nejvyšší pohotovosti. Zastavil se. Jediná žárovka na stropě osvětlovala široký prostor kolem nich; kdyby postoupil dál, spatřili by ho.

Okamžik rozvažoval, co dělat dál. Potom natáhl pravou paži šikmo tak, že se konec tyče téměř dotýkal země. Bude moci udeřit jen jednou.

Ohnul zápěstí dozadu, pak jím švihl vpřed a tyč pustil; vyletěla a udeřila ozbrojeného strážného do pravé holeně tak silně, že se na tu stranu málem skácel. Okamžitě nato se Rodgers k oběma rozběhl; strážný se ještě nestačil narovnat a přiložit pušku k rameni, když už ji Rodgers oběma rukama uchopil. Vrazil Kurdovi pažbu do slabin; muž se zlomil v pase a Rodgers ho udeřil

hranou pěsti shora do hlavy.

Muž pušku pustil a klesl na zem. Rodgers mu zasadil ránu pažbou do týla a hlaveň stočil na muže s vysílačkou.

Kurd zvedl ruce. Rodgers ho odzbrojil a pokynem vyzval, aby vstal. Uposlechl. Rodgers se sehnul a Kurdovi, ležícímu na zemi, vzal z úst cigaretu a vrazil si ji mezi rty. Potom sebral tyč a odváděl radistu ke konci tunelu, odkud prosvítalo denní světlo a kde stále ještě hlučně, pukavě bublaly motory generátorů.

57

ÚTERÝ, 3.56 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Vojáci z týmu A si všimli, že nad částí podlahy hlavní jeskyně neofosgenový oblak nepatrně stoupá. Zastavili se; dva muži v čele zvedli ruce na znamení, že ostatní mají čekat, a vydali se na průzkum.

Desátník Prementine a Faláh stáli v ústí jeskyně a přihlíželi; i oni ve zmírající záři světlice viděli, jak se v jednom místě nad podlahou jeskyně část žlutého mraku vznáší maličko výš nad okolním plynem; měla zhruba obdélníkový tvar. K něčemu takovému mohlo dojít pouze působením tepla. Tepla z místnosti pod podlahou; obydlené místnosti.

Prementine pohlédl na hodinky; tomahawk přiletí a vybuchne za šest minut. Bude-li OMOC v kterémkoliv směru v okruhu čtyř set metrů od jeskyně, exploze ho zničí i s nimi. Nemají čas dostat se z jejího dosahu. A ještě musí nalézt dva rukojmí.

Ti dva vpředu to věděli také; jeden z nich sáhl do batůžku a odřízl špalíček C-4. Uložil jej na dveře, zarazil do něj malý časovač a pokynul ostatním, aby ustoupili dozadu. Všichni ulehli do oblaku rychle se rozptylujícího plynu. Muž se k nim za okamžik připojil. Po pěti vteřinách nálož explodovala.

Do všech stran se rozlétly úlomky železa, přesvištěly nad hlavami několika členů skupiny a jen taktak minuly Prementina. Z podzemí vyrazil déšť kulek; Prementina zahnal od vchodu jeskyně a skupině zabránil v dalším postupu.

Prementine si uvědomil, že se bojovníci Strany kurdských pracujících museli dostat k maskám a tam dole se schovat. Dostat je ven bude těžké; nebyly zde žádné žárovky a vojáci neměli dobrý výhled, aby mohli střílet dolů pod schody. Nebylo jisté, že by nepřátele zabily granáty, a pokud věděli, někde tam dole jsou ještě drženi Mike Rodgers a turecký důstojník.

Vojáci budou muset vzít místnost útokem, a to rychle. K tomu bude zapotřebí čtyř mužů; dva seskočí jeden po druhém dolů, rychle najdou cíle a zahájí palbu. Když budou mít štěstí, jejich neprůstřelné vesty zachytí první spršku střel. Při větší troše štěstí se jim podaří nepřátele pobít dřív, než ti si uvědomí, že vojáci mají vesty. Jakmile vznikne takovéto "předmostí", další dvojice vyrazí dolů a práci dokončí.

Tohle byl ten nejnebezpečnější způsob operace, ale vzhledem k tomu, kolik měli času, jediný možný.

Prementine se opatrně přiblížil k ústí jeskyně; světlice už zhasly a on věděl, že se jasně rýsuje proti modré obloze. Nikdo však po něm nevystřelil; stál natolik daleko vzadu, že ho z podzemní místnosti nemohli vidět. Zvedl ruce k povelu, na který se čtveřice připraví - dva vztyčené prsty na každé ruce. Muži v čele zvedli palce na znamení, že povelu rozuměli. Než však

Prementine stačil ukázat prsty vpřed a tak své lidi vyzvat, aby se plazili dál, zahlédl vzadu v jeskyni jakýsi pohyb.

Sevřel obě ruce v pěst, aby ostatní zadržel, a díval se, jak se ze tmy pomalu vynořuje postava a za ní druhá. Muž vpředu byl Kurd; nesl dvě velké červené plastové nádoby. Muž za ním držel pušku a tyč s bílým kapesníkem, uvázaným na konci; mezi rty mu visela zapálená cigareta. Prementine napjatě čekal, až se dostanou blíž, kde na ně lépe uvidí.

"Generál Rodgers!" pronesl tiše, když na muže, nahého do pasu, dopadlo víc světla.

Ten druhý nemůže být turecký důstojník; Rodgers mu mířil puškou zezadu na hlavu.

"Mučili ho," ozval se Faláh.

"Vidím," řekl Prementine.

"Měli byste ho odtud co nejdřív dostat," pokračoval Faláh. "Já půjdu pro toho druhého rukojmího."

Rodgers položil bílou vlajku na zem a zvedl pěst; chtěl, aby vojáci počkali. Prementine se podíval na hodinky; tomahawk tu bude do pěti minut. Operační centrum musí uvědomit do tří minut, má-li být ještě čas střelu zneškodnit. Desátník věděl, že August nezavolá, dokud tohle místo nedobudou; kdyby teroristé převezli OMOC někam jinam, August by jen těžko vysvětloval, proč dal ke zničení příkaz. A platnou omluvou by nebylo, kdyby řekl: "Abych zachránil tým a rukojmí." V rukou nepřátel by OMOC představovalo v dlouhodobém výhledu mnohem smrtelnější nebezpečí.

Prementine, s čelem a límcem zmáčenými potem, přihlížel, jak Kurd prochází nyní neškodným bílým oblakem neofosgenu; nádoby postavil na zem jen několik desítek centimetrů od otvoru a odšrouboval uzávěry. Rodgers k němu přistoupil a pokynem ho vyzval, aby zvedl ruce. Vystrašený radista uposlechl. Rodgers mu přitiskl hlaveň pušky pod bradu a bosou nohou lehce do nádoby kopl a porazil ji. Po podlaze se rozlila průzračná tekutina a stékala dolů.

Rodgers odtáhl Kurda několik kroků dozadu a ledabyle upustil do benzinu zapálenou cigaretu. Kráčel dál pozadu; ozvalo se hlasité hušš a místnost dole vzplála.

Vzhůru po schodech se přihnala dravá vlna horka a donutila vojáky k překotnému ústupu. Nato se zdola ozvaly pronikavé výkřiky a vyrazily odtud plameny; za nimi se v divokém zmatku vyvalily hořící postavy a bezhlavě a slepě pádily ke schodům.

"Pomozte jim!" zařval Prementine a rozběhl se do jeskyně.

Tým A se zvedl a Faláh se vyřítil vpřed. Společně odtahovali hořící těla jedno po dnzhém od schodů. Prementine uskakoval před plameny a pádil kolem jámy k Rodgersovi.

"Rád vás vidím, pane," řekl a zasalutoval.

"Desátníku, tam vzadu zůstal v jedné díře plukovník Seden," sdělil mu Rodgers. "OMOC je vzadu taky, za východní odbočkou tunelu. Hlídá ho tam šest nebo sedm Kurdů."

Prementine se podíval na hodinky. "Za necelé čtyři minuty sem dopadne tomahawk," řekl. "Na to, abychom OMUC dostali, máme dvě minuty." Otočil se. "Tým A tudy!" zařval.

Skupina Striker všeho nechala a okamžitě vyrazila. Prementine ji mávnutím poslal k východní odbočce a z opasku sňal vysílačku.

"Plukovníku Auguste, potřebujeme tu jako podporu tým B. Generál Rodgers potřebuje lékařskou pomoc, a je tu plno zraněných Kurdů. My jdeme pro OMOC. Nechte si volnou linku pro příkaz k autodestrukci, prosím."

"Přijato, desátníku," odpověděl August.

Prementine znovu Rodgersovi zasalutoval a rozběhl se do tunelu. Když tam dorazil, jeden z jeho lidí už spoutával Kurda, kterého Rodgers omráčil; ostatní pokračovali dál dozadu. Tunel se stáčel doleva a doprava, až vyústil do široké průrvy. Vojáci se přitiskli za Prementinem ke stěně; ten vyhlédl

ven. OMOC tu stálo pod skalní lavicí, asi padesát metrů daleko, předkem k nim. Kousek od něj se po obou stranách krčili u nízkých suchých křovisek dva Kurdové. Nejméně dva byli uvnitř. Nezdálo se, že někdo něco dělá s elektronikou; možná, že si s ní nevědí rady.

K tomu, aby skupina Striker OMOC "dezinfikovala", jí zbývalo něco přes minutu. Bylo docela dobře možné, že šlápnou na minu a Kurdové jednoduše s OMOC odjedou. Tým se musí nejprve OMOC zmocnit a teprve pak může zavolat Operační centrum.

Prementinovi nyní připadalo jako ironie osudu, že OMOC je neprůstřelné a ohnivzdorné. Jediný plán, připravený pro případ, kdy by OMOC padlo do rukou nepřátel, bylo jeho zničení řízenou střelou. Opět se ocitl v situaci, kdy jeho lidé budou muset vzít ozbrojeného a opevněného protivníka přímým útokem. A zvítězit do šedesáti vteřin.

"Desátníku!" Prementine se otočil; právě dorazil plukovník August s vojíny Davidem Georgem a jasonem Scottem.

"Ano, pane!"

"Ustupte stranou," přikázal August; jeho lidé už usadili na zem a smontovávali to, co si přinesli - částečně rozebraný minomet NMTB. "Rozkaz, pane. Ale tohle možná -"

"Žádné strachy, desátníku," zarazil ho August. "Vyzpovídal jsem pana Katzena; o tom, co dalšího ještě OMOC dokáže, únoscům nic neřekl."

"Rozumím," odpověděl Prementine.

"Greyi, Newmeyere, připravte se ke křížové palbě na OMOC. Když budou střílet, palbu opětujte, jen dejte pozor, ať netrefíte OMOC, jinak ten váš trik vybouchne."

"Rozkaz, pane," odpověděli oba a vydali se na opačné strany jeskyně.

Drželi se jen tam, kam sahaly stíny. Jeden z Kurdů vypálil krátkou dávku na Newmeyera a ten palbu opětoval. Nikdo nebyl zasažen.

Když byli George a Scott hotovi, August se zhluboka nadechl; pohlédl na ně.

"Musíme nepříteli dovolit, aby nás viděl. Já budu střílet první, vy po mně."

Oba přikývli; August vytáhl z pouzdra berettu a vystoupil ze tmy. Rychle se vydal k ústí jeskyně, následován svými lidmi.

Prementine pohlédl na hodinky. Na zavolání Herbertovi měli třicet vteřin. Radista Iši Honda se krčil vedle něj.

"Jste připraven, vojíne?" zeptal se desátník nervózně.

"Mám pana Herberta na lince, a pan Herbert má na druhé lince Bílý dům. Podal jsem mu hlášení; naši situaci zná."

Prementine zvedl samopal, připraven tým podporovat. Jeho mysl se však zabývala řízenou střelou a tím, co by bojová hlavice s nimi všemi udělala, kdyby explodovala.

Jakmile se August ukázal, do podlahy jeskyně se zaryly kulky; namířil na OMOC, vypálil a pokračoval v chůzi. Prementine a Musicant na střelce vypálili také a Kurdové se museli skryt. George a Scott rychle ustavili minomet. George jej namířil na automobil.

August zastrčil berettu do pouzdra, otočil se tváří k automobilu a zvedl deset prstů tak, aby je muži v okně viděli.

"Deset!" zařval a ohnul dolů palec. "Devět!" počítal dál a ohnul malíček. "Osm... sedm... šest... pět... čtyři..."

Když ohnul palec druhé ruky, Kurdům to očividně stačilo; muži po stranách automobilu se rozptýlili do průrvy. Dva uvnitř OMOC utíkali ke dveřím po straně, vyskočili ven a připojili se ke svým druhům.

"Greyi, Newmeyere, kryjte nás!" vykřikl August. "Striker, vpřed!" zvolal a vedl přímý útok na OMOC.

Prementine s Hondou zůstali vzadu. Na desátníkových hodinkách zbývalo deset vteřin. Kdosi na Augusta vystřelil z úbočí kopce; Grey po něm vystřelil

také a August běžel dál. Doběhl ke dveřím a skokem se vhoupl dovnitř, Musicant, Scott a George za ním.

Prementine pohlédl na hodinky; srdce mu bušilo jako údery do bubnu. Zbývalo pět vteřin.

August se vyklonil ze dveří.

"Je naše!" vykřikl. "Zavolejte!" přikázal Prementine Hondovi.

"Tady tým B Striker!" řekl Honda do telefonu. "OMOC je naše! Opakuji! OMOC je naše!"

58

ÚTERÝ, 9.00 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

Bob Herbert měl s Bílým domem spojení přes dvě linky pro případ, že by jedna vypadla. Telefon na stole Marthy Mackallové a celulární telefon v jeho vozíku měly spojení s kanceláří předsedy Sboru náčelníků štábů. Herbert poslouchal svůj, Martha poslouchala telefon na svém stole. Nyní byli sami; noční směna už odešla a ostatní členové týmu se soustředili na napjatou situaci, jež na Blízkém východě vrcholila.

"Striker má zpátky OMOC," oznámil Herbert generálu Kenu Vanzandtovi. "Požádejte, aby tomahawk neprodleně zničili."

"Přijato; zůstávám na spojení," odpověděl Vanzandt.

Herbert sledoval, jak zpráva prochází tím, čemu říkal "řetěz a železná koule velení" - z místa děje přes vojenské úřední instituce zpět na místo děje. Nikdy nepochopí, proč vojáci v akci, jejichž životy jsou v ohrožení, nemůžou kód ZARÁŽKA, příkaz ke zničení střely, jednoduše vyslat rádiem sami. Nebo jej aspoň vyslat rovnou kapitánu Breenovi na Pittsburgh.

Nyní už by měl Vanzandt zprávu předat svému důstojníkovi pro styk s námomictvem. Při troše štěstí zavolá přímo na ponorku. A neprodleně. Střela má dopadnout za dvě minuty a pár vteřin, na chybu nebo nějaké zpoždění není žádná rezerva. Za dobu, co si někdo z celé téhle štafety kýchne, se tomahawk přiblíží k cíli o dvě stě metrů.

"Tohle je šílenství!" vrčel zlostně Herbert.

"Je to něco jako nutná protiváha a záruky při financování," odtušila Martha.

"Martho, prosím vás - jsem utahaný a mám strach stejně jako naši lidé tam. Nemluvte se mnou jako s nějakým pitomým stážistou!"

"Tak se tak nechovejte."

Herbert naslouchal tichu na druhém konci linky. To ticho bylo jen o maličko méně nervy drásající než Martha.

Pak se Vanzandt ozval: "Bobe, kapitán Breen rozkaz obdržel a předává ho svému zbrojíři."

"To je zpoždění o dalších patnáct vteřin -"

"Podívejte, popoháníme to, jak jen se dá."

"Já vím," odtušil Herbert. "Já vím." Pohlédl na hodinky. "Předání jim zabere přinejmenším dalších patnáct vteřin; a ještě víc, jestli jsou - doprdele!"

"Co je?" zeptal se Vanzandt.

"Příkaz k vyslání kódu pro zničení nemůžou přes družici předat! OMOC je v rušeném prostoru a přenos z družice je v hajzlu."

Vanzandt zaklel stejně jako Herbert. Znovu se spojil s ponorkou. Herbert

poslouchal, jak generál hovoří s kapitánem Breenem. Měl chuť odjet s vozíkem do nějaké komory a oběsit se tam. Na co myslel, že opomenul na tohle upozornit? Jak jen mohl něco takového udělat?

Vanzandt se opět ozval. "Vzali na vědomí, že družice neodpovídá, a přepnuli na přímé rádiové spojení."

"To nás stálo zase nějaký čas," procedil Herbert skrz zuby. "Ta střela dopadne za minutu."

"Nějaká rezerva ještě je."

"Hodně malý kousíček," odtušil Herbert. "Co do toho tomahawku dali?"

"Standardní pětisetkilogramovou hlavici s trhavinou."

"Hergot, ta zničí místo dopadu a všechno v okruhu tří set metrů!"

"Doufejme, že se nám to podaří stopnout včas a s dostatečným předstihem; pak vybuchne jen střela, ale hlavice ne. Našim lidem by se nemělo nic stát," uklidňoval ho Vanzandt.

Herbert sebou náhle škubl úlekem. "To není jisté! Co když ta střela vybuchne v jeskyni?"

"Proč? Proč by se vůbec měla do jeskyně dostat?" zeptala se Martha.

"Protože tahle nová generace střel pracuje na zvláštním principu." Herbert uvažoval nahlas, ve snaze ujistit sám sebe, že se nemýlí. "Když tomahawk nemá zeměpisné údaje, vyhledává cíl singulární kombinací vizuálních, zvukových, družicových a elektronických údajů. Vizuální kontakt pravděpodobně mít nebude, protože OMOC je za kopcem a družice je vyřazená. Zachytí ale elektronické signály, pravděpodobně přes jeskyni, protože ta představuje nejpřímější trasu. A střela půjde po té trase za nimi. Čidla ve špici ji budou odchylovat ode všeho, co není OMOC - třeba od stěn jeskyně."

"Ale ne od lidí," dodala Martha.

"Lidi jsou na to moc malí," odtušil Herbert. "Ale samotný náraz při dopadu mi starosti nedělá; bojím se toho zničení. I když se příkaz vyšle včas, až dorazí, střela už bude uvnitř. Exploze zasáhne všecko, co v jeskyni je."

Následovala krátká chvíle ticha. Herbert znovu pohlédl na hodinky a popadl telefon, jímž měl spojení s Išim Hondou.

"Vojíne, poslouchejte!"

"Ano, pane?"

"Ukryjte se!" zakřičel Herbert. "Kamkoliv. Ta střela vám tam při autodestrukci nejspíš bouchne rovnou do obličeje!"

59

ÚTERÝ, 4.01 ODPOLEDNE
ÚDOLÍ BIKÁA, LIBANON

Mike Rodgers neměl nejmenší chuť se dívat, jak tým B Kurdům pomáhá. Jeho členové vytahovali hořící těla z pekla hořícího hlavního stanu; hlínou z podlahy jeskyně a dokonce vlastními těly hasili plameny, olizující oděvy, vlasy a údy nepřátel. Potom Kurdy vynášeli ven na světlo, kde se jim dostane alespoň základní první pomoci.

Rodgers, sám popálený, odmítal zúčastnit se záchranných prací; to, co se mu honilo hlavou a co cítil, se mu nelíbilo - to, jak doufá, že ti lidé trpí. Všichni. Přál si, aby prožívali stejnou bolest jako on.

Odvrátil se. Paže a boky mu stále ještě spalovala bolest. Bolest, zapříčiněná vědomým pohrdáním všemi právními i morálními kodexy. Bolest, způsobená na rozkaz člověka, který věc, za kterou bojuje, i své lidi znesvětil

a znehodnotil tím, že Rodgerse vystavil takovému utrpení.

Vrátil se do jeskyně. Sedena zachrání později; nyní se podívá, jestli může udělat něco, čím by pomohl zmocnit se OMOC, kterému velel a o které přišel.

Cestou k jeskyni slyšel, jak uvnitř padlo několik výstřelů a po nich následovalo Augustovo počítání. Dorazil na místo, právě když Iši Honda volal do Operačního centra, že OMOC je v rukou skupiny Striker.

Nepozorovaně se stáhl zpátky a přitiskl se ke stěně; tohle je Augustovo velké vítězství a on nemá právo podílet se na něm. Sklopil zrak k zemi a naslouchal; v hlasech členů skupiny Striker byla znát úleva, to když tým A vyrazil, aby automobil zajistil. Cítil se osamělý, třebaže ne zcela. Jak kdysi napsal italský básník Cesare Pavese: "Na tomto světě není člověk nikdy úplně sám; přinejhorším má společnost chlapce, mladíka a potom i dospělého - toho, kým býval." Rodgers měl společnost vojáka a muže, kterým byl pouhý den předtím.

Po několika vteřinách, které mu však připadaly mnohem delší než jen vteřiny, slyšel, jak vojín Honda volá plukovníka Augusta.

"Pane," vyrazil ze sebe, "za čtyřicet vteřin ten tomahawk možná zasáhne OMOC nebo při autodestrukci vybuchne v jeskyni; máme vyhledat úkryt -"

"Striker, shromáždit se! Pohyb!" zařval August.

Rodgers se k nim rozběhl. "Plukovníku, tudy!"

August na něj pohlédl; Rodgers už utíkal druhou odbočkou chodby.

"Za generálem!" vykřikl. "Iši, zavolejte tým B, ať i se zajatci slezou dolů tím srázem!"

"Rozkaz!"

Rodgers doběhl do té části chodby, kde byly jámy; to už slyšeli hluboce znějící řev tomahawku, ženoucího se k jeskyni. Temný hukot připomínal zvuk tuby. Rodgers vojákům přikázal odklopit rošty a naskákat do jam. Sedenovo vězení otevřel sám a dbal na to, aby při seskakování dolů někdo plukovnikovi nějak neublížil.

Vojín Honda seskočil do jedné z jam jako poslední. Sotva se dole skrčil s pažemi nad hlavou, Rodgers ustoupil dozadu a poslouchal sílící řev. Úvahy o tomahawku, výsledku spojení amerického intelektu, dovednosti, síly ducha a cílevědomosti, ho naplňovaly pocitem hrdosti na to, co jeho krajané dokázali. Stejně uvažoval i o OMOC. Střela i elektronické přístroje dělají přesně to, k čemu jsou určeny. Svůj úkol splnily. Skupina Striker také, i na tu byl hrdý. Pokud šlo o něj samotného, byl by si přál, aby ho žár exploze pohltil, ať už k ní dojde v té či oné formě - nebýt toho, že on svůj úkol dosud nesplnil.

Stěny a podlaha jeskyně se zachvěly, ze stropu začaly padat úlomky skály. Střela vnikla dovnitř a dunivý řev raketového motoru ho téměř ohlušil.

Stěny hlavní jeskyně začaly žhnout od žáru spalin, a v tom okamžiku tomahawk explodoval. Žhnutí se proměnilo v záblesk bílého světla a vzápětí v rudou záři, hřmot výbuchu otřásl jeskyní, začaly se sypat balvany a hlína. Rodgers si prudce přitiskl dlaně k uším v marné snaze zabránit, aby mu do nich rachot pronikl. Díval se, jak se hlavní chodbou valí clona plamenů a jeskyní letí střepiny tomahawku, odskakují od stěn a kloužou po zemi. Do ústí rozdvojující se chodby udeřily velké i malé kusy kovu a rozlétávaly se do všech směrů. Rozervané pláty, ostré jako nůž, se točily a převracely ve vzduchu, po podlaze poskakovaly a převalovaly se kusy pláště střely, podobny neforemným hroudám dýmající spečené strusky. Většina trosek dopadla na zem, ještě než dolétla k jámám; jedna střepina rozsekla žárovku a tunel se ponořil do tmy. Rodgers se musel přikrčit a otočit tváří ke skále, ne proto, aby unikl střepinám, ale proto, aby si chránil obličej před žhavou vlnou, která do něj bušila jako mohutná pěst. V žáru, který ho obklopil, bolel každý pohyb a zvlášť silně každé vdechnutí.

Nejprve utichl hluk, potom se rozpadla i ohnivá stěna. Krátce nato Rodgerse pustil z dusivého objetí i žár. Z jam slyšel kašlání; pomalu vstal a vydal se k nim.

"Je někdo zraněný?"

Všichni jeden přes druhého odpovídali, že ne, Rodgers sáhl do jámy a pomohl nahoru prvnímu vojákovi, jehož ruku nahmátl; byl to seržant Grey.

"Pomozte ostatním," vyzval ho. "Pak dejte dohromady oddíl a najděte a zajistěte hlavici. Já se jdu podívat, jak to vypadá s OMOC."

"Myslím, že plukovník August se o ně už postaral, pane," odpověděl Grey.

‚Jak to? Kde je?"

"Nešel s námi; chtěl OMOC přemístit někam dál. Říkal, že prý tak budeme mít nadějnější vyhlídky, kdyby tomahawk OMOC přece jen zasáhl."

Rodgers vyrazil poklusem k hlavní chodbě. Pistoli vytáhl z opasku, aby ji neztratil.

Jeskyně ničivému útoku námořnictva Spojených států odolala; dosud hořící kusy tělesa střely trčely ze stěn a byla jimi poseta i podlaha. Rodgersovi ta scenerie připomínala Dantovo Peklo, jak je na svých leptech zobrazil Gustave Doré. Jeskyně však zůstala celá a "schopná plavby". Sebral poslední síly a zaboční doleva směrem k průrvě, aby se dostal ke svému příteli.

Už spatřil ústí jeskyně na západní straně, OMOC však neviděl. Šel dál a vyhlédl ven; jeho zrak klouzal po hustých stromech, okolních kopcích, kusech střely, z nichž stále ještě kmitavě vyskakovaly plameny, a po dlouhých stínech pozdního odpoledne. Pak si všiml pěšiny, vedoucí k zářezu v terénu, jímž vedla silnice. OMOC stálo asi dvě stě metrů odtud. Od vozidla přibíhal August.

"Generále! Jsou všichni v pořádku?" křičel cestou.

"Trochu ožehnutí, ale jinak je to dobré," odpověděl Rodgers.

"Co hlavice?"

"Poslal jsem seržanta Greye a pár lidí, aby ji hledali."

August doběhl k Rodgersovi, uchopil ho za zápěstí a jemně ho postrčil ke stěně pod skalním převisem.

"Tam v kopcích ještě zbyli ozbrojení Kurdové," řekl. Z opasku sňal vysílačku. "Vojíne Hondo!"

"Ano, pane?"

"Sežeňte mi desátníka Prementina."

Za okamžik se desátník ozval.

"Desátníku, co tým B?"

"Jsem s nimi. Stáhli se a evakuovali i Kurdy, co přežili; stihli to, ještě než tomahawk přiletěl. Zranění žádná."

"Dobrá; teď si sem vy a tři další přijďte pro OMOC. Fofrem."

"Co vyslat za zbytkem nepřátel stíhací skupinu?" zeptal se Prementine.

"Nic takového," odmítl August. "Chci mít OMOC co nejdřív zpátky na silnici a všechny uvnitř. Mizíme odtud."

"Rozkaz, pane!"

August zastrčil vysílačku za opasek a pohlédl na Rodgerse. "Generále, seženeme vám zdravotníka, něco k jídlu, a odpočinete si."

"Proč?" opáčil Rodgers. "To vypadám tak vyhořelý?"

"Po pravdě řečeno, vypadáte. Doslova."

Rodgers si až za okamžik uvědomil, co August vlastně řekl; neusmál se však. Nemohl. Cosi v celé té záležitosti ještě chybělo. To prázdné místo přímo cítil, místo, kde kdysi sídlila jeho sebeúcta. Člověk se nemůže sám sobě smát, když vědomí jeho vlastní ceny nebylo dost silné, aby uneslo zasazenou ránu. Oba mlčky vykročili k jeskyni.

Seržant Grey a jeho tým našli hlavici v hlavním tunelu; zarazila se do země na místě, kde střela explodovala. Pozoruhodné bylo, že hlavice umístěná hned před sekcí s palivem, za systémem TERCOM a kamerou DSMAC - zůstala celkem netknutá. Systém detonátoru se nacházel v modulární sekci nad trhavinou. Detonátor se dal podle tištěných instrukcí uvnitř pouzdra snadno přeprogramovat nebo vyjmout. August vyzval Greye, aby nastavil program pro odpočet, ale aby jej spustil, teprve až mu k tomu dá rozkaz.

Potom spolu s Rodgersem vyšel před jeskyni a oba pokračovali dál po

silnici dolů k úpatí svahu. Cestou August Rodgersovi pověděl, jak se Katzen postavil na odpor těm, kteří se chystali zavraždit zajatého Izraelce, a jak mu zachránil život. Tím, že Faláha vysvobodil, umožnil skupině Striker dostat se tak rychle dovnitř.

Rodgerse polil pocit studu za to, že o Katzenovi pochyboval; měl si uvědomit, že Katzenovo soucítění mělo původ v síle, ne ve slabostí.

Dole na úpatí svahu Musicant, Faláh a členové týmu B ošetřovali zraněné Kurdy, jak jen to stávající situace dovolovala. Zajatci, spoutaní palci k sobě, se již vzpamatovali z účinků plynového útoku a seděli pod stromem, zády ke kmeni. Utéct nemohli, protože byli připoutáni jeden ke druhému. Sedm popálených leželo v trávě. Vojáci jim podle Musicantových instrukcí podložili nohy hromadami větví, aby tak napomohli k uvolnění dýchacích cest. Těm, kteří utrpěli vážnější popáleniny, už zdravotník dal tu trochu plazmy, kterou měl s sebou. Ti, kdo utrpěli hypovolemický šok, nyní dostávali injekce roztoku epinefrinu. Dával je Faláh, jenž prošel zdravotnickým výcvikem.

Kromě plukovníka Sedena, o kterého pečovala Sondra DeVonneová, seděli ostatní z osvobozené posádky OMOC na balvanech, opřeni o stromy poblíž hlavní silnice. Hleděli do údolí a o Rodgersově příchodu nevěděli; ten chtěl, aby to tak zatím zůstalo.

"Vojíne," oslovil Sondru August, "rád bych, kdybyste se co nejdřív postarala o generála Rodgerse."

"Ano, pane."

Rodgers pohlédl na Sedena; vojín DeVonneová mu už svlékla rozervanou košili a omývala mu střelnou ránu lihem.

"Ať se nejdřív postará o něj," řekl.

"Generále, ta vaše zranění se musí obvázat," namítl August.

"Až po plukovníkovi," prohlásil Rodgers pevně. "To je rozkaz."

August sklopil oči; pak oslovil Musicanta: "Ujměte se toho, vojíne!"

"Ano, pane."

Rodgers se otočil a postavil se nad Kurdy. Pohlédl na muže ležícího až úplně nalevo; byl v bezvědomí, na prsou a na pažích měl tmavé, surové kůži podobné popáleniny, a dýchal nepravidelně a sípavě.

"Tenhle člověk mířil plukovníku Sedenovi na hlavu, když nás dva tam na silnici přepadli. Jmenuje se Ibrahim. A tu pistoli držel, když jeho společník Hasan plukovníka pálil cigaretou."

"Ibrahim za to, co udělal, bohužel asi před soud nepůjde," odtušil Musicant. "Utrpěl popáleniny třetího stupně na přední i zadní straně trupu, a možná má taky vážně poškozené dýchací cesty, protože se nadýchal zplodin hoření. Má silný úbytek krevního řečiště."

Rodgers obyčejně soucítil s těmi, kdo v boji utrpěli zranění; nezáleželo mu na tom, jakou mají víru a přesvědčení. Tenhle člověk však je terorista, ne voják. Všechno, co udělal, od vyhození nechráněné přehrady do vzduchu až po přepadení OMOC ze zálohy, bylo zaměřeno zcela nebo zčásti proti neozbrojeným civilistům. Vůči němu Rodgers nepociťoval nic.

August se mu zadíval do očí. "Generále, no tak! Sedněte si!"

"Hned."

Rodgers přešel k dalšímu; ten měl na pažích, nohou a horní části hrudníku rudé, skvrnité popáleniny. Byl při vědomí a upíral vzteklý pohled do oblohy.

"Co tenhle?" zeptal se Rodgers a ukázal na něj pistolí.

"Ten je na tom z celého toho spolku nejlíp," odtušil Musicant. "Musí to být jejich vůdce. Ti ostatní ho chránili. Má popáleniny druhého stupně a je v mírném šoku. Ten zůstane naživu."

Rodgers upřel na muže zrak a potom přisedl vedle něj na paty.

"To je ten, co mě mučil," řekl.

"Toho vezmeme do Států," řekl August. "Půjde před soud; to, co udělal, mu neprojde."

Rodgers se na Sirinera stále díval. Kurd byl omámený, ale v jeho očích

nebylo ani stopy po nějaké kajícnosti.

"A když stane před soudem," prohlásil Rodgers, "Američany, pracující v Turecku, někdo unese a popraví. Nebo nějaké letadlo, směřující do Turecka, ve vzduchu exploduje. Anebo dojde k pumovému atentátu na některou společnost, co s Tureckem obchoduje. Soud s ním i jeho usvědčení vystaví Ameriku osudové zkoušce. A víte, co je na tom všem tou největší ironií?"

"No, nevím, co?" zeptal se ostražitě August. "Povězte mi to, generále!"

"To, že si Kurdové stěžují právem," odpověděl Rodgers a vstal. Stále shlížel dolů na Sirinera. "Problém spočívá v tom, že soud jim poskytne každodenní veřejné slyšení. Jsou utlačováni, a na teroristické skutky tohohle člověka se svět bude dívat jako na něco pochopitelného, dokonce snad i nutného. Pálení plamenem pájecí lampy a vyhrožování nějaké ženě násilím se stane hrdinským, ne sadistickým činem. Lidi řeknou, že ho k tomu dohnalo utrpení jeho národa."

"Všichni to neřeknou," odtušil August. "O to se postaráme."

"A jak, Brette? Nemůžeš přece vyzradit, kdo jsi."

"Budeš svědčit," odpověděl August. "Budeš hovořit s tiskem. Jsi výřečný, a jsi válečný hrdina."

"Řeknou, že tím, jak jsme je špehovali, jsme všechno jen zhoršili. Že já na sebe přivolal odvetu, když jsem tam v Turecku jednoho z nich zabil. Řeknou, že jsme zničili tohle jejich - jak to nazvou? Útočiště. Bukolické ústraní."

Ze zářezu, jímž vedla silnice, se vynořilo OMOC a k nim se doneslo vrčení jeho osmiválcového motoru. August vkročil mezi Sirinera a generála Rodgerse.

"Promluvíme si o tom později, generále," řekl. "Svůj úkol jsme dokončili; na to teď buďme hrdí."

Rodgers mlčel.

"Copak? Něco snad -"

Rodgers zavrtěl hlavou.

August váhavě, opatrně odstoupil a zapnul polní vysílačku.

"Seržante Greyi, připravte se ke spuštění odpočtu!"

"Rozkaz, pane!"

Pak August oslovil skupinu Striker. "A vy ostatní se připravte k -"

Při zvuku výstřelu z Rodgersovy pistole sebou prudce trhl. Ohlédl se. Rodgersova nahá paže byla natažena téměř přímo dolů; z hlavně pistole se klikatě vinul kouř a stoupal do Rodgersových očí, upřeně a bez mrknutí hledících na Sirinera, jemuž z díry v čele prýštily kapičky krve.

August se střelhbitě otočil a pistoli odstrčil; teď mířila nahoru. Rodgers se nevzpouzel.

"Tys svůj úkol už dokončil, Brette; já ten svůj až teď," řekl.

"Miku, cos to udělal?!"

Rodgers na něj pohlédl. "Získal jsem zpátky svou hrdost."

August mu ruku pustil a Rodgers nevzrušeně vykročil k silnici. Ostatní z posádky OMOC při zvuku výstřelu vstali a dívali se, co se děje. Teď už se Rodgers dokázal usmívat, a také se usmíval. Těšil se na to, jak se omluví Philu Katzenovi.

August, popelavě bledý, přikázal Musicantovi, aby dokončil ošetřování Kurdů a aby se věnoval Sedenovi, jakmile budou v OMOC. Pak Rodgersovu pistoli podal Sondře DeVonneové; ta se celou tu dobu dívala na ostatní ze skupiny Striker.

"Pane," pronesla naléhavě, "my to neviděli; nikdo z nás to neviděl. Ten Kurd byl zabit v přestřelce."

August zavrtěl trpce hlavou. "S Mikem se znám skoro celý život. Nikdy nezalhal, a pochybuju, že má v úmyslu začít s tím právě teď."

"Ale za tohle ho zničí!" namítla Sondra.

"To vím!" odsekl August. "A přesně toho jsem se obával. Mike udělá právě to, čeho se bál u toho Kurda - své přelíčení před vojenským soudem využije jako veřejné fórum."

"Za jakým účelem?"

August se rychle, trhavě nadechl. "Aby Americe ukázal, jak se vypořádávat s teroristy, vojíne, a aby světu sdělil, že Amerika před tím nebude uhýbat." Vydal se k silnici, kam už dorazilo OMOC.

"Tak, a jedem s tím pryč!" zahulákal. "Už koukám, abych tu zatracenou jeskyni poslal k čertu..."

60

ÚTERÝ, 6.03 VEČER
DAMAŠEK, SÝRIE

Konvoj aut prezidentské bezpečnostní služby zastavil před americkým velvyslanectvím v Damašku v 5.45. Velvyslanec Haveles došel s eskortou k bráně, kde se ho ujali dva strážní od americké námořní pěchoty. Těla mrtvých členů Diplomatické bezpečnostní služby odvezl pohřební vůz do zadního traktu velvyslanectví. Haveles zamířil rovnou do své pracovny; již se choval vyrovnaně, navzdory strachu, který mu dosud seděl v očích. Zatelefonoval tureckému velvyslanci v Damašku a seznámil ho s tím, co se odehrálo v paláci a čeho byl osobně svědkem; také mu sdělil, že za krádeží vrtulníku pohraniční hlídky, útokem na Atatürkovu přehradu a incidentem na syrsko-turecké hranici stáli bojovníci Strany kurdských pracujících, ne Syřané. Naléhal na velvyslance, aby podal zprávu armádě a vyzval ji, ať přeruší svou činnost. Velvyslanec slíbil, že informace předá.

Paul Hood dorazil o několik minut později. On, Warner Bicking i profesor Nasr na sobě měli kúfije a sluneční brýle a dostali doprovod, který je dovedl na autobusovou zastávku. Hood vždy považoval přestrojení, tak jak se předvádí ve filmech a v románech, za teatrální výstřednost. Teď, ve skutečném životě, toho půl kilometru přešel, jako kdyby se v ulici Ibn Assakera narodil a vyrostl tam. Musel; kdyby ho nějaký novinář nebo zahraniční úřední činitel poznal, ohrozilo by to obě ženy, které šly s ním.

Nikdo však jeho totožnost neodhalil. Ačkoliv autobusová doprava byla odkloněna mimo Staré město, všichni tři dorazili na velvyslanectví za půl hodiny. Stráže od námořní pěchoty je zastavily, a když Hood odmotával látku, zakrývající mu tvář, aby strážným předvedl, že je tím, kým tvrdí, že je, připadal si jako Claude Rains v Neviditelném. Agent DBS, sledující bezpečnostní kamerou přední vchod, přispěchal a všechny tři odvedl dovnitř.

Hood se vydal do nejbližší kanceláře zatelefonovat Bobu Herbertovi; patřila zástupci velvyslance Johnu LeCozovi. Zavřel dveře a nyní stál sám u starého mahagonového stolu. Těžké, zatažené závěsy halily malou kancelář do temnoty a hluchého ticha. Hood tu měl pocit bezpečí. Když vyťukával číslo telefonu v Herbertově vozíku, blesklo mu myslí, že Sharon a děti o událostech v Damašku už možná vědí. Třeba si dělají starosti. Zaváhal; potom se rozhodl, že jim pak hned zavolá také. Nechtěl je jen tak do telefonu odbýt, ale musí se dozvědět, co je s OMOC.

Herbert se ohlásil na první zazvonění. Když Hoodovi tu dobrou zprávu sděloval, hovořil nezvykle zdrženlivě. Tomahawk byl včas zničen před dopadem na cíl. Skupina Striker zasáhla, zachránila OMOC i jeho posádku a všichni jsou teď v bezpečí v Tel Nefu. Syrské ozbrojené síly byly uvědoměny o zraněných Kurdech a vypravil se pro ně vojenský oddíl. Velitel oddílu v krátkém rozhovoru pro CNN připsal explozi v jeskyni na vrub lidem ze Strany kurdských pracujících; zacházeli neodborně s municí. To však řekl až poté, co USA

dovolily úředníkům syrských bezpečnostních sil vyslechnout ty, kteří přežili, přičemž se tvrdilo, že nikdo takový není. Úředníci chtěli vědět všechno o tom, jak v Damašku a Kámišli došlo k proniknutí do syrských bezpečnostních sil. Havelesův zástupce po poradě s generálem Vanzandtem s povolením souhlasil.

Hoodova povznesená nálada trvala do té doby, než mu Herbert pověděl o tom, jak byl Mike Rodgers mučen a jak popravil kurdského velitele, který dal k jeho mučení rozkaz.

Okamžik mlčel a potom se zeptal: "Kdo u toho byl?"

"Takhle na to jít je na nic," poznamenal Herbert. "Mike chce, aby lidi věděli, co udělal a proč."

"Muselo to pro něj být peklo," prohlásil Hood tónem, jako kdyby o tom nechtěl dál hovořit. "Až se sebere a odpočine si, promluvíme s ním."

"Paule -"

"Změní názor," řekl Hood. "Musí; jestli se dostane před vojenský soud, bude nucen mluvit o tom, co v Turecku dělal a proč to dělal. Bude muset odhalit své kontakty, metody, a dojde i na ostatní operace, které jsme uskutečnili."

"V případech, kdy jde o národní bezpečnost, se zápisy z jednání vojenského soudu dají zapečetit."

"Tisk o tom stejně bude psát, a všichni se na nás sesypou," namítl Hood. "Tohle by mohlo veškerou americkou zpravodajskou činnost na Blízkém východě doslova potopit. Co plukovník August? Je to Mikův starý přítel; nemohl by ten něco udělat?"

"Snad si nemyslíte, že to nezkusil? Mike mu řekl, že terorismus je větší hrozba než cokoliv jiného, před čím Amerika dneska stojí. Prý je čas bojovat proti ohni ohněm."

"Musel to udělat v šoku," uzavřel Hood.

"V Tel Nefu ho vyšetřili," podotkl Herbert. "Je zdravý."

"Po tom, co s ním Kurdové provedli?" opáčil Hood.

"Mike už prošel peklem mockrát, a pokaždé se v pořádku vrátil," odporoval Herbert. "A kromě toho izraelští zdravotníci říkají, že je duševně zdráv, a sám Mike prohlašuje, že to udělal po zralé úvaze."

Hood sáhl po peru a notesu. ‚Jaké číslo má ta základna? Chci si s ním promluvit, než udělá něco, čeho by litoval."

"Nemůžete s ním mluvit."

"Proč ne?"

"Protože to ‚něco` už udělal."

Hoodovi se sevřely útroby. "Co udělal, Bobe?"

"Telefonoval generálovi Thomasu Espositovi, vrchnímu veliteli Amerického velitelství zvláštních operací, a k tomu zabití se přiznal," odpověděl Herbert. "Mike teď odpočívá v nemocnici v Tel Nefu a hlídá ho ozbrojená stráž; tam čeká, až z letecké základny v Incirliku přiletí vojenská policie a právní poradce."

Hood si náhle uvědomil zatuchlou atmosféru, kterou tu všechny ty závěsy vytvářejí. Už neměl pocit bezpečí. Místnost ho dusila.

"Tak dobrá," prohlásil nakonec. "Navrhněte nějaké možnosti. Něco se musí najít."

"Napadá mě jenom jediná; a ta je ještě navíc na dlouhé lokte. Můžeme se pokusit získat pro něj prezidentskou milost."

Hood ožil. "To se mi docela zamlouvá."

"No, taky jsem si říkal," podotkl Herbert. "Už jsem volal generálu Vanzandtovi a Stevu Burkowovi a situaci jim vysvětlil. Stojí za námi, zvlášť Steve. To mi úplně vyrazilo dech."

"A jakou máme naději?"

"Když se nám podaří udržet to pár hodin pod pokličkou, slabá naděje tu je," prohlásil Herbert. "Pověřil jsem Ann, aby to ohlídala. Jak se toho jednou zmocní tisk, prezident nebude o žádném zásahu uvažovat, dokud se ten případ

neprojedná. Americký generál chladnokrevně popraví zraněného neozbrojeného Kurda - politická rizika doma i v zahraničí jsou prostě moc velká."

"Jo, to jistě," odtušil Hood otráveně. "A to i přesto, že ten Kurd vzal na toho generála pájecí lampu."

"Ten generál byl špion," připomněl mu Herbert. "V tomhletom při nás světové veřejné mínění stát nebude, Paule."

"To asi ne," souhlasil Hood. "Koho ještě můžeme sehnat, aby se pokusil prezidenta přesvědčit?"

"Stojí za námi i ministr obrany, a tak za deset minut se sejde s viceprezidentem; uvidíme, co z toho vyleze. Ann říká, že reportéři se na těch sedm Kurdů, zraněných v údolí Bikáa, zatím nijak moc nevyptávají. Zbaštili pohádku, kterou jim naservíroval velitel toho syrského oddílu. Pokud se tisk upne na to, čemu říká ‚stahování sil k hranicím', ta jeho pohádka může projít celkem bez povšimnutí. A když projde, můžeme my projít taky."

"Pracujte na té milosti, Roberte. A vy i Martha mě do písmene seznamte se vším, co se šustne."

"Jistě, to uděláme," slíbil Herbert.

"Prokrista, připadám si úplně k ničemu, když tu takhle trčím. Můžu ještě něco podniknout?"

"Akorát jedno," odtušil Herbert. "Něco, na co já asi nebudu mít čas."

"A co?" zeptal se Hood.

"Modlit se," řekl Herbert. "A hodně zbožně."

61

ÚTERÝ, 12.38 OPPOLEONE
WASHINGTON, D.C.

Bob Herbert seděl v invalidním vozíku a četl jednostránkový dokument označený "Přísně tajné". Dokument, napsaný na papíře s hlavičkou Bílého domu, byl adresován ministru spravedlnosti.

Prezident za svým stolem četl stejný dokument. V Oválné pracovně porůznu seděli nebo stáli další lidé - poradce pro národní bezpečnost Burkow, předseda Sboru náčelníků štábů generál Vanzandt, právní poradce Bílého domu Roland Rizzi a Martha Mackallová. Každý z nich četl svůj výtisk dokumentu. Herbert, Rizzi, Burkow a Vanzandt dokument dobře znali; posledních devadesát minut strávili jeho sestavováním - poté, co se k nim doneslo, že prezident uváží, zda dokument, jímž udělí generálu Miku Rodgersovi milost, podepíše.

Prezident si odkašlal; dokument si jednou přečetl a potom jej celý četl nahlas. Takhle to dělal vždycky, aby slyšel, jak by zněl jeho text jako proslov; to pro případ, že by musel před veřejností obhajovat to, co udělal.

"Tímto uděluji úplnou milost generálu Miku Rodgersovi, příslušníku armády Spojených států. Milost se uděluje za přiznání činů, které spáchal, nebo mohl spáchat, při věrné službě své zemi během zpravodajské činnosti, prováděné společně s Tureckou republikou.

Odvaha a velitelské schopnosti generála Rodgerse, které projevil v průběhu celé své dlouhé a vzorné služby v armádě, přinesly vládě i lidu Spojených států nesmírný užitek. Zemi ani jejím institucím by neprospělo, kdyby jeho skutky, podle všech hledisek hrdinské, obětavé a patřičné, byly podrobeny dalšímu kritickému zkoumání."

Prezident pokývl a jakoby mimochodem poklepal ukazováčkem na papír. Otočil se k zavalitému, plešatějícímu Rolandu Rizzimu, stojícímu vedle jeho stolu.

"Takhle je to dobré, Rollo."

"Děkuju, pane prezidente."

"A navíc" - prezident se usmál - "já tomu věřím; o listinách, které mám podepsat, tohle moc často neříkám."

Martha a Vanzandt se tiše zasmáli.

"Ten mrtvý," pokračoval prezident, "byl syrský občan, zastřelený v Libanonu."

"Správně, pane."

"Kdyby snad na nás z Damašku nebo Bejrútu nějak tlačili, na jakou soudní působnost by se mohli odvolávat?"

"Teoreticky by mohli požadovat Rodgersovo vydání," odpověděl Rizzi. "Ale na to bychom nepřistoupili."

"Sýrie poskytla útočiště tolika mezinárodním zločincům jako žádná jiná země na světě," prohlásil Burkow. "A sám za sebe můžu říct, že bych byl docela rád, kdyby o jeho vydání požádala, už jen proto, abychom jí mohli říct, že z toho nic nebude."

"Mohli by nám to nějak zavařit v tisku?" zeptal se prezident.

"K tomu by potřebovali důkazy, pane," řekl Rizzi. "A k tomu, aby se mohli domáhat jeho vydání, taky."

"A kde ty důkazy jsou? Kde je mrtvola toho kurdského vůdce?" ptal se prezident dál.

"V jeskyni, kde měl svůj hlavní stan," řekl Bob Herbert. "Než skupina Striker z toho místa odešla, vyhodila tu jeskyni do povětří; nechala bouchnout hlavici tomahawku."

"Naše tiskové oddělení vydalo zprávu, že ho zabila exploze v jeho hlavním stanu," dodala Martha. "Po tom nebude nikdo dál pátrat a Kurdům, jeho přívržencům, to bude stačit."

"Dobrá," řekl prezident. Vedle listiny ležel piják a na něm černé plnicí pero; prezident je zvedl. Ještě se zarazil. "A můžeme se spolehnout, že generál Rodgers bude držet basu? Nemusím si dělat starosti s tím, že třeba napíše knihu nebo se bude bavit s novináři?"

"Za generála Rodgerse se zaručuju," prohlásil Vanzandt. "Je to člověk, který dodrží, co slíbil."

"No, beru vás za slovo," odtušil prezident a podepsal se pod text na listině.

Rizzi si vzal z prezidentova stolu listinu i pero. Prezident vstal a přítomní vykročili ke dveřím. Rizzi přistoupil k Herbertovi a pero mu podal. Ten je pevně, vítězoslavně sevřel v prstech a pak je zastrčil do kapsy košile.

"A generálu Rodgersovi připomeňte, že všechno, co od nynějška udělá, může mít důsledky nejen pro něj, ale i pro životy a kariéru lidí, kteří mu věnovali důvěru," řekl Rizzi.

"Tohle se Mikovi nebude muset říkat," odtušil Herbert.

"Tam v Libanonu si prožil svoje; postarejte se, aby si trochu odpočinul a dal se dohromady," dodal ještě Rizzi.

Martha se k nim připojila. "Ovšem, dohlédneme na to. A děkuju vám, Rolande; za všechno."

Cestou z pracovny Herbert rozmarně zamával na zástupkyni vedoucího prezidentské kanceláře, paní Klawovou, která přišla, aby přítomné doprovodila ven.

Skupina šla mlčky chodbou, pokrytou kobercem; Herbert přemýšlel o Vanzandtových slovech. Věřil, že Rodgers nikdy neudělá nic, čím by se nějak zpronevěřil těm, kteří se dnes za něj bili, ani že jim nezpůsobí nějaké komplikace. Ale i Rizzi měl pravdu; Rodgers si opravdu prožil svoje. Nejen mučení. Až se zítra se skupinou Striker vrátí, víc ho bude trápit vědomí, že se OMOC dostalo do rukou nepřítele v době, kdy je on měl na starosti. Ať už oprávněně nebo ne, bude se obviňovat z toho, že nechybělo mnoho, aby o OMOC přišel, i z toho, jaké tělesné utrpení a psychickou újmu to přineslo posádce

OMOC a plukovníku Sedenovi. Bude muset žít s vědomím, že skupinu Striker málem zabila střela vyslaná vlastními lidmi a že se tak mohlo stát proto, že on něco opomněl vzít předem v úvahu. Podle názoru psycholožky Liz Gordonové, která se Herbertovi nachomýtla do cesty, když odjížděl z Operačního centra do Bílého domu, tohle budou ty nejtěžší kříže, které Rodgers ponese.

"A neexistuje žádný zaručený způsob, jak takový pocit viny léčit," sdělila Herbertovi. "Některým lidem jej můžete nějak rozumně vymluvit; přesvědčit je, že určité situaci nemohli nijak zabránit. Anebo v nich můžete vzbudit pocit uspokojení z toho, co dokázali, jak jednali. U Mika je všechno buď černé, nebo bílé. Buď něco zvrtal, nebo ne. Ten terorista si smrt buď zasloužil, nebo ne. K tomu přidejte ztrátu jeho vlastní důstojnosti i důstojnosti jeho lidí - jejich utrpení prociťoval jako své utrpení, tím si můžete být naprosto jist - a máte tu potenciální, pořádně houževnatou duševní nevyváženost."

Tohle Herbert chápal až moc dobře; když byl v roce 1983 spáchán na velvyslanectví v Bejrútu pumový atentát, pracoval tam jako hlavní zpravodajský agent CIA. Mezi desítkami mrtvých byla i jeho manželka. Neminul den, aby se netrápil pocitem viny a úvahami typu "co kdyby". Ale nesměl dopustit, aby ho tyto úvahy odradily od další práce. To, v čem se poučil, musel využít k tomu, aby se pokusil zabránit dalším podobným Bejrútům.

Herbert s Marthou jeli od Bílého domu speciálně upravenou dodávkou, v níž Herbert jezdil po Washingtonu. Nyní choval jedinou naději - že trochu času, hodně velká vzdálenost a výrazně kamarádský přístup ze strany ostatních Rodgersovi pomohou dostat se z toho. Jak řekl Liz: "Já jsem se sám hodně drsným způsobem poučil nejen o tom, že život je škola, ale taky že s tím, jak člověk postupuje do vyšších tříd, učení je čím dál tím těžší a přichází zatraceně dráž."

Liz s tím souhlasila; ještě dodala: "Ale přesto, Bobe - kdo by stál o to, začínat zase od zápisu?"

To je pravda, uvažoval Herbert, zatímco se řidič, který normálně jezdil s Marthou, probíjel z přeplněného parkoviště ven na Pennsylvania Avenue. A Herbert si umiňoval, že následující dny, možná týdny, nebo jakkoliv dlouhou dobu si to vyžádá, věnuje tomu, aby o téhle pravdě Mika Rodgerse přesvědčil.

62

STŘEDA, 11.34 VEČER
DAMAŠEK, SÝRIE

Ibrahim al-Rašíd otevřel oči a stočil pohled ven skrz špinavé okno oddělení vězeňské nemocnice. Nozdry mu naplňoval zápach dezinfekce.

Věděl, že je v Damašku a že ho hlídají syrské bezpečnostní síly. Věděl také, že je vážně zraněn, nevěděl však, jak vážně. Tohle všechno si uvědomil proto, že když se vynořoval z hlubin spánku, slyšel, jak se o něm baví ošetřovatelé se strážemi. Přes obvazy, zakrývající mu uši, je slyšel jakoby z dálky a zdušeně.

Během krátkých období, kdy byl vzhůru, si matně uvědomoval i jiné věci; že k němu promlouvá jakýsi muž v uniformě, on že však nedokáže odpovídat. Ústa měl ztuhlá a nedokázal jimi pohnout. Vzpomínal si, že ho nesli do koupelny, postupně svlékali a důkladně myli. Připadalo mu, že se mu kůže odtrhává od těla jako kousky ztvrdlého vosku. Potom ho obvázali a odnesli zase sem.

Ve spánku měl mnohem jasnější vidiny; vzpomínky na to, jak je s velitelem Sirinerem na základně Dejr. Dosud slyšel, jak vůdce křičí: "Na tenhle hlavní

stan se neodváží vypálit jediný výstřel!" Vybavil si, jak stojí rameno vedle ramene s velitelem a pálí na nepřítele, aby mu zabránil v proniknutí dovnitř. Vzpomínal si, jak zpupně a vzdorně vykřikoval a čekal na útok - a potom je zaplavil ten oheň. Převalil se přes ně z výše jako jezero. Vzpomínal, jak bojoval s plameny pažemi, jak on a polní velitel Arkin vlastními těly razili cestu ohněm, aby se velitel Siriner dostal ven. Vzpomínal si, jak ho kdosi táhl nahoru, zasypal hlínou, kamsi odnesl, jak viděl oblohu a pak slyšel výstřel.

Do očí mu vstoupila slza. "Veliteli -?"

Pokusil se otočit a hledat své druhy. Ale nešlo to. To ty obvazy, uvědomil si. Ne že by na tom záleželo. Vycítil, že je v místnosti sám. A revoluce? Kdyby byla zvítězila, nebyl by zde, s nepřítelem.

Tolik lidí na nás spoléhalo, a my jsme zklamali, pomyslel si.

Přesto však - opravdu zklamali? Zklame snad ten, kdo zasel semeno, o které pak pečují jiní? Zklame ten, kdo začal dílo, před kterým ti nejlepší a nejstatečnější po desítky let ve strachu ustupovali? Zklame ten, kdo upozorní veškeré lidstvo na utrpení svého národa?

Ibrahim zavřel oči. Viděl velitele Sirinera a Valída, Hasana a ty druhé. A viděl svého bratra Mahmúda. Žili, pozorovali ho, a zdálo se, že jsou spokojení a smíření.

Zklame ten, kdo se připojí v ráji ke svým druhům ve zbrani? S tichým zasténáním se k nim Ibrahim připojil.

63

STŘEDA, 9.37 VEČER
LONDÝN, ANGLIE

Paul Hood se vracel do Washingtonu; z Londýna hovořil s Mikem Rodgersem. Ten se právě chystal opustit nemocnici v Tel Nefu; společně se skupinou Striker poletí do Washingtonu.

Rozhovor byl krátký a nezvykle napjatý. Rodgers nedával najevo nic z toho, co cítil, možná ze strachu, aby nepopustil uzdu vzteku, frustraci, smutku nebo čemukoliv jinému. Dostat generála k tomu, aby odpověděl na otázky týkající se jeho zdraví a pobytu v Tel Nefu, si vyžadovalo velmi obezřetně volené dotazy, avšak i potom byly odpovědi úsečné a generálův hlas zněl bezvýrazně. Hood to připisoval vyčerpání a depresi, před nimiž Liz Gordonová varovala.

Když dostal spojení, neměl v úmyslu Rodgersovi říci o udělené milosti; považoval za vhodnější ho s ní seznámit, až si Rodgers odpočine a bude kolem sebe mít ty, kdo amnestii zařídili, lidi, jejichž úsudku si váží, lidi, kteří mu dokážou vysvětlit, že tak učinili v zájmu národní bezpečnosti, a ne proto, aby se za něj zaručovali a dostávali ho z toho ven.

Nakonec však dospěl k názoru, že Rodgers má právo dozvědět se, co všechno se sběhlo. Přál si, aby Rodgers let zpátky využil k plánování své budoucnosti v Operačním centru, a ne aby se zabýval představami pomyslné budoucnosti před soudem.

Rodgers zprávu přijal klidně; požádal Hooda, aby Herbertovi a Mackallové za jejich úsilí poděkoval. Avšak během rozhovoru měl Hood stále silnější pocit, že se děje cosi jiného, cosi nevysloveného, co mezi ně vstoupilo. Nebyla to zahořklost nebo hněv, spíš cosi téměř melancholického, jako kdyby Rodgersův osud byl zpečetěn, nikoliv odvrácen.

Vypadalo to málem, jako kdyby se loučil.

Hood domluvil s Rodgersem a zavolal plukovníku Augustovi. Rodgers a velitel skupiny Striker spolu vyrůstali v Hartfordu ve státě Connecticut; Hood na Augusta naléhal, aby se všemožně vynasnažil vyprávěním příběhů, žerty a vzpomínkami Rodgerse rozptýlit a bavit. August mu to slíbil.

Hood a Bicking se na letišti Heathrow vřele rozloučili s profesorem Nasrem a přislíbili, že si přijdou poslechnout, jak jeho žena hraje Liszta a Chopina. Bicking však Nasra přece jen požádal, aby klavíristku přiměl k tomu, aby uvážila, zda by Revoluční etudu nešlo nahradit něčím, co má méně politický náboj. Nasr nic nenamítal.

Cesta z Londýna letadlem ministerstva zahraničí uběhla v uvolněné atmosféře a v duchu nezvykle upřímných poklon, skládaných Hoodovi. Vůbec se nepodobaly povrchním blahopřáním, kterých se mu ve Washingtonu někdy dostávalo na schůzích a recepcích. Zde se zdálo, že přítomní činitelé jsou potěšeni zvěstmi, že skupina Striker porušila v údolí Bikáa kupu zákonů, platících celá staletí. Měli z toho téměř stejnou radost jako z toho, že teroristé, kteří zničili Atatürkovu přehradu, byli nalezeni a zneškodněni a že se turecké a syrské jednotky stáhly od společné hranice. Jak prohlásil druhý náměstek ministra zahraničí Tom Andrea: "Člověka přestane bavit hrát podle pravidel, když se jimi všichni ostatní neřídí."

Andrea se také domáhal podrobností o tom, kdo Hoodovi, Bickingovi a Nasrovi pomohl v Damašku uniknout útoku na palác. Hood však jen usrkával sodovku, kterou měl z Londýna, a neříkal nic.

Letadlo přistálo ve středu v 10.30 v noci. Dva padlé agenty DBS čekala čestná stráž; Hood se s ní zdržel na letištní ploše, dokud rakve nebyly vyloženy z letadla a odvezeny. Pak nasedl do čekající limuzíny, která jeho a Warnera Bickinga dopraví domů. Automobil poslala z Bílého domu Stephanie Klawová, a s ním i vzkaz.

"Paule," stálo v něm, "vítejte doma. Už jsem měla strach, abyste si třeba nevzal taxíka."

Automobil dovezl domů nejprve Hooda. Než vystoupil, podržel Bickingovu ruku mezi svými.

"Jaký je to pocit, dělat pěšce dvěma prezidentům?" zeptal se.

Mladý Bicking se usmál. "Posilující, Paule," odpověděl.

Hood strávil hodinu na lůžku s dětmi. Potom se dvě hodiny miloval s manželkou.

A pak, s manželkou stulenou vedle sebe, s její rukou ve své, ležel a přemítal o tom, jestli neudělal životní chybu, když Miku Rodgersovi pověděl o udělení milosti.

64

ČTVRTEK, 1.01 V NOCI
NAD STŘEDOZEMNÍM MOŘEM

Když Mike Rodgers narukoval, během základního výcviku byl jeho velitelem seržant jménem Messy Boyd. Rodgers se nikdy nedozvěděl, z jakého jména či vůbec z čeho přízvisko Messy, "bordelář", vzniklo, ale něco za tou zkratkou vězet muselo, protože Messy byl ten nejúpravnější, nejpuntičkářštější a nejukázněnější člověk, se kterým se Rodgers kdy setkal.

Seržant Boyd nikdy neselhal v jednom: do vědomí svých lidí vtloukl dvě zásady; jedna byla ta, že nejdůležitější vlastností vojáka je statečnost. A druhá, že ještě důležitější než statečnost je čest. "Člověk, dodržující zásady

cti, je takový, který své chování podřídil ideálům povinnosti," říkával, volně tak parafrázoval slova Woodrowa Wilsona.

Rodgers si je vzal k srdci; půjčil si také výtisk Bartlettových Známých citátů, který měl Boyd stále na stole. Tím začalo pětadvacet let zamilovanosti do moudrostí velkých státníků, vojáků, učenců i dalších osobností. Udělalo to z něj náruživého čtenáře, hltajícího vše od Epiktéta ke svatému Augustinovi, od Homéra k Hemingwayovi. Nutilo ho to k přemýšlení.

Možná až k moc přemýšlení, říkal si.

Seděl na dřevěné lavici v trupu neklidně letícího C-141B; nepřítomně naslouchal, jak plukovník August vypráví Lowellu Coffeymu a Philu Katzenovi o žákovské lize.

Věděl, že se ještě nikdy nezachoval zbaběle ani neprovedl nic bezectného; přesto si byl vědom, že kvůli tomu, co se stalo na Blízkém východě, jeho vojenská kariéra končí. Myslel si, že skončila, už když se mu nepodařilo dostat OMOC z rukou Kurdů ještě na syrské hranici; ten pokus, nemotorný a hloupý, byl oním druhem chyby, které se člověk v jeho postavení nesmí dopustit. Avšak usmrcením vůdce, příslušníka Strany kurdských pracujících, nalezl nový život. Ne jako voják v poli, nýbrž jako voják v boji proti terorismu. To, co začne v soudní síni, zahájí statečnou a čestnou bitvu proti hrozné metle.

A teď není nic, říkal si.

"Generále," zeptal se August, "jak se jmenovala ta chytačka, co nás oba v pátém ročníku tak úplně znemožnila?"

"Laurette," odpověděl Rodgers. "Příjmení jsem zapomněl."

"Jo, správně," řekl August. "Laurette. Ten typ holky, po které byste olízl všech pět; tak byla pěkná, i v té chytačské masce, s rukavicí a kusem té hrozně práskavé žvýkačky."

Rodgers se usmál. Ta holka byla prima. A ten oběh domů, to teda byl fofr, jak o závod. Jenže závody končí jediným vítězem a mnoha poraženými. Jako ten závod, který jsme právě absolvovali na Blízkém východě.

Tam byla vítězem skupina Striker. Její výkon byl vzorový. A poražení? Kurdové, kteří byli rozdrceni. Turecko a Sýrie, kde pořád ještě žijí miliony nespokojených občanů, hrozících vyvoláním nepokojů. A poražený je i Mike Rodgers, který zvrtal, co se dalo - zabezpečení, útěk, hodnocení charakteru loajálního spolupracovníka a nakonec i zacházení s válečným zajatcem.

Prohrála i Amerika. Prohrála tím, že Mika Rodgerse strčila zpátky do jeho kumbálu v Operačním centru, místo aby ho podporovala ve válce proti terorismu.

A válka to je - nebo by aspoň měla být.

Když ležel v nemocnici, jeho úvahy o téhle věci nabývaly ostřejších obrysů. To, že bude postaven před vojenský soud, chtěl využít jako příležitost k prohlášení, že každá země, která kdekoliv a jakýmkoliv způsobem napadne americké občany, fakticky vyhlašuje Americe válku. Dál měl v úmyslu naléhat na prezidenta, aby vyhlásil válku každé zemi, která unáší americké občany, vyhazuje do povětří letadla a provádí pumové atentáty na budovy. Vyhlášení války by nutně neznamenalo napadat obyvatelstvo nebo vojáky takové země. Mohli bychom zablokovat její přístavy a potápět lodě, které by se pokoušely proniknout dovnitř nebo ven. Střelami vyřadit její letiště a silnice. Zarazit obchod, zničit její hospodářství a svrhnout režim, který teroristy podporuje.

Až skončí terorismus, skončí i nevyhlášená válka.

Takhle si to Rodgers představoval a naplánoval. Kdyby poprava toho Kurda mohla být pro teroristy prvním varovným výstřelem, zatím jen před příď jejich lodi, byl by získal svou čest zpět. Ale zastřelení neozbrojeného člověka, který ho předtím mučil, byla pouhá pomsta. Nebylo za tím nic hrdinského, nic čestného. Jak kdysi napsala Charlotte Brontëová, pomsta je "jako opojné víno, jež při polknutí hřeje a proniká tělem; zanechává však pachuť, kovovou a sžíravou".

Rodgers sklopil oči; ne že by si přál, aby bylo možné tu kulku vrátit.

Zabití kurdského vůdce ušetřilo zemi trápení se soudem, úvah a komentářů v tisku o spravedlnosti, názorů čtenářů i přemýšlení, co teď s tím. Kurdové mají mučedníka, ne poraženého. Bože, jak si přeje, aby si je ta kulka vzala oba! Řídil se zásadou, že své zemi má sloužit a bránit její nedotknutelnost a vlajku za každou cenu. To omilostnění poskvrnilo obojí. Tím, že se k němu země zachovala shovívavě, ztratila ze zřetele cosi důležitějšího - spravedlnost.

Toho omylu se dopustili lidé, kteří to mysleli dobře. Ale kvůli uchování cti své země je nutné omyl napravit.

Rodgers ztuhle vstal; paže a hrudník mu svíraly obvazy. Zachytil se lana, nataženého ve výši ramen po celé délce trupu letadla.

August vzhlédl. "Je ti něco?"

"Ne," odvětil Rodgers a usmál se. "Jdu jen na toaletu."

Ještě jednou se na nezvykle rozjařeného Augusta podíval. Byl na něj hrdý a byl rád, že August ten závod vyhrál. Otočil se a zamířil dozadu. Toaleta, studená místnost se žárovkou zavěšenou na stropě a s mísou, neměla dveře; byla to jedna z těch drobných úprav, které měly snížit váhu letadla.

Cestou zpátky se zastavil u hliníkových polic s výstrojí skupiny Striker; jeho věci byly uloženy v látkovém vaku, který měl s sebou v OMOC. Je ještě jeden způsob, jak svou čest získat zpět.

"Není tam," pronesl hlas za ním.

Ohlédl se a zadíval se do Augustova dlouhého apoštolského obličeje.

"No, ta pistole, cos s ní popravil toho teroristu," pokračoval August. "Dal jsem ji pryč."

Rodgers se napřímil v ramenou. "Neměl jste právo lézt jinému důstojníkovi do jeho věcí, plukovníku."

"No, pane, měl. Mou povinností jakožto vysokého důstojníka, nezúčastněného na přiznaném zločinu, bylo zabavit důkazy pro vojenský soud."

"Byl jsem omilostněn," opáčil Rodgers.

"To vím až teď," odtušil August. "Tehdy jsem to nevěděl. Chtěl byste tu pistoli zpátky, pane?"

Oči jednoho ani druhého neuhnuly.

"Ano," odpověděl Rodgers. "Chtěl."

"Je to rozkaz?"

"Ano, plukovníku, je."

August se otočil a přisedl vedle nejspodnější ze tří polic; otevřel první z pěti bedniček, ve kterých byly krátké palné zbraně skupiny Striker, a pistoli Rodgersovi podal.

"Tady je, pane."

"Děkuju, plukovníku."

"Není zač. Má pan generál v úmyslu ji použít?"

"To je generálova věc."

"O tom by se dalo diskutovat," opáčil August. "Jste silně přetažený. A taky ohrožujete mého nadřízeného důstojníka, generála armády Spojených států. Přísahal jsem, že své spolubojovníky budu bránit."

"A taky že uposlechnete rozkazů," řekl Rodgers. "Prosím, vraťte se na své místo."

"Ne, pane," odmítl August.

Rodgers stál, pistoli u boku. O kus dál, uprostřed trupu, vojín DeVonneová a seržant Grey vstali z lavice; vypadali, že jsou připraveni vyrazit k nim.

Rodgers pokračoval: "Plukovníku, země se dnes dopustila těžkého omylu; odpustila člověku, který si odpuštění nezaslouží, a ani je nechtěl. Tím ohrozila bezpečnost svých lidí i institucí."

"Tím, k čemu se chystáte, se na tom nic nezmění," prohlásil August.

"Pokud jde o mě, tak ano."

"To je zatraceně sobecké, pane; dovolte mi, abych panu generálovi připomněl, že když ho ta Laurette Jaksejmenuje předběhla, taky si myslel, že to nepřežije. Když obíhala mety, mával pálkou tak vztekle, že kdyby ho jeho

vyděšený nejlepší přítel nezarazil, praštil by se tou pálkou vzadu do hlavy a pravděpodobně utrpěl vážný otřes mozku. Ale život šel dál a bývalý první polař zachránil nespočet životů v jihovýchodní Asii, při Pouštní bouři a nedávno v Severní Koreji. Jestli má pan generál v úmyslu zase se praštit do hlavy, ať si uvědomí, že ho bývalý druhý polař zase zarazí. Země ho potřebuje živého."

Rodgers se na něj zadíval. "Potřebuje ho víc, než jak potřebuje čest?"

"Čest národa je v srdcích jeho lidí," opáčil August. ‚Jestli své srdce umlčíte, oloupíte národ o to, o čem prohlašujete, že chcete uchovat. Život bolí, ale my dva jsme už viděli smrti až dost. My všichni."

Rodgersův upřený pohled se vrátil ke skupině Striker. Ve tvářích jejích členů, v jejich držení těla jakoby cosi žilo. Navzdory všemu, čím se protrpěli v Libanonu, navzdory smrti vojína Moora v Severní Koreji a nadporučíka Squirese v Rusku, byli stále plni nadšení, naděje a chuti do života. Měli důvěru v sebe i v systém.

Rodgers pomalu odložil pistoli na polici. Nebyl si jist, zda s Augustem souhlasí i v tom ostatním. Ale tím, co se právě chystal udělat, by jejich nadšení zahubil a proměnil v studený kámen. Už to samo o sobě stačilo k tomu, aby se cítil zviklán.

"Jmenovala se Delguerciová," poznamenal. "Laurette Delguerciová,"

August se usmál. "Já vím. Mike Rodgers nic nezapomíná. Jen jsem chtěl vědět, jestli tamto vyprávění posloucháš. Neposlouchals. Proto jsem za tebou šel."

"Díky, Brette."

August našpulil rty a pokývl hlavou.

"Takže pověděls jim, jak jsem v následující sezoně v poslední hře při poslední výměně odpálil do rukavice, a tak srovnal ty tvoje a Laurettiny odpaly za plot?" zeptal se Rodgers tiše.

"Užuž jsem se k tomu chystal," odpověděl August.

Rodgers poklepal plukovníka po rameni.

"Tak jdeme," řekl a protlačil se kolem něj.

Obvazy ho dřely, až sebou škubl bolestí. Pokývl DeVonneové a Greyovi, vrátil se na tvrdou lavici a poslouchal, jak Brett August vypráví o dobách, kdy Žákovská liga znamenala celý svět a kdy vyhlídka na to, jak se do toho dají v příští sezoně, byla zatraceně dobrým důvodem, aby člověk žil dál.

65

PÁTEK, 5.30 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

"Návrat do náruče domova", jak tomu po jižansku vychovaný Bob Herbert říkal, proběhl jako vždy nenápadně a v tichosti.

Pokaždé, když se důstojníci Operačního centra vrátili z nějaké nebezpečné nebo náročné akce, ostatní dbali na to, aby práce pokračovala obvyklým tempem; byl to způsob, jak se lidé rychle dostanou zpět do zaběhnutých kolejí.

První den po návratu Paul Hood zahájil schůzkou ve své kanceláři. Během letu z Londýna si prostudoval materiály, které se k němu dostaly přes modem od jeho asistenta Bugse Beneta. Některé z nich vyžadovaly, aby se jimi neprodleně zabýval, takže Herberta, Marthu, Darrella McCaskeyho a Liz Gordonovou informoval o ranní schůzce elektronickou poštou. Nevěřil na to, že je třeba vzpamatovávat se z důsledků překročení několika časových pásem; věřil na to, že je třeba se vzbudit podle místního času, když se ozve budík, a pustit se do

práce, která na člověka čeká.

Mike Rodgers smýšlel stejně. Hood mu zatelefonoval domů v 6.30, aby ho uvítal doma; očekával, že zvonění bude vypnuté a ohlásí se záznamník, namísto toho se však ohlásil zcela probuzený generál. Hood mu pověděl o schůzce, a Rodgers dorazil krátce po Herbertovi a McCaskeym. Následovalo potřásání rukama, vítání a Herbertova poznámka "vypadáte pod vobraz", adresovaná Rodgersovi. Martha a Liz dorazily minutu poté. Rodgers krátce pohovořil s Herbertem a Marthou a jen stručně jim poděkoval za to, že přispěli k jeho omilostnění. Hood vycítil jeho stísněnost a dal se neprodleně do projednávání záležitostí, kvůli kterým se sešli.

"Nejprve - Liz, už jste měla možnost promluvit si s našimi hrdiny?" začal.

"Včera večer jsem mluvila s Lowellem a Philem; vzali si na dnešek volno, ale jsou v pořádku. Phil má zlomená dvě žebra. Lowellovo ego dostalo pořádnou ránu a zmocnil se ho záchvat zádumčivosti typu ‚už je mi čtyřicet`; ale přežijí to," odpověděla Liz.

"A já se těšil na to, že si budu z oslavence utahovat," prohlásil Herbert.

"V pondělí," odpověděla dvaatřicetiletá doktorka filozofie. "Předmět vašich poznámek bude určitě i tak stejně vnímavý."

"Co Mary Rose?" zeptal se Hood.

"Včera večer jsem za ní zašla," řekla psycholožka. "Bude potřebovat na nějaký čas vysadit, ale všechno se spraví."

"Ti prevíti využívali jejího utrpení k tomu, aby si s námi zkusili dělat, co chtějí; pořád dokola," poznamenal chmurně Rodgers.

"Věřte nebo nevěřte, ale to, co přetrpěla, může přinést i něco pozitivního," prohlásila Liz. "Lidé, kteří přežijí jednu hrozivou událost, mají sklon k tomu, aby to přisuzovali osudu; když projdou dvěma nebo více takovými událostmi, začnou si myslet, že v sobě přece jen mají trochu odolnosti."

"O Mary Rose to určitě platí," podotkl Rodgers.

"Přesně tak. A když v ní budeme ten pocit pěstovat, přenese se do jejího každodenního života."

"Já si vždycky myslel, že v těch ‚něžných irských očích` má něco, před čím by člověk měl radši někam zalézt," poznamenal Herbert.

Hood Liz poděkoval a oslovil Herberta. "Bobe, vám chci taky poděkovat za to, jak jste poskytl podporu mně, Mikovi i celé skupině Striker. Nebýt včasného příchodu těch vašich lidí, já, Warner Bicking, doktor Nasr i velvyslanec Haveles bychom se vrátili domů v penálech."

"Ten váš drúzský voják si taky vedl výjimečně," přidal se Rodgers. "Bez něj by Striker nenašla OMOC včas."

"Ti lidé tam jsou nejlepší," řekl Herbert. "Doufám, že to Kongresu připomenete, až dojde k jednání o rozpočtu."

"Senátorka Foxová dostane úplné a důvěrné hlášení," odpověděl Hood. "Jen tak se jí nepustím."

"No, a když už o tom mluvíme, naši pomoc bude potřebovat ještě Stephen Viens," ozval se Herbert. "Bude jmenován zvláštni vyšetřovatel, aby se podíval na ty černé fondy Národního úřadu pro průzkum. Stephen má dojem, že se po něm svezou a udělají z něj obětního beránka, a já mám ten dojem taky. Pro úplnost - on, Matt Stoll a jejich týmy pracovali celou noc, aby obnovili spojení s našimi družicemi."

"Já vím, že je to náš člověk, Bobe," řekl Hood. "A uděláme, co se dá. Miku, kdo dohlíží na návrat OMOC?"

"Začnu na tom pracovat s velitelem Tel Nefu a plukovníkem Augustem," odpověděl Rodgers. "Teď je v bezpečí na základně. Jak se situace v té oblasti uklidní, plukovník a já se tam vrátíme a ujmeme se ho."

"Prima," řekl Hood. "Takže jestli si dneska vyšetříš nějaký čas - vy taky, Bobe - rád bych si v klidu sedl a sestavil přehlednou zprávu o tom, kolik Viens svou prací v Národním úřadu pro průzkum ušetřil peněz a kolik životů

zachránil. Třeba se nám dokonce podaří přitlačit účtárnu, aby ty cifršpiony v Kapitolu nějak zpacifikovala."

Rodgers přikývl.

"Já přikážu našim oučtařům, aby ta numera začali dávat dohromady," dodal Herbert.

Pak Hood oslovil Marthu a Darrella McCaskeyho, sedící vedle sebe na kožené pohovce; Darrell se tvářil jako obvykle stoicky, samo ztělesnění FBI, Martha, nohu přes nohu, netrpělivě pohupovala chodidlem.

"Vy dva při tomhle nemůžete pomoct; zítra letíte do Španělska."

Martha zpozorněla.

"Když jsem se vracel z Londýna, dostal jsem od Bugse zprávu, že madridská policie zatýká baskické nacionalisty, a ukazují se náznaky, že se schyluje k něčemu velkému. K něčemu, co může mít vážné mezinárodní důsledky," pokračoval Hood.

Výraz McCaskeyho se nezměnil, Martha se však celá rozzářila. S velkou chutí využívala každou příležitost vyzkoušet své diplomatické umění a náležitě předvést, co všechno na poli mezinárodní politiky dokáže.

Hood hovořil dál: "Jejich šéf národní bezpečnosti požádal o diplomatickou a zpravodajskou pomoc, a volba padla na vás dva. Bugs a ministerstvo zahraničí pro vás shromažďují materiály; do vašeho odletu budou připravené."

"A já vám půjčím svoje pásky s jazykovou výukou podle Berlitze, Darrelle," přidal se Herbert.

"Není třeba," poznamenala Martha. "Já španělsky umím."

Hood stočit zrak na Herberta; ten musel jeho pohled cítit - trochu se ve svém vozíku zavrtěl, neřekl však nic. Bugs Hooda elektronickou poštou informoval o napětí mezi těmi dvěma a Hood si byl vědom, že s tím bude muset něco udělat, zatímco bude Martha pryč. Až na to, že nevěděl co. Mél takový dojem, že odvrátit válku mezi Bobem Herbertem a Marthou Mackallovou bude těžší než odvrátit válku mezi Tureckem a Sýrií.

Schůzka skončila; Hood požádal Rodgerse, aby ještě zůstal. Když Bob Herbert místnost opustil, Hood obešel stůl a posadil se do křesla naproti generálovi.

"Bylo to drsné, co?" začal.

"A víš, co je docela sranda?" opáčil Rodgers. "Už jsem zažil horší věci; jenže tady jde o víc než jen o to, co mě tam postihlo."

"Nechceš mi o tom povědět?"

"Jistě," odpověděl Rodgers. "Protože to má co dělat s mou rezignací."

Hood na generála jen udiveně zíral. Rodgers vytáhl z kapsy blůzy úřední obálku, ztuhle se naklonil a položil ji na stůl.

"Když jsi ráno volal, právě jsem ji sepisoval. Nabude účinnosti, jakmile seženeš náhradu."

"A proč si myslíš, že ji přijmu?" zeptal se Hood.

"Protože ti tu nebudu nijak prospěšný," odtušil Rodgers. "Ne - to škrtni; jen si myslím, že zemi budu prospěšnější někde jinde."

"A kde?"

"Nechci, aby to, co řeknu, vyznělo nějak katastroficky, Paule; ale ty události na Blízkém východě mi to ozřejmily. Amerika stojí před protřelým a velmi nebezpečným nepřítelem."

"Terorismem."

"Terorismem," potvrdil Rodgers. "A před nepřipraveností, ze které terorismus žije jako dravec. Vláda je vázána smlouvami a hospodářskými zájmy. Taková uskupení jako Operační centrum a CIA jsou moc rozptýlená. Aerolinky a společnosti, které podnikají v zahraničí, a ozbrojené síly se základnami venku toho pro ochranu vlastních lidí taky moc nezmůžou. Potřebujeme víc agentů v terénu místo elektronického a družicového sledování, a navíc potřebujeme účinnější způsoby, jak na základě jejich poznatků jednat - jako prevenci. Mluvil jsem s Faláhem, s tím dnízským vojákem, co nám v údolí Bikáa pomáhal. Z

průzkumné a zpravodajské činnosti napůl vypadl, a neuvědomil si, jak moc mu chybí. Teď je připravený do toho zase jít. Promluvím taky se spojenci v jiných zemích, i s některými z těch, co jsou ve spojení s Bobem. Paule, na tohle já dám víc než na cokoliv jiného. Pro boj proti terorismu potřebujeme stejně protřelé a stejně nebezpečné síly."

Hood se na něj pozorně zadíval. "Tamten tvůj nápad se ti pokusím rozmluvit."

"Ani se nesnaž," odtušil Rodgers. "Už jsem se rozhodl."

"To vím; a taky vím, jakým způsobem se rozhoduješ. Já měl na mysli to, že ti rozmluvím tu rezignaci. Co takhle tu tvou skupinu založit při Operačním centru?"

Nyní se Rodgers zarazil. Na odpověď se zmohl až po několika vteřinách.

"Paule, uvědomuješ si, co říkáš? Já nemluvím o nějakém jiném použití skupiny Striker. Mluvím o samostatném útvaru."

‚Jistě, chápu."

"Takovou úpravu stanov bychom ale nikdy nedokázali prosadit."

"No tak teda nic takového prosazovat nebudeme."

"A kde sebereš peníze?"

"Můžeme se poučit z některých chyb, kterých se dopustil Stephen Viens. Přijdu na něco, jak to financovat odtud. Můžeme to svěřit Edu Colahanovi. Hergot - ten by se toho měl ujmout s chutí. Šéf finančního oddělení na ty vaše akce plášťě a dýky žárlí. A taky jsme se poučili z chyb v Turecku. Můžeme si znovu projít údaje a kápnout na něco, jak OMOC účinněji využívat; mít je v terénu natrvalo, ne jenom tam, kde je momentálně potřeba."

"Mobilní nezjistitelná operace," poznamenal Rodgers.

"S nezjistitelnými válečníky," dodal Hood. "Možnosti máme. A ty jsi celý divý, aby ses do toho pustil."

Rodgers zavrtěl hlavou. "A co samotné akce? V Libanonu jsem popravil jednoho teroristu; to bylo imperium in imperio, vzetí zákona do vlastních rukou. Odsoudil jsem ho a zastřelil. Nemám v úmyslu tu sedět a tvrdit ti, že bych to neudělal znova. Na prvním místě jsou životy nevinných Američanů."

"Vím; a já zase netvrdím, že s tebou nesouhlasím."

Rodgers se ušklíbl. "Opravdu? To ale přece vůbec nejsi ty, Paule. Nejsi ani pro trest smrti."

"To máš pravdu, Miku," souhlasil Hood. "Ale tohle pochopíš, když řídíš takový tým, jako ten náš, město, jako je například Los Angeles, nebo třeba jen rodinu. Nejde o to, pro co nebo proti čemu jsi, ale o to, co je nejlepší. Miku, už tě málem v duchu vidím, jak v plášti patriarchy, s pastýřskou holí v jedné ruce a s Uzi v druhé lovíš v poušti teroristy. To by pro tebe ani pro mě nebylo zrovna to nejlepší; důvěřuju ti a chci ti pomoct."

Vzal ze stolu obálku a natáhl ruku; Rodgers na obálku pohlédl, ale nesáhl po ní.

"Vezmi si ji," vyzval ho Hood.

Rodgers se nyní podíval na něj. "A neznamená tahle tvoje nabídka náhodou, že mě chceš mít na očích, aby se ze mě nestal Mojžíš, který zabil Egyptského?"

"Při tom, jak jsi hned tu a hned zas jinde, bych na tebe nemohl dávat pozor, i kdybych chtěl," prohlásil Hood. "Vlastně jde o to udržet Boba stranou od Marthy. Takového projektu se on chopí s radostí."

Rodgers se usmál. "Podumám o tom. Mám moc o čem přemýšlet. Před pár hodinami jsem měl chuť z tohohle zatraceného závodu odstoupit. Lidi mi přispěchali na pomoc a nenechali mě, abych se z maléru, který jsem si zavařil, dostal sám, nebo abych si taky všechno sám vypil."

"Což jsi dělal vždycky," podotkl Hood.

"Správně; a jsem na to hrdý," odtušil Rodgers. Odmlčel se, nějakou chvíli seděl a díval se jen tak do prázdna. "Potom mi ale ten můj starý parťák připomněl, že i když ten závod běžím sám, nejsem v něm sám."

"A měl pravdu," odtušil Hood. "Neřekl o tomhle něco Benjamin Franklin?"

"Před Kontinentálním kongresem prohlásil: ‚Musíme všichni dohromady táhnout za jeden provaz, jinak na něm budeme viset, a každý zvlášť.`"

"Pravda," souhlasil Hood. "A kdo jsi ty, abys odmlouval Benjaminu Franklinovi? A kromě toho, neudělali snad on a John Adams a Synové svobody něco dost podobného tomu, o čem mluvíme?" Stále držel v natažené ruce obálku. "Nechci na tebe nějak tlačit, ale ta ruka mě už bolí; a nechci tě ztratit. Tak co říkáš? Táhneme spolu za jeden provaz?"

Rodgers pohlédl na obálku; potom ji s prudkostí, která Hooda překvapila, popadl a strčil zpátky do kapsy.

"Tak jo," prohlásil. "Za jeden provaz."

"Dobrá," řekl Hood. "A teď se podíváme, jestli můžeme nějak přispět při hledání způsobu, jímž našeho přítele Viense zachráníme před těmi supy."

Zavolal zpátky Herberta; sedli si a pustili se do práce s takovou vervou a takovým pocitem sounáležitosti, jaké v téhle skupině Hood dosud nezažil. Nemínil za to ovšem děkovat právě Straně kurdských pracujících; zatímco čekali, až hlavní účetní Ed Colahan dorazí s podklady, bleskla mu myslí slova jiného nepřítele z jiné doby. Byla to slova japonského admirála Jamamota; poté, co provedl útok na Pearl Harbor, útok, který měl rozdrtit odpor Američanů v Pacifiku, byl nucen prohlásit: "Mám strach, že tím, co jsme udělali, jsme probudili spícího obra a způsobili, že jeho duch je plný strašlivého odhodlání."

Potom Hood pověřil Rodgerse, aby svůj nápad prohovořil s Herbertem; už si nedokázal vzpomenout, kdy někdo z jeho lidí byl probuzenější... nebo odhodlanější.